

ДЖЕЙМС РОЛИНС ЛАБИРИНТЪТ ОТ КОСТИ

Част 11 от „Сигма Форс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2016

chitanka.info

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Видна роля в тази книга играят две исторически фигури — двама свещеници, разделени от вековете, но свързани от съдбата.

През седемнайсети век отец Атанасий Кирхер бил известен като Леонардо да Винчи от ордена на йезуитите. Подобно на съименника си, свещеникът бил майстор на сто дисциплини. Изучавал медицина, геология и египтология, конструирал сложни автомати, сред които и магнитен часовник (чиято реконструкция може да се види в Зелената библиотека в Станфордския университет). С труда си този ренесансов човек повлиял върху други бележити фигури през вековете, от Декарт до Нютон и от Жул Верн до Едгар Алан По.

Както и на още един.

Отец Карлос Креспи бил роден векове по-късно, през 1891 г. Вдъхновен от работата на Кирхер, Креспи също станал монах с множество таланти — ботаник, антрополог, историк и музикант. Накрая се установил като мисионер в малко градче в Еквадор, където служил в продължение на петдесет години. Именно там се сдобил с огромно съкровище древни златни артефакти, донесени му от местните индианци шуар. Говорело се, че предметите идвали от пещерна система, простираща се из цяла Южна Америка, в която според слуховете се намирала изгубена библиотека от метални таблички и кристални книги. Върху артефактите имало странни изображения и били покрити с неразгадаеми йероглифи.

Някои археолози смятали, че артефактите са фалшификати; други вярвали на свещеника за произхода им. Така или иначе, през 1962 избухнал съмнителен пожар, който унищожил музея, пазещ повечето артефакти, и еквадорското правителство прибрало малкото оцелели.

Каква част от историята на отец Креспи е истина и каква е чиста измислица? Никой не знае. Все пак никой не се съмнява, че този отдаден на Бога монах е *вярвал* в историята си, нито че огромната колекция наистина е *съществувала*.

През 1976 г. един британски военен и научен екип се опитал да открие изгубената подземна библиотека, но се озовал в погрешна пещерна система. Изглежда странно, но експедицията била ръководена от американец — при това не от кой да е, а от Нийл Армстронг, първия човек, стъпил на Луната.

Какво е привлякло този американски герой единак, любител на самотата, който рядко даваше интервюта? Отговорът е свързан с още по-голяма загадка, която заплашва основата на нашето място на този свят.

НАУЧНИ БЕЛЕЖКИ

Фундаменталната загадка, свързана с произхода ни — онова, което ни прави *човешки същества*, — може да бъде обобщена с един-единствен въпрос: — *Защо сме толкова умни?*

Еволюцията на човешкия разум все още озадачава и учените, и философите. Да, възможно е да проследим растежа на мозъка ни от по-ранните хоминиди до появата на *Homo sapiens* преди около 200 000 години. Остава обаче неизвестно *защо* се наблюдава рязко повишаване на интелекта на нашия вид преди около 50 000 години.

Антрополозите наричат този момент Големия скок напред. Във фосилните останки той се наблюдава като внезапен бум в областта на изкуството, музиката и дори появата на нови оръжия. Анатомично в мозъците ни не са настъпили никакви промени, които да обяснят този творчески скок, но явно се е случило нещо фундаментално, довело до подобен неочакван пик в интелекта и съзнанието. Съществуват множество теории, приписващи тази промяна на климатични промени, мутации и дори на промени в диетата и начина на хранене.

Още по-смустващ е фактът, че през последните 10 000 години мозъците ни се *свиват* — днес те са с 15% по-малки, отколкото са били тогава. Какво означава тази нова промяна? Какво вещае тя за бъдещето ни? Отговорът може да се съдържа в разрешаването на загадката на онзи Голям скок напред. Но засега няма окончателно заключение, което да обясни този повратен момент в човешката история.

До този момент.

И разкритията, намиращи се на тези страници, повдигат един още по-смустващ въпрос — дали сме на прага на втори Голям скок напред? Или сме обречени отново на упадък?

Есен, 38 000 години пр.н.е.

Южните Алпи

— Бягай, дете!

Огньовете осветяваха гората зад тях. През последния ден пламъците гонеха К'рук и дъщеря му все по-нагоре в снежната планина. Но не задушливият дим и изпепеляващата жега всяваха най-голям страх у К'рук. Той погледна назад, за да види дали ловците, които бяха подпалили гората, не ги настигат. От врага нямаше и следа.

Чуваше обаче воя на вълците в далечината — огромни зверове, които се подчиняваха на волята на тези ловци. Сега глутницата се чуваше по-близо, само на една долина разстояние.

Погледна разтревожено към слънцето, което беше увиснало ниско над хоризонта. Червеникавото сияние в небето му напомни за обещанието за топлина, която се намираше в тази посока, за родните пещери под зелените хълмове и черните скали, където водата все така течеше, а елените и бизоните бродеха в изобилие в горите по пониските склонове.

Представи си яркото сияние на огньовете, цвърчащото месо, от което върху въглените капе мазнина, събирането на клана преди сън. Копнееше за онзи стар живот, но знаеше, че тази пътека вече не е отворена за него — и особено за дъщеря му.

Рязък болезнен вик насочи вниманието му напред. Онка се бе подхлъзнала на един покрит с мъх камък и беше паднала. Обикновено стъпваше сигурно, но пък бягаха вече трети ден.

Забърза към нея и я вдигна. Лицето ѝ, на което беше изписан страх, лъщеше от пот. К'рук я пипна по бузата. В дребните ѝ черти виждаше едва доловими намеци за майка ѝ, лечителката на клана, която бе умряла малко след раждането на Онка. Нави на пръст кичур от огнената коса на дъщеря си.

„Също като на майка ти...“

Но в чертите на Онка се виждаше и друго — онова, което я бележеше като различна. Носът ѝ бе по-тънък от носа на всеки друг от клана на К'рук, дори за момиче, живяло едва девет зими. Челото ѝ също бе по-изправено, не така тежко. Той впери поглед в сините ѝ очи, ярки като небето през лятото. Сиянието им и чертите ѝ я бележеха като смесен дух, попадащ между народа на К'рук и онези, които бяха дошли наскоро от юг с техните по-тънки крайници и по-бързи езици.

Говореше се, че такива особени деца са поличби, доказващи с появата си, че двете племена, старото и новото, могат да живеят заедно в мир. Може би не в едни и същи пещери, но поне можеха да делят местата за ловуване. И със сближаването на двете племена се раждаха повече деца като Онка. Те бяха почитани. Гледаха на света с различни очи, ставаха велики шамани, лечители или ловци.

А преди два дни се появи един сънародник от съседната долина. Беше смъртно ранен, но му бе останал достатъчно дъх, за да ги предупреди за могъщия враг, за напастта, идваща през планината. Този нов и непознат клан бил многоброен и преследвал особените като Онка. На никое племе не било позволено да държи подобни деца. Онези, които го правели, били избивани.

Щом чу това, К'рук реши, че няма да изложи клана си на опасност, но и няма да позволи да отведат Онка. Затова побягна с нея... но явно някой бе казал на врага за бягството им.

За Онка.

„Няма да позволя да се доберат до теб“.

Хвана ръката ѝ и тръгна с още по-бързо темпо, но не след дълго Онка повече се препъваше, отколкото вървеше — глезенът ѝ бе навехнат и тя куцаше. Той я взе на ръце, докато преваляха билото, после продължиха надолу към гората. Долу се виждаше поточе, обещаващо освежаваща глътка вода.

— Можем да починем там — каза той. — Но само за малко...

Отляво изпука клонка. К'рук приклекна, остави Онка на земята и вдигна копие то си с каменен връх. Иззад едно паднало дърво се появи строен мъж, облечен и обут в еленски кожи. Погледите им се срещнаха. Макар че не размениха нито дума, К'рук разбра, че е като Онка, смесен дух. Но от облеклото и начина, по който бе прибрал рошавата си коса с каишка, си личеше, че не е от клана на К'рук, а от онези племена със стройни крайници, които бяха дошли наскоро в планините.

Зад тях отново се разнесе вой, още по-близо.

Непознатият се заслуша; после вдигна ръка и ги подкани да го последват. Изрече някакви думи, но К'рук не ги разбра. Накрая непознатият просто махна с ръка, посочи към потока и тръгна между дърветата.

К'рук се замисли дали да го последва, но поредният вой на вълците на врага го накара да вдигне Онка и да забърза.

До потока чакаха други — десетина-дванайсет, някои на възрастта на Онка, други вече прегърбени старци. Носеха белезите на различни кланове.

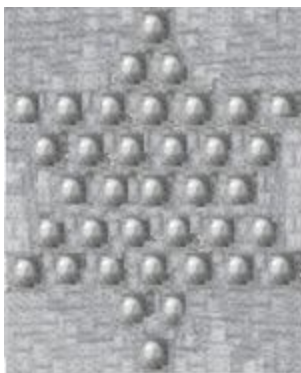
Въпреки това групата имаше една обща черта.

Всички бяха смесени духове.

К'рук пусна Онка на земята.

Непознатият пристъпи напред и се приведе към нея. Пръстът му докосна челото ѝ и продължи надолу по скулата — личеше си, че разпознава Онка като една от своя вид.

Дъщеря му се пресегна в отговор и докосна знака на челото на непознатия — серия малки белези, подредени в странна форма с шест върха.

Върхът на пръста ѝ мина по бележите, сякаш намираше в тях някакъв скрит смисъл. Мъжът се усмихна, сякаш усещаше, че детето разбира.

Изправи се, сложи длан на гърдите си и каза:

— Терон.

К'рук разбра, че това трябва да е името му. Непознатият заговори бързо и махна на един от старците, който се подпираше на дебела чепата тояга.

Старецът пристъпи напред и заговори на езика на К'рук.

— Терон казва, че момичето може да дойде с нас. Ще минем през един висок проход, който той познава и който още е свободен от ледовете, но само за няколко дни. Ако успеем да се отскубнем от врага, ловците ще изгубят дирята ни.

— Докато снегът се разтопи отново — неспокойно добави К'рук.

— Това ще стане след много луни. Дотогава ще сме изчезнали и дирята ни отдавна ще е изстинала.

Нов вой на вълците в далечината им напомни, че точно в момента дирята им не е изстинала.

Старецът също го разбираше.

— Трябва да тръгнем веднага, преди да са ни настигнали.

— Ще вземете ли дъщеря ми? — Той бутна Онка към Терон.

Терон протегна ръка, хвана К'рук за рамото и го стисна със силните си пръсти.

— Тя е добре дошла — увери го старецът. — Ще я пазим. Но по дългия път ще ни е нужен също силен гръб и остро копие.

К'рук отстъпи и стисна здраво оръжието си.

— Врагът е твърде бърз. Ще използвам последния си дъх, за да ги отклоня от следите ви и да ги задържа, за да можете да стигнете до прохода.

Погледът на Онка срещна неговия, очите ѝ бяха пълни със сълзи и разбиране.

— Татко...

Гърдите го боляха, когато заговори.

— Вече това е твойт клан, Онка. Те ще те отведат до по-добри земи, където ще бъдеш в безопасност и ще станеш силна жена, каквато знам, че можеш да бъдеш.

Онка се отскубна от Терон, скочи към К'рук и увисна на врата му.

Задущаван колкото от мъка, толкова и от прегръдката на дъщеря си, К'рук се освободи от Онка и я предаде на Терон, който я прегърна. К'рук се наведе да докосне с чело челото на Онка и да се сбогува — знаеше, че никога няма да види дъщеря си отново.

После се изправи, обърна се и закрачи нагоре по склона към вълчия вой — но чуваше единствено жалните викове на Онка зад себе си.

„Живей добре, дете мое“.

Закатери се по-бързо, твърдо решен да я предпази. Стигна до билото и забърза към виещите зверове на врага.

После затича.

Когато стигна следващото било, слънцето залязваше и изпълваше долината със сенки. К'рук забави ход и тръгна по-предпазливо, тъй като вълците вече се бяха смълчали. Приведе се и се заплъзга от сянка към сянка, стараяше се да стои така, че вятърът да духа откъм глутницата, и внимаваше да не стъпи върху някоя клонка.

Най-сетне успя да зърне дъното на долината и забеляза движение в мрака долу. Вълците. Един от зверовете се откри напълно. По форма изобщо не приличаше на вълк. Гъстата му козина беше сплъстена. Едрото му тяло бе покрито с белези. Устните бяха дръпнати назад и оголваха дълги жълтеникави зъби.

К'рук приклепна и зачака да се появят господарите на тези чудовища.

Най-сетне между дърветата се появиха по-високи сенки. Най-голямата пристъпи напред и К'рук за първи път видя истинския лик на врага.

Замръзна, скован от ужас.

„Не, не може да бъде...“

Въпреки това стисна копието.

„Бягай, Онка. Бягай и не спирай дори за миг“.

Пролет, 1699

Рим, Папска държава

Николас Стено водеше младия пратеник през дълбините на музея на Коледжо Романо. Непознатият бе увит в наметало, с кални ботуши — ясно свидетелство, че е бързал и че мисията му е тайна.

Германският пратеник идваше по заръка на Леополд I, императора на Свещената римска империя на север. Пратката, която носеше, бе предназначена за скъпия приятел на Николас отец Атанасий Кирхер, създателя на музея.

Пратеникът зяпаше множеството чудатости на природата, събрани тук — египетските обелиски и механичните чудеса, които тиктакаха и бръмчаха под високите куполи, украсени с небесни тела. Погледът му се спря върху едно огромно парче кехлибар, осветено отзад от свещ, разкриваща запазеното тяло на гущер в сърцевината му.

— Не се помайвайте — каза Николас и го подкани да продължат.

Самият той познаваше всяко кътче на това място, всеки подвързан том — и най-вече трудовете на господаря на този музей. Беше прекарал близо година тук, пратен от благодетеля си, великия херцог на Тоскана, да изучи колекцията на музея, за да създаде своя сбирка на чудатости в двореца на херцога във Флоренция.

Стигнаха до една висока дъбова врата и Николас удари с юмрук по нея.

— Влез — отговори глас.

Николас отвори и въведе пратеника в малък кабинет, осветен от въглените на догарящия огън.

— Извинете, че ви безпокоя, почитаеми отче.

Германският пратеник незабавно се отпусна на коляно пред просторното писалище и сведе глава.

Приведеният сред купищата книги мъж — държеше перо, увиснало над голям пергамент — отрони дълга въздишка.

— Пак ли си дошъл да ровиш из колекцията ми, скъпи Николас? Трябва да ти кажа, че започнах да номерирам книгите по рафтовете.

Николас се усмихна.

— Обещавам да върна моята бройка на *Mundus Subterraneus*^[1], след като напълно опровергая много от твърденията ви в нея.

— Нима? Чувам, че завършваш собствения си труд относно подземните загадки на скалите и кристалите.

Николас сведе почтително глава в знак на съгласие.

— Така е. Но преди да го представя, смирено моля за не помалко унищожителен анализ от авторитет като вас.

След пристигането му преди година двамата бяха прекарвали много дълги нощи в дискусии по всякакви въпроси на науката, богословието и философията. Макар че беше с трийсет и седем години по-стар от Николас и заслужаваше уважение и дори почит, Кирхер приемаше с радост всеки, който се осмеляваше да го предизвика. Още при първата им среща двамата проведоха оживен спор около една статия, която Николас бе публикувал две години по-рано и в която твърдеше, че глосопетрите, или „каменните езици“, откривани в скалите, са всъщност зъби на древни акули. Отец Кирхер споделяше същия интерес към древни кости и останки, запазени в скалните пластове. Дватама водеха горещи спорове относно произхода на тези загадки. Именно в пламъка на научното дирене двамата станаха уважаващи се взаимно колеги и дори приятели.

Погледът на отец Кирхер се спря върху пратеника, който още беше коленичил пред затрупаното писалище.

— А кой е спътникът ти?

— Идва с пратка от негово величество Леополд Първи. Изглежда, императорът е запомнил достатъчно от йезуитското си образование, за да ви прати нещо важно. Помолил е великия херцог да ми каже да ви представя този човек много спешно и строго секретно.

Отец Кирхер остави перото.

— Интригуващо.

И двамата знаеха, че императорът проявява интерес към науката и естествознанието, събуден у него от йезуитските книжовници, които го бяха обучавали в младостта му. Самият Леополд се готвеше да се посвети на църквата преди шарката да покоси по-големия му брат и да постави благочестивия учен на онзи студен северен трон.

Отец Кирхер махна на пратеника.

— Стига глупави пози, добри ми човече. Станете и представете онова, заради което сте пътували толкова дълго.

Пратеникът се изправи и свали качулката на наметалото си. Беше младеж на не повече от дваайсет години. Извади от чантата си дебело писмо, запечатано с печата на императора, пристъпи и го сложи на писалището, след което бързо отстъпи крачка назад.

Кирхер погледна Николас, който само сви рамене — той също нямаше никаква представа за какво става въпрос.

Кирхер извади нож и свали печата. От плика се изтъркаля малък предмет и падна на писалището. Беше кост, покрита със скални кристали. Кирхер повдигна вежди, извади парчето пергамент, което вървеше с предмета, и го разви. Дори от няколкото крачки разстояние Николас видя, че това е подробна карта на Източна Европа. Отец Кирхер се загледа в нея.

— Не разбирам какво означава всичко това — каза най-сетне. — Тази карта и това парче стара кост. Няма никакво обяснително писмо.

Пратеникът заговори на италиански със силен немски акцент.

— Императорът избра мен да предам другата половина от съобщението. Думи, които се заклев да запомня и да кажа единствено пред вас, почитаеми отче.

— И какви са тези думи?

— Императорът знае за интереса ви към древното минало, към тайните, погребани в земните недра, и моли за помощта ви в проучването на онова, открито на мястото, отбелязано на картата.

— И какво е било открито там? — попита Николас. — Още кости като тази ли?

Той пристъпи към писалището и разгледа вкаменелата кост, покрита с белезникава скала. От нея направо лъхаше на дълбока древност.

— Кости и много повече — каза пратеникът.

— И чии са тези кости? — попита Кирхер. — Чий гроб бележат те?

Отговорът на младия мъж беше поразителен. После, преди някой от двамата да успее да реагира, пратеникът извади кама и си преряза гърлото. Кръвта бликна, младежът се задави, рухна на колене и след това се строполи на пода.

Николас се втурна да му помогне. Очевидно последните думи бяха предназначени единствено за отец Кирхер и за него и след изричането им никога не биваше да бъдат повтаряни.

Отец Кирхер заобиколи писалището, отпусна се на коляно и хвана главата на младежа, но въпросът му бе към Николас.

— Възможно ли е да е истина?

Николас преглътна, ужасен от последното съобщение, изречено от окървавените устни.

Костите... са на Адам и Ева.

[\[1\]](#) Подземен свят (лат.) — Б.пр. [↑](#)

I.
КРЪВ И СЕНКИ

1.

29 април, 10:32

Окръг Карловац, Хърватия

„Не трябваше да сме тук“.

Пристъп на суеверен ужас накара Роланд Новак да спре на един завой на пътеката. Той заслони очи от утринното слънце и се загледа към назъбения връх. В далечината се струпваха черни облаци.

Според хърватските легенди, които бе чувал като дете, през бурните нощи на върха на планина Клек се събирали вещици и феи, чиито писъци можели да се чуят чак в съседния град Огулин. Носеха се истории за непредпазливи или извадили лош късмет нещастници, срещнали ужасната си участ на това място.

Векове наред тези легенди държали хората далеч от върха. Но през последните няколко десетилетия това се бе променило, още повече че отвесните скали бяха започнали да привличат все повече и повече местни любители на катеренето. Не това обаче беше причината тази сутрин Роланд и останалите да рискуват живота си и да изкачват северната страна на планината.

— Остава още малко — каза Алекс Райтсън. — Най-добре да стигнем и да се махаме преди да е дошла бурята.

Британският геолог, който водеше четворката, изглеждаше як като върховете, макар че наближаваше седемдесетте. Въпреки мразовития въздух носеше къси панталони в цвят каки, разкриващи силни жилави крака. Белоснежната му грива, по-гъста от оредяващата руса коса на Роланд, беше скрита под алпинистка каска.

— За трети път катери този връх — промърмори Лена Крандъл на Роланд. От потта след едночасовото изкачване бузите ѝ лъщяха, но не изглеждаше задъхана. Но пък тя бе на дваисет и пет и по оръфаните ѝ обувки Роланд реши, че самата тя има доста опит в планините.

Лена се загледа нагоре към издигащата се стена от тъмни облаци и каза:

— Добре, че успях да дойда един ден по-рано. Разрази ли се бурята, планината ще остане недостъпна кой знае колко време.

В отговор на заплахата групата пое с ускорено темпо по пътеката без маркировка. Лена свали ципа на термалното си яке и нагласи старата раница по-високо на раменете си. На раницата имаше емблема на университета Емъри, нейната алма-матер в Атланта, Джорджия. Роланд не знаеше почти нищо за американката, освен че е генетик и е била извикана от института за еволюционна антропология „Макс Планк“ в Лайпциг. И подобно на Роланд, тя също нямаше представа за причината за това внезапно повикване от британския геолог и партньора му, палеонтолога от Франция.

Докато се катереха, д-р Дейн Арно говореше шепнешком с Райтсън и макар че Роланд не различаваше думите на палеонтолога, особено със силния му френски акцент, от тона му ясно си личеше, че е раздразнен. Досега никой от двамата не беше разкрил подробности около дестинацията на групата и какво са открили там.

Роланд си каза да запази търпение. Беше израснал в столицата на Хърватия — или Хърватско, както се казваше сега — Загреб, но знаеше всички истории около този връх в Динарските Алпи. Върхът много приличаше на легнал по гръб великан. Твърдеше се, че това било тялото на великана Клек, който се опълчил на бог Волос и бил превърнат в камък заради дързостта си. Преди да бъде вкаменен, гигантът се заклел, че един ден ще се освободи от дрямката си и ще си отмъсти на света.

Роланд отново изпита суеверно безпокойство.

Защото напоследък гигантът се будеше.

Районът бе доста земетръсен — факт, който вероятно беше в основата за легендата за спящия великан. Миналия месец трус със сила 5,2 по Рихтер бе напукал Камбанарията на една средновековна църква в недалечния Огулин.

Роланд подозираше, че земетресението е свързано с откритието, направено от геолога и палеонтолога. Подозренията му се потвърдиха, когато групата зави по каменистото рамо на планината и навлезе сред гъсти борове. Отпред огромна канара се бе откъртила от скалата и се бе разбила в гората, поваляйки дървета и оставяйки диря след себе си, сякаш самият могъщ Клек бе минал оттук.

Докато вървяха между камъните и повалените стволоче, Райтсън заговори:

— Един местен наблюдател на птици се натъкнал на пораженията след земетресението миналия месец. Изкачил се достатъчно високо, за да види пара, издигаща се между няколко канари и намекваща за евентуална система от пещери някъде долу.

— И смятате, че земетресението е разкрило системата ли? — попита Лена.

— Точно така. — Райтсън махна с ръка. — Не е особено изненадващо. Целият планински масив е съставен предимно от карст, който е вид варовик. Валежите и многобройните извори са направили района истинско геологическо игрище, пълно с чудеса. Подземни реки, сифони, пещери — каквото се сетите.

Роланд впери поглед в Арно.

— Но става въпрос за нещо *повече* от някаква стара пещера, нали?

Райтсън го погледна и очите му блеснаха развеселено и развълнувано.

— По-добре да не разваляме изненадата. Нали така, доктор Арно?

Палеонтологът измърмори кисело нещо. Реакцията му идеално отговаряше на вечно намръщената му физиономия. Райтсън беше общителен и дружелюбен, а французинът бе като негова тъмна сянка, вечно мрачен и зъл. Ученият беше само няколко години по-възрастен от трийсет и две годишния Роланд, но поведението му го караше да изглежда много по-стар. Роланд подозираше, че причината за раздражението му са той и американката. Знаеше, че някои учени много ревниво пазят територията и работата си.

— А, най-сетне стигнахме! — заяви Райтсън и пристъпи към стълбата, стърчаща от почти незабележима дупка в земята.

Съсредоточен върху целта, Роланд не забеляза стоящия в сянката на една канара едър мъж, докато той не излезе на слънце. На рамото си носеше пушка. Макар да беше облечен цивилно, скованата стойка, ръбовете на дрехите му и стоманеният блясък в очите му намекваха, че е бивш военен. Дори черната му коса бе подстригана нула номер и приличаше повече на кепе.

Мъжът заговори бързо на френски с Арно.

Роланд не знаеше френски, но от поведението на мъжа беше ясно, че той не е подчинен на палеонтолога, а е по-скоро равен на него

колега. Посочи към притъмняващото небе — явно твърдеше, че лошото време не им позволява да слязат. Накрая изруга, отиде до един генератор, дръпна шнура и запали двигателя.

— Това е комендант Анри Жерар — представи го Райтсън. — От небезизвестните Шасор Алпон, елитната френска планинска пехота. Той и хората му пазят това място от неканени гости.

Роланд се огледа за други войници, но не видя никого.

— Уви, предпазната мярка е необходима — продължи Райтсън. — След като открил възможния вход, птичарят се свързал с местен клуб на пещерняци да проучат мястото. За наше щастие пещерняците се придържали към строгото правило да не разгласяват на какво са попаднали. Когато открили значението на онова, което е скрито долу, се свързали с френските си колеги, които се занимават с консервирането на прочути пещери като Шове и Ласко.

С познанията си по история на изкуството Роланд разбираше какво значение има споменаването на двете пещери. Те бяха прочути с палеолитното си изкуство — рисунки, оставени от най-старите предци на съвременния човек.

Впери поглед в отвора. Досещаше се какво се крие долу.

Лена също беше разбрала.

— Открихте ли пещерно изкуство долу?

Райтсън повдигна вежда.

— О, открихме много повече. — Погледът му се спря върху Роланд. — Именно затова се свързахме с Ватикана, отец Новак... затова бяхте призовани от Хърватския католически университет в Загреб да се присъедините към нас.

Роланд надникна в тунела. В далечината избоботи гръм. Той трепна и докосна бялата си якичка.

Арно заговори със силния си акцент, без да крие презрението си:

— Отец Новак, тук сте, за да видите с очите си и да потвърдите чудото, което открихме.

11:15

Лена слезе по стълбата след Райтсън и Арно. Покрай стълбата се спускаше кабел от генератора горе. Долу светеха лампи. Също като

останалите, тя носеше каска с фенер. Сърцето ѝ туптеше в ушите ѝ от вълнение, но и от мъничко клаустрофобия.

Прекарваше повечето си време затворена в някоя генетична лаборатория — гледаше през микроскоп или четеше кодове на монитора. Когато имаше свободно време, бягаше на всяко диво място, до което можеше да се добере. Напоследък това бяха предимно паркове покрай реките, пресичащи Лайпциг. Липсваха ѝ горите около предишната ѝ изследователска станция край Атланта. Липсваше ѝ и сестра ѝ близначка, генетик като нея, която продължаваше да работи по съвместния им проект в Щатите, докато тя вършеше помощна работа в Европа, което означаваше шестнайсет до осемнайсет часа на ден в изграждане на древен генетичен код от парченца разлагащи се кости или зъби.

Ако тази пещера наистина бе някакъв забравен палеолитен обект, богат на фосилни останки и артефакти, Лена можеше да се досети за ролята си тук — внимателно да събере проби за анализ в лабораторията. Институтът „Макс Планк“ беше много уважаван заради способността си да пресее стари кости в търсене на фрагменти от ДНК и да реконструира древните секвенции.

Чудеше се какво ли ще види долу. Искаше ѝ се сестра ѝ Мария да беше тук и да сподели момента с нея.

Отгоре се чу тихо ахване — отец Новак се подхлъзна леко на стълбата, но успя да се задържи. Лена се намръщи и за пореден път се запита защо е трябвало да викат и свещеник. По пътя от Загреб беше завързала разговор с него и бе научила, че преподава история на средновековното изкуство в университета — странна специалност за човек, изследващ праисторическа пещера.

Най-сетне стигна края на стълбата и Райтсън ѝ помогна да слезе и ѝ даде знак да последва Арно, който продължаваше приклепнал по тунела. Тя също се наведе, но въпреки това каската ѝ закачаше ниския таван и лъчът на фенера играеше пред нея. Въздухът бе по-топъл, отколкото в мразовитото утро горе, но беше и много влажен — варовиковите стени бяха влажни на пипане, а земята под краката ѝ бе хлъзгава.

След известно време Арно най-сетне спря. Тя стигна до него, изправи се — и замръзна.

Пред тях се разкриваше пещера със сталактити и сталагмити като зъбите на хищен звяр. Стените бяха покрити с каменни завеси, а таванът бе окичен с изящни гирлянди от снежнобели кристали, вариращи по размери от преплетени сламки до подобни на еленови рога.

— Забележителна колекция на хелектити — каза застаналият до нея Райтсън, който бе забелязал какво е приковало вниманието ѝ. — Този тип спелеотеми се образува от капилярните процеси, при които водата минава през микроскопични пукнатини. За образуването на един-два сантиметра е нужен около век.

— Изумително — прошепна тя; боеше се, че дори дъхът ѝ може да разруши крехките образувания.

— Оттук нататък внимавайте — каза строго Арно. — Движете се само по стълбите и пътеките, които сме положили като мостове по пода на пещерата. Запазеното под краката ни е толкова важно, колкото и онова над нас.

Палеонтологът продължи да ги води, като стъпваше по тънките стоманени пречки, водещи в пещерата. Няколко светлинни панела, захранвани от генератора на повърхността, осветяваха пътя им. Лена забеляза пръснати по пода предмети, покрити като със скреж от калцитни отложения. През кристалите успя да различи животински черепи и дълги бедрени кости.

— Пещерата е истинска съкровищница, запазила представители на праисторически живот — каза Арно с глас, в който освен раздражение се долавяше и възхита. — Това там е непокътнат заден крак на *Coelodonta antiquitatis*.

— Космат носорог — преведе Лена.

Арно я погледна и в погледа му се долови респект, примесен с обидна доза изненада.

— Точно така.

Тя посочи нещо, лежащо върху основата на счупен сталагмит — череп, слял се със скалата от отложилите се по него калцит.

— А ако не греша, това там е от *Ursus spelaeus*.

— Прословутата пещерна мечка — с неохота потвърди Арно и си спечели кикот от страна на Райтсън.

Лена прикри усмивката си. „Тия играчки се играят от двама“.

— Ако се съди по положението му — продължи Арно, — най-вероятно черепът е бил използван като тотем. Пред него можете да видите черните следи от древно огнище. Пламъците сигурно са хвърляли сянката от черепа на звяра върху отсрещната стена.

Лена си представи гледката и се запита как ли е въздействало това върху древните хора, използвали пещерата като свой дом.

Палеонтологът продължи напред, като сочеше различните находки — рога на антилопа сайга, череп на бизон, бивни на мамути, дори напълно запазени останки на златен орел. Между тях се виждаха по-малки черни петна, вероятно бележещи отделните домашни огнища.

Прекошиха пещерата и се озоваха в огромна зала, многократно по-голяма. Таванът се извисяваше на няколко етажа.

— Основното шоу — заяви Райтсън и ги поведе по импровизираните стоманени пътеки.

Лена нямаше нужда някой да ѝ посочва чудесата на залата. Множество петроглифи украсяваха долната половина на стените и изобразяваха всякакви форми на живот, като снимка на дивата природа. Някои като че ли бяха нарисувани с въглен; други бяха издраскани в черната повърхност, разкривайки по-светлата скала отдолу. Някои имаха по-ярки тонове — създателите на изображенията бяха използвали някакъв дървен пигмент.

Но онова, което я порази най-силно, беше красотата им. Това не бяха прости схематични фигурки или груби подобия, а творби на истински художници. Конските гриви се развяваха. Бизоните бяха представени така, сякаш тичаха. Стада елени вдигаха рогати глави, сякаш се опитваха да видят летящите над тях орли. Навсякъде сред всичките тези фигури се носеха лъвове и леопарди. В края една пещерна мечка се беше изправила на задните си лапи и се извисяваше над всички.

Докато се опитваше да гледа във всички посоки едновременно, Лена едва се удържаше на пътеката.

— Невероятно. Искате ми се и сестра ми да можеше да ги види.

— В сравнение с тези дракулките в Ласко бледнеят, нали? — каза ухиленият до уши Райтсън. — Но това не е всичко.

— Как така? — попита отец Новак.

— Да им покажем ли какво е скрито пред очите им? — обърна се Райтсън към Арно.

Французинът сви рамене.

Райтсън насочи вниманието им към средата на залата. Широко черно петно с диаметър около два метра бележеше мястото на голям лагерен огън. До него имаше тринога с лампи.

Геологът клекна до панела, в който влизаше захранващият кабел, и каза:

— Ако обичате, изгасете фенерите на каските си.

След като всички се подчиниха, той завъртя ключа и цялото осветление изгасна. Мракът ги обгърна като тежка завивка.

— А сега да се пренесем четирийсет хиляди години в миналото — напевно каза Райтсън, подобно на водещ в цирк.

Изщрака ключ и отново блесна светлина, идваща единствено от трите панела в центъра на залата. Беше обаче достатъчно ярка, за да ги заслепи и замае, още повече че примигваше.

„Като светлината на лагерен огън“ — осъзна Лена.

Отначало не разбираше смисъла от това представление, но чу как отец Новак ахна и проследи погледа му към стените. По тях танцуваха огромни сенки, издигащи се много над масата петроглифи долу. Сенките се хвърляха от кръг сталагмити, издигащи се от пода. Едва сега Лена забеляза, че те са изваяни, дупчени и оформяни, за да създадат призрачната армия на стената.

Силуетите бяха очевидно с човешка форма, но някои имаха извити рога, а други бяха вдигнали копия високо във въздуха. Примигващата светлина подсилваше и усещането за движение на животните под тях — животните изглеждаха уплашени. Пещерната мечка беше изправена срещу една от фигурите, но сега призрачно копие пронизваше хълбока на могъщия звяр. Предишният ѝ яростен рев сега изглеждаше повече като замръзнал момент на мъчение.

Лена бавно се завъртя в кръг, омагьосана от образите. Смрази я инстинктивен ужас. Отец Новак се прекръсти, сякаш за да се предпази от някаква нечиста сила.

— Стига с тия глупости — рязко каза Арно.

Райтсън се подчини и останалите лампи също светнаха.

Лена вдиша дълбоко въздуха с дъх на пръст, усети стоманата под краката си и се върна в настоящето.

— Не... невероятно — успя да промълви. — Но какво означава според вас? Дали е някакво изображение на лов, свидетелство за уменията на племето в проследяването и повалянето на дивеча?

Известно време всички мълчаха. Накрая отец Новак заговори.

— Прилича на предупреждение — каза свещеникът. И поклати глава, сякаш не знаеше как да изрази с думи онова, което усеща.

Лена го разбираше. Представлението не приличаше на честване на уменията на племето с копието и сопата. Беше по-скоро нещо брутално и заплашително.

— Не е ваша работа да разрешавате подобни загадки — каза Арно и отново тръгна напред. — Не ви доведохме тук за това.

Поведе ги към отсрещната страна, където имаше тунел, извеждащ от залата с рисунките. Докато минаваха покрай един от изваяните сталагмити, на Лена ѝ се прииска да спре и да го огледа по-добре, да види как древните хора са успели да постигнат подобна илюзия на форма и движение, но Арно ги подкани да побързат.

Вече нямаше никакво осветление и мракът ги обгърна. Лена включи фенера на каската си. Лъчът прониза сенките като копие и тя видя къс тунел, завършващ с порутена стена.

Арно ги поведе по лекия склон нагоре към края на прохода.

— Зазидан е — каза отец Новак, който очевидно бе изненадан не по-малко от нея.

— Не е работа на хората от палеолита — каза Лена и прокара длан по тухлите. — Но зидът е стар.

Райтсън пристъпи напред, наведе се и освети в стената дупка, през която можеше да се провре човек.

— Тунелът продължава още петдесетина метра и свършва при старо срутуване. Мисля, че проходът е бил първоначалният вход към пещерната система. Някой явно го е зазидал, за да не може никой да влиза. После някакво земетресение преди векове е запечатало пещерата още по-сигурно.

Лена погледна дупката.

— Едно земетресение я е запечатало, друго я е открило.

— Именно. Заровените тайни имат упорития навик да излизат на светло.

— Какво има зад стената? — попита отец Новак.

— Загадките, които са причината да ви извикаме тук. — Райтсън се изправи и им даде знак да се проврат през дупката.

Изгарящата от любопитство Лена пропълзя първа, следваше лъча на фенера си. Стената беше дебела около две стъпки. От другата страна имаше малка зала, зазидана от всички страни и образуваща нещо като малък параклис.

Отец Новак се изправи до нея и освети тавана, поддържан от две пресичащи се арки.

— Тази архитектура ми е позната. Подобна готическа зидария е била типична за Средните векове.

Лена почти не го чу — вниманието ѝ бе привлечено от една изсечена в скалата ниша. В нея, в плитка вдлъбнатина в пода, лежеше скелет със скръстени на гърдите ръце, ограден от съвършен кръг от камъни. Вътре в кръга около скелета имаше изкусно положени помалки кости — ребра, кости от китки и пищяли, образуващи сложен дизайн.

— Възможно ли е това да е гроб на някой от хората, зазидали тунела? — попита Новак.

— Ако се съди по тазовата кост, скелетът е на мъж. — Лена се наведе и освети останките от краката до черепа. Искаше ѝ се да има по-добро осветление. — Но вижте черепа и тежките надочни дъги. Ако не се лъжа, това са останки на *Homo neanderthalensis*.

— Неандерталец?

Тя кимна.

Новак я погледна.

— Чувал съм, че и на други места в Хърватия са откривани подобни останки.

— Точно така. В пещерата Виндия.

Лена започна да разбира защо са я извикали тук. Институтът „Макс Планк“ беше правил ДНК анализ на останките от Виндия. Откритието бе помогнало за съставянето на първия пълен геном на неандерталец.

— Но аз си мислех, че неандерталците не са оставили пещерни рисунки — каза Новак и погледна назад към голямата зала.

— Това е спорно — отвърна тя. — В Испания има една пещера, Ел Кастило. Залите са пълни с изображения — отпечатыци от ръце, рисунки на животни и абстрактни форми. Според датирането е

възможно да са оставени от неандерталци. Но това още не е потвърдено, а и вие сте прав относно степента на майсторство тук. Най-красивите петроглифи като онези от Ласко и Шове във Франция са дело на ранния човек. Никой не е откривал подобни сложни и изящни пещерни рисунки, оставени от неандерталци.

„Може би до този момент“.

— Именно затова потърсихме вашата помощ и помощта на колегите ви генетици, доктор Крандъл — каза Арно. — За да разберем дали пещерните обитатели наистина са били неандерталци. И ако са били, може би да открием какво ги е направило толкова различни, такива страстни художници.

Лена насочи лъча на фенера си към гроба и към последното произведение на изкуството — петроглиф, направен от отпечатьци от длани, подредени във формата на звезда. Бяха червеникавокафяви, като засъхнала кръв.

Тя извади телефона си и направи няколко снимки, след което отново насочи вниманието си към скелета в плиткия гроб, като се питаше дали отпечатьците са оставени от неандерталеца, положен тук. Спомни си ужасяващите сенки по стената и думите на Новак.

Прилича на предупреждение.

Райтсън прочисти гърлото си.

— Кое то ни води към загадката... предназначена за отец Новак.

11:52

Щом чу името си, Роланд откъсна поглед от останките в гроба. „Нима не е достатъчна загадка защо някой е погребал останките на неандерталец в нещо, което очевидно прилича на средновековен параклис?“

— Една последна крачка, уважаеми — каза Райтсън и посочи друга дупка в зиданата стена. Според описанието на геолога през нея се излизаше в тунела, водел навремето към повърхността.

Заинтригуваният Роланд пропълзя през отвора и се изправи от другата страна. Освети пред себе си, но не забеляза нищо особено — с изключение на успоредни коловози в пода, потъващи дълбоко в пластовете варовик.

Райтсън се изправи до него и погледна намръщено следите.

— Изглежда, са изнесли оттук нещо тежко. Вероятно онези, които след това са зазидали тунела.

— И смятате, че аз мога да разреша тази загадка ли? — попита Роланд.

— Не знам дали можете, но има един въпрос, по който със сигурност можете да ни бъдете от помощ.

Райтсън го хвана за раменете и го обърна назад към стената. Едва сега Роланд видя металната плоча, закрепена за тухлите като надгробен знак.

— Има някакъв надпис — каза Райтсън и освети плочата по-добре. — На латински.

Роланд присви очи. Времето и корозията бяха заличили някои от гравирани букви, но надписът определено беше на латински. Различи някои думи, включително последния ред и подписа на човека, оставил посланието.

— Reverende Pater in Christo, Атанасиус Кирхер — прочете той на глас и преведе: — Преподобен отец в Христа, Атанасий Кирхер.

Потресеният Роланд погледна Райтсън.

— Аз... знам кой е този човек. Дисертацията ми е за него и за творчеството му.

— Факт, който ми е добре известен. Именно затова Ватиканът ви прати тук. — Райтсън кимна към плочата. — А останалият текст?

Роланд поклати глава.

— Разчитам само отделни неща. При повече време и с подходящите препарати бих могъл да го възстановя. Но най-дългата част, която разчитам в момента, се превежда приблизително като „Никой да не минава оттук, за да не понесе гнева Божий“.

— Бих казал, че вече е малко късно за това — измърмори Райтсън.

Роланд не му обърна внимание, а продължи да изучава плочата.

Още едно предупреждение!

Чу се приглушен грохот. Бурята най-сетне се бе стоварила върху планината.

— Време е да тръгваме — каза Райтсън и го поведе обратно през параклиса, като подбра другите двама. Когато стигнаха основната зала, посочи напред. — Трябва да излезем преди...

Изтреця оглушителен гръм. В следващия миг многобройните лампи в пещерата угаснаха и останаха единствено светлините от фенерите на каските. От мрака пред тях проехтя далечен писък.

Но този път това не бяха крясъците на вещици от стария фолклор.

Последва пукот. Стрелба.

Арно сграбчи ръката на Роланд.

— Нападат ни!

2.

29 април, 06:08

Лорънсвил, Джорджия

Ужасът го събужда.

Блъскането в ушите го кара да се раздвижи. Претъркулва се от постелята и пред очите му проблясва образ, лице...

Майко.

Втурва се през тъмната стая към прозореца и удря с длани, после с юмруци дебелото стъкло. Напрежението в гърдите му расте и накрая той не се съдържа. Надава рев от безсилие.

Лампите светват и от другата страна на стъклото се появява лице, което го гледа. Не е лицето, което иска да види.

Поставя палец на брадичката си и повтаря движението отново и отново.

Майко, майко, майко...

06:22

Рязкото почукване на вратата на кабинета събуди Мария и тя сепнато се надигна. Отворената книга на гърдите ѝ падна на пода. Трябваше ѝ половин секунда, за да си спомни къде е — неведнъж беше прекарвала нощите на работното си място.

Успокои се и погледна към компютърния монитор на съседното бюро. По екрана пълзяха данни от последната генетична проба. Беше заспала, докато чакаше.

„По дяволите... още обработва данните“.

— Да? — успя да изграчи.

— Доктор Крандъл — обади се глас от коридора. — Съжалявам, че ви притеснявам, но Баако вдига гюрултия. Реших, че е по-добре да ви кажа.

Беше Джак, студент по животновъдство от университета „Емъри“.

— Добре, Джак, идвам веднага.

Изправи се, отпи глътка изветряла диетична кола от кутията на бюрото, за да накваси пресъхналата си уста, и излезе.

Дежурният студент Джак Русо забърза до нея.

— Какво е станало? — попита тя. Мъчеше се да не говори обвинително, но майчинският ѝ инстинкт направи думите ѝ по-груби, отколкото ѝ се искаше.

— Не знам. Чистех празните клетки и той просто избухна...

Тя стигна вратата, водеща към жилището на Баако. Долу той си имаше отделна стая за игра, спалня и класна стая, отделени от останалия комплекс. През деня — при постоянно наблюдение — можеше да тича свободно из стоте акра гора около Националния център за изучаване на примати „Иъркис“. Основният комплекс се намираше в университета „Емъри“ в Атланта на петдесет километра оттук.

Това пак бе прекалено близо за вкуса ѝ. Предпочиташе автономията, която имаше в Лорънсвил. Проектът ѝ бе до голяма степен независим от останалите на изследователската станция и се финансираше през АИОП под егидата на нова инициатива на Белия дом, известна като „Изследване на мозъка чрез иновативни невротехнологии“^[1].

С двете си докторски дисертации по генетика и бихейвиоризъм^[2] от Колумбийския университет Мария бе избрана — заедно със сестра си Лена — за този уникален проект: изследване на еволюцията на човешкия разум. Проектът имаше допълнително финансиране от института „Макс Планк“ за еволюционна антропология в Германия, където близначката ѝ в момента водеше паралелно изследване върху последните постижения в областта на генетиката.

Мария стигна до вратата на най-долното ниво и помахаше с картата си пред електронния четец. Влезе бързо, следвана от Джак. Студентът беше една глава по-висок от нея и носеше широк работен комбинезон в цвят като емблемата на университета „Емъри“ на рамото. Почесваше нервно рехавата си руса брадица, която бе в тон с дългата рошава коса, привързана с бандана по типичната за колежаните хипстърска мода.

— Всичко е наред — опита се да го успокои Мария, докато влизаше във фойето на изследователската секция. — Защо не идеш да вземеш Танго? Винаги помага.

— Дадено. — Джак с облекчение се втурна през една странична врата.

Мария отиде до широкия прозорец с дебелото седем и половина сантиметра предпазно стъкло. От него се откриваше изглед към стая с кубове в ярки основни цветове, върху които бяха изписани букви от азбуката. Приличаха на детски кубчета за игра, само че бяха със страна трийсет сантиметра и изработени от плътна пластмаса. Отсрещната стена бе заета от бяла дъска с поставка за маркери. Единствените мебели бяха широката маса и столовете около нея.

Това беше класна стая за уникален ученик.

Въпросният ученик крачеше напред-назад пред прозореца, като се подпираше с кокалчетата на лявата си ръка и правеше неясни знаци с дясната, сякаш си мърмореше нещо. Очевидно беше, че е възбуден.

— Баако — извика го Мария и долепи длан до стъклото. — Всичко е наред. Тук съм.

Той изкряска и се насочи към нея.

Мария отиде до входа, отключи с картата си и влезе в малката клетка от другата страна на вратата. Отключи клетката и влезе при него в класната стая.

Баако забърза към нея на два крака, прегърна я с топлата си космата ръка през кръста и притисна тежкото си чело в корема ѝ, сякаш търсеше утеха.

Мария седна на пода и му даде знак да направи същото, като същевременно следеше езика на тялото му.

Баако бе тригодишна горила, незрял мъжкар с тегло седемдесет килограма и височина метър и двайсет. Макар да бе силен, тялото и крайниците му си оставаха някак дългнести. Докато сядаше, големите му очи с цвят на карамел се взираха в нея, а в ъгълчетата им се четеше очевидна тревога. Рошавите му черни вежди си оставаха тревожно повдигнати. Устните му бяха опънати едва ли не като при болка и се виждаха белите му зъби.

Мария го беше отгледала от раждането му и го познаваше идеално — от поведението до най-малките подробности на физиологията му. На всеки три месеца му правеха пълен ЯМР скенер, за да следят точно растежа на тялото му, като се обръщаше основно внимание на анатомията на черепа и устройството на мозъка му.

Докато го прегръщаше, прокара пръсти по костния стреловиден хребет, минаващ през средата на черепа му. Не изпъкваше толкова, колкото можеше да се очаква у горила на неговата възраст. Дори костите на долната и горната челюст не бяха така изпъкнали и муцуната му беше по-плоска, отколкото на типичните примати.

— Какво не е наред, красиво мое момче? — попита го тя с тих, успокояващ тон.

Той вдигна юмруци, после ги отвори и прокара разперени пръсти по тялото си, с длани към гърдите.

[Уплашен]

Тя отвърна с глас и въздишка, посочи го, повтори жеста и накрая обърна длани нагоре, като леко сви рамене.

— От какво си уплашен?

Той докосна с палец брадичката си, разперил останалите си пръсти.

[Майка]

Мария знаеше, че Баако я смята за своя майка, каквато всъщност беше в много отношения. Макар че не би могла да го роди, го бе отгледала като свое дете. Освен това дори от биологична гледна точка Баако технически бе неин. Той не беше изцяло горила от Западните низини. Уникалният му геном бе проектиран в епруветките ѝ, като полученият ембрион бе износен от женска горила сурогат.

— Добре съм — каза му тя, като подсили думите си с леко стискане на ръката му. — Виждаш.

Баако издърпа ръката си и поклати глава.

Повтори знака за майка, после подпря брадичка на дясната си ръка и я спусна върху лявата, която бе свита в юмрук с насочен към нея показалец.

[Майка-Сестра]

Мария кимна. Вече го разбираше по-добре.

„Тревожи се за Лена“.

Баако имаше две майки — Мария и сестра ѝ Лена. Приемаше ги наравно като онези, които се грижат за него. Отначало си мислеха, че може да се обърка, защото бяха близначки, но бързо стана ясно, че той ги различава с лекота — за разлика от някои от колегите им в полевата станция.

Баако започна да повтаря отново и отново първия знак.

[Уплашен, уплашен, уплашен...]

— Няма защо да се тревожиш, Баако. Вече разговаряхме за това. Лена не е тук, но ще се върне. Тя е добре.

И изобрази с пръсти знака за окей.

Баако отново поклати глава и повтори жеста за уплашен.

Мария се върна към първия си въпрос, като правеше знаците по-съчувствено, за да открие конкретната причина за безпокойството му.

— Защо си уплашен?

06:38

Той се отпуска по-тежко на задника си и се взира в ръцете ѝ. Свиwa и отпуска юмруци, като се мъчи да измисли как да се изрази по-ясно. Накрая докосва с върховете на пръстите челото си и обръща длан към нея.

[Не знам]

Поставя лявата си ръка пред гърдите си и посочва два пъти с десния палец лицето си, като докосва с дясната си китка лявата.

[Опасност]

Тя се мръщи, после поглежда към другата стая с гнездото от одеяла на постелята му. Докосва челото си с показалец, после го вдига и го свиwa два пъти, докато говори.

— Просто си сънувал, Баако.

Той изсумтява.

— Знаеш за сънищата, Баако. Разговаряли сме за тях.

Той поклаща глава и повтаря жеста ѝ.

[Не съм]

06:40

Мария виждаше увереността в изражението му. Баако очевидно смяташе, че Лена е в опасност. Това внезапно ѝ напомни за собственото ѝ необяснимо безпокойство, когато се беше събудила на дивана в кабинета си.

„Трябва ли да се тревожа?“

Беше чела за уникалната връзка, която може да се развие между близнаците — как някои се усещат взаимно дори когато са разделени

от огромни разстояния. Твърдеше се, че животните също имат подобни свръхестествени способности — като кучетата, които застават до вратата няколко минути преди неочакваното пристигане на господаря им. Но като учен Мария не обръщаше особено внимание на подобни сведения и предпочиташе емпиричните данни пред разказите.

И все пак...

„Може би трябва да се обадя на Лена“.

Ако не друго, гласът ѝ по телефона щеше да успокои Баако.

„Както и мен“.

Погледна си часовника и се зачуди колко е часът в Хърватия. С Лена разговаряха почти всеки ден по телефона или с видеоконферентна връзка. Говореха за проучванията си, разказваха си истории, често разговаряха с часове — правеха всичко по силите си да запазят тясната си връзка въпреки големите разстояния. Знаеха, че за близнаците е обичайно да поддържат тесни взаимоотношения през целия си живот, но и се бяха сблизжили още повече от преживените тежки моменти.

Мария затвори очи и си спомни малкия апартамент, в който бяха отраснали в Олбъни, Ню Йорк.

Вратата на спалнята им се откряна.

— Къде са двете ми котенца?

Мария се сгуши плътно до Лена под одеялото. Вече беше на девет и имаше свое легло, но двете винаги спяха заедно, докато майка им се прибереше. Не познаваха баща си, но понякога Лена отваряше албума и двете се взираха в лицето му и си съчиняваха истории къде е отишъл и защо ги е оставил, докато са били съвсем малки. Понякога той беше героят в историите, друг път злодеят.

— Мъркане ли чувам под одеялото?

Лена се изкиска, от което и Мария я досмеша.

Одеялото се дръпна и ги лъхна свеж аромат на прасковен сапун. Майка им винаги си миеше ръцете, след като се прибереше.

— Ето ги котенцата ми — каза тя и се отпусна на леглото, очевидно уморена от работата на две места — в магазина за алкохол зад ъгъла вечер и в „Костко“ на другия край на града през деня. Прегърна ги, после нежно подкани Мария да се премести в леглото си.

Мария и Лена прекарваха повечето време сами в апартамента. Детегледачките бяха твърде скъпи. Но те бяха научени след училище да се прибират право вкъщи и да се заключват. Нямаха нищо против — поне не много. Играеха си или гледаха анимационни филмчета.

След като Мария легна в леглото си, майка ѝ я целуна по челото.

— Заспивай, котенцето ми.

Мария се опита да измяука, но вместо това се прозина и се унесе в сън още преди майка ѝ да е затворила вратата.

Силно почукване я върна в настоящето.

Обърна се към прозореца. Джак ѝ махаше, вдигнал края на каишка в другата си ръка.

— Влизай! — каза тя високо.

Опита се да се овладее, да пропъди опасенията си за Лена. Въпреки това споменът ѝ напомни колко бързо може да се промени животът ти, как обичта може да изчезне само за миг. Докато караха втората си година в колежа, една нощ им се обадиха в общежитието. При обир в магазина за алкохол бе загинала майка им.

И останаха само двете.

Мария получи нов остър пристъп на безпокойство.

„Лена, гледай да си добре“.

Баако изсумтя и заподскача. Вълнението му растеше — не толкова от идването на Джак, колкото от онзи, който обикновено съпровождаше студента в края на каишката.

Мария обаче видя, че след студента върви друг мъж, който далеч не бе така добре дошъл. Плешивата глава на директора на полевата станция се появи на прозореца. Вестта за суматохата рано сутрин явно бе извадила д-р Траск от офисите в другия край на кампуса.

Мария се изправи и се приготви за предстоящата конфронтация. Джак влезе пръв, отвори вратата на клетката и освободи подопечния си от ремъка.

Кутрето куинсланд хилър се втурна към Баако и той изсумтя развълнувано. Двамата се затъркаляха по пода. Танго беше на десет месеца, тийнейджър като Баако, със сива козина на петна и черна

муцуна. Преди половин година Баако го бе избрал от група кутрета и двамата бързо станаха първи приятели.

Д-р Ленард Траск влезе намръщен.

— Чух, че имало проблем с опитния образец.

— Нищо, с което да не можем да се справим. — Мария посочи радостната среща. — Както виждате.

Траск скръсти ръце на гърдите си, без да обръща внимание на горилата и кучето.

— Четохте препоръките на борда за образца, когато съзрее. Вече трябваше да сте взели предпазни мерки.

— Да го заключвам в клетка, когато не е под пряко наблюдение.

— Това е за неговата безопасност, както и за безопасността на работещите тук. — Траск махна към Джак. — Ами ако беше счупил прозореца и бе излязъл на свобода?

— Не е достатъчно силен...

— Засега — прекъсна я Траск. — По-добре образецът да свикне да стои в клетка на тази възраст, отколкото по-късно.

Мария отказа да отстъпи.

— Препратих на борда доклади как подобно затваряне на примати може да навреди на умственото им развитие. Приматите са интелигентни същества. Те осъзнават себе си, проумяват минало и бъдеще, могат да мислят абстрактно. Изолирането и затварянето им може да навреди на психологическото им развитие, което на свой ред да доведе до предизвикани от стрес заболявания и пълна лудост. А това може да е по-голям проблем на безопасността.

— Бордът разгледа тревогите ви и взе решение. Имате четирийсет и пет дни да въведете новите ограничения.

Мария знаеше, че бордът е просто група хора, които са утвърдили желаното от Траск. Преди да успее да възрази, Траск ѝ обърна гръб и излезе. Мария не го спря — знаеше, че тормозът от негова страна се дължи на професионална завист. Сумите, отпускани за проекта ѝ, бяха огромни в сравнение с финансирането на другите проучвания в центъра и съответно поглъщаха много ресурси, включително и площ.

Беше чула, че Траск иска да разшири собствената си програма, включваща трансплантации, при които за опитни образци щяха да се използват шимпанзета. Беше чела мотивите му за искане на

финансиране и не ги намираше за достатъчни. Проучването му не само повтаряше работата, направена вече другаде, но и беше ненужно жестоко.

„Още една причина да не отстъпвам“.

Насочи вниманието си към Баако, който беше гушнал Танго в скута си. Беше се умълчал по време на спора им — несъмнено бе доловил напрежението и може би дори бе разбрал, че е в центъра на диспута. Мария огледа стаите на жилището и се опита да си представи как го затваря нощем.

„Но нима това място не е и без това клетка?“

Изпита познато чувство за вина. Усещаше, че голяма част от ненавистта, насочена към Траск, е резултат от вътрешния ѝ конфликт относно етични въпроси, свързани със собствената ѝ работа. Със сигурност правеше всичко възможно да намали стреса у Баако. Не позволяваше да му се правят никакви интрузивни манипулации, освен вземане на кръв и скенер. Освен това се опитваше да го поддържа в добра форма, стимулиран и зает с нещо интересно.

„Но все пак дали е правилно?“

Много страни бяха забранили проучванията върху човекоподобни маймуни — Нова Зеландия, Холандия, Великобритания, Швеция. Съединените щати нямаха подобни ограничения. Това уникално проучване можеше да бъде направено само в център за примати като този.

Баако тихо ѝ изсумтя, вероятно доловил тревогата ѝ. Притисна юмруци към гърдите си — опитваше се да я успокои.

Тя се усмихна.

— И аз те обичам.

Баако посочи Танго и повтори жеста.

— Да, обичам и Танго.

Доволен, Баако се изправи, грабна едно старо одеяло и двамата с Танго го задърпаха в противоположни посоки.

За момента страхът му беше утихнал и Мария излезе с твърдо намерение.

Да се обади на Лена.

[1] BRAIN (мозък) — Brain Research through Advancing Innovative Neurotechnologies — Б.пр. ↑

[2] Наука за поведението — Б.пр. [↑](#)

3.

29 април, 12:45

Окръг Карловац, Хърватия

Лена лежеше по корем в мократа кал. Отец Роланд Новак лежеше до нея и дишаше тежко. Бяха се скрили в една хоризонтална пукнатина при основната зала.

Лена се напрягаше да различи в пълния мрак какво става навън. Бурята се беше разразила над планината, трясъкът на гръмотевиците не секваше. Зад себе си чуваше рева на вода, отекващ от някаква подземна река. Можеше да се закълне, че се беше засилил, откакто бяха изпъзели тук. Представи си потока, придошъл от водата, стичаща се от по-високите места.

„Или просто звучи по-силно в тъмното“.

Чакаше с напрегнати до краен предел сетива. Усещаше металния вкус на ужас в устата си. Сърцето ѝ блъскаше ребрата и дори скалата под гърдите ѝ.

— Какво става там горе? — задъхано прошепна тя.

Въпросът бе риторичен, но отец Новак отговори:

— Може нападателите да са се махнали. Сигурно са си тръгнали, след като Арно и Райтсън се предадоха.

Лена се замоли двамата да са още живи.

Малко след началото на стрелбата откъм входа на пещерата долетя глас по високоговорител, който заповядваше на палеонтолога и геолога да излязат. Явно нападателите бяха изненадали френските пехотинци горе и сега владееха върха. Последната заповед отекна в главата ѝ.

Ако искате да останете живи, излезте веднага!

Заповедта бе отправена на английски и френски.

Щом я чу, Райтсън бързо взе решение.

— Искат да излезем само ние. — Обърна се към Роланд и Лена. — Но не и вие. Онзи, който е планирал атаката, явно не знае, че сме ви взели с нас. По график трябваше да дойдете утре, но бурята ускори нещата. Така че се скрийте тук и чакайте.

Макар и рисковано, това хитруване беше най-добрата надежда за всички. С малко късмет Роланд и Лена можеха да вдигнат тревога, след като успеят да се измъкнат. Нямаха друг избор и затова бяха изпъзели в тази пукнатина, докато Райтсън и Арно тръгнаха нагоре към участта си. Лена беше напрегната — очакваше всеки миг да чуе стрелбата, отбелязваща екзекутирането на учените.

— Някой идва — изсъска отец Новак и се вкопчи в пръстите ѝ.

Лена забеляза слаба светлина от съседната зала, от която се стигаше до повърхността. В пещерата нахълтаха тъмни фигури с черна бойна екипировка и каски. Лъчите на фенерите им затанцуваха диво, докато те тичаха през залата, без да обръщат внимание на грижливо положения мост, и тъпчеха праисторическите кости и черепи. Насочиха се право към отсрещната страна и изчезнаха в тунела, водещ към странното погребение, скрито в зазидания параклис.

— Какво става? — прошепна отец Новак.

През изпълнилия я ужас припламна и гняв. Лена знаеше, че грабежите и иманярството продължават да са напад за археологическите разкопки. Явно някой беше чул за откритието и искаше да заграби каквото може.

Откъм отсрещния тунел долетяха приглушени шумове и порязък трясък на счупен камък. Новак отново стисна ръката ѝ и прошепна:

— Връщат се.

Екипът се появи отново, като се движеше по същия безцеремонен начин през залата, но сега двама мъже носеха някакъв дълъг сандък, приличащ на пластмасов ковчег. Лена се досещаше какво има в него. Представи си останките на неандерталеца, внимателно погребани в готическия параклис. Такъв идеално запазен и непокътнат скелет можеше да им донесе добра сума на черния пазар. И в същото време мъжете не обръщаха внимание на другите безценни находки под краката си — тъпчеха и трошаха реликви за стотици хиляди долари.

„Защо...?“

Приглушен тътен я накара да ахне. От тунела, от който току-що беше излязъл екипът, блъвна пушек и прах. Лена зяпна като тресната.

„Взривили са параклиса.

Но защо?“

Грабителите изчезнаха от залата. Щом мракът се възцари отново, отец Новак понечи да изпълзи от скривалището им.

— Трябва да изчакаме — каза Лена и го хвана за ръкава. — Да се уверим, че са си отишли.

Той я погледна.

— Не ми се вярва да се върнат, но сте права. Трябва да останем скрити тук малко по-дълго. Искам обаче да видя какво е останало след поразите им.

Той се освободи, включи фенера на каската си и прикри лъча с ръка.

Лена го последва — разсъжденията на свещеника бяха разумни, а и със срам трябваше да си признае, че се страхува да остане сама в тъмното. Направи няколко несигурни стъпки, но ужасът ѝ бързо утихна, след като вече се движеше и имаше цел, нещо, върху което да съсредоточи вниманието си.

Новак водеше.

Докато го следваше, Лена се озърташе тревожно през рамо дали мъжете в черно няма да се върнат.

— Какво значение има дали е останало нещо? — попита тя, когато стигнаха димящия отвор на тунела.

— Доктор Райтсън ме извика лично да реша историческата загадка, останала скрита тук от векове. Няма да допусна саможертвата му и тази на Арно да бъдат напразни.

Лена преглътна надигналото се чувство за вина. Представи си как Райтсън и Арно изчезват в мрака. Тя също беше извикана тук да разреши загадка.

В нейния случай — *научна* загадка.

Преди да влезе в тунела, хвърли последен поглед към изваяните сталагмити и впечатляващото пещерно изкуство. Отец Новак беше прав.

Трябваше да научат колкото се може повече.

Преди да е станало твърде късно.

13:16

Като единствен представител на Римокатолическата църква Роланд бе твърдо решен да види оскверняването на малкия параклис,

чието строителство очевидно е било ръководено и благословено преди векове от отец Атанасий Кирхер. Въпросите се тълпяха в главата му.

Защо благочестивият отец е осветил това място? Защо е било запазено в тайна? И защо току-що беше ограбено и осквернено?

С надеждата, че ще намери отговорите, тръгна през праха и пушека и скоро стигна до останките от готическия параклис. Стените бяха превърнати в купчини натрошен камък. Изглежда, взривът беше заложен така, че да засипе напълно гроба със странните петроглифи и грижливо положените кости.

Американката генетик — Лена — се закашля зад него.

— Май са се опитали да заличат следите от кражбата си.

— Но вие направихте снимки, нали?

— По дяволите, и още как. — Правдивото възмущение в гласа ѝ го накара да се усмихне. — Извинете, отче. Не исках да...

— Всичко е наред. Адски се радвам, че снимяхте. И моля, наричайте ме Роланд. Мисля, че вече сме отвъд формалностите.

Тя застана до него.

— Май няма какво да спасяваме тук.

— Не бъди толкова сигурна.

Роланд пристъпи внимателно през оскверненото място с надеждата, че крадците са били твърде съсредоточени върху целта си и са пропуснали да огледат отсрещната стена на параклиса и най-вече страната, гледаща към някогашния вход на пещерата.

Преди да успее да пресече останките, Лена го спря.

— Отче... Роланд, ела да видиш!

Той се обърна. Тя беше насочила лъча на фенера си към стената срещу древния гроб. Взривът бе срутил част от зида и се виждаше нещо като втора ниша. Той отиде при нея и също насочи лъча си към мястото, скрито досега от тухлената стена на параклиса.

И ахна. На стената на нишата имаше друг петроглиф във формата на звезда, също направен от отпечатыци на длани.

— Също като онзи от другата страна.

— Не точно — каза Лена.

— Какво искаш да кажеш?

Тя извади телефона си и посочи.

— Отпечатыците са по-малки и по-многобройни. И обърни внимание на кутретата... изкривени са, сякаш пръстът на художника е

бил счупен и е зараснал накриво. Този петроглиф определено е дело на друг човек. И ако се съди по размерите на отпечатьците, вероятно на жена.

Докато Лена снимаше, Роланд погледна купчината камъни, покриващи гроба при отсрещната стена.

— Може онзи мъж да е бил спътник на жената.

— Може би, но никога няма да разберем. — Лена насочи лъча към дъното на нишата. — Тук няма кости.

„Или поне вече няма“.

Роланд се обърна и тръгна към отсрещната страна. Клекна и огледа коловозите в пода, които бе забелязал по-рано. Вековната следа излизаше от параклиса и продължаваше към някогашния вход.

„Може би днешните крадци не са били единствените, отмъкнали нещо от това място“.

Изправи се и насочи вниманието си към срутената част от стената на параклиса. Обърна няколко тухли, като ги оглеждаше и шепнеше молитва.

— Какво търсиш? — попита Лена.

Преди той да успее да отговори, лъчът на фенера му се отрази в нещо метално под развалините. Роланд обърна тухлата и въздъхна с облекчение.

— Това. — И прокара палец по името в долната част на металната плоча. Беше малката табела, която бе изучавал преди.

Лена отиде при него и надникна над рамото му.

— Написаното тук може да ни даде някакви насоки за решаването на загадките — обясни той. — Макар че повърхността е силно корозирала, мисля, че при наличието на достатъчно време ще мога...

Нов далечен тътен разтърси пещерата. Роланд сграбчи ръката на Лена.

— Какво беше това? — попита тя.

Страхувайки се от отговора, той забърза с нея към основната зала. Лъчите на фенерите им осветиха нови кълба пушек и прах от отсрещния проход, водещ до по-малката зала и повърхността.

— Не... — изстена Лена, разбрала какво означава това.

На крадците явно не им беше достатъчно да взривят параклиса. Възнамеряваха да запечатат и входа на пещерата, за да прикрият

престъплението си по-добре.

— Какво ще правим? — попита тя.

Роланд понечи да отговори — и в същия миг дълбок грохот разтресе пода под тях. Голямо, подобно на полилей парче крехък хеликтит се откъсна от тавана, разби се в каменния под и се пръсна на белоснежни парченца.

Лена се вкопчи в лакътя на Роланд.

А той си спомни земетресението, което бе откъснало парче от рамото на каменния великан Клек и беше открило древната пещерна система в недрата му. Внезапната буря и тежестта на цялата тази вода явно бе упражнила допълнителен натиск върху пукнатините в планината и бе предизвикала вторичен трус — или може би причина за него бяха взривовете. Да, това беше най-вероятно.

Така или иначе, бяха загазили здравата.

Той затаи дъх. Трусовеите най-сетне утихнаха и земята спря да трепери.

— Свърши — прошепна Роланд, за да успокои колкото спътницата си, толкова и самия себе си.

— Виж! — Лена посочи пукнатината, в която се бяха скрили преди малко.

От нея бликаше вода.

Трусът явно беше променил хода на подземните води на планината, бе размърдал вените и артериите на великана Клек и бе насочил бурните потоци в други посоки. Вода течеше и от други по-малки пукнатини.

Лена впери измъчен поглед в Роланд, търсеше някаква надежда, някакъв план.

Той нямаше нито едното, нито другото.

4.

29 април, 13:38

Париж, Франция

Телефонът иззвъня в най-неподходящия момент.

Командир Грей Пиърс стоеше гол пред димящата вана в банята на хотелската си стая. През прозореца се откриваше изглед към величествените дървета на Шанз-Елизе. Гледката по-близо обаче бе много по-добра.

От парата, надигаща се от ухаещата на лавандула вода, се подаваше строен крак, провесен над ръба на ваната. Мехурчетата почти не скриваха изтегналата се вътре жена, цялата дълги крайници и съблазнителни извивки. Тя се размърда и кичур мокра коса, черна като гарваново крило, се отметна настрани и се видяха изумрудени очи.

В тях се четеше раздразнение от прекъсването.

— Просто не вдигай — каза тя и вдигна крака си, след което го свали бавно сред мехурчетата, за да го скрие от погледа му.

Той се изкушаваше да я послуша, но звънеше не телефонът на хотела, а мобилният на нощната му масичка. Уникалната мелодия показваше кой го търси — шефът му Пейнтър Кроу, директорът на Сигма.

Грей въздъхна.

— Нямаше да звъни, ако не е спешно.

— Кога ли не е? — промърмори тя и се потопи изцяло във водата, след което се подаде отново. Водата се стичаше по широките й скули и деликатната шия.

Грей трябваше да напегне цялата си воля, за да се извърне от ваната.

— Съжалявам, Сейчан.

Отиде в стаята и взе телефона. През последните три дни със Сейчан се наслаждаваха на удоволствията, които предлагаше Париж — или поне на онова, което можеше да се види през прозореца или да се поръча от румсървиса. След като бяха разделени три седмици, рядко излизаха от стаята си в хотел „Фуке Бариер“.

Сейчан бе долетяла в Париж направо от Хонконг, където ръководеше изграждането на приют за жени. Грей пък беше дошъл от Вашингтон. Беше си взел кратка отпускат — не само от Сигма, но и от грижите за баща си, който страдаше от Алцхаймер. Поне баща му напоследък изглеждаше по-стабилен, така че Грей се чувстваше достатъчно уверен да го остави за малко. Докато го нямаше, медицинската сестра и по-малкият му брат си делеха грижите за него.

Въпреки това вдигна телефона с известни опасения — очакваше, че обаждането ще е свързано с баща му. Не минаваше ден, без да усеща този страх под лъжичката си като парче гранит — твърдо, студено и неподвижно. Част от него винаги беше нащрек в очакване да се случи нещо.

Държеше телефона до ухото си и чакаше криптираната връзка със Сигма. Зърна отражението си в огледалото над скрина и долови безпокойството в стегнатите мускули на челюстта си. Изгубил търпение от забавянето, отметна мократа коса от очите си и потърка наболата си четина.

„Хайде...“

Връзката най-сетне се осъществи и директорът заговори веднага: — Командир Пиърс, радвам се, че се свързах с теб. Извинявам се, че прекъсвам ваканцията ти, но е важно.

— Какво е станало? — попита той и страхът му рязко се засили.

— Имаме проблем. Преди двадесетина минути получих спешно обаждане от генерал Меткаф.

Грей се отпусна на леглото. Част от страха му отмина. Не беше заради баща му.

— Слушам.

Френските служби са получили зов за помощ от техен екип в Хърватия.

— Хърватия ли?

— В тамошните планини. Френски планински военен екип е действал като охрана на някакви археологически разкопки. Изглежда, са ги изненадали. Засега опитите за възстановяване на връзката са неуспешни.

Грей не разбираше как това засяга Сигма, но щом Меткаф се беше обадил на Пейнтър, значи беше нещо важно. Генерал Грегъри Меткаф беше шефът на АИОП, Агенцията за изследователски проекти

към Министерството на отбраната, а Пейнтър бе прекият началник на Грей. Сигма действаше под егидата на АИОП и се състоеше от бивши войници от специалните части, преминали допълнително обучение по различни научни дисциплини, което им позволяваше да извършват тайни операции срещу заплахи за Съединените щати или световната сигурност.

— Не разбирам — каза Грей. — Звучи ми по-скоро като проблем на френските военни. Как това засяга Сигма?

— АИОП има пръст в играта. Екипът, охраняван от френския отряд, е международна група, в която влиза американски генетик, доктор Лена Крандъл. Проектът, по който работи в момента, е финансиран от АИОП. Затова генерал Меткаф се обади да пратим някой от Сигма да провери какво става.

„И тъй като така и така съм в съседния двор...“

— Кат ти урежда самолет — продължи Пейнтър. — Можеш да стигнеш до онези планини за по-малко от два часа.

Кат — капитан Катрин Брайънт — беше главният аналитик на Сигма и дясна ръка на Пейнтър. Тя и съпругът ѝ бяха и най-добрите приятели на Грей.

— Ами Сейчан? — попита той.

— Кат каза, че тя също може да отиде с теб.

Движение насочи вниманието на Грей към вратата на банята. Сейчан се беше облегнала на касата, увита в мокра кърпа, която всъщност не скриваше нищо.

— Къде отиваме? — попита тя. Беше се досетила за общото съдържание на разговора.

Грей се усмихна на усета ѝ — умение, калено от годините ѝ като наемен убиец. Дори сега някои неща около нея си оставаха донякъде загадка. Но въпреки всичко, макар че няколко страни още имаха обявени награди за миналите ѝ престъпления, Грей предпочиташе тя да е плътно до него.

И не само заради талантите ѝ с оръжието.

Погледна тялото ѝ, долови страстта, струяща от шоколадовата ѝ кожа. Дори неподвижни, крайниците ѝ излъчваха равни дялове грациозност и сила.

— Май ще ни прекъснат ваканцията — каза той.

Сейчан сви рамене и остави кърпата да се свлече на пода.

— И без това Париж започна да ми омръзва.

И се обърна, показвайки му закръгления си задник.

„А това е гледка, която никога няма да ми омръзне“.

Пейнтър прекъсна унеса му:

— За всеки случай ще водя разследване и оттук.

Грей насочи вниманието си обратно към разговора.

— В смисъл?

— Проектът на доктор Крандъл е от университета „Емъри“. Ще пратя екип в Атланта да разговаря с партньора ѝ. Те са сестри.

— Сестри?

— Близначки. Сестра ѝ се казва Мария. Доктор Мария Крандъл. Изглежда, че проектът е семейно начинание.

— Върху какво работят?

— По-голямата част е засекретена. Дори Меткаф не знае всички подробности на този ранен етап. Знам само, че е свързан с изследване върху произхода на човешкия разум.

„Произходът на човешкия разум ли?“

Заинтригуваният Грей искаше да научи повече, но подозираше, че Пейнтър ще си мълчи, докато не получи пълни сведения за проекта.

— Кой ще ходи в Атланта?

— Там е работата... Трябва ми човек, който владее езика на знаците.

Грей се намръщи. Не разбираше защо е необходимо подобно умение, но щом беше изследване върху човешкия разум, Пейнтър със сигурност щеше да прати най-добрите и умни хора на Сигма.

— И кой ще ходи? — отново попита Грей.

Пейнтър само въздъхна.

07:55

— Помислих, че е бременна — каза Джо Ковалски и си представи свирепата физиономия на новата служителка от охраната, която седеше зад бюрото горе. Намуси се и излезе от асансьора в сърцето на Сигма, съпроводен от Монк Кокалис.

— И въпреки това никога не бива да питаш жена кога ще ражда — каза Монк. — Никога. Дори ако си сигурен, че носи тризнаци.

Ковалски се намръщи.

— Стана заради проклетата униформа и големия черен колан. Стори ми се, че всеки момент ще роди, кълна се.

— Имаш късмет, че не те застреля.

„Може би трябваше...“

Тръгнаха по коридора. Сигма заемаше старите бомбоубежища от времето на Втората световна война под Смитсъновия замък. Преди малко, докато се връщаше от кроса си по Алеята, Ковалски се беше опитал да влезе в ролята на мил колега, да покаже интерес към новото попълнение на екипа горе. Естествено, нямаше нищо лошо и в това, че жената беше симпатична, с пълни устни...

— На това му се казва да си изядеш хляба — подметна Монк.

Ковалски изръмжа раздразнено. Нямаше нужда да му напомнят провалите с жените напоследък.

— Хайде стига вече.

Монк сви рамене и прокара длан по голото си теме — вероятно си даде сметка, че е прекалил с шегите. Беше една глава по-нисък от Ковалски и определено не би спечелил нито един конкурс за красота. Но пък Ковалски знаеше, че и самият той съвсем не е чаровник. Не една жена го беше сравнявала с бръсната маймуна — и нищо чудно сравнението да беше направо комплимент.

На вратата, водеща към комуникационния център на Сигма, се появи стройна жена в безупречно тъмносиньо облекло.

— Ето ви и вас — каза Кат и се присъедини към тях.

— Тъкмо отивам в кабинета на директора.

— И какво е това внезапно повикване? — попита Монк и пъхна пръсти между пръстите на жена си, докато вървяха по коридора.

Ковалски забеляза този толкова прост и естествен жест на обич. Жегна го горчива завист, примесена с мъничко надежда.

„Щом този тип може да спечели сърцето на такава жена...“

Но пък Монк компенсираше външния си вид по безброй начини. Той бе бивша зелена барета и можеше да го докаже с белези, а сега работеше като експерт криминалист за Сигма. Много врагове бяха преценили погрешно животинския му външен вид, подценявайки уменията и острия му ум.

Директор Кроу беше казал навремето на Ковалски, че Сигма е получила името си от гръцката буква Σ , която е математическият символ за *сума*, защото отряд Сигма бил единство на най-добрите

способности на човека — комбиниране на мозък и мускули. Това определено пасваше на описанието на Монк Кокалис.

Ковалски зърна отражението си в стъклото на една затворена врата и се запита:

„Тогава какво правя аз тук, по дяволите?“

Докато служеше във флота, така и не се изкачи по-високо от матрос. Дори в Сигма „научното“ му обучение се въртеше около това как да взривява разни неща — не че не му харесваше. Но дълбоко в себе си той знаеше, че когато става въпрос за баланс между мозък и мускули, в неговия случай везните са сериозно наклонени.

— Ще оставя Пейнтър да ви обясни защо ви вика — каза вървящата пред него Кат. — Ние също тъкмо научаваме подробностите.

Ковалски следваше двамата по коридора към кабинета на директора. На двамата с Монк им бе наредено да се върнат, докато заобикаляха мемориала Линкълн при сутрешния си крос. Още бяха по анцузи.

Вратата на директора беше отворена. Самият той седеше на обичайното си място зад затрупаното с папки бюро. Вдигна ръка към тях, без да спира да говори по телефона. Трите стени на кабинета му — освен онази зад него — бяха заети от големи плоски екрани, показващи различни карти, новини и въздушни снимки на някакви планини. Централата на Сигма бе дълбоко под земята, но мониторите служеха на директора като прозорци към света като цяло.

Пейнтър приключи разговора, махна блутут слушалката от ухото си и стана.

— Благодаря, че дойдохте. Изникна случай, който е подходящ за уникалните ви таланти.

И продължи, като им разказа за изненадващото нападение срещу френски военен екип в хърватските планини. Обясни им нагледно с топографски карти и сателитни снимки в реално време, като накрая стигна до групата учени, охранявани от французите. Лицата на изследователите се появиха на различните монитори — британски геолог, френски палеонтолог и някакъв историк от Ватикана. Последната снимка бе на млада жена с бяла лабораторна престилка. Тя се усмихваше на обектива, показвайки съвършени зъби, загоряла от

слънцето кожа и пръснати по бузите лунички. Дългата ѝ тъмноруса коса беше спретнато прибрана назад.

Ковалски тихо подсвирна.

Пейнтър игнорира реакцията му.

— Доктор Лена Крандъл. Генетик от университета „Емъри“. Работи върху проект, финансиран от АИОП.

— Какъв по-точно? — попита Монк.

На Ковалски не му пукаше. Той продължаваше да зяпа снимката.

— Това е въпрос, на който искам вие да намерите отговора — каза Пейнтър. — Кат уреди да отлетите до Атланта още тази сутрин, да говорите със сестрата на доктор Крандъл и да разберете как проучването им в „Емъри“ е свързано с археологически разкопки в Хърватия. Има парчета от пъзела, които все още липсват.

— А изследователският екип в Хърватия? — попита Монк.

— Грей и Сейчан в момента пътуват натам. — Пейнтър погледна към Кат за потвърждение и тя кимна. — Искam информация за изследователския проект преди да са кацнали.

Монк изпука с кокалчетата на едната си ръка, загледан в различните екрани. Личеше си, че се подготвя за мисията.

Пейнтър сложи ръка на рамото му.

— Реших, че с твоите познания по медицина и генетика си най-подходящият, който да говори с доктор Мария Крандъл за проучването ѝ. С вас ще има и човек от Националната научна фондация. Учен, който следи финансирането на проекта.

След това се обърна към Ковалски.

— А ти...

Ковалски се намръщи. Не можеше да си представи с какво би могъл да допринесе, освен да играе ролята на бодигард.

— Ти си най-подходящ за общуване с опитния образец на доктор Крандъл, който е крайъгълен камък и кулминация на проучването ѝ.

— Това пък защо? — поинтересува се Ковалски.

— Защото владееш езика на знаците.

Ковалски сбърчи чело. Беше изненадан, че директорът знае тази подробност от миналото му, но когато ставаше въпрос за проучване, в Сигма не пропускаха нищо. Така че бе повече от ясно, че ще знаят за семейството му, как бе израснал в Южен Бронкс, буквално от неправилната страна на пътя. Баба му и дядо му бяха емигрирали от

Полша по време на войната. Баща му бе отворил малък магазин за деликатеси, но през уикендите изпиваше по-голямата част от печалбата. Ковалски имаше сестричка, Ан, която се беше родила със синдром на Голденхар — увреждане, което я беше оставило с изкривен гръбнак и глухота. След като майка им беше убита от пиян шофьор, баща му прие трагедията като причина да се пропие още повече, като остави грижите за Ани да паднат върху младите плещи на Ковалски.

Той си пое дълбоко дъх и се помъчи да пропъди тежките спомени от физическата и емоционална болка, която бе изтърпяла сестра му, преди да умре едва на единайсет. Пръстите му сами се плъзнаха в джоба към скритата там пура. Опила целофанената опаковка — изведнъж му се припуши ужасно.

— Позабравил съм го — измънка той.

— Аз чух друго — отвърна Пейнтър. — Разбрах, че понякога работиш като доброволец с глухи деца в риск в болницата в Джорджтаун.

Монк го погледна и вдигна учудено вежди.

Ковалски мислено наруга зорките очи на Сигма.

— И кого по-точно трябва да разпитам там?

Пейнтър скръсти ръце на гърдите си.

— Май е по-добре да се срещнеш лично с него, вместо да ти отговарям. Ако искаме да спечелим пълното съдействие на доктор Крандъл, подобно добро общуване с опитния й образец може да ни е от полза.

„Да бе...“

Ковалски се обърна, без да си прави труда да прикрие раздразнението си.

— Ами другата сестра? Онази в Хърватия? — попита Монк зад него. — Още ли няма вести за участието на изследователския екип?

Тонът на Пейнтър стана по-сериозен.

— Нищо. Единствената информация от района е, че е регистрирана серия слаби земетресения. Целият планински масив е обхванат от вторични трусове.

— И вероятно нещата ще се влошат — добави Кат.

5.

29 април, 14:15

Окръг Карловац, Хърватия

Разтреперана в мрака, Лена приклепна на издадената скала. Фенерът на каската ѝ осветяваше черната повърхност на растящото езеро, което запълваше долната част на залата.

„Трябва да се махнем оттук...“

За двайсетина минути водата бе заличила всички следи от праисторическия лагер в този подземен свят, бе заляла покритите с калцит кости и черните петна от стари огньове. Оставаха само върховете на сталагмитите, стърчащи от езерото, както и рисунките по стените — само че сега стадата елени и бизони изглеждаха така, сякаш се давят.

Въпреки изпълнилия я ужас тя скърбеше за това унищожение.

До нея отец Новак пхна мобилния си телефон в раницата си. Поклати глава — и този опит да хване сигнал беше напразен като миналия преди малко. Лена се беше опитала да се свърже със сестра си в Щатите, но толкова дълбоко под земята това бе невъзможно.

— По-добре да идем до другата зала, в която се спуснахме — предложи той. — Да видим дали няма някакъв изход. След всички вторични трусове може нещо да се е срутило и взривеният от крадците вход да се е отворил пак.

Не изглеждаше особено убеден, но Лена кимна. Искаше ѝ се да прави нещо — ако не друго, то поне да се движи. Намести раницата по-високо на раменете си и се спусна от скалата в тъмното езеро. Ледената вода моментално напълни обувките и намокри панталоните до средата на бедрата ѝ. Тя стисна зъби, направи няколко крачки и продължи напред.

— Внимавай — предупреди свещеника. — Хлъзгаво е.

Той я последва, като изпъшка силно, щом влезе във водата.

— Хлъзгаво ли? Това е нищо. Лошото е, че е студено.

Лена не се сдържа и се усмихна, благодарна за опита му да разведи атмосферата. Минаха през голямата зала и се насочиха към

тунела, водещ към по-малката пещера. Лена се замоли дано да има някакъв изход.

Докато приближаваха тунела, се надигна нисък тътен, от който по повърхността на езерото се появиха вълнички.

— Още един вторичен трус — каза Роланд и спря.

Останаха със затаен дъх в очакване на най-лошото, но трусът бързо утихна, също като предишните няколко. Въпреки това Лена продължи по-бързо към отвора на тунела и го освети с фенера си.

— Наполовина е наводнен.

— По-добре, отколкото да е *напълно* наводнен.

— Прав си.

Наведе се под ниския таван и тръгна напред. Дишаше тежко, мъчеше се да овладее клаустрофобията си. Обикновено не изпитваше безпокойство в затворени пространства, но от мисълта за тежестта на планината над нея и нуждата да се навежда и почти да потапя носа си във водата чуваше как сърцето тупти в ушите ѝ.

За щастие тунелът леко се изкачваше и когато стигна края му, водата беше само до глезените ѝ. Но пък бе цялата мокра и зъбите ѝ тракаха неудържимо — реакция, която само отчасти се дължеше на студа.

Роланд не се справяше по-добре от нея — целият трепереше, когато стигнаха до купчината натрошени камъни под отсрещната стена. Погледна нагоре и насочи лъча на фенера към тавана. Лена направи същото. Затърсиха някаква следа от някогашния вход, но крадците си бяха свършили добре работата. От тавана се стичаха само няколко струйки вода, просмукала се между скалите от бурята горе.

Роланд стисна юмрук и промърмори нещо под нос. Говореше на хърватски и макар че Лена не можеше да го разбере, думите му ѝ заприличаха повече на ругатня, отколкото на молитва.

— Всичко ще бъде наред — безполезно се опита да го успокои тя. — Ще изчакаме бурята да отмине. Някой със сигурност ще дойде да ни търси. Ако чуем нещо, ще започнем да викаме. Щом разберат, че сме тук, ще прокопаят отвора.

Роланд погледна водата, която вече се беше покачила до средата на прасците им. Не каза очевидното и тя му беше благодарна за това. Ако не се удавеха, щеше да ги убие студът.

Той кимна.

— Значи ще чакаме и...

Прекъсна го тих стон, идващ от сенките отляво. Лена се завъртя натам. Някаква тъмна фигура се появи иззад дебела каменна завеса. Роланд избута Лена зад себе си — сигурно се боеше, че е някой от крадците.

Мъжът — пълзеше на четири крака — се претърколи на една страна и вдигна ръка срещу заслепяващата светлина на двата фенера.

— Père Novak... Docteur Crandall... — изграчи той. — C'est vous?

Лена насочи лъча на фенера си към него и видя познато лице, окървавено. Беше командирът на френските пехотинци.

Роланд също го позна и се завтече към него.

— Комендант Жерар!

Войникът го погледна с облекчение и измъкна пушката си иззад каменната завеса. Оръжието сякаш му вдъхна сили.

— Wu'est-cequi s'estpassé? — дрезгаво попита Жерар, след което опита на английски. — К-какво стана?

Роланд прегледа главата на войника. От порезната рана продължаваше да сълзи кръв. Лена предположи, че нараняването е станало при експлозията.

— Как... как се озовахте тук? — попита тя.

Жерар погледна взривените останки от входа и заговори бавно и колебливо — все още беше замаян:

— Когато ни нападнаха, се втурнах надолу да ви защитя. Това беше основният ни приоритет.

Лена го разбра. „Трябвало е да пази цивилните, за които отговаря“.

— Но противникът бе твърде бърз — продължи Жерар. — Едва успях да се скрия, следвах ме по петите. Чух ги как викат на Райтсън и Арно да излязат. Когато вие не се появихте с тях, предположих, че те са ви скрили. За да ви защитят, n'est-ce pas?

Лена кимна.

— Бяха твърде много, за да рискувам да ги нападам и да освободя професорите. Със сигурност щяха да загинат. Затова изчаках с надеждата да спася вас, а когато стане безопасно, да вдигна тревога.

— И ние имаме подобен план — каза Лена.

Войникът се намръщи.

— Канех се да тръгна, когато... — Поклати глава. — Не помня.

— Крадците взривиха входа — обясни Лена. — Взривът ви е зашеметил.

Жерар се изправи несигурно, като се подпираше на стената с една ръка. Метна оръжието си на рамо и се загледа във водата, която се плискаше в краката му.

— Пещерата се пълни с вода — каза Роланд. — Трябва да се качим колкото се може по-нависоко.

Войникът не му обърна внимание и се отдалечи. Откачи от колана си фенерче и го насочи към тунела, водещ към съседната зала. Няколко метра по-навътре водата го бе заляла напълно.

Лена застана до него.

— Мисля, че Роланд... че отец Новак е прав. Трябва да се изкачим по-високо, да останем над нивото на водата.

Жерар поклати глава.

— Спасителният екип няма да дойде навреме.

— Тогава какво да правим? — попита Роланд.

Жерар ги поведе към каменната завеса и посочи зад нея. Лена надникна и видя, че скривалището на войника е всъщност отвор на друг тунел, който започваше на няколко стъпки над водата.

Но накъде водеше?

Тя се обърна и видя, че Жерар вади от джоба си някакъв лист. Разгъна го и го разстла на стената. Оказа се, че е ръчно начертана карта на пещерната система.

— Ние сме тук — каза той и посочи с пръст. — Според геологическото проучване на Райтсън на района тази пещера е свързана със серия тунели и пещери, които продължават по-надълбоко и навътре през планината. Може би чак до Дулина пропаст.

Жерар се обърна към Роланд, но свещеникът гледаше със съмнение.

— Какво има предвид? — попита Лена.

— На път насам мина през град Огулин, нали? — попита Роланд.

Тя кимна и си спомни тихото средновековно градче с каменния му замък и старите къщи.

— Огулин се намира над най-дългата пещерна система в Хърватия, повече от двайсет километра пещери, проходи и подземни

езера. Един от отворите към тази система се намира в центъра на града.

— В центъра на града ли? — изненада се тя.

— Река Добра извира от съседната планина и прокопава дълбока клисура, която минава през половината Огулин — обясни Роланд. — В центъра на града тя пада в пропаст и продължава като подземна река. Това място се нарича Дулина пропаст. Има легенди за момиче на име Дула, което се хвърлило в бездната, за да не бъде омъжено за някакъв стар и жесток благородник.

Лена се обърна към френския войник.

— Значи смятате, че пещерите могат да ни отведат до онази пропаст и до изход към повърхността?

— Райтсън мислеше така — каза Жерар. — Но пещерната система не е проучена изцяло.

— Колко далеч е градът?

— На около седем километра по права линия — отвърна Роланд.

„Седем километра...“

Изпълни я отчаяние.

— Имам въжета, алпинистка екипировка и резервни батерии в раницата — каза Жерар.

Лена се загледа в покачващата се вода, като се мъчеше да потисне паниката си.

— Ами ако и останалите пещери са наводнени?

— Je ne sais pas — сви рамене Жерар. — Не знам, но тук определено се наводнява.

Роланд се обърна към нея.

— Какво ще правим? Ако искаш да останеш, аз ще остана с теб.

Лена освети отвора на тунела и се запита какво ли ги чака в мрака. Но френският войник беше прав. По-добре да тръгнат към неизвестното, отколкото да останат тук, където смъртта беше почти сигурна.

Тя изправи гръб и се обърна към двамата мъже.

— Тогава да тръгваме.

16:04

Бурята подмяташе безмилостно хеликоптера. Дъждът шибаше яростно стъклата и чистачките на машината бяха почти безполезни. Макар че до залез-слънце оставаха още два часа, тежките черни облаци, надвиснали над планината, превръщаха деня в нощ.

Пилотът до Грей се бореше с уредите за управление. Вятърът блъскаше малкия хеликоптер сякаш от всички страни едновременно, докато се издигаха все по-високо в Алпите. Накрая прелетяха над един планински проход и в долината след него видяха пръснати светлини.

— Огулин! — извика пилотът в радиостанцията си и избърса избилата на челото му пот. — В тази буря мога да ви закарам само дотук. Според докладите времето в планините нататък било още по-лошо.

Грей се обърна към Сейчан, която се беше разположила невъзмутимо отзад, без да обръща внимание на турбулентното изкачване в планините. Тя сви рамене: приемаше промяната в плана съвсем равнодушно.

Преди половин час бяха кацнали в столицата на Хърватия Загреб, където ги чакаше местен пилот с хеликоптер. Пътуването до координатите на изчезналия френски отряд би трябвало да продължи само петнайсет минути, но бурята бе удвоила времето, а сега заплашваше да ги запрати обратно на земята.

Грей се огледа. Не искаше да губят време и беше готов да принуди пилота да продължи напред. Колкото повече се бавеха, толкова по-вероятно бе да изгубят следите на изследователския екип и охраната му. Но когато погледна черното небе и проблясващите над върховете мълнии, се отпусна в седалката и отстъпи:

— Свалете ни.

Пилотът кимна, въздъхна с облекчение и насочи машината към светлините в долината.

— Мога да кацна в полето до града. Ще се обадя да ни чака кола. След като най-лошото от бурята отмине, може да опитаме отново. Но ми се струва, че ще стане най-рано утре сутринта. Мога да уредя хотел.

Грей почти не го слушаше — вече съставяше наум графика и търсеше алтернативи.

— Колко време ще ни трябва да стигнем пеша?

Пилотът го изглежда скептично.

— Можете да вземете кола до село Биелско, което е само на шест километра оттук. След това остават четирийсет минути преход, но при добро време. В тази буря, в гъстата гора и без пътеки, ще ви отнеме часове и като нищо можете да се изгубите. По-добре изчакайте бурята да отmine.

Силен порив на вятъра подметна хеликоптера, сякаш за да подчертае думите му. Пилотът насочи цялото си внимание към управлението на машината и я спусна към полето.

Грей извади телефона. Сложи пръст върху екрана, за да получи достъп до файловете на мисията. Беше прегледал всичко по пътя до Загреб и знаеше какво трябва да открие. Отвори снимка на мъж на около петдесет и пет с прошарена коса и алпинистка екипировка, застанал на ръба на пропаст.

Обърна се и показа снимката на Сейчан.

— Фредрик Хорват, шефът на местния планинарски клуб. Неговата група влязла първа в пещерите горе и ги запазила в тайна, докато се събере изследователски екип.

Сейчан се наведе напред.

— И живее в това градче ли?

— Да. И предполагам, че познава тези планини по-добре от всеки друг. Ако може да ни заведе дотам...

Сейчан се поизправи.

— Няма да е нужно да чакаме до сутринта.

— Имам адреса му.

Пилотът приземи хеликоптера на обширно поле. Скоро фарове пронизаха сумрака и се понесоха към тях. Грей и Сейчан слязоха и се сгушиха в якетата си, за да се предпазят от шибация дъжд. Веднага щом колата пристигна, двамата се качиха на задната седалка.

След като потеглиха, Грей даде на шофьора — млад мъж, казваше се Даг — името и адреса на местния планинар.

— А, Фредрик... познавам го — каза Даг и се усмихна широко, показвайки дупка на мястото на един преден зъб. — Градчето е малко. Той е побъркан. Пълзи из онези пещери. На мен ми дай въздух. Колкото повече, толкова по-добре.

— Опитах се да му звънна — каза Грей. — Не вдига.

— Може да е в кръчмата. В хотел „Франкопан“. Живее наблизо. Много хора се събират в кръчмата при буря. Приятно е да пиеш ракия,

докато вещиците вият.

Изтрещя гръм, достатъчно силен да разтресе прозорците на колата. Даг леко се сниши, после се изправи и се прекръсти.

— Май е по-добре точно сега да не говорим за вещици.

Докато пътуваха към центъра на града, Грей на няколко пъти се опита да се свърже с планинаря, но пак без успех. Не му оставаше кой знае какъв избор.

— Първо ще опитаме с кръчмата — каза той на Даг и се обърна към Сейчан. — Ако не го намерим там, някой от хотела може да познава друг водач.

— Стига да не се страхува от вещици — отвърна тя, облегна глава назад и затвори очи.

Грей се загледа през прозореца. Вече влизаха в градчето. Беше като излязло от приказка, с тесни улички, малки паркове и къщи с керемидени покриви. Историята на градчето, започваща през шестнайсети век, се забелязваше навсякъде — от величавата църква с висока камбанария до останките на стара крепост на върха на близкия хълм. Накрая спряха под дебелите стени на каменен замък с кръгли кули по ъглите. Бойниците гледаха към дълбока речна клисура, подобна на онази от снимката на Фредрик.

— Замъкът Франкопан — каза Даг, докато паркираше. После посочи варосаната постройка до готическия замък. — А това там е хотел „Франкопан“. Кръчмата е вътре. Ще ви заведе и ще разпитам за Фредрик.

Обикновено Грей предпочиташе да не се набива на очи, но вече бяха изгубили достатъчно време с отклоняването дотук, а ги чакаше още дълъг път.

— *Хвала* — благодари той на родния език на шофьора и Даг отново се ухили широко.

— Идвайте. Може да пийнем и по една ракия. Да държим вещиците настрана.

Грей нямаше нищо против. Ако Даг успееше да намери бързо Фредрик, щеше да му вземе цяла бутилка.

Даг ги поведе бързо през дъжда по стъпалата на главния вход. Вътре също беше само варосано, но бе уютно благодарение на дървените мебели, които изглеждаха като антики. Минаха покрай

рецепцията, спечелвайки си любопитен поглед от жената там, но Даг ѝ махна с ръка.

— Здраво, Бригита!

Тя кимна в отговор, но любопитството ѝ се смени с предпазливост.

— Май тук всички познават всички — отбеляза Грей.

— Включително и онези, на които мястото им не е тук — добави злокобно Сейчан.

Грей я погледна. Небрежната ѝ походка се бе променила едва доловимо — нещо, което всеки, който не я познаваше добре, лесно би пропуснал. Но Грей забеляза лекото присвиване на очите ѝ и как стъпките ѝ бяха станали по-внимателни.

— Какво има? — прошепна той, докато вървяха към шума от препълнения бар.

— Видя ли реакцията ѝ? Не може да се нарече гостоприемна. Май не сме първите непознати, появили се напоследък. Които и да са другите, определено са ѝ направили лошо впечатление.

Грей хвърли поглед назад. Рецепционистката ги гледаше сурово, със скръстени на гърдите ръце.

— Май си права — каза той. — Кое то повдига въпроси. Онези, които са нападнали французите, най-вероятно са минали през градчето. Може дори да са отседнали тук. Няма да е зле да проверим и да поразпитаме дискретно.

— А може и още да са тук заради бурята, също като нас. — Сейчан вдигна вежда. — Представяш ли си да изкараме такъв късмет?

Отпред затрецяха изстрели, съпроводени с писъци.

„Май сме изкарали“.

16:24

Роланд се плъзна по задник към следващата пещера. Заби пети в глината да спре и комендант Жерар му помогна да се изправи. Роланд застана до Лена, която се беше подпряла на стената, леко свела глава под ниския таван.

— Още колко остава според теб? — попита тя, задъхана след двата часа катерене, пълзене и промъкване през този подземен свят.

Жерар отново извади картата и я разгъна на стената. Вече бяха излезли от района, изследван набързо от геолога. Намираха се в буквалния смисъл в непозната територия. Комендантът погледна компаса си и сложи с молив отметка на картата, за да не се изгубят още повече.

— Не може да е много далеч — каза Роланд, но в действителност нямаше никаква представа.

— Чуйте — каза Лена и се поизправи.

Роланд се заслуша. Дори Жерар свали картата и наклони глава настрани. И тогава го чу — далечен грохот, подобен на подземна буря.

— Река — каза Жерар.

До този момент успяваха да избегнат най-наводнените места. Беше им се наложило да заобиколят или прегазят само няколко поголеми локви и езерца, които, изглежда, бяха естествена част от пещерите, а не се дължаха на бурята.

Жерар се помоли наум реката да става за пресичане и кисело нареди:

— Да вървим.

Тръгнаха през ниската пещера. Таванът постепенно се издигаше и по него все по-често се виждаха причудливите рога от бели хеликтити, прекъсвани на места от дебели сталактити. През цялото време грохотът на реката се засилваше и отекваше в огромното пространство, като заглушаваше шепота и оставаше за акомпанимент единствено туптенето на сърцата им.

— Роланд. — Лена го хвана за лакътя и посочи. — Виж. Още един петроглиф.

Той облиза пресъхналите си устни — вече не му пукаше за древните рисунки. През изминалите часове от време на време се натъкваха на изображения на различни животни — бизон, мечка, антилопа, дори самотен леопард. Явно художниците, които бяха украсили голямата зала, бяха изследвали пещерите и по-навътре.

— Този път не е животно — каза Лена, пристъпи към стената вдясно и освети огромната фигура.

Беше нарисувана с белезникав пигмент и се издигаше на поне пет метра. Ако се съдеше по изпъкналите гърди, бе гигантско призрачно изображение на жена. Очите ѝ, предадени с алени кръгове, сякаш се взираха надолу към тях. На челото ѝ имаше сини точки,

образуващи шестолъчна звезда, подобна на символите, които бяха открили при гробовете.

— Мислиш ли, че може да е изображение на неандерталката, чиито кости са били извадени от онази зала? — попита Лена.

„Откраднати от отец Кирхер преди векове“.

— Това е първото изображение на човек, на което попадаме — добави Лена и го погледна. — Всички останали петроглифи са на животни.

„Освен сенките, хвърляни от обработените сталагмити, показващи някакъв враг на тези хора“ — добави той наум.

— И виж това — каза тя.

Насочи лъча между белите глезени на изображението, където зееше тъмният отвор на нисък тунел. Роланд се приближи и освети вътре. Тунелът се оказа проход към някаква странична зала.

— Да тръгваме — подкани ги Жерар. — Нямаме време да изследваме.

Грохотът на буйната река подсили думите му.

„И все пак...“

Лена реши и за двамата. Клекна и пропълзля на четири крака в тунела. Изпълнен с не по-малко любопитство, Роланд я последва, без да обръща внимание на протестите на френския войник.

Следващата зала бе малка, широка не повече от пет метра. Тук по пода нямаше кости, само равна скала с черно петно в центъра, бележещо мястото на старо огнище. Лена се изправи и бавно се завъртя в кръг, като осветяваше стените. Ахна от изненада.

Нямаше рисунки, но имаше изсечени ниши. И във всяка имаше скулптура, всичките на животни — същинска каменна менажерия. В една ниша малък мамут беше вдигнал извития си хобот. В друга имаше лъв, клекнал на задните си лапи. Роланд също освети и се видяха вълци, мечки и бизон, както и най-различни елени и антилопи. В високите редове ниши имаше какви ли не пернати, от ястреби до водни птици.

Калцитната кора, образувала се върху фигурите, ясно показваше праисторическия им произход. Бяха необходими хилядолетия за натрупването на такива отлагания.

— Това трябва да са племенни тотеми — каза Лена и посегна към фигурата на присвит леопард, но отдръпна ръката си. — Ако са

дело на неандерталци, това ще промени коренно представата ни за тях.

Роланд кимна и пристъпи към най-голямата ниша, която се намираше точно срещу отвора на тунела. Някакви дребни знаци привлякоха вниманието му. От двете страни на нишата имаше по един отпечатък от длан, също кървавочервен.

Лена застана до него.

— Дланта отляво е със същото изкривено кутре като в ограбената зала. — Тя посочи с пръст изображението вдясно. — А тази... Обзалагам се, че е същата като отпечатъците над костите на мъжа неандерталец.

Той я погледна и сбърчи чело.

— Пак същите двама души.

— Очевидно са били важни за племето. Може би са били лечители. Или почитани шамани, ако може да се съди по тотемите.

Роланд освети с фенера си самата ниша. За разлика от останалите, в тази нямаше каменна фигура. Вместо това на дъното ѝ лежеше някакъв вързоп.

Той посегна към него.

— Внимавай — обади се Лена, но не се опита да го спре.

Роланд извади предмета, който беше увит в твърда тъкан. Между пръстите му се посипаха късчета стар восък.

— Това не е праисторическо.

Лена се наведе.

— А какво?

Роланд облиза устни и разви старата тъкан. Посипа се още восък. Във вързоп имаше книга в кожена подвързия, украсена с релефен спирален символ.

— Прилича на разрез на мозък! — смаяно промълви Лена.

Роланд се усмихна. Тя беше генетик, така че бе напълно естествено да види точно това.

— Според мен е лабиринт — поправи я той. — Подобни плетеници се изобразяват откакто човекът е започнал да прави изкуство.

— Но какво означава?

— Не знам. Но виж инициалите отдолу.

Тя ги прочете на глас:

— А. К... и S. J.

Този път и в неговия глас се долови страхопочитание.

— Атанасий Кирхер... Societas Jesu. Обществото на Иисус.

Ръцете му затрепериха, когато осъзна, че държи книга, принадлежала някога на йезуитски свещеник, чиято история бе в центъра на труда на живота му. Не се сдържа и внимателно я разтвори. Нещо падна измежду страниците и издрънча с металически звън на пода.

Лена се наведе и го взе.

— Ключ.

Повдигна го към светлината. Беше дълъг колкото дланта ѝ, с изящна дръжка, изобразяваща херувим, над който имаше дъга от черепи.

Роланд неволно си представи черепите и костите, откраднати от гроба в другата зала. „Какво означава всичко това?“

Разлисти книгата в търсене на отговори, но страниците между кожените корици не бяха понесли толкова добре отминалото време. През вековете влагата се бе просмукала през восъка на тъканта и бяха превърнали хартията в пихтия. Отпечатъкът от ключа оставаше, но написаното бе отдавна заличено от времето и влагата.

— Трябва да тръгваме! — нареди Жерар с тон, който не търпеше възражения.

Лена се забави, за да претърси нишата, като опипваше с пръсти.

— Има счупени парченца калцит, сякаш нещо е било вградено тук, но е било отчупено.

Роланд погледна редиците тотеми, също залепени на местата си от натрупалия се през хилядолетията калцит.

— Кирхер явно е взел онова, което се е намирало на централното място, и е оставил книгата, може би като някаква насока къде е отнесъл находката си.

И погледна стария дневник, който бе в плачевно състояние.

— Може пък да се възстанови нещо — каза Лена. — Ако занесем книгата на опитен реставратор...

Роланд се съмняваше, че има надежда да спасят каквото и да било, но кимна и каза:

— Първо обаче трябва да се измъкнем от тези проклети тунели.

Върнаха се при Жерар. Роланд веднага разбра причината за настойчивото подканяне на французина. Тук грохотът на водата се

чуваше много по-силно.

Лена го погледна. На лицето ѝ беше изписан страх.
Времето им беше изтекло.

16:48

Стрелбата отекна откъм бара.

През изхода в края на коридора се изсипаха хора и се втурнаха към Грей и Сейчан. Грей сграбчи Даг и го изблъска назад към рецепцията.

— Тичай да се обадиш на полицията.

Лепна се за стената, докато тълпата се носеше покрай него, и измъкна черния „Зиг Зауер“ от кобура под мокрото си яке. Долепената до отсрещната стена Сейчан извади дълъг боен нож в едната си ръка и пистолет в другата. След като пътят се разчисти, двамата тръгнаха с нишени напред, като се придържаха близо до стените.

Преди да стигнат вратата, Грей чу зад себе си тропот. Даг се връщаше запъхтян и се опули, когато видя оръжията.

Грей го бутна към стената. Сейчан се намръщи и се отпусна на коляно, без да откъсва поглед от вратата на бара. Стрелбата там беше утихнала, но виковете продължаваха — някой крещеше настоятелно на хърватски. Изглежда, нападателите, които и да бяха, бяха взели заложници.

„Какво става, по дяволите?“ — помисли Грей.

Даг му даде отговора.

— Чух от другите — задъхано рече той, още ококорен от ужас.
— Някакви разбойници... бандити нахлули в кръчмата. Търсели Фредрик. Стреляли в тавана. Простреляли един човек в крака.

Грей погледна Даг, после Сейчан. Значи стрелците търсеха същия планинар. „Нападението трябва да е свързано с нападението в планината“. Дали някой разчистваше и прикриваше следите, така че никой в града да не научи, че секретният обект е бил унищожен?

— А Фредрик? — попита Грей.

Даг посочи към бара.

— Значи още е там?

Младежът кимна.

— В тоалетната отзад. Мисля, че само приятелят му знае, че е там.

— Има ли прозорец? Начин да се измъкне?

— Има прозорец, да. Но много малък.

„Значи е в капан“.

Грей се съмняваше, че скривалището на Фредрик ще остане още дълго в тайна. Погледна Сейчан — знаеше, че е чула всичко. Тя кимна, вече беше разбрала какво му трябва. Не танцуваха този танц за първи път. Сейчан се хвърли към неговата страна на коридора, сграбчи Даг за яката и каза студено:

— Идваш с мен.

Докато Сейчан мъкнеше Даг по коридора, Грей се втурна към входа на бара и зае позиция до него. Клекна и надникна предпазливо вътре, после се скри. Прецени заплахата по запаметената картина — четирима въоръжени мъже с плетени маски. Само пистолети, без автомати. Двама пазеха трима клиенти, натикани в червено сепаре. Друг стоеше над човек, свит на кълбо на пода. По полирания паркет капеше кръв. Четвъртият стоеше на пост, но за щастие махагоновият бар му пречеше да забележи Грей.

Грей забеляза и друго — един от клиентите в сепарето сочеше към дъното на бара, най-вероятно към тоалетните.

Времето бе изтекло.

Сякаш по даден сигнал стрелбата започна отново, като към нея се добави звън на пръснато стъкло. Шумът идваше от дъното на заведението, от едната тоалетна. Това беше знак да действа. Грей се претърколи през прага, като остана донякъде скрит от бара. Четиримата противници се бяха обърнали към тоалетните и бяха насочили оръжията си натам.

Грей стреля два пъти — две попадения в главата. Докато другите двама залягаха, той се прицели в крака на третия, улучи го в коляното и той падна до клиента на пода, който беше ранен по същия начин.

Каквото повикало...

Четвъртият стрелец, който се намираше в дъното на бара, се хвърли към единственото възможно прикритие — женската тоалетна, — вероятно предположил, че стрелбата идва от Фредрик, който се намираше в мъжката. Сигурно се надяваше, че тоалетната има прозорец, през който да избяга.

Но Грей си спомни думите на Даг.

„Има прозорец, да. Но много малък“.

От тоалетната проехтя изстрел, придружен отново от звън на стъкло.

Нападателят полетя назад в бара и рухна на пода. Черепът му беше пръснат отзад.

В търсене на отговори Грей бързо пристъпи към единствения останал жив на пода — онзи, когото бе прострелял в коляното. Но преди да стигне до него, маскираният вдигна пистолет към главата си и дръпна спусъка. Гърмежът заглуши ругатнята на Грей.

Той преглътна яда си, втурна се към мъжката тоалетна и нахълта вътре. Откри Фредрик свит в една кабинка. Лицето му бе пепеляво, дългата му прошарена коса беше разрошена. Въпреки че беше уплашен до смърт, той изгледа Грей кръвнишки, готов да посрещне съдбата си.

От разбития прозорец долетя глас:

— Фредрик! — Застаналият на дъжда Даг надникна през счупеното стъкло и заговори бързо и убедително на хърватски.

Грей също се помъчи да успокои Фредрик и си припомни малкото хърватски изрази, които бе научил по пътя насам.

— Зовем се Грей — представи се той, прибра пистолета в кобура и вдигна ръце.

Сейчан изблъска Даг настрани и извика:

— Тук всичко е чисто!

Грей си представи как беше заобиколила хотела отвън и бе стреляла в прозореца, за да отвлече вниманието на нападателите. Явно беше чула как последният противник се бе хвърлил в съседната тоалетна и бе елиминирала и него.

Фредрик се посъвзе и заговори на безупречен английски:

— Ка... какво става?

Грей махна към вратата.

— Да го обсъдим на някое по-усамотено място. Не знаем дали тези четиримата си нямат компания някъде наблизо.

Фредрик не се нуждаеше от повече увещания да излезе от тоалетната. Грей го поведе през бара към страничния изход на хотела. Сейчан и Даг ги чакаха на улицата. Четиримата забързаха към паркираното беемве и се качиха.

Преди Грей да успее да подкани Даг да потегля, сателитният телефон в джоба му избръмча. Той вдигна и веднага позна гласа на Кат.

— Грей, току-що получихме сигнал от мобилния телефон на доктор Крандъл. Слаб е и прекъсва. Не е достатъчен за обаждане, но успяхме приблизително да определим местоположението ѝ. Само че е безсмислено.

— Откъде идва?

— Ще ти прехвърля джипиес координатите ѝ.

Грей свали телефона и погледна появилата се на екрана карта. Градчето бе разположено във формата на подкова, тъй като улиците и къщите му следваха дълбока клисура, която стигаше до средата му и свършваше с пропаст, над която беше надвиснал замъкът.

Мигаща точка бележеше мястото на засечения сигнал.

Грей се намръщи, вдигна глава и се загледа към тъмната бездна в края на улицата. Сигналът идваше някъде отдолу.

„Не може да е на добро“.

6.

29 април, 11:03

Лорънсвил, Джорджия

„Защо не отговаряш?“

Мария притисна телефона нервно между дланите си и седна зад бюрото си. През последните два часа бе направила безброй опити да се свърже със сестра си. Всяко напразно позвъняване засилваше тревогата ѝ още повече.

Вече беше говорила със свързката си от АИОП и бе научила, че на археологическия обект в Хърватия е станало нещо, но информацията била непълна. Беше ѝ заръчано да чака и да продължи с опитите да се свърже с Лена. Междувременно от Вашингтон към Джорджия пътуваше екип, който да я разпита за подробности около изследването ѝ и да ѝ даде допълнителна информация за събитията там.

Погледна телефона, за да провери часа.

„Трябва да пристигнат всеки момент“.

Пое дълбоко дъх и се опита да се успокои, но не можеше да забрави безпокойството на Баако сутринта. Представи си го как непрекъснато повтаря едно и също — разперените пръсти и разтворената длан, която непрекъснато прокарваше по гърдите си.

Уплашен, уплашен, уплашен...

— Също като мен — прошепна тя на празната стая.

Представи си Лена. Сестра ѝ беше само с няколко минути по-голяма от нея, но винаги бе поемала ролята на майка в отношенията им — беше решила, че минутите разлика я правят по-зряла. Лена топлеше вечерята им в микровълновата фурна, когато майка им беше на работа. Проверяваше дали Мария си е написала домашните, преди да седнат да гледат телевизия. Тези отговорности я бяха направили по-сериозна и по-предпазлива, докато Мария винаги беше по-безгрижната от двете и по-храбро се изправяше пред нови предизвикателства.

„А сега не се чувствам храбра, а само разтревожена“.

След поредния неуспешен опит да се свърже с Лена чу тихи гласове от другата страна на вратата. Някой почука. Мария отвори и видя Ленард Траск. Зад директора на Националния център за изучаване на примати „Йъркис“ стояха двама непознати и една жена, която познаваше добре — Ейми Ву. Ейми работеше в Националната научна фондация и бе един от ръководителите на проекти към инициативата „Изследване на мозъка чрез иновативни невротехнологии“ на Белия дом. Тя лично беше помогнала за уреждането на финансирането на изследването на Лена и Мария. Освен това трите бяха станали приятелки — бяха на една възраст и жени в една доминирана от мъже професия.

Ейми избута Траск и прегърна Мария. Парфюмът ѝ ухаеше на орлов нокът, съвсем леко. Тъмната ѝ подстригана по момчешки коса погъделичка ухото на Мария. Ейми се дръпна, погледна я в очите и попита с искрена загриженост:

— Как си?

Мария оценяваше жеста ѝ, но точно сега най-силно искаше да чуе новини за сестра си.

— Научи ли нещо?

Ейми погледна към двамата мъже, които бяха дошли с нея. Приличаха на перковци от рокерски бар. Бяха с костюми, но те не бяха в състояние да скрият яките мускули отдолу. Ако се съдеше по бръснатите глави и скованите пози, явно бяха военни. По-ниският ѝ кимна и леко се усмихна, за да я окуражи.

Ейми ги представи.

— Дватама господа са от АИОП. Това е Монк Кокалис. И партньорът му Джоузеф Ковалски.

— Джо — поправи я другият, докато влизаше. Наложил му се да се понаведе, за да мине през вратата. Огледа мигом стаята.

Траск понечи да влезе, но Ейми вдигна ръка и го спря на прага.

— Разговорът засяга националната сигурност. Сигурна съм, че ще разбереш, Ленард.

И затръшна вратата в лицето му, но не и преди Траск да хвърли изпепеляващ поглед към Мария.

Тя знаеше, че ще си плати за това, но в момента единственото, което беше от значение, бе Лена. Не се наложи да пита отново. Ейми заговори веднага щом вратата се затвори:

— Знам, че си загрижена за Лена. И затова ще бъдем възможно най-честни и открити, но засега много неща не са ясни. Все още се опитваме да разберем какво точно е станало в планините.

— Какво знаете дотук?

— Само че обектът е бил подложен на някаква атака и че изгубихме връзка с френския военен екип, който беше поел охраната.

Мария погледна към телефона, който още беше в ръката ѝ. Всяка дума беше като удар в корема. Тя тежко се отпусна в стола си.

— А Лена?

— Нека не си мислим за най-лошото. Както казах, не успяхме да установим никакъв контакт. В момента в планината бушува силна буря и в района е имало няколко слаби земетресения. АИОП изпрати екип на място и се надяваме, че скоро ще имаме допълнителни новини. Но вече разполагаме с нещо, което вдъхва надежда.

Ейми се обърна към Монк Кокалис.

Той прочисти гърлото си и обясни:

— Както можете да предположите, непрекъснато се опитваме да се свържем с тях и само преди минути, докато пътувахме насам от летището, свързочният ни екип е успял да улови сигнал от мобилния телефон на Лена. Бил е слаб, но е засечен доста *далеч* от координатите на археологическия обект.

Ейми хвана Мария за ръката.

— Което означава, че сестра ти се движи и вероятно излиза от планината.

Очите на Мария се напълниха със сълзи — както от облекчение, така и от страх.

— Но не знаете дали е сама, или не? Дали не е отвлечена или ранена?

— Така е — призна Монк. — Но аз познавам човека, който е изпратен там. Той ще я намери.

Мария долови увереността в дълбокия му глас и ѝ се прииска да му повярва.

Той продължи:

— Ако нападението е нещо повече от иманярски набег, най-добрата надежда за сестра ви и останалите от екипа е да открият какво е мотивирало атаката. Точно затова сме тук. Да съберем колкото се може повече информация за естеството на изследването ви.

— Ще отговоря на всичко, което мога. Но не виждам как нашето изследване може да бъде причина за каквато и да било атака.

— Може и да не е заради него — съгласи се Монк. — Но въпреки това се опитваме да покрием всички следи.

Мария преглътна с мъка.

— Какво искате да знаете?

— Вече съм запознат най-общо с проекта ви. — Той кимна към Ейми. — Но исках да го чуя лично от вас, ако нямате нищо против.

Мария кимна.

— Доколкото разбрах, целта на проекта ви е да изследвате произхода на човешкия разум. Можете ли да обясните по-подробно методологията и хипотезите, които проверявате?

Мария въздъхна тежко — не знаеше откъде да започне и дали изобщо този военен ще я разбере, но въпреки това седна по-изправено в стола. Искаше да им съдейства.

— Със сестра ми проучваме момент от историята на човечеството, известен като Големият скок напред. Това е етап в когнитивното развитие, настъпил преди около петдесет хиляди години, когато е засвидетелстван необясним бум в областта на изкуството и новите технологии.

Монк кимна и каза:

— Големият взрив на човешкото съзнание.

Тя го изглежда и си даде сметка, че зад боксьорската външност може би се крие още нещо. В очите му се долавяше развеселеност и остър интелект.

„Добре, тогава да повдигнем малко летвата“.

— Съвременният човек се е появил преди около двеста хиляди години — започна Мария. — Появата ни от човекоподобните ни предци е станала бързо. Според едно неотдавнашно изследване на трима генетици от Чикагския университет внезапната поява на *Homo sapiens* се дължи на бърза мутация на *само* седемнайсет гена, отговарящи за изграждането на мозъка. Тоест съвсем малко гени. Но тези няколко промени имали каскаден или лавинообразен ефект, ако искате, който довел до стотици промени в хиляди гени за относително кратък период.

Монк сбърчи чело.

— И тази лавина е довела до появата на съвременния мозък, който ни отделя от шимпанзетата и по-ранните хоминиди ли?

— И ни е дала уникалните ни човешки черти. Познавателната способност, самоосъзнаването и съзнанието. — Мария огледа внимателно гледащите я лица, довольна, че може да говори и да загърби страховете си за Лена. — Което ни връща към Големия скок напред. Преди него човечеството е било на практика в застои в продължение на сто и петдесет хиляди години. Да, наистина сме изработвали груби каменни сечива, но през цялото това време не сме създавали никакво изкуство, не сме украсявали телата си с накити и не сме погребвали мъртвите си с никакви ритуали.

— А след това? — попита Монк.

— Внезапен бум. Преминали сме от каменни сечива към сечива от кост, открили сме нови техники за обработка на кожа, започнали сме да загаряваме пигменти, за да получим нови цветове, пренасяли сме раковини от далечни земи, за да създаваме накити. Изведнъж сме започнали да носим огърлици и гривни и да погребваме близките си с дарове — храна, инструменти и други предмети. А най-смайващото е, че сме започнали да създаваме великолепни произведения на изкуството, да украсяваме пещерите с цветни изображения на дивата природа. Това е моментът, когато съвременният човек се е появил наистина.

— И какво е причинило всичко това? — попита някой отзад. Гласът идваше от мрачния спътник на Монк.

— Това си остава загадка — отвърна тя. — Именно нея изучаваме със сестра ми. Мозъците ни определено не са станали по-големи. От фосилните останки знаем, че черепната ни кутия е с еднакви размери преди и след Големия скок. Така че при липсата на видимо анатомично обяснение за напредъка има всякакви теории относно *причината* за този творчески бум. Някои твърдят, че причината е преминаването към по-добра диета, по-богата на омега мастни киселини, които са ни помогнали да мислим по-добре. Други приписват скока на климатични промени, които ни принудили да променим начина си на лов. А трета група смята, че причината е миграцията от Африка по това време, при което мозъците ни били изложени на нови дразнители и сме се нуждаели от изобретателност, за да оцелеем.

— А вашата теория каква е? — попита Монк.

Мария посочи дипломата си, която беше окачена в рамка на стената.

— Аз съм генетик. Щом мозъкът не се е променил външно, възможно е източникът на промяната да се намери на генно ниво. Вече ви казах, че само няколко мутации са довели до появата на съвременния човек. Възможно ли е тогава преди петдесет хиляди години да се е случило нещо също толкова уникално, което е променило генома ни и се е оказало достатъчно важно, за да доведе до Големия скок напред?

— Какво например? — попита Ковалски.

— Например внасянето на нови гени от друг вид — замислено отвърна Монк.

Мария кимна.

— Приблизително по това време *Homo sapiens* се е натъкнал на неандерталците и двата вида са започнали да се кръстосват. Познат ли ви е терминът *хитерозис*?

Ковалски сви рамене, а Монк кръстоса ръце на гърдите си. Мария подозираше, че той я разбира. Имаше дори впечатлението, че е няколко крачки напред, но я оставя да води.

— Хетерозисът е известен и като хибридна жизненост — обясни тя. — Това е биологичен феномен, при който чифтосването между два вида води до появата на поколение или хибрид, който показва черти, които са по-силни, отколкото у отделните родители.

— И хипотезата ви е, че кръстосването между неандерталците и ранните хора е довело до появата на поколение, което е било по-умно и така се е стигнало до резкия скок — каза Монк.

— Точно това изследваме с Лена. Два или три процента от генома на съвременния човек се състоят от неандерталски гени — с изключение на повечето африкански популации, които никога не са се сблъскали с неандерталци. Освен това не носим *едни и същи* части от неандерталската ДНК. Ако съберем всички отделни части, ще получим *двайсет* процента от всичките ни гени. Това определено е достатъчно, за да промени значително развитието на човечеството. Генетиците вече определиха, че някои късове неандерталска ДНК вероятно са помогнали на предците ни да се адаптират по-добре към по-студения

климат в северните части на Европа — например по-силното окосмяване и по-светлата кожа.

— Но доколкото разбирам, няма индикация, че това е променило по някакъв начин интелигентността ни — каза Монк.

— Точно така. Двете със сестра ми също не смятаме, че има подобна пряка корелация.

Монк се намръщи.

— Защо?

— Защото африканската популация също е част от Големия скок напред без да има неандерталска ДНК. Кое то поражда *втората* загадка, свързана с този повратен момент в историята. Промяната не е *изолиран* феномен, а е настъпила почти едновременно сред всички пръснати човешки популации и племена. Из цяла Европа, Азия и Африка.

— И как интерпретирате това?

— Хипотезата ни е, че Големият скок напред се дължи на комбинация от генно и социално инженерство. Смятаме, че глобалната промяна *първо* е била започната от кръстосването с неандерталците, довело до внезапната поява на жизнените хибриди, за които споменах — уникални индивиди, които са мислели и действали различно. Те на свой ред са предизвикали бързи социални промени в изкуството, в ритуалите, в производството на нови оръжия — умения, които след това започнали да се предават глобално чрез миграция. От генетиката знаем, че моделът на миграция на ранните хора не е бил еднопосочен. Те не са се движели единствено *извън* Африка; някои популации, сред които и такива, носещи неандерталски генетични маркери, са се *връщали* в Африка.

— Да видим дали ви разбирам правилно — каза Монк. — Хипотезата ви е, че кръстосването е предизвикало интуитивен скок напред у шепи уникални индивиди. После техният нов начин на мислене и познанията им се разпространили надлъж и нашир.

— Именно. И това не е само теория, а екстраполация от една статия на философа от Оксфорд Ник Бостром, излязла през 2013 година. Той твърди, че дори само шепи свръхусъвършенствани индивиди с по-развит разум могат да променят света със своята изобретателност и открития, които след това могат да се споделят глобално. В статията си той пише за бъдещето, но теориите му са

напълно приложими и за миналото, за да обяснят Големия скок напред преди петдесет хиляди години.

— Свръхусъвършенствани индивиди? — повтори Монк. — Като вашите теоретични хибриди ли?

— Може би. Точно това изследваме със сестра ми — какво е било да си онова първо поколение след срещата на *Homo neanderthalensis* и *Homo sapiens*. Да си петдесет процента неандерталец и петдесет процента съвременен човек. Истински хибрид. Знаем, че броят неандерталски гени бързо е намалял в генома ни и накрая се е свел само до онези два-три процента, твърде малко, за да имат някакъв стимулиращ ефект върху интелекта ни днес. — Тя погледна присъстващите. — Ами ако можехме да върнем биологичния часовник назад и да пресъздадем истинския хибрид днес?

— И в тази посока ли работите със сестра ви? — Монк изглеждаше едновременно ужасен и изумен.

— Не просто в тази посока. Постигнахме го. — Мария стана. — Искате ли да се запознаете с него?

11:35

„А стига бе...“

Ковалски зяпна през стъклото към нещо, което приличаше на стая за предучилищна подготовка, но определено предназначена за доста странен ученик. От тавана висяха въжета. В ъгъла висеше автомобилна гума. Навсякъде бяха пръснати големи пластмасови кубове за игра.

Насред всичко това дребна космата фигура, подпряна на кокалчетата на едната си ръка, душеше с плоския си нос непознатите от другата страна на стъклото.

— Казва се Баако — представи го Мария.

— Той е горила — каза Ковалски, който не можеше, а всъщност и не искаше да прикрие презрението в гласа си. Беше имал някои преживявания с големи маймуни в миналото.

„Нищо чудно, че Пейнтър предпочете да премълчи това“.

— Горила от Западните низини — обясни Мария. — Тригодишен незрял мъжкар.

Монк беше не по-малко слиян от партньора си.

— Това ли е вашият хибрид?

— Разбира се, не бихме могли да разрешим проучването да се извърши върху човешки ембриони — отвърна Ейми Ву от Националната научна фондация.

— Бихме предизвикали истинска буря от протести. Макар че промяната на човешка ДНК с експериментални цели сама по себе си не е незаконна, на нея не се гледа с добро око. Особено когато става въпрос за създаване на човешки хибриди.

— Да не говорим за етичните въпроси — добави Мария. — Затова избрахме да използваме за модел горила. Целият геном на *Homo neanderthalensis* беше разчетен преди шест години. С тази информация и с най-новите техники за редактиране на гени успяхме да пресъздадем неандерталския геном от нулата. След това използвахме образеца, за да оплодим яйцеклетка на горила и да получим жизнен ембрион хибрид, който беше износен от женска горила сурогат.

Мария явно бе сметнала изписаното на лицето на Ковалски отвращение за изумление и се опита да обясни как е било възможно създаването на подобно чудовище.

— Учените отдавна създават хибриди между човек и животно. През 2003 година китайски учени успешно вкараха човешки клетки в заешки яйцеклетки и получиха светещи ембриони. На следващата година клиника Майо в Щатите обяви, че са създали прасета, в чиито вени тече човешка кръв. Оттогава имаме мишки с човешки клетки в черните дробове и дори в мозъците, както и много подобни проекти с други видове — котки, овце, крави и така нататък.

Ейми Ву посочи прозореца и косматия обект на разговора им.

— Подозирам, че този приятел е само първата крачка към по-амбициозни начинания в близко бъдеще.

— Да се върнем на целите на изследването ви — каза Монк. — Предполагам, че сте започнали с горила, защото видът е близък до нашия.

— Точно така — потвърди Ейми.

Монк погледна през прозореца.

— Но защо не избрахте шимпанзе? Те не са ли генетично най-близки до нас?

— Да и не — отвърна Мария. — Макар че с шимпанзетата имаме повече от деветдесет и осем процента общи гени, а с горилата само

деветдесет и шест, в нашето проучване качеството е по-важно от количеството. Когато става въпрос за гените, свързани със сетивното възприятие, слуха и най-вече развитието на мозъка, геномът на горилата е значително по-близък до нашия, отколкото този на шимпанзето.

— Това се потвърждава и от предишните ни проучвания върху общуването с шимпанзета и горили — добави Ейми. — Уашоу и Ним са може би двете най-известни шимпанзета, говорещи с езика на знаците, но техният речник включваше около двеста знака, докато горилата Коко беше научила близо хиляда.

Ковалски си спомни защо Пейнтър го беше пратил тук и си погледна ръцете. После попита:

— Защо езикът на знаците е толкова важен?

Мария му се усмихна, при което лицето му пламна. Тя имаше същите яркосини очи и лунички по бузите като близначката от снимката, която бе видял — само че светлорусата коса на Мария бе подстригана асиметрично, по-дълга над дясното ѝ ухо. Пак отдясно на шията ѝ имаше малка татуировка — двойната спирала на ДНК, надничаща над яката на лабораторната престилка.

— Езиковите умения са добър показател за разум и находчивост — обясни тя. — И след десетилетия изследване на езика на човекоподобните маймуни разполагаме с основа, спрямо която можем да сравним интелектуалното развитие на Баако.

Тя опря длан върху стъклото.

— Но по-важното е, че в случая става въпрос за зачеването на уникална душа, нямаща еквивалент на тази планета. Естествено, затова бихме искали и метод за комуникация, начин по-добре да разбираме подобно създание. — Тя отново се обърна към тях. — Елате да се запознаете с него и ще разберете какво имам предвид.

Поведе ги към една врата и размаха магнитната си карта пред електронната ключалка.

Ковалски с неохота последва останалите — нямаше особен избор.

„Май това ми е работата в Сигма — да съм оня, дето говори с маймуни“.

Мина през вратата и се озова във висока клетка. Мария отключи вратата ѝ, но едва след като външната врата беше затворена и

заклучена — явно предпазна процедура. Ковалски пристъпи последен в импровизираната класна стая. В затвореното помещение бе твърде горещо и влажно за вкуса му и макар да не смърдеше на кочина, както беше очаквал, определено се долавяше характерна миризма.

Мария тръгна първа с протегната напред ръка.

— Баако, ела да кажеш здрасти.

Младата горилла се изправи на два крака, но остана на място, все още предпазлива.

Ковалски я изгледа. Изправена, горилата достигаше едва до корема му, но въпреки това изглеждаше много силна. Обхванат от любопитство, Ковалски затърси по косматото тяло някаква следа от хибридно естество на създанието, но не знаеше достатъчно за горилите, за да види някаква разлика.

— Всичко е наред — ласкаво каза Мария.

Баако се поколеба за момент, после тихо изсумтя, отпусна се на четири крака, скочи към нея и я хвана за ръката.

— Добро момче. — Тя се обърна към групата. — По-добре изчакайте той да дойде при вас.

Ейми Ву клекна.

— Здравсти, Баако, помниш ли ме? Навремето си играехме на гъделичкане.

Горилата се скри зад краката на Мария.

— Мина повече от половин година от последното ти идване тук — каза Мария и сложи ръка върху главата на горилата. — Едва ли си спомня.

Баако тихо изсумтя, сякаш в знак на несъгласие. Пусна ръката на Мария, вдигна двете си ръце към ребрата си и размърда пръсти. Не беше нужно да владееш езика на знаците, за да си преведеш жеста.

[Гъдел]

Ейми се разсмя.

— Точно така!

Баако пристъпи напред, навел срамежливо глава. Отиде до Ейми и я прегърна с една ръка. Ейми пък го погъделичка, с което си спечели кратко изпуктяване, подобно на дрезгав смях. Но дори Ковалски остана с впечатлението, че горилата изпълнява очакваните действия, за да угоди на Ейми. Още повече че Баако нито веднъж не погледна двамата мъже.

След това и Монк направи опит.

— Какво ще кажеш за малко внимание и насам? — попита той, клекна и протегна ръце напред.

Баако изсумтя смутено и неуверено.

— Той е добър — каза Мария и подсили думите си, като плъзна дланта на дясната си ръка върху лявата.

[Добър]

— Кажи здрасти — подкани тя горилата.

Баако пристъпи напред с видима неохота, но по погледа му личеше, че е и любопитен. Подуши въздуха. Щом се приближи достатъчно, вдигна дясната си ръка и помахаше от нивото на челото си.

[Здрасти]

След това сви длан пред гърдите си и я плъзна надолу. После пръстите му започнаха да оформят различни букви.

[Аз съм Баако]

Тъмните му очи погледнаха Монк, който изглеждаше озадачен.

Ковалски побутна партньора си и изсумтя:

— Пичът ти казва името си.

Мария изгледа Ковалски и вдигна вежди.

— Точно така.

Ковалски посочи Монк и предаде името на партньора си със знаци.

[Той се казва Монк]

Баако закима, явно разбрал, и дойде още по-близо. Хвана ръката на Монк и леко я стисна. После се наведе и подуши другата му ръка, наклони глава настрани и тихо изсумтя.

— Изкуствена е — обясни Монк на Баако и на Мария, която го приближи.

— Сериозно? — учуди се тя. — Изобщо не си личи.

Ковалски не бе изненадан. Изкуствената ръка беше изумителен хардуер, при това не само заради приликата ѝ с истинската. Тя бе проектирана от АИОП да функционира с изумителна ловкост и беше последен модел, пригоден да реагира на импланта в мозъка на Монк, който му помагаше да контролира изкуствената ръка не само с контактите от титан, свързани с нервите в китката му, но и с мисъл.

Монк демонстрира друга уникална особеност на протезата си — отдели я от металния маншет на китката си, закрепен за края на ръката,

и я подаде на Баако.

Горилата огледа ръката от всички страни. Монк дори успя да размърда пръсти чрез безжичната връзка. Веждите на Баако се повдигнаха още повече. Дори Мария тихо ахна от гледката. Баако поднесе протезата към устата си и леко ухапа единия пръст.

Ковалски трепна — съмняваше се, че инженерите на АИОП ще останат доволни от подобно отношение към технологичното им чудо. Ако се съдеше по начина, по който пристъпи напред, Монк явно споделяше мнението му.

Мария вдигна ръка да го спре и погледна развеселено Баако.

— Не се безпокойте. Просто се опитва да ви погъделичка. Горилите понякога го правят по този начин, хапят леко пръстите или коремите.

Монк се разсмя — но не толкова от гъдела, колкото от изумление.

— Всъщност усещам какво се опитва да направи.

— Изумително. — Мария присви очи и се загледа в протезата. — Бях чела, че АИОП разработват изкуствени крайници със сетивни възприятия, но изобщо не си представях, че са стигнали толкова далеч.

Монк сви рамене.

— Просто ме приеете за едно от морските им свинчета.

Накрая Баако му подаде ръката.

Монк я взе.

— Благодаря, приятел.

Горилата се обърна към последния член на групата — Ковалски — и погледна ръцете му.

Ковалски вдигна ръце.

— Е, не. Тези са истински. — И завърши, като сви пръстите на едната ръка върху другата.

[Никакво хапане]

Баако изпухтя, после измърмори обидено.

Мария се усмихна и очите ѝ проблеснаха.

— Владеете много добре знаците. Впечатлена съм.

Смутен от вниманието ѝ, Ковалски завъртя два пръста във въздуха и ги спусна върху опакото на другата си длан.

[Разбира се, че ги владее]

Баако не беше толкова впечатлен. Отказа да приближи, отпусна се тежко по задник, махна с пръсти към Ковалски и го посочи.

[Не те харесвам]

Ковалски го изглежда намръщено.

„Чувствата са взаимни, пич“.

11:48

Баако вижда стойката на човека, надушва киселата миризма на тялото му, разчита малките тикове на презрение по лицето му. Знае, че човекът не го харесва, и не разбира защо. Смущението води до болка — и до гняв.

Майка му се приближава, стиснала устни, готова да го сгълчи. Започва да прави знаци.

[Той също е добър човек]

Баако не знае как да обясни, да възрази, затова скръства ръце и отказва да говори.

Човек не харесва мен, така че и аз не го харесвам.

Освен това майка му беше похвалила начина, по който човекът говореше с ръце. Беше я видял как му се усмихва. Би трябвало да ѝ харесва единствено как говори Баако.

Не и този човек.

Тя посочва вратата отзад и нарежда категорично.

— Иди си в стаята, Баако.

Той изсумтява, за да изрази обидата и раздразнението си.

Тя отново посочва с два пръста вратата на спалнята.

[Отивай]

Баако изсумтява и се подчинява. Тръгва си, като се подпира и с двете ръце. Изгаря от огорчение. Преди да излезе от стаята хвърля последен кръвнишки поглед към човека. Не го казва със знаци, но го мисли.

Ти си отивай.

11:49

— Уморен е — обясни Мария с надеждата, че не е била твърде сурова с малкия. Но понякога се налагаше да е твърда.

— Не се безпокойте — ухили се Монк. — Ковалски действа така на повечето хора. Нужно е време, за да му се свикне.

Партньорът му се намръщи, но не възрази.

На Мария й дожаля за здравеняка.

— Баако не спа добре тази нощ. Имаше някакви кошмари за Лена.

Ейми пристъпи към нея.

— Наистина ли?

Мария долови интереса в гласа й и се опита да го разсее.

— Просто съвпадение — каза и се извърна. Определено нямаше да казва как се е събудила със същите опасения за сестра си.

— Като стана въпрос за Лена — каза Монк, — какво точно прави сестра ви в Европа?

Мария с радост смени посоката на разговора.

— Спечелихме стипендия в института „Макс Планк“ за еволюционна антропология. Това е най-добрият институт, когато става въпрос за изследване на хоминиди. Стипендията ни позволи едната от нас да работи по програма, чиято цел е създаването на по-точен модел на генетичното разнообразие на неандерталците и разработване на нови методи за събиране на ДНК от костния материал.

— И защо там се оказа Лена, а не вие? — попита Монк.

— И двете се интересуваме от генетика, но моето изследване клони повече към *макро* разбирането на ДНК. Крайните резултати, така да се каже. Лена пък се съсредоточава към *микро* нивото, към редактирането и рязането на гени. Затова немската стипендия беше по-важна за нея.

Жегната от чувство за вина, Мария сви устни. Съжаляваше за онова решение. Сега тя бе в безопасност в Щатите, а Лена бе изложена на кой знае какви опасности там.

— Решихме, че стипендията е важна — продължи тя. — Мога да преброя на пръстите на едната си ръка неандерталските останки, от които може да се вземе прилично годна за възстановяване ДНК. Добрите източници са малко и много редки. Надявахме се, че с подобри образци, по-точни техники за събиране и по-пълно разбиране на вариациите на гените сред различните групи ще можем да определим какво прави неандерталците уникални в сравнение с нас и как

смесването на тези черти би могло да спомогне за Големия скок напред. Можехме да спечелим много.

Представи си лицето на Лена.

„А сега да изгубим много“.

— Знаете ли с кого работи там? — попита Монк.

Мария поклати глава.

— Цял екип са. Имам имената им в компютъра си горе, но всички са експерти в различни области и изучават други хоминиди, допринесли за генома ни.

Ковалски прочисти гърлото си.

— Значи носим в себе си не само неандерталски гени, но и други, така ли?

Тя кимна.

— Точно така. Друг вид хоминиди, денисовият човек, е бил съвременник на *Homo sapiens* и неандерталците. Те също са се кръстосвали с нас и са оставили свои гени в генетичния ни фонд.

Ковалски изсумтя.

— Май този *фонд* е доста замърсен.

— Напротив, гените на денисовия човек са помогнали за оцеляването на нашия вид. Например генът EPAS1 се активира, когато нивото на кислород в атмосферата е твърде ниско, за да се изработва хемоглобин. Вариант на този ген е открит у тибетците и тъкмо той им позволява да оцеляват на екстремните височини на Хималаите, където кислородът е много малко. Данните показват, че този вариант на гена е дошъл от денисовия човек.

— Това ли са всички? — малко насмешливо попита Ковалски. — Или и други пещерни хора са се включили в праисторическата оргия?

Мария погледна Ейми. Знаеше, че този въпрос представлява особен интерес за приятелката ѝ.

— Генетичните изследвания на останки от неандерталци и денисови хора показват, че е имало и *трети* вид, който се е кръстосвал с нас — каза Ейми. — Хоминид, който засега остава неизвестен и все още не е открит и класифициран.

— Което за пореден път доказва, че ако не са били тези чифтосвания, днес нямаше да ни има — добави Мария. — Всичко това подкрепя теорията ни за хибридна жизненост и че кръстосването между човека и другите хоминиди ни е дало генетичното

разнообразие, позволило ни да се разпространим в Европа и после по целия свят. Тези привнесени гени са позволили на нашия вид да оцелее до днес.

— И това ли изучавате с Баако? — попита Монк. — Анализирате уникалните черти, които биха могли да доведат до Големия скок напред?

— Именно. И макар че Баако е все още млад, вече забелязваме забележителен прогрес в когнитивните му способности. Той се учи три пъти по-бързо от всяка човекоподобна маймуна, изучавана досега. Анатомията на мозъка му също е доста по-различна и показва увеличаване на повърхностното нагъване на мозъчната кора и по-голям обем сиво вещество, както си личи от серията скенери.

— Не бих отказал да видя резултатите — призна Монк. — Звучи много интересно.

— Файловете са в компютъра ми. Мога да ви покажа...

Прекъсна я скимтене. Звукът бе тих и лесно можеше да не му се обърне внимание, но с острите сетива на майка към дете в беда Мария млъкна и се обърна към съседната спалня. Баако, който се бе свил в сенките на прага, направи кръг на гърдите си с юмрук.

(Съжалявам...)

Ейми докосна ръката й.

— Аз ще ги заведа до кабинета ти и ще им покажа отчетите. Изглежда, че някой се опитва да се извини.

Сърцето на Мария се късаше, като виждаше Баако така наранен и разстроен.

— А аз трябва да докладвам във Вашингтон — каза Монк. — Да се надяваме, че скоро ще имаме новини и от Хърватия.

— Благодаря.

Монк посочи партньора си.

— Ще оставя тоя як тип с вас. Нещо ми подсказва, че той е част от проблема и може да е част от решението му.

— Какво толкова съм направил? — попита Ковалски.

Монк не му обърна внимание.

— След като приключим в кабинета ви, ще се обадя на Ковалски и ще ви кажа какви са новините.

Мария кимна. Подозираше, че всичко това е предлог Ейми и Монк да могат да разговарят насаме. Очевидно приносът на Ковалски

в научни въпроси не беше желан. Затова го оставяха в ролята на детегледачка.

Мария не беше сигурна кой трябва да се чувства по-обиден.

Но пък беше твърде уморена да протестира, а и искаше да успокои Баако. Но преди да отиде при него извади телефона си и натисна копчето за повторно набиране. Звънеше на последния номер — този на Лена — и зачака. Очакваше да чуе обичайния сигнал, последван от автоматично съобщение, че не може да се установи връзка.

Вместо това се чу пращане, което се смени с глас.

— ... рия! — Гласът беше накъсан и трескав. — Чуваш ли...?

На екрана се появи надпис ВРЪЗКАТА СЕ РАЗПАДНА.

Въпреки това Мария извика в телефона.

— Лена!

7.

29 април, 18:04

Окръг Карловац, Хърватия

„Не, не, не...“

Лена стисна телефона и се опита да набере. Дишаше тежко, опитите се проваляха отново и отново. Жерар и Роланд я гледаха. Роланд беше опитал своя телефон, но със същия успех.

— Тя беше — възкликна Лена. — Сестра ми!

Стояха на една скална площадка над подземно езеро, което изпълваше огромната зала пред тях, широка поне сто метра и два пъти по-дълга. Отдясно голяма река бълваше с рев от един тунел и се вливаше в езерото, като бавно наводняваше залата. Причината да не я е наводнила напълно беше отляво. Там черната повърхност на езерото кръжеше в голям водовъртеж, който бележеше мястото на оттичане. Лена си представи как водата тече в по-дълбоките нива на пещерната система и повлича всичко в недрата на планината.

„И ние може да сме следващите“.

— Това трябва да е Добра река — каза Роланд, загледан в бурните води. — Стига до Огулин и изчезва под земята в Дулина пропаст.

— Отец Новак по всяка вероятност е прав — каза Жерар. — Трябва да сме близо до клисурата, щом телефонът ви улови сигнал, пък било и за съвсем кратко.

Лена се предаде и свали телефона.

— Толкова сме близо...

„И в същото време толкова далеч“.

— Ако можехме да плуваме срещу течението... — каза Роланд.

Беше невъзможно. Ако скочеха в езерото, водовъртежът щеше да ги засмуче още преди да са си подали главите над водата.

Очите на Лена се напълниха със сълзи и тя ядосано ги избърса. Отказваше да признае поражението.

И тогава водата заплиска в краката ѝ. Тя погледна надолу. Нивото на езерото се бе покачило до площадката.

Жерар посочи назад.

— Трябва да се върнем.

— Къде? — безнадеждно попита Роланд. — Пещерите се наводняват и зад нас.

— Все някъде трябва да е по-високо — твърдо каза френският войник. — Място, където да изчакаме водата да спадне.

Никой не възрази, но всички знаеха, че планът е безполезен.

Лена вдигна телефона и го притисна до гърдите си. Искаше ѝ се отново да хване сигнал — не че свързването с Мария можеше да я спаси.

„Но поне ще мога да се сбогувам с нея“.

18:11

От дъното на дълбоката клисура Грей погледна към каменните бойници на замъка Франкопан, надвиснали високо горе. Дъждът шибаше лицето му, мълнии раздираха черните облаци.

Грей се съсредоточи. От балкона, стърчащ над отвесната скала, се спускаше въже. Загледа как жилавата мускулиста фигура на Фредрик Хорват се спуска надолу с осигуряващия колан. Планинарят бързо стигна до него на скалистия бряг на придошлата река. Зад тях имаше стоманен док с понтонна лодка „Зодиак“.

Докато Фредрик се освобождаваше от въжето и екипировката си, Грей отново се опита да го разубеди.

— Мога да го направя и сам — каза той. — Запознат съм с лодките.

— Но не познаваш реката и пещерите, през които минава. — Фредрик го тупна по рамото. — Организирам обиколки в дълбините на Дулина пропаст от двайсет години. Знам всеки завой, всяка скала и камък. Ако искаш да намерите вашата приятелка, ще имаш нужда от мен.

Грей забеляза, че въпреки наперения и самоуверен тон на планинаря в тъмните му очи блещука страх. Може и да познаваше реката и пещерите, но при едно преминаване през тях сега, в разгара на бурята, можеше да се очаква всичко. Теченията щяха да са коварни и ориентирите най-вероятно щяха да са под вода или дори отнесени.

Въпреки това Фредрик посочи понтонната лодка и отсече:

— Качвай се. Реката няма да се укроти.

Грей хвърли последен поглед към балкона. Сейчан — Даг беше до нея — се беше навела над парапета и гледаше надолу. Не беше много радостна, че я изоставят, но нямаше причина да рискуват повече хора от необходимото. А и Грей не знаеше дали онези, които се бяха опитали да видят сметката на Фредрик, няма да се върнат да си довършат работата. По-добре беше някой да му пази гърба.

Вдигна ръка към Сейчан, но тя се дръпна от парапета, видимо ядосана.

Грей се обърна и се качи в лодката. Макар че беше завързана, тя се мятеше и подскачаше на силното течение като бик на родео, преди да го пуснат. Премести се на носа, а Фредрик скочи на кърмата при външния мотор и отвърза лодката.

— Дръж се! — извика той и дръпна въжето на двигателя.

Грей стисна гумената дръжка. Моторът изрева дрезгаво, но ревът му не можеше да се сравнява с грохота на придошлата река.

Лодката полетя от дока към течението и то моментално я подхвана и я завъртя диво, преди Фредрик да успее да я насочи в правилната посока. Отвесните стени на клисурата се понесоха от двете им страни. Отпред реката изчезваше в зейналия отвор на тунел.

— Влизаме! — извика Фредрик.

18:15

Сейчан гледаше как лодката изчезва в тунела. Пръстите ѝ се вкопчиха в железния парапет, който отделяше алеята на парка от дълбоката пропаст.

„Трябваше и аз да слеза“.

След като Фредрик им каза за лодката, с Грей съставиха план в беемвето. Въпреки това се колебаеха дали да го изпълнят. Претърсването на наводнените пещери щеше да е опасно и макар че от централата на Сигма бяха засекли телефона на изчезналата изследователка, нямаше гаранция, че тя още е жива. Може да я бяха убили в тунелите и тялото ѝ — или само телефонът ѝ — да е било отнесено от водата в долината.

Но преди десет минути получиха вест от Вашингтон, че двете сестри са се свързали и са успели да разменят няколко думи.

„Значи още е жива някъде долу“.

Въпреки новината Сейчан се опита да играе ролята на адвоката на дявола и приведе доводи защо *не трябва* да опитват спасителна операция. Защо му беше на Грей — че и на планинаря — да се излага на опасност, за да спаси онази жена? Доколкото знаеха, нападението бе просто иманярски набег срещу археологически обект. Рисуването на живота на опитен агент на Сигма заради един човек изглеждаше безразсъдно. По-мъдро бе да подходят консервативно — например поне да изчакаат бурята да премине.

В крайна сметка думите ѝ попаднаха в глухи уши.

Не беше очаквала друго.

Мокротото шляпане на стъпки я накара да се обърне. Даг тичаше към нея по алеята. Беше отишъл да разузнае положението в хотела и да види как местната полиция реагира на случилото се в бара.

— Какво научи? — попита тя. Виждаше мигащите светлини на полицейски коли и линейки през дърветата на парка.

— В момента там е пълен хаос. Никой не знае кой...

Силен гръм го прекъсна и го накара да се сниши.

Сейчан тутакси разпозна, че не е гръмотевица. Обърна се на запад и видя кълбо от огън и черен пушек да се издига към тъмното небе.

Дори Даг се сети какво е избухнало и каза приглушено:

— Някой е взривил превоза ви.

След експлозията веднага завиха сирени. Откъм хотела долетяха виковете. Секунди по-късно сигналните светлини се отдалечиха на запад, към полето.

Сейчан вдиша през нос и извади пистолета от кобура на рамото си.

Даг я изглежда.

— Какво правиш?

Тя не му обърна внимание и се обърна към клисурата.

Подозираше, че са взривили хеликоптера не само за да ги принудят да останат тук, но и за да отвлечат вниманието на полицията.

„Да ги накарат да се махнат оттук“.

Сетивата ѝ бяха нащрек, вслушваше се дали някой не приближава през парка, но вниманието ѝ бе привлечено от звука, отекващ някъде отдолу. Три малки светлини се носеха по течението на

реката. Джетове. Всичките бяха с емблемата на местния яхтклуб и ако се съдеше по прожекторите на носовете им, явно се използваша за изследване на подземния свят, също като лодката на Фредрик.

Само че пътниците им не бяха туристи.

На всеки джет имаше по двама души с каски. Сейчан забеляза на гърбовете им издайническите очертания на автомати.

„Явно и врагът е научил, че при нападението има оцелели“.

Прицели се в първия джет, като използва парапета за опора. Стреля три пъти от високата си позиция. Първият куршум улучи седящия отзад и тялото му полетя в реката. Вторият рикошира от кормилото и водачът се сниши, но се показва за миг и третият куршум попадна в рамото му. От удара водачът полетя във водата. Неуправляемият джет зави и се разби в стоманения док.

„Един по-малко...“

Прицели се в следващата мишена, но врагът бързо бе усетил заплахата. Двата джета полетяха на зиг-заг по течението, завиваха рязко и непредсказуемо. Сейчан стреля, докато не изпразни пълнителя, но не улучи нито веднъж.

Джетовете изчезнаха в тунела.

Сейчан заблъска с оръжието металния парапет, като ругаеше безумния план — и човека, който беше достатъчно безразсъден, за да го приложи.

„Мътните да те вземат, Грей...“

18:21

„Май беше грешка“.

Грей се беше снишил на носа — за да може Фредрик да вижда над раменете му и за да не си удари главата в някой надвиснал сталактит. Реката беше придошла толкова, че вече почти изпълваше огромния тунел. Сталактитите висяха от тавана като хищни варовикови зъби, забити в течението. И тези зъби спокойно можеха да направят понтонната лодка на парцали.

— Дръж светлината право напред! — предупреди го Фредрик.

Грей се подчини и хвана по-здраво дръжката на прожектора на носа. С повече не можеше да помогне.

Водата се плискаше високо по стените и на най-малкия завой, прииждаше и се оттегляше на вълни от страничните пещери. И тези естествени образувания не бяха единствената опасност. Покрай тях се носеха стволоче на паднали дървета, въртяха се и се блъскаха в камъни и в стените.

А таванът се спускаше все по-ниско и по-ниско...

Фредрик майсторски се справяше с безумното течение, с което си спечели уважението на Грей. Моторът на лодката виеше и ръмжеше, тъй като планинарят го държеше предимно на заден ход, за да намали донякъде скоростта.

— Внимавай! — извика Фредрик.

Грей веднага видя опасността. Тунелът завиваше рязко наляво. Водите се разбиваха високо и образуваха пана. Течението изглеждаше достатъчно свирепо, за да ги сдъвче.

Смяна в звука на двигателя го накара да погледне назад. Фредрик беше превключил на предна и даваше газ. Грей разбираше действията му. Трябваше им *скорост*, за да минат оттук.

Лодката полетя напред и той залитна назад. Сега лодката летеше по течението, вместо да се бори с него. На завоя моторът изрева още по-силно и се понесоха още по-бързо. Лодката рязко зави и се надигна опасно.

Грей затаи дъх, но в следващия миг излетяха от бързеите и се озоваха в по-спокойни води.

Той се отпусна с облекчение.

— Дотук бяхме! — извика Фредрик и посочи.

Право напред лъчът на прожектора изчезваше в огромна пещера, наполовина пълна с вода.

Фредрик намали предпазливо скоростта и предупреди:

— Може да се окаже сложно.

— Защо?

Отговорът беше кратък:

— Харибда.

Грей се намръщи. В „Одисея“ Харибда бе името на чудовищен водовъртеж, който поглъщал непредпазливите моряци заедно с корабите им.

Това изобщо не звучеше успокояващо.

18:24

Роланд рязко спря и се подхлъзна. Бяха тръгнали надолу, обратно по пътя, по който бяха дошли, прогонени от надигащата се вода на езерото.

Жерар ги водеше и търсеше някакъв страничен тунел, който да ги отведе нагоре, някакъв изход от наводнените недра на планината.

— Чакайте! — каза Роланд.

Лена спря. Беше изтощена. Фенерът на каската ѝ примигна — батерията се изтощаваше.

— Какво има?

— Чуйте.

— Нямаме време... — изръмжа Жерар.

— Чуйте, по дяволите! — изруга Роланд. По-късно щеше да моли Бог за прошка за сквернословие то си, но точно сега трябваше да привлече вниманието им, да преодолее отчаянието, студа и умората им.

Усилията му бяха възнаградени. Лена наклони глава настрани и очите ѝ се разшириха.

— Това двигател ли е?

Откъм езерото отекваше нов звук, който едва се чуваше през рева на водата — по-висок и равномерен.

— Да! — потвърди Жерар и посочи. — Тръгвайте! Връщаме се!

Роланд не се нуждаеше от подобно подканяне. Забърза срещу течението, като се спъна на няколко пъти, а накрая почти запълзя. Стигна до една площадка и се изправи. Водата стигаше до глезените му. Жерар и Лена дойдоха при него.

Роланд мислено благодари на Бог за милостта му.

Насред тъмното езеро блестеше ярка звезда.

„Лодка!“

— Дръжте се! — долетя глас до тях. — Идваме!

Зад лодката внезапно се появиха още две светлини.

Роланд пое облекчено дъх и помахаше с ръка.

Изглежда, цял флот им се беше притекъл на помощ.

18:27

Когато зад тях блеснаха светлини, съпроводени от рязко ръмжене на двигатели, Грей се обърна. Два джета влетяха в пещерата.

„Кои са тия, по дяволите?...“

Заслепен от светлините, Грей не можеше да види хората на джетовете, но имаше лошо предчувствие. То се потвърди миг по-късно, когато проехтяха изстрели — но Грей вече реагираше инстинктивно: извади пистолета от кобура и отвърна на огъня, като в същото време се хвърли към кърмата и събори Фредрик на дъното на лодката.

Куршумите на Грей пръснаха прожектора на първия джет. Преди светлината да угасне, той различи на него неясни маскирани фигури — водач и стрелец зад него. При изстрелите на Грей джетът рязко зави.

Вторият джет зави в противоположната посока и ярката му светлина се понесе като звезда над тъмното езеро.

„Опитват се да ни излязат отстрани“.

Стисна зъби. Ако лодката им се озовеше между джетовете, с тях беше свършено. Имаха само едно оръжие и можеше да защитава само единия борд. Трябваше му помощ.

Докато стреляше с една ръка по джета с прожектора, Грей викна: — Фредрик! Не се надигай, но гледай да останем пред тях!

Планинарят се оказа човек на място. Претърколи се към мотора и даде газ. Лодката се понесе напред в опит да изпревари двата джета.

Грей се сниши при десния борд и продължи да стреля по джета с прожектора, но водачът на другия, онзи с пръснатия прожектор, вече се бе окопитил. Чуха се изстрели и куршумите се забиха в левия понтон. Чу се свистене на изпуснат въздух.

Дори ако не ги застреляха, лодката можеше и да не оцелее.

Грей насочи вниманието си към тъмния джет. Трябваше да разкара кучия син. Вдигна пистолета, но точно тогава се чуха изстрели от друга посока и сред трите светлини в края на пещерата проблесна огън.

„Някой от тях е въоръжен. Някой, който вече се е сблъскал с маскираните нападатели“.

Тъмният джет се обърна да посрещне новата заплаха и откри огън към стената на пещерата. Две от светлините изчезнаха, но изстрелите продължиха да отекват оттам. Грей знаеше, че онзи, който

му се беше притекъл на помощ, е прекалено открит и няма да издържи дълго.

Въпреки това храбрата намеса му даде възможност да се справи с другия противник.

Грей се обърна. Джетът с прожектора вече ги беше настигнал и се носеше успоредно на лодката. Грей изруга — по-малкият съд бе бърз и маневрен. Прицели се внимателно. Оставаха му два патрона и трябваше да ги използва максимално добре.

— Задръж! — извика Фредрик.

Преди Грей да успее да възрази, планинарят спря мотора. Лодката забави ход и рязко подскочи, когато Фредрик превключи на задна.

Целта на Грей продължи да се носи напред, после зави пред носа им, като вдигаше високи пръски.

„По дяволите...“

Най-лошият му страх се беше сбъднал.

Лодката им бе прикована между двата джета — един отпред и един отзад. Фредрик продължаваше да кара назад, сякаш се предаваше.

— Какво правиш? — извика Грей.

Огънят откъм стената на пещерата беше спрял. Човекът, който се беше опитал да им помогне, бе или мъртъв, или принуден да се скрие. Отървал се от противника си, тъмният джет се понесе към тях като ястреб, спускащ се към жертвата си.

Грей се обърна към Фредрик и видя, че планинарят се е ухилил гадно.

Откъм носа се чу писък, идващ от ярко осветения джет. Грей надникна над понтона. Джетът се въртеше в дълбока вдлъбнатина в езерото, всмукан от голям водовъртеж, чиято сила явно беше твърде голяма за малкия двигател.

Пред очите на Грей джетът се преобърна и беше завлечен в дълбините заедно с двамата си пътници. Лъчът на прожектора продължи да свети още миг, след което изчезна.

Грей разбра маневрата на Фредрик. Планинарят беше подвел врага право в гърлото на чудовището Харибда.

Но оставаше още една заплаха.

Грей се обърна и се прицели в другия джет, като се възползва от моментния шок на водача. Но преди да успее да стреля, откъм стената

на пещерата отекнаха нови изстрели.

Стрелецът на задната седалка се килна настрани и плъосна във водата.

„Един по-малко...“

Грей насочи пистолета с двете си ръце и дръпна два пъти спусъка.

Плексигласът пред лицето на водача се пръсна и главата му се люшна два пъти назад от двете попадения. После тялото му клюмна безжизнено върху кормилото. Останалият без управление джет прелетя покрай лодката право към Харибда и секунди по-късно бе погълнат от водния гроб.

— Обръщай! — Грей се завъртя и посочи светлинките при стената на пещерата. — Да ги качваме и да се махаме оттук!

Фредрик огледа спуканата част на понтона, после прииждащата от тунела вода.

— Ако можем.

18:33

Лена се сгуши в средата на лодката. Ушите ѝ още пищяха от стрелбата. Опита се да не гледа, докато Роланд превързваше дълбоката драскотина на ръката на Жерар. Френският войник бе свалил якето си, след като бе скочил в лодката. Раната не беше от куршум, а от парче отчупена скала.

— Ако не беше подкрепата ти, нямаше да се справим — каза спасителят им на Жерар. — Добра стрелба.

Беше се представил като командир Грей Пиърс, военен сътрудник на АИОП. Но на Лена вече не ѝ пукаше кой я е спасил — достатъчно беше, че са им помогнали да се измъкнат от този подземен ад.

— Дължах им го... за моите хора — отвърна Жерар.

Грей кимна сурово — разбираше лоялността към екипа.

Водачът на лодката — местен, казваше се Фредрик — запали двигателя. Изглеждаше притеснен, въпреки че опасността уж беше отминала. Докато се носеха през езерото, Лена се премести по-далеч от изпуснатата част на понтона. Когато приближиха отвора на тунела, буквално летяха над водата.

— Трябва ни колкото се може повече скорост! — извика водачът.
— Реката много е придошла. Всички да се снишат! Ще стане тесничко!

Лена се сниши, докато каската ѝ не се изравни с понтона. Въпреки това поглеждаше напред.

„Ако ми е писано да умра тук, ще го направя с отворени очи“.

Лодката стигна отвора и влетя в него с главоломна скорост. Инерцията ги вкара в тунела и грохотът на водата премина в оглушителен рев. Лодката се тресеше и клатеше, бързо забавяше ход срещу мощното течение.

Лена знаеше какво ги очаква, ако изгубят битката, и си представи огромния водовъртеж. Но онова, което виждаше напред, не изглеждаше по-добро.

На десетина метра от тях реката се блъскаше на един завой и водата се превръщаше в бяла пяна.

Фредрик се насочи към вътрешната страна на завоя, където реката не бе така буйна. Даде газ до дупка, но лодката едва пълзеше. Изруга на хърватски и се приведе, като ги прекарваше сантиметър по сантиметър през завоя.

Лена впери поглед в разбеснялата се вода от другата страна. „Ох, Господи, ох, Господи...“

После внезапно излязоха от завоя. Реката продължаваше да напирала, опитваше се да ги натика обратно, но тук течението не беше толкова силно.

Имаше обаче друга опасност.

— Можем ли да минем оттук? — извика Роланд.

— Ще се наложи — отвърна Фредрик.

Придошлата река почти изпълваше тунела. Беше на по-малко от метър от тавана, от който пък се спускаха каменни стълбове — *сталактити*, осъзна Лена.

Водачът трябваше да намали скоростта, за да прекара лодката през лабиринта.

„Ако се закачим за някой...“

Имаше обаче и други опасности, които дебнеха под водата. Раздиращ звук я накара да погледне надолу. Остра скала беше пробила дъното на лодката.

Фредрик освободи лодката, но пораженията бяха налице. Водата нахлу и започнаха да потъват.

— Изгребвайте с каските! — нареди Грей. — Бързо!

Лена разкопча ремъка и свали каската си. Роланд и Жерар направиха същото и започнаха война с реката, като изгребваха с всички сили.

Но беше безсмислено.

Въпреки писъка на измъчения двигател натежалата лодка започна да се носи назад. Лена видя как Грей и Фредрик се споглеждат. Водачът поклати глава.

И тогава отпред се чу нов — вече познат — звук.

Характерният гърлен рев на джет отекна от стените. Появи се тъмна сянка, водена от ярка светлина. Водачът се беше снишил над кормилото, за да не се удари в тавана.

Явно врагът не беше приключил с тях.

Жерар изруга и вдигна оръжието си, но Грей избута цевта настрани.

— Не стреляй!

18:46

Сейчан приближаваше потъващата лодка.

Погледна зад нея за някаква следа от преследвачи. След като видя как двата джета изчезнаха в тунела, се бе спуснала по въжето до дока, където се беше забил третият съд. За щастие ключовете бяха на запалването, а не у водача, когото беше застреляла.

Сега се носеше към лодката с Грей и другите. Щом стигна до нея, рязко зави, намали и се понесе успоредно на тях. Прецени положението само с един поглед — водата, пълнеща лодката, спукания понтон, ревящия двигател, който не вършеше почти никаква работа.

— Хвърлете ми въже!

Отвърнаха ѝ объркани погледи, но Грей я разбра.

И ѝ хвърли въже. Сейчан го хвана и го уви около куката зад седалката. Грей уви другия край около ръцете си и подпря крака в понтоните на носа.

Сейчан му кимна, даде газ срещу течението и след като въжето се опъна, добави мощта на джета към двигателя на лодката. Отначало не помръднаха.

„Хайде, боклук такъв...“

Джетът и лодката лека-полека започнаха да надвиват реката. Мъкнеха се мъчително бавно срещу течението, бореха се за всеки с мъка спечелен метър. Накрая, сякаш цял час по-късно, светът пред тях започна да изсветлява.

Бяха стигнали края на тунела. След като излязоха, Сейчан вдигна лице към дъжда. В небето проблесна светкавица. Никога досега не се бе радвала толкова на лошото време. Замъкна лодката до дока и след известно маневриране всички слязоха.

После тя скочи от джета и се хвърли в прегръдките на Грей.

Грей я притисна към себе си.

— Май ти бях наредил да останеш тук — прошепна в ухото ѝ.

Тя се дръпна назад и го изгледа намръщено.

— И да оставя целия купон на теб ли?

19:12

Грей чакаше с останалите на тротоара. Бяха се сгушили под дърветата на малък парк. Тъмната грамада на замъка Франкопан хвърляше сянка върху улицата.

Искаше му се да се махне от това проклето градче колкото се може по-бързо. Не знаеше кой е врагът, но противниците очевидно имаха военно обучение. Това не беше иманярски набег на крадци, а добре организирана атака.

„А на мен ми писна да тичам слепешком“.

Ръмженето на двигател насочи вниманието му към улицата. Едно беемве излетя от завоя и наби рязко спирачки. Зад волана беше Даг. Беемвето беше последен модел Х5.

— Време е да тръгваме — каза Даг през сваления прозорец. — Засега пътищата са отворени, но полицията още гони нападателите от кръчмата, а бурята продължава да бушува над проходите, така че най-добре да се махаме бързо. — Подаде ръка през прозореца и тупна колата. — Взех я назаем от един приятел. Може да ни потрябва четири по четири, за да стигнем до Загреб.

— Ти оставаш тук — каза Грей и отвори вратата на шофьора.

Даг я дръпна и я затвори.

— Познаваш ли тукашните пътища? Кой знае какво ни чака горе? — Потупа се по гърдите. — Аз познавам всички пътища из

тукашните планини.

Фредрик го подкрепи.

— Момчето е право. Трябва ви човек, който познава района.

Грей погледна въпросително планинаря.

Той вдигна ръце.

— Нищо лично, но мисля, че приключих с ролята ми на водач.

Грей не можеше да го вини и кимна.

— Освен това — добави Фредрик — ще окажа на комендант Жерар лекарската помощ, от която се нуждае.

Грей погледна французина. Той също беше отказал да тръгне с тях — трябваше да остане и да разбере участта на хората си. Грей му беше влязъл в положението — знаеше, че той би направил същото, ако беше на негово място. Жерар обаче обеща нещо — да сподели всичко, което научи за врага и за двамата отвлечени професори. Грей му беше дал сигурен номер, на който да се обади.

След като се разбраха, се качиха в джипа. Грей седна отпред, оставяйки задната седалка за Сейчан, Лена Крандъл и отец Новак. Планът беше да продължат към Загреб и там да решат как да действат нататък.

Потеглиха.

Лена се наведе напред. Държеше мобилния си телефон. Грей вече беше махнал батерията, тъй като се боеше, че противникът може да използва сигнала, за да я открие.

— Кога ще мога да се обадя на сестра си?

— Още не — строго отвърна той. — Засега е по-добре противникът да си мисли, че си мъртва.

Тя се облегна назад. Не беше доволна от отговора и се безпокоеше за сестра си.

Грей се опита да я окуражи.

— Сестра ти е в безопасност.

Лена въздъхна.

— Надявам се да е така.

8.

29 април, 13:33

Лорънсвил, Джорджия

Мария седна на малката маса в класната стая на Баако и се загледа в телефона на нея. След краткото свързване с Лена веднага се беше обадила на Монк и Ейми. Двамата бяха горе в кабинета ѝ от цял час и разговаряха с Вашингтон, но засега не ѝ бяха съобщили никакви новини.

„Не ми казват нищо“.

Погледна едрия мъж, който чакаше с нея. Джо Ковалски също беше извадил телефона си, готов да отговори веднага, ако партньорът му го потърси. Крачеше напред-назад като някакъв затворен в клетка звяр. Изглеждаше изгарящ от нетърпение за новини, също като нея. След краткото свързване с Лена Мария едва не припадна, но той я задържа, подкрепи я мълчаливо и измънка някакво уверение, че негов колега на име Грей щял да намери сестра ѝ.

Мария оценяваше опитите му да я утеши и го загледа как прави поредната обиколка на стаята. Лицето му бе изсечено, със следи от стари белези, с подчертана масивна челюст. Носът пасваше на чертите му — сплескан и изкривен от старо счупване. И въпреки че си личеше, че е кален в бой мъж, ушите му стърчаха и му придаваха момчешки вид.

Познато уф-уф насочи вниманието ѝ към другия в стаята.

Баако стоеше пред дъската. С маркера, стиснат в лявата му ръка, беше написал четири букви.

LENA

Изумената Мария скочи на крака. Двете с Лена бяха научили Баако да разпознава буквите — необходима част от езика на знаците. Използваха кубовете, за да го научат на прости думи като „котка“ и „куче“, както и имената на неколцината, които работеха тук — Джак, косматия му приятел Танго и, разбира се, Мария и Лена.

Ковалски спря. Изглеждаше слисан като нея.

— Нима може да пише?

— Обича да чертае и дори да рисува, но никога досега не е писал думи.

Баако забеляза вниманието им, погледна ги с големите си очи и изсумтя, сякаш не беше сигурен дали всичко е наред.

„Повече от наред“.

— Умното ми момче — тихо изгука Мария.

Баако се потупа с дясната ръка по гърдите, после посочи с пръсти и повтори жеста няколко пъти. [Обича, обича, обича...] Накрая потупа с върха на маркера под всяка буква на дъската и погледна Мария.

Тя се усмихна.

— И аз обичам Лена.

Баако сигурно беше чул разговора им по телефона, бе усетил тревогите им за Лена и ги беше направил свои. И може би доловил безпокойството на Мария, бе бръкнал дълбоко в себе си, за да покаже как се чувства, да демонстрира този латентен талант, останал скрит досега.

Мария усети как сълзите ѝ напират, предизвикани както от изумление, така и от обич. Избърса очи.

„Лена трябваше да е тук да види това“.

Баако пусна маркера на пода, отиде при нея и я прегърна през кръста.

— Толкова добро момче си — промълви тя.

— Можеше да се справи и по-добре с изписването — отбеляза Ковалски.

Тя го погледна и видя дяволитата му усмивка, противоречаща на сдържаното изумление, с което гледаше дъската.

Мария се освободи от прегръдката на Баако.

— Мисля, че малко свеж въздух няма да ни се отрази зле — каза тя, погледна си часовника, след което се обърна към Ковалски. —

Обикновено извеждам косматия приятел на обедна разходка, а май днес закъсняваме.

Едрият мъж погледна към прозореца.

— Къде го водите?

— Центърът се намира сред повече от сто акра гора. Имаме си редовен маршрут. — Тя потупа Баако. — Харесва му.

Изпита вина — знаеше как Баако оживява истински, когато е навън. Мястото му бе на открито, а не тук долу. Но знаеше също, че той е нещо много повече от обикновена горила. Само тук, обучаван и гледан подобаващо, Баако можеше да достигне пълния си потенциал.

Въздъхна. Самата тя не бе напълно убедена в това.

„Просто продължавай да си го казваш“.

Прочисти гърлото си и се обърна към Ковалски.

— Не е нужно да идвате с нас. Ако искате да идете при партньора си в кабинета ми...

Той сви рамене.

— Малко свеж въздух няма да ми се отрази зле.

Мария се съмняваше, че говори истината — по-вероятно му беше наредено да стои до нея. Така или иначе, тя трябваше да се махне оттук, да избяга от облака безпокойство, който беше започнал да изпълва това място през последния час.

„По-добре да действаш, отколкото да седиш тук и да кършиш ръце“.

Отиде до масата и си взе телефона — не искаше да пропусне новини за Лена. Баако я гледаше, като леко подскачаше на кокалчета — явно усещаше какво предстои.

— Готов ли си за разходка, Баако? — попита тя.

Той подскочи, изсумтя и се втурна до нея към предпазната клетка пред вратата.

Ковалски ги последва.

— Приемам това за да.

Докато Мария отключваше клетката, Баако погледна назад. Тя усети напрежението в тялото на младата горила, породено от възбудата и раздразнението, че Ковалски ще дойде с тях.

Опита се да разсее Баако.

— Какво ще кажеш да вземем и Танго от кучкарника? Обзалагам се, че и той не би се отказал от разходка.

Щом чу името на кутрето, Баако съвсем забрави за Ковалски, хвана Мария за ръката и я помъкна към изхода. Тя се разсмя и отключи вратата с картата си.

Излязоха. Баако продължаваше да я държи за ръка — нещо, което го беше научила да прави всеки път, когато излизаше от жилището си. Вдигна другата си ръка и зачака другата предпазна мярка. Мария взе два джипиес предавателя от куката до вратата, сложи магнитните ленти на китките му и каза:

— Така. Готов си.

Той изсумтя тихо.

Мария поведе Баако и Ковалски към задната част на сградата. Баако вървеше плътно до нея, особено докато минаваха покрай другите лаборатории, в които се провеждаха различни изследователски проекти. Макар че вратите бяха затворени, той явно надуваше или долавяше присъствието на други животни, предимно примати като него — маймуни резус, участващи в проект за смяна на хормони, мангабеи, използвани за изследване на растежа, саймири и макаци, участващи в различни програми, свързани с разработка на нови ваксини и проучвания в областта на неврологията. Крясъкът на шимпанзе, долетял зад една от вратите, го накара да се притисне в нея.

— Всичко е наред — успокои го тя.

„Но наистина ли е така? Колко ли разстройващо е това за него?“

Забърза към кучкарника, където ги посрещна позната дългуреста фигура.

— Извеждаш голямото момче навън ли? — попита с усмивка Джак и се опря на метлата.

— С Танго. — Тя кимна към кучкарника.

— Ще ида да го доведа — каза студентът. — Но да знаеш, че навън ръми и след снощния порой пътеките са доста кални. Няма да е зле да обуете ботуши.

— Ще се оправим. — Мария се обърна към Ковалски и изгледа костюма му и изненадващо модните му обувки. — Може би в крайна сметка ще предпочетете да изчакате тук?

Той погледна скръбно обувките си.

— Ръчна изработка на Брунело Кучинели са.

— Имам резервни ботуши и комбинезон — каза Джак. — Можете да ги вземете. Сигурно ще са ви малко тесни, но ще свършат

работа.

Ковалски сви рамене.

— Става.

Мария зачака, докато Джак водеше Ковалски към съблекалнята. Погледна към товарната рампа, от която се излизаше зад центъра. От забавянето тревогите само я налегнаха още по-тежко.

„Лена... дано да си добре“.

Топли пръсти стиснаха леко ръката ѝ.

Тя се обърна и видя, че Баако я гледа. Тъжно присвитите му карамелени очи казваха ясно всичко.

„Не съм единствената, която се тревожи“.

11:57

„Какво ли не правя за Сигма...“

Ковалски прилежно сгъна панталоните си и ги сложи върху обувките в металното шкафче. Ризата и самото му вече висяха на закачалката. Останал само по боксерки и чорапи, той вдигна заетия комбинезон. Младежът беше висок почти колкото него, но бе кожа и кости. За щастие предпочиташе по-широко облекло.

Ковалски се напъха с въздишка в работното облекло. Наложил се да си глътне корема и да издиша, за да дръпне ципа.

„Е, все ще свърши работа“.

Взе от пейката ремъка с кобура. Нямаше начин да го носи под комбинезона и не беше сигурен, че Мария ще се зарадва, ако го помъкне открито. Монк го беше предупредил да е дискретен. Ковалски поклати кисело глава, закачи кобура до самото и промърмори:

— И без това няма да ми разрешат да отстрелям горилата.

Въпреки това ръката му посегна към дръжката на оръжието — чисто нов „Хеклер и Кох“ 45-и калибър. Стисна зъби. Не можеше да го зареже.

„Мой си, приятел“.

Извади пистолета от кобура и го натика в един дълбок заден джоб на комбинезона. Издутото място изобщо не беше дискретно, но какво можеше да направи?

Затвори шкафчето, заключи го и напъха крака в студените гумени ботуши. Вече пременен, тръгна обратно към Мария. Пристигна

точно когато студентът се връщаше от кучкарника с едно преливащо от радост младо куче на сиви и черни петна, което буквално танцуваше до него.

— Танго — представи го с усмивка Мария.

Горилата изсумтя за поздрав, вдигна високо вежди и помахна със свободната си ръка.

Джак свали ремъка и пусна Танго да се втурне към приятеля си. Кутрето така размахваше опашка, че задницата му сякаш щеше да се разглоби.

— Готови ли сме? — попита Мария.

— Да приключваме — промърмори Ковалски и последва горилата и кучето.

„Май вече съм и официалният придружител на домашни любимци в Сигма“.

Тръгнаха към отворената врата в дъното на товарната рампа. От надвисналото сиво небе ръсеше ситен дъжд. Въпреки това въздухът беше чист и примамлив, без миризмата на животни и амоняк от почистващите препарати.

Слязоха по бетонната рампа до чакълената пътека, водеща към влажна зелена поляна. Студентът Джак излезе с тях с ремъка в ръка. Щом се озоваха на поляната, Мария пусна подопечния си и Баако заподскача из мократа трева, гонен от лаещото куче.

На петдесетина метра от тях се издигаше тъмна гора от борове, дъбове и бял кедър.

— Безопасно ли е да го пускате така? — попита Ковалски.

Мария посочи оградата в далечината.

— Тази част е оградена. Телената ограда не е препятствие за Баако, но той знае, че не бива да излиза извън нея. Пък и не мисля, че би поискал да избяга. — Тя обхвана района с широк жест. — Всичко, което обича, е тук. И въпреки лудориите, които показва в момента с Танго, той не е най-големият храбрец. В много отношения е мамино синче.

Ковалски чу как гласът ѝ трепна на последното изречение и долови обич, а може би и мъничко вина. Мария скръсти ръце на гърдите си и тръгна през тревата, загледана с тъга и копнеж към играещите си животни.

Докато ги следваха, Ковалски зададе въпроса, който го тормозеше:

— Как е станало така, че двете със сестра ви сте се захванали с генетика?

— Да не си мислите, че само мъжете могат да се занимават с наука? — Тя му се усмихна закачливо. — Сигурно се дължи на факта, че сме близначки. Когато растеш с някой, който изглежда досущ като теб, макар и да знаеш, че вътрешно сте различни, това раздвоение става част от теб, кара те да искаш да го разбираш по-добре. И на свой ред да разбираш по-добре себе си. Така с времето въпросите стават любопитство, а любопитството ни доведе до професията ни.

— Значи не е заради секси лабораторните престилки? — попита той и също се ухили закачливо.

— Е, не съм казала, че няма и облаги.

Междувременно косматата двойка пред тях приближаваше дърветата, между които минаваше тясна пътека. Джак забърза напред да не изпусне животните от поглед, демонстрирайки обичайната за младостта енергия. Или може би просто искаше да стигне по-бързо до дърветата и да се махне от дъжда.

Дъждът започна да се засилва и Ковалски наведе глава. Изведнъж му се прииска да имаше дебела козина като Баако и Танго. Ускори крачка към дърветата.

Пред тях Джак внезапно се закова на място.

Ковалски моментално застана нащрек и също спря — и тогава го видя. Движение между дърветата, местещи се сенки. Изстреля изстрел и Мария подскочи. Ковалски се завъртя, подбра я през кръста, събори я във високата трева и я прикри с тялото си.

Проехтя втори изстрел и Ковалски видя как Джак се завъртя на място и от рамото му полетяха пръски кръв. Младежът падна.

— Не ставай! — изсъска Ковалски на Мария.

Извади пистолета и запълзя на лакти през мократа трева към студента. В същото време Баако се втурна обратно към тях, като се подпираше с едната ръка и носеше Танго с другата. Ковалски не успя да се махне навреме. Уплашените животни му налетяха и го блъснаха толкова силно, че избиха пистолета от пръстите му, които бяха хлъзгави от калта. Оръжието полетя в тревата и храсталаците.

„По дяволите!“

Без да има време да гони пистолета, Ковалски стигна до Джак, който лежеше по гръб и стенеше от болка. Уплашените му очи се взираха в Ковалски. Тъмни фигури с плетени качулки излязоха от гората и се затичаха приведени през поляната.

Ковалски погледна назад към центъра за примати.

„Прекалено далеч е“.

Бързо омаза лицето на студента със собствената му кръв и му нареди:

— Не дишай. Прави се на мъртъв.

Не можеше да направи повече за него.

Изпълзя обратно при Мария, докато групата непознати се носеше през поляната право към Баако. Тялото на горилата беше като остров наред с зелено море.

Задърпа Мария за ръката.

— Остави го. Ако останем във високата трева, може да успеем...

— Никога. — Тя освободи ръката си. — Няма да го изоставя.

— Доктор Крандъл! — извика глас. — Елате с нас... с Баако... и никой няма да пострада!

Ковалски сподави ругатнята си. Явно тия копелета познаваха графика на Мария с ежедневните разходки и бяха подготвили съответно засадата.

Мария го погледна в очакване да измисли нещо.

Той изстена и направи единственото, което можеше. Вдигна ръце, изправи се и се обърна към застаналите в полукръг нападатели, насочили автомати към него.

— Не стреляйте!

Мария се забави само колкото да свали нещо от китката на Баако и да го закачи за нашийника на Танго.

— У дома — каза му и посочи към центъра. — Върви у дома.

Кучето трепереше. Беше твърде уплашено, за да помръдне.

Сякаш за да помогне, Баако побутна косматия си приятел по задника. Това подежда и кучето побягна с подвита опашка към товарната рампа.

Ковалски се опита да скрие бягството му с тялото си и размаха ръце, за да привлече вниманието към себе си. Мария помогна, като също се изправи. Държеше здраво Баако за ръка, докато пхаше скришом нещо в джоба си. Горилата изскимтя и се долепи до крака й.

— Ще правя каквото кажете! — извика тя. — Само не наранявайте...

Изтрещя нов изстрел и я прекъсна наред изречението.

Ковалски се обърна към един от стрелците. Той държеше димящ пистолет, насочен към земята. Беше мъжът, който бе извикал преди малко — очевидно водачът на групата.

Кучият син стоеше над безжизненото тяло на Джак.

Ковалски стисна зъби и го изгледа кръвнишки.

„Мръсен шибаняк!“

Мария изстена и се притисна до него. Водачът направи две крачки към тях и вдигна пистолета, от чиято нагорещена цев се вдигаше пара от дъжда. Оръжието беше насочено право към гърдите на Ковалски.

Ковалски го изгледа убийствено. Знаеше какво предстои.

Както обикновено, грешеше.

Мария застана пред него.

— Не! Ако искате помощта ми, ако искате Баако, значи искате и Джо. — И го сръчка в корема, за да покаже кого има предвид. — Той е треньорът на Баако. Знае всичко за него. Как да го успокои. Как да го накара да съдейства.

Говореше бързо, като всякак се мъчеше да го представи за важен. Ковалски погледна комбинезона си с емблемата на университета „Емъри“ на джоба. Преглътна с мъка и протегна ръка към Баако — знаеше, че това е единствената му надежда.

„Не ме зарязвай, приятел“.

Баако го изгледа с изцъклени от страх очи и мокро от дъжда лице. Накрая вдигна ръка и пръстите му се свиха около неговите.

Водачът ги гледаше. Накрая отпусна пистолета и нареди на останалите:

— Качвайте ги в хеликоптера!

Ковалски издиша с облекчение.

Докато групата пристъпваше към тях, Баако го пусна, сви едната си длан под другата и вдигна двете. Значението на жеста можеше да се прочете и в уплашените му очи.

[Помогни ни]

Горилата се сгуши в Мария. Тя също го гледаше умоляващо. Ковалски знаеше, че е длъжник и на двамата. Току-що бяха спасили

живота му.

„Но какво мога да направя сам, по дяволите?“

12:23

Монк разтърка очи и продължи да чете резултатите от скенера на мозъка на хибрида. Цялостната морфология се различаваше в много отношения от строежа на мозъка на обикновена горила. Прочете отново абзаца за нагъването на мозъчната кора на Баако. Гънките бяха три пъти повече, което означаваше, че повърхностната площ е по-голяма и трябва да се нагъне повече, за да се побере в черепа на горилата.

Това бе колкото завладяващо, толкова и смущаващо.

Ейми Ву говореше по телефона. Бяха ѝ се обадили току-що, вероятно с новини от колегите ѝ в Белия дом.

— Разбрано — каза тя, докато крачеше зад него. — Ще действам според плана. Zàijìàn.

Монк наостри уши, когато чу официалното „довиждане“ на китайски. Значи обаждането не беше от Белия дом, макар че не можеше да изключи и тази възможност. Странната случка привлече вниманието му към отражението ѝ в един тъмен ъгъл на монитора. Тя прибра телефона в джоба си и посегна към кръста си, сякаш да се разкърши.

Ръката ѝ се появи отново. Държеше малък сребрист пистолет.

Монк реагира инстинктивно: приклекна, блъсна стола със задник и го запрати към Ейми Ву. Пистолетът ѝ изтрещя оглушително и пръсна монитора на бюрото, докато Монк падаше на пода.

Претърколи се в мига, в който столът удари Ейми в краката и тя залитна. Монк използва момента да измъкне глока си от кобура. Насочи оръжието слепешком и стреля, не толкова за да я убие, колкото да я свари неподготвена. Въпреки това куршумът одраска бедрото ѝ. Тя се свлече на колене, изкрещя от болка и насочи пистолета си към него.

Междувременно Монк се беше опомнил достатъчно, за да хване глока с две ръце и да го насочи към нея. Погледна я над оръжието — изражението ѝ беше студено, нямаше нищо общо с дружелюбното лице на изследовател от АИОП.

Двамата стреляха едновременно.

Той се извърна настрани и куршумът профуча покрай ухото му. Ейми не беше толкова бърза и неговият куршум одраска шията ѝ и я събори по гръб. Монк се хвърли към нея. Тя го изгледа кръвнишки и успя да извърти оръжието си към него преди той да успее да го избие от ръката ѝ. Останал без избор, Монк стреля отново, този път в главата ѝ. Нямаше място за рискове.

Тя рухна на пода и пистолетът падна от безжизнените ѝ пръсти.

Монк го изрита настрани, макар да знаеше, че вече е мъртва.

Наведе се и взе мобилния ѝ телефон. Ейми може и да не беше в състояние да говори, но в телефона ѝ сигурно имаше нещо, което би могло да обясни тази атака.

Имаше обаче нещо по-належащо.

„Ковалски и Мария“.

Някой току-що се беше обадил на Ву и вероятно бе дал заповед за нападението.

Това означаваше само едно.

„Бил съм проблем, който трябва да се отстрани“.

Монк излетя през вратата с оръжие в ръка и се втурна по пустия коридор към стаята на Баако. Нахълта в преддверието и спря при прозореца за наблюдение. Помещението бе празно.

Никакви трупове, никаква кръв, никакви следи от борба.

И никакъв Баако.

Огледа се объркано. „Къде са се дянали?“

От дългия коридор, водещ към задната част на сградата, отекна гневен вик. Монк се затича натам — позна гласа на Ленард Траск, директора на полевия център.

— Кой е пуснал кучето? — викаше той. — Приберете го в кучкарника! Веднага!

Монк спринтира към врявата. Не знаеше дали това има нещо общо с изчезналата група, но Траск може би знаеше какво е станало — или би могъл да му подсказе нещо.

Мина покрай редица лаборатории и се озова в по-просторно помещение до стаи с кучешки клетки и разни шкафчета. Двойната врата на товарната рампа в дъното беше затворена. До нея имаше по-малка врата, отворена към дъждовния ден.

До нея се беше сгушило мокро треперещо куче.

Траск се извисяваше над уплашеното животно и го притискаше с крак към стената. Някаква студентка в комбинезон на университета „Емъри“ се завтече към тях с каишка.

Монк отиде при тях.

— Какво става?

Траск се обърна към него. Лицето му беше почервеняло от гняв.

— Някой е пуснал... — Млъкна, щом видя пистолета в ръката на Монк. — Какво правите?

Нямаше време да му обяснява.

Студентката закачи ремъка за нашийника на кучето. Докато го правеше, нещо падна на бетонния под и тя го вдигна.

Траск протегна ръка.

— Какво е това?

Тя му го подаде.

— Прилича ми на един от преподавателите на Баако.

Монк пристъпи до тях.

— Вярно ли е?

— Да — намръщено отвърна Ленард. — Но какво прави у кучето?

Студентката се опита да обясни и нервно посочи изхода.

— Доктор Крандъл изведе Баако и Танго на разходка.

— Кога? — попита Монк.

— Не знам. Някъде преди половин час. Тъкмо идвах на смяна, когато Джак взе Танго от кучкарника.

Монк отиде до вратата и надникна към дъжда и мократа поляна.

— Сигурно са в гората — каза Траск. — Там има цял лабиринт от пътеки.

Монк присви очи и погледна чакълената пътека, минаваща през високата трева. На нея лежеше нещо тъмно.

„По дяволите!“

Сграбчи Траск за ръката и го помъкна със себе си по рампата към пътеката. Както и се боеше, лежащото нещо бе труп.

Траск ахна и отстъпи крачка назад.

— Това е Джак!

Монк огледа поляната. От другите нямаше и следа. Обърна се към тъмната гора, но знаеше, че е закъснял. Който и да се беше обадил на Ейми Ву, го беше направил след като бе постигнал целта си.

— Отвлекли са ги — промълви той в дъжда.
Обърна се и грабна предавателя от ръката на Траск.
„Но може и да ги намерим“.

12:48

Баако е сгушен в дъното на клетката, притиснал колене към гърдите си. Ревът раздира главата му, но въпреки това той чува бесните удари на сърцето си. Исква да изкрещи, да заблъска гърдите си, да освободи ужаса си. През прозореца вижда как светът се носи покрай него, шибан от дъжда. Червата му кипят от вонята на затвореното пространство и от това как всичко около него се тресе.

Единственият спокоен център на бурята, в която се намира, е познатата фигура на майка му. Тя седи до клетката му. Очите ѝ са прекалено големи, кожата — прекалено бяла и без косми. Диша прекалено тежко.

Той протяга ръка към нея.

Мама...

Но нейните ръце са зад гърба ѝ, завързани.

Същото се отнася за големия мъж, седнал срещу нея. Устните му са стиснати, ноздрите разширени, очите му се стрелкат във всички посоки. Изглежда готов да се заблъска по гърдите, но и неговите ръце са зад гърба му.

Лошите хора сенки без лица са заели другите седалки. Сега показват лицата си, свалят сенките. Очите им са дръпнати, кожата им е различна.

Като на онази жена, приятелката на мама, която понякога идва да го гъделичка.

Но тези не са добри като нея.

При спомена как го натикват в клетката, като го ръчкат с пръчка, в чийто край гори и съска син огън, Баако се свива. Само мама успя да ги спре. Каза му, че е твърде уплашен и го боли, за да може да ги разбере. Въпреки това той ѝ позволи да го вкара вътре.

После бяха лоши с мама. Пипаха я цялата и ѝ взеха телефона... и телефона на мъжа. Баако знае какво е телефон. Понякога мама говори по него с другата майка, Лена. Изскимтява, като си помисля за нея.

— Спокойно, Баако — казва мама.

Той тихо изсумтява в знак на несъгласие.

Тя се обръща и пъха вързаните си ръце между решетките. Поглежда го през рамо. Пръстите на едната ѝ ръка се задвижват, правят букви.

[Крий]

Той не разбира. Майките му понякога си играят с него на криеница. Например скриват банан в кутия, която трябва да се обръща и върти, да се бута и да се ръчка, докато не извадиш банана.

Озъбва се, за да покаже объркването си.

Тя разтваря пръстите на другата си ръка. В нея има кръгче от пластмаса и метал. Той го познава и ѝ го показва, като хваща китката си с пръсти. Спомня си как тя свали едното кръгче и го сложи на Танго, после махна второто и го пъхна в задния си джоб, преди да дойдат лошите.

Другата ѝ ръка отново прави думи, докато тя му подава кръгчето.

[Вземи... Крий]

Той се подчинява и го взима.

После отпред се чува вик. Баако е твърде уплашен, за да разбере думите, чува само гнева.

Но мама казва думи, които разбира. „Баако е уплашен“. И в същото време му говори с пръсти.

[Крий... Веднага]

Баако се отдръпва в дъното на клетката, не знае как да го направи. Исква да е добро момче. Накрая се сеца и обръща гръб на всички. Вдига ръка към устата си и лапа кръгчето. Избутва го с език в бузата си и го задържа там.

Един от лошите грубо бута мама да се обърне напред, но въпреки това тя кима на Баако и му се усмихва, без думи. Той я разбира, знае какво означава усмивката.

[Добро момче]

Големият мъж отсреща го зяпа. Не се усмихва, но Баако вижда одобрението на лицето му.

Баако сядва, вече по-спокоен, сигурен в едно.

Аз съм добро момче.

9.

30 април, 07:23

Пекин, Китай

— Qǐngbú shì... qǐngbú shì... — умоляваше човекът, който бе коленичил и навел глава. — Shàojiàng Lau, qǐngbú shì.

Генерал-майор Дзяйин Лау стоеше с гръб към него и изучаваше сутрешните доклади на различните лаборатории на комплекса. Стоеше пред прозорец с изглед към Пекинската зоологическа градина, една от най-големите на света и най-старата в Китай, открита още през 1906, когато била опитна ферма.

„Какво подобаващо начало — помисли си тя. — Като се има предвид този проект“.

Изпитваше известна гордост, тъй като знаеше колко тежък труд е положен и как са изпипани всички подробности, необходими за постигане на целта. Загледа се към парка. Намираше се на горния етаж на Чангуанлоу, барокова сграда във френски стил в северозападния ъгъл на зоологическата градина, построена през деветнайсети век за императрица Цъ Си.

Представи си как императрицата е гледала от същия прозорец — също като нея, царица на всичко пред очите ѝ.

И това в редица важни отношения беше съвсем вярно.

Може и да нямаше пълна власт над множеството зали на зоологическата градина, нито над петнайсетте хиляди животни, държани в парка с площ двеста акра, но пък имаше *пълна* власт над онова, което се намираше отдолу — разкопки, които можеха да се сравнят с неотдавнашните строежи около Летните олимпийски игри в Пекин. И нейното начинание имаше далеч по-важна цел от спечелването на световното признание и внимание.

Дзяйин затвори очи и се замисли за проекта.

Всичко бе започнало от семе, откраднато на хиляди километри оттук и засадено дълбоко под земята, където вече бе пуснало корени и обещавахе още по-голяма слава за страната ѝ. Семето беше дошло от една долина в югоизточната част на Тибет, недалеч от границите с

Непал и Индия. Мястото беше свещено за будистите и индуистите. Източникът на тази святост беше Кайлаш, най-високият от заснежените върхове около долината, на който се вярваше, че седял бог Шива във вечна медитация.

Намръщи се на древните суеверия, издиша, отвори очи и погледна към Пекин отвъд зоологическата градина. Беше учила в Университета за наука и техника тук, след което бе привлечена от заместник генералния секретар да продължи в Академията за военни науки. Поизправи гръб при спомена за тази чест. Тогава беше на деветнайсет, бъдещето ѝ представляваше книга, чиито страници чакаха да бъдат написани.

„Но това беше преди повече от четири десетилетия“.

Видя отражението си в прозореца. Сивата ѝ коса бе подстригана късо и грижливо сресана зад ушите. Историята ѝ можеше да се прочете по бръчките на лицето ѝ. Нямаше деца и съпруг, беше омъжена за военната си кариера. Стоеше в тъмнозелената си униформа с една-единствена звезда на пагоните, показваща чина ѝ shàojàng, генерал-майор от Народната освободителна армия. Всяка сутрин лъскаше звездите, но през последните години го правеше с известна горчивина, обезсърчена от липсата на други звезди, които да украсят униформата ѝ.

Знаеше, че кариерата ѝ е в застой — защото беше жена и защото работеше в научния отдел на НОА. Но това не ѝ пречеше да копнее за допълнителни звезди, а може би дори да бъде направена научен директор на НОА — пост, който досега не бе заеман от жена. Това беше целта ѝ, но за да успее със следващата стъпка, трябваше да се докаже тук. Рискуваше цялата си кариера и репутация с това начинание.

„И то не бива да се проваля“.

Под нея имаше синьо езеро с безброй дългокраки жерави, чиито пера сияеха в оттенъци на светлорозово, а над тях се издигаше зелен балдахин, целият в цветове. Зад езерото бяха различните зали и птичарници на зоологическата градина, разположени сред изкуствени савани, виещи се потоци и свързани едно с друго езерца. Далеч в другия край на парка се намираше главната атракция на зоологическата градина, която привличаше стотици хиляди посетители годишно — домът на пандите.

Но колкото и великолепен да изглеждаше паркът, тунелите и залите, прокопани *под* него, пазеха истинските чудеса на природата — над трийсет хиляди квадратни метра лаборатории, клетки и хабитати с контролиран климат. Вдъхновението за този комплекс беше дошло, когато под зоопарка на Багдад при американската инвазия през 2003 година беше открит подобен изследователски център.

Но постиженията на иракчаните бледнееха пред нейния комплекс, простиращ се под цялата зоологическа градина. Отначало генетичните изследвания в комплекса бяха рудиментарни, но с експоненциалния прогрес на технологиите през последните години започнаха да растат и надеждите й за онова, което беше започнала.

А после дойде пробивът, откритието по свещените склонове на Кайлаш в Тибет, което промени всичко...

Преди повече от десетилетие в онази затънтена долина бе основана малка станция за антропологични изследвания, която изучаваше генома на местното население. Бяха избрали мястото заради притока на поклонници от далечни земи. Антрополозите изграждаха генетична база данни на древните миграции през района. Военните финансираха изследването, за да подкрепят претенциите на Китай при споровете за границите, около които винаги имаше несъгласия и дори конфликти с Индия, Тибет, Непал и Бутан.

Наред с генетичните проби антрополозите събираха и истории, разкази за видени редки животни като неуловимия снежен леопард и тибетската синя мечка. След време местните пастири започнаха да носят на учените образци — парченца вкаменелости, стари прокъсани кожи, вкаменено дърво.

Преди осем години един тибетски пастир бе завел един от изследователите до пещера високо по склоновете на Кайлаш, много над снежната линия, на територия, смятана за твърде свещена, за да се стъпва в нея. Пастирът твърдял, че открил леговище на прочутото хималайско чудовище йети. Подобни истории изобилстваха през вековете и можеха да се срещнат къде ли не, а създаването беше известно под много имена. В Бутан йети беше известен като миго, сред китайските планински племена — като алма. Но откритието през онзи ден не беше леговище на йети, а пещера, криеща научно съкровище, много по-голямо от всичко, откривано досега.

За късмет изследователят също беше възпитаник на Академията за военни науки. Той запази откритието в тайна и се свърза със заместник-директора на академията, който изпрати Дзяйин Лау на място. Щом осъзна значението — и възможностите, — тя конфискува находката и я донесе в Пекин, където тайно събра най-добрите умове на китайската научна общност — зоолози, археолози, молекулярни биолози, генни инженери, дори експерти в областта на репродукцията и растежа.

Зоологическата градина и нейният комплекс бяха идеалното място за изследване на загадка, която можеше да промени човечеството завинаги. Но за да успее мисията ѝ, особено в срока, който ѝ беше даден, не можеха да се толерират никакви пропуски в сигурността.

— Qīngbú shì... — отново замоли мъжът.

Молителят — двайсет и осем годишният компютърен специалист Куон Джен — беше използвал снощи военен комуникационен спътник, за да се обади без разрешение. Направил опит да се свърже с приятелката си в Шанхай. Макар в действията му да нямаше никакви лоши намерения, подобен контакт със света беше изрично забранен на работещите тук.

Дзяйин затвори очи и си спомни трудното катерене по свещения връх Кайлаш, сочен като седалище на бог Шива, унищожителя на илюзиите.

Собственото ѝ родово име Лау можеше да бъде унищожено.

Дзяйин почерпи сили от това.

— Отведете го — каза тя на двамата войници до вратата. — Хвърлете го в Ковчега.

От Куон се изтръгна вик, пълен с ужас и страх. Той нямаше необходимия достъп до информация, за да проумее напълно къде го водят, но в подобни затворени общности винаги имаше слухове за хора, които изчезват безследно и повече никой не чува за тях.

Остана скована, докато го извличаха навън. Загледа се към синьото езеро и жеравите, бродещи бавно през водата.

Зад нея се чу друг глас, който я свари неподготвена.

— Chénmahn, Shàojàng Lau.

Извинението за прекъсването беше на кантонски. Макар обръщението да бе отправено с уважителен тон, тя настръхна от

прикритото оскърбление. Беше израснала в бедно село в южнокитайската провинция Гуандун, където се говореше на кантонски. Знаеше, че говорещият ѝ напомня за простия ѝ произход — официалният диалект на Китай беше втори език за нея.

Дзяйин се обърна и отговори ясно и отчетливо на мандарин:

— Не ме прекъсвайте, Zhōngxiào Сун. — Говореше учтиво, но наблегна на думата подполковник, за да напомни на офицера по-долния му чин. — Какво има?

Чан Сун леко сведе глава, преди да отговори. Стоеше изпънат като нея и беше облечен в безупречна униформа, но беше с двайсет години по-млад и носеше всички характерни черти на младостта — стегнати мускули, черна коса и гладко лице; в очите му се четеше амбиция.

Чан беше онзи млад офицер, отведен от тибетския пастир до пещерата по снежните склонове на Кайлаш. Откритието му там и ролята му тук му спечелиха повишаването — но също като нея, той искаше това начинание да го издигне още повече, та дори да се наложи да я прегази.

— Реших, че трябва да знаете, че екипът ми пристигна с пратката от Хърватия — каза той. — В момента ги водят насам.

— Много добре. А другата пратка от Съединените щати?

— Още пътува. Би трябвало да пристигнат до няколко часа.

Тя кимна, признавайки с неохота заслугите му. Макар че тя командваше комплекса, Чан Сун координираше военните и разузнавателните страни на операцията. Ролята му бе да е нейната силна ръка — но тя си даваше сметка колко много му се иска един ден да обърне тази ръка срещу нея.

С тази мисъл реши да го постави на мястото му.

— Чух, че сме изгубили контакт с нашия човек от научната общност в Белия дом. Била застреляна по време на операцията в Атланта.

Чан сведе поглед.

— Трагична загуба, но трябва да покажем, че е заслужена.

Отговорът му беше насочен към нея. Тя бе научен ръководител на проекта и оправдаването на загубата зависеше от нея и екипа ѝ.

— А нежеланите лица в Хърватия? — притисна го тя. — Премахнати ли са?

Говореше спокойно, но раздразнението продължаваше да гори в нея. Източниците на Чан твърде късно бяха научили, че близначката на американката е на място в онези планини. Пристигнала един ден по-рано от очакваното. Планът беше да я отвлекат от Лайпциг преди да напусне Германия. С двете сестри в ръцете ѝ тя можеше да използва едната срещу другата, за да спечели съдействието им. Освен това грешката на разузнаването изискваше ускоряване на плановете за набега в лабораторията за примати в Щатите. Вероятно това бързане бе допринесло и за загубата на човека им в Белия дом.

— Смятаме, че доктор Лена Крандъл е мъртва — каза Чан, — но търсенето продължава, за да го потвърдим.

— А десетимата, които изгубихте там?

Чан въздъхна и раздразнението му си пролича — нещо, което рядко се случваше.

— Телата им са чисти. Никой няма да може да ги свърже с нас. Вече сме подготвили опровержение, ако бъдат повдигнати някакви обвинения.

— Имате ли предположение *кой* е елиминирал хората ви?

Чан поклати глава и очите му се присвиха от гняв — не заради смъртта на другарите му, а заради черното петно в досието му.

— Все още не.

— Може би това е нещо, с което следва да се заемете — каза тя, доволна, че може да насочи вниманието му другаде. Посочи вратата. — Трябва да се приготвя да посрещна гостите ни.

— Да, генерал-майор Лау. — Той се поклони и излезе.

Тя се обърна отново към прозореца и се загледа към синьото езеро. Представи си друго езеро, лежащо в сянката на връх Кайлаш в Тибет — Ракшастал, Дяволското езеро, наречено така заради горчивите си води и демона с десет глави, за който се твърдеше, че се спотайва в дълбините му.

Намръщи се на отражението си — на този свят имаше и по-лоши неща от демоните.

„Особено когато аз имам пръст в създаването им“.

07:44

Куон Джен се препъваше по коридора със закопчани отзад ръце. Двата войници вървяха от двете му страни. Единият го държеше за рамото; другият държеше електрическия остен, с който го подканяше да не спира. Вървяха по дълъг широк коридор, изсечен в сърцето на комплекса, коридор, по който малцина имаха право да минават. Няколко лица се обърнаха към него, докато го водеха, но хората тутакси свеждаха уплашено очи и бързаха да се дръпнат от пътя им.

От страничен коридор се появиха четирима войници, пазещи двама по-възрастни мъже, които изглеждаха изтощени и също бяха с белезници. Други двама войници мъкнеха след тях голям подобен на ковчег сандък. Куон предположи, че идват от военната площадка за хеликоптери, която обслужваше комплекса.

Погледна с безпокойство натам и си спомни как самият той бе пристигнал тук преди десет месеца, толкова горд и изпълнен с надежди. Сега картината пред очите му се разми от сълзите, когато си представи възрастната си майка, която обичаше да посещава чайните на Шанхай, и по-малката си сестра, която се грижеше за нея. Спомни си и блясъка в очите на приятелката му в тъмното, лекото докосване на устните ѝ.

Гласове го изтръгнаха от унеса му. Новодошлите пленници си шепнеха на английски и се оглеждаха. Подкараха ги бързо покрай него, най-вероятно към кабинета на генерал-майор Лау. Куон срещна погледа на по-възрастния от двамата. Човекът изглеждаше също толкова уплашен, но гласът му бе спокоен. Той извика на Куон, може би доловил евентуален съюзник в лицето на някой, който също е под стража.

— Ти там! Какво е това място?

Куон знаеше достатъчно английски, за да го разбере, и изрече една дума, едновременно предупреждение и описание на това място:

— Dìyú... — Проточи врат, докато се разминаваха, и повтори: — Tǎ shì dìyú!

Другият пленник изгледа смаяно Куон и каза с френски акцент:

— Той каза... Каза: *това е адът*.

Куон искаше да извика, да им каже още, но в гърба му избухна болка от забития в тялото му остен. Той изпъшка и остана на крака само заради желязната хватка на лакътя му.

С мъкнене и ръчкане го поведоха до края на коридора и през лабиринт от други проходи. В съседните помещения видях помещения с овце и дори с космати якове. Накрая стигнаха висока арка над голяма черна стоманена врата. Над нея светеше огненочервен надпис.

方舟

— Не! — изстена Куон, когато го прочете.

Ковчегът.

Носеха се слухове за хранилището, макар че малцина бяха виждали какво се крие зад високата стоманена врата.

Единият от войниците постави длан на светещия в синьо четец на стената. Секунди по-късно дебелият врата се отвори с въздишка на хидравличен механизъм.

Студен полъх достигна до Куон и донесе миризма на мускус, по-силна и от тази на яковете, покрай които бяха минали. Куон настръхна и се дръпна назад от инстинктивен ужас. Но силни ръце сграбчиха раменете му. Свалиха му белезниците и го блъснаха през вратата.

Той падна на колене. Намираше се в клетка. Зад дебелият ѝ пръчки имаше голям хабитат, изсечен в скалата. Стените се издигаха на два-сет метра и образуваха яма, чийто под бе осеян с черни канари. От двете страни отвесните скали бяха осеяни с пещери — някои на нивото на земята, други по-високо.

Вратата зад него се затръшна.

Сърцето му заблъска.

„Моля те, не...“

В пещерите се раздвижиха сенки. По-наблизо една от канарите се размърда, разгъна се и...

Куон изпищя, втурна се назад и заблъска по стоманената врата — а вратата на малката му клетка се отвори с дрънчене.

II.

ОСТАHKATA OT EBA

10.

30 април, 05:45

Загреб, Хърватия

Щом влезе в малката кухня, Грей видя смесицата от надежда и страх на лицето на Лена Крандъл.

Издялани на ръка греди поддържаха ниския таван, а стените бяха от неизмазани тухли. Кухнята беше в жилището на енорийския свещеник на църквата „Св. Екатерина“ в столицата на Хърватия Загреб. Лена седеше на старата дъбова маса в дъното. Зад нея имаше почерняла от сажди каменна камина, в която гореше огън.

— Някакви новини за Мария? — попита тя.

Сейчан също го погледна с очакване, пристъпи откъм кухненския плот и му подаде чаша кафе. Грей я взе, взе си и парче пай със сирене от подноса зад нея — нещо, наречено щрукли — и отиде до масата.

— Получих новини от Вашингтон. Продължават да следят джипиес предавателя, за който се смята, че е в групата на сестра ти, но получават сигнал само от време на време.

Лена сведе поглед. Беше стиснала ръце върху масата.

— Гривните за наблюдение са предназначени за къс обхват. Предпазна мярка, за да следим Баако, ако случайно се изгуби в гората на центъра или мине през оградата.

Грей се опита да си представи горилата хибрид. По време на напрегнатото нощно пътуване през бурната планина от Огулин до Загреб Лена бе описала изследването си, както и необичайния му обект. Набегът в изследователския център трябваше да е свързан с атаката тук.

„Но как и защо?“

Представи си лицето на Ковалски и се зачуди дали е жив.

Лена изглеждаше също толкова уплашена за сестра си.

Той се опита да я успокои.

— Засега предавателят продължава да работи достатъчно добре, за да знаем, че сигналът се движи на запад през Тихия океан. Вече сме

вдигнали във въздуха екип, който ги настига. Щом похитителите кацнат, ще стегнем обръча около тях.

Пропусна да спомене по-големия страх на Пейнтър — че двете атаки вероятно са дело на някаква организация в Китай. Ако наистина беше така, спасяването на групата на Мария след пристигането ѝ там щеше да е проблематично в най-добрия случай.

„И невъзможно в най-лошия“.

Лена повдигна и друг тревожен въпрос.

— Батериите на предавателите издържат около един ден. Ако се изтощят преди да кацнат, няма как да ги следим.

Грей седна на пейката. Пейнтър не беше споменал тази подробност.

„Ако изобщо я знае“.

Така или иначе, нямаше с какво да помогне оттук и затова Пейнтър го беше натоварил със задачата да върне Лена жива и здрава в Щатите. В момента чакаха подробности и инструкции как да продължат.

— Ами професор Райтсън и доктор Арно? — попита Лена.

Грей поклати глава. Дори да бяха живи, британският геолог и френският палеонтолог отдавна не бяха в района. Приоритетът му бе да не се набива на очи и да пази в тайна оцеляването на Лена, докато не бъде изведена от страната. Отец Новак беше помогнал за това, като предложи да се скрият в църквата. Всички бяха успели да поспят няколко часа на походни легла в стаичката отзад, но до изгрев оставаше само час.

Скоро трябваше да потеглят отново.

Тътрене на крака насочи вниманието му към вратата. Роланд Новак влезе, помъкнал под мишница голяма книга с размерите на атлас. В другата си ръка носеше по-малка книга и правоъгълна метална плоча. Изглеждаше измъчен, с торбички под кръвясалите си очи. Май изобщо не беше спал. Но въпреки всичко трепереше от възбуждане.

— Трябва да видите това — заяви той.

Сложи голямата книга на масата. Заглавието беше изписано с позлатени букви, гравирани върху грамадната кожена корица: *Mundus Subterraneus*.

— Това е книга на отец Атанасий Кирхер, издадена през 1665 година — заяви той и постави по-малката книга до нея. — А това е томчето, което намерихме в другата пещера, за което смятам, че е принадлежало на отца.

Грей погледна лабиринта върху корицата му.

Роланд и Лена бяха разказали какво са открили в пещерната система под планината — готически параклис с останките на неандерталец, чиито кости по-късно били взети от нападателите. Параклисът явно бе имал някаква историческа връзка с въпросния Атанасий Кирхер, йезуитски свещеник от седемнайсети век, който по всяка вероятност бе взел други кости, може би на неандерталска жена.

Роланд явно бе прекарал последните часове в проучване на тази следа. Страстта на свещеника, да не говорим за храбростта му пред лицето на смъртната опасност, напомняше на Грей за по-млада версия на един скъп приятел, друг свещеник от Ватикана, който беше изгубил живота си в търсене на древни истини.

„Точно сега не бих отказал съвета ти, Вигор“.

Пропъди спомена и заслуша Роланд.

— За съжаление — каза той — написаното е било унищожено през вековете и са останали само няколко следи.

— Като ключа, който намерихме — добави Лена, извади от джоба си голям ключ и го сложи на масата. Макар да бе потъмнял от годините, херувимът и дъгата от черепи се виждаха ясно.

Роланд кимна.

— Нямам представа за коя точно ключалка става този ключ, но реших да проуча първо най-очевидната следа. — Проследи с пръст очертанията на лабиринта на корицата. — Стори ми се, че това ми изглежда познато. Мисля, че е изображение на лабиринта в древен Крит, където според митовете е бил държан прочутият Минотавър. Вижте това.

Свещеникът взе жълта папка, пъхната между страниците на голямата книга, и извади от нея разпечатка, показваща стара сребърна монета.

— Била е изсечена в Кносос, столицата на Крит.

Грей сравни лабиринта на монетата с този на корицата.

— Изглеждат почти еднакви.

— Оказа се, че този лабиринт може да се види не само на Крит. Петроглифи с този мотив могат да се видят върху камъни по целия свят. Ще ги откриете в Италия, Испания, Ирландия, дори във Финландия. И не са само петроглифи. Древноиндийският санскритски епос „Махабхарата“ описва военен строй, наречен падмавиуха, който е същият.

— Интересно. — Лена придърпа към себе си снимката на монетата. — Излиза, че различните древни народи са познавали тази форма и са я вградили в митологиите си. На Крит тя е била леговището на Минотавъра. В Индия — боен строй.

— Възможно е да представлява истинско място. — Роланд се загледа в корицата на дневника. — Така или иначе, символът явно е важен, щом отец Кирхер го е сложил тук. Затова проверих дали няма и

други примери на интерес към подобни лабиринти от страна на отеча. И намерих много такива в този том.

И постави ръка върху Mundus Subterraneus.

Сейчан се настани до Лена.

— Кой всъщност е този свещеник? Никога не съм чувала за него.

Роланд се усмихна и отвори голямата книга. Грей знаеше, че Роланд е бил извикан на обекта поради големите си познания за йезуитския свещеник. Ако някой знаеше как е свързано всичко това, това бе този човек.

Свещеникът спря на страница с портрета на мъж с роба и шапка на главата и заговори с ясно доловимо уважение:

P. ATHANASIVS KIRCHERVS FVL.DENSIS
ē Societ: Iesu Anno ætatis LIII.
Honoris et obsequii regi usque et D.D. C. Blemaert Romæ 2 Maii A. 1645.

— Мнозина смятат отец Кирхер за Леонардо да Винчи на своето време. Бил е истински ренесансов човек с интереси в много области — биология, медицина, геология, картография, оптика, дори инженерство. Но сред най-големите му страсти били езиците. Той пръв осъзнал, че има пряка връзка между древния египетски и съвременния коптски. Дори написал дебели томове върху египетските йероглифи. По-късно започнал да вярва, че езикът им е изгубеният език на Адам и Ева, и дори изсякъл свои йероглифи върху няколко египетски обелиска в Рим.

Интересът на Грей към свещеника се засили. Той се загледа в изражението му, в замислените му очи, и за миг отново се сети за стария си приятел монсеньор Вигор Верона. Двамата, макар и разделени от векове, спокойно можеха да минат за братя — и може би бяха такива в известен смисъл. И двамата бяха духовници, стремящи се да разберат Божието творение не само от страниците на Библията, но и чрез изследване на природата.

— Накрая отец Кирхер основал към Ватиканския колеж музей, в който работел и преподавал — продължи Роланд. — Museum Kircherianum имал колосална колекция от антики, както и огромна библиотека, и пазел някои от собствените му изобретения. За да ви дам някаква представа за мястото — и за значението на Кирхер за неговото време — ето една гравюра на музея.

Роланд бръкна отново в папката и извади друго изображение.

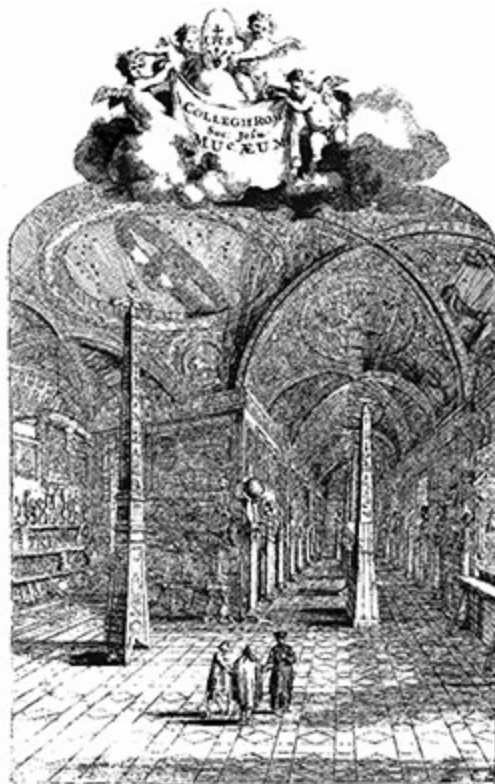
Грей разгледа изображението на огромното помещение, съдържащо делото на живота на един човек. Трябваше да признае, че изглежда внушително.

Сейчан не беше толкова впечатлена.

— И как един йезуитски свещеник се е озовал на такова затънтено място в Хърватия?

Роланд поклати глава.

— Всъщност никой не знаеше, че е бил тук. Според собственото ми проучване за дисертацията ми за отец Кирхер той е пристигнал в града през пролетта на 1669 година, за да следи укрепването на катедралата в Загреб.

Грей си спомни, че бе зърнал високите готически камбанарии на въпросната катедрала на идване. Нямаше как да бъдат пропуснати, тъй като бяха най-високите постройки в града.

— Поради постоянната османска опасност по онова време — обясни Роланд — около катедралата били вдигнати крепостни стени. Отец Кирхер лично бил призван от императора на Свещената римска империя Леополд I да помогне с построяването на кула от южната страна, която трябвало да служи като наблюдателен пост. Но при проучванията си открих несъответствия в историята, доказателства, че отецът е изчезвал за цели седмици, докато е работел тук. Сред местните се носели слухове, че Кирхер може да е бил извикан от императора с някаква друга цел и че наблюдателната кула е само прикритие за нещо друго.

— Мотив, който вече може и да не е тайна — каза Грей, като кимна към дневника. — Но дори някой да е открил пещерата с кости и картини, защо му е трябвало на императора да вика точно отец Кирхер, за да я проучи?

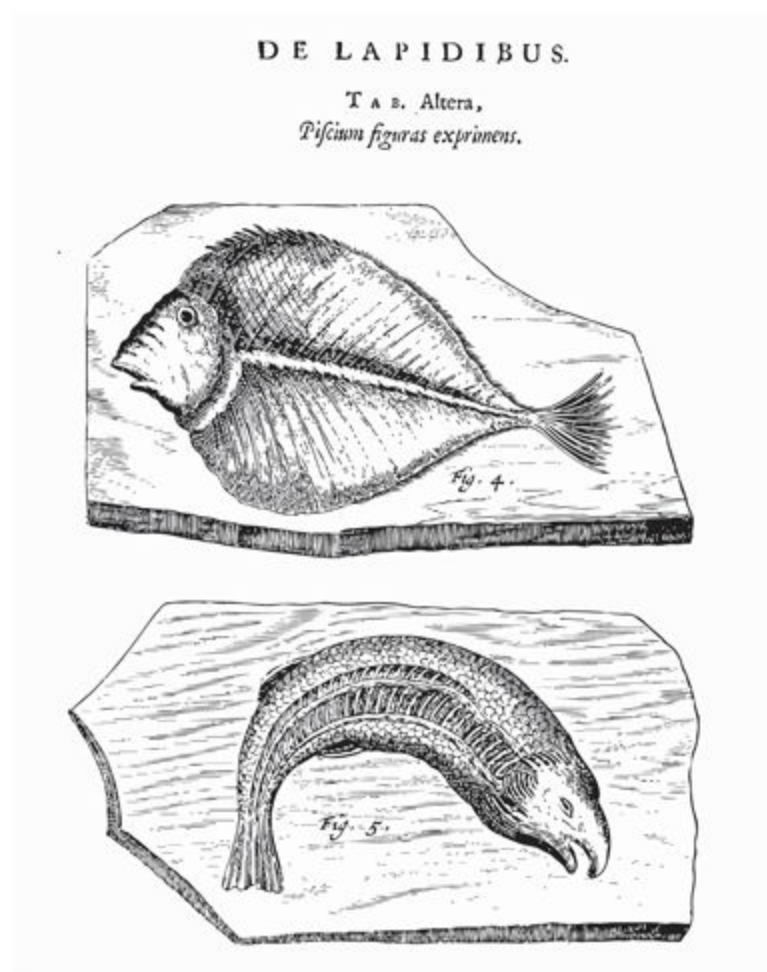
— Не мога да кажа със сигурност, но почитаемият отец е бил известен с интереса си към фосилите и костите на древни хора. —

Роланд продължи да обяснява, докато преглеждаше страниците на *Mundus Subterraneus*. — Този труд на отец Кирхер покрива всеки аспект на земята, от геология и география до химия и физика. Отец Кирхер бил вдъхновен да започне работа по него, когато посетил Везувий малко след изригването му през 1637 година. Дори се спуснал с помощта на въжета в димящия кратер, за да научи повече за вулканичните процеси.

„Определено се е потопил в работата си“ — помисли Грей.

— Отец Кирхер заключил, че земята е пронизана от огромна мрежа подземни тунели, извори и водоеми с размерите на океани. Докато проучвал подземния свят, той събрал и хиляди фосили и документирал находките си.

Роланд спря на една страница с рисунки на вкаменелости на риби.

— Има страници и страници с подобни рисунки — добави той. — Но отец Кирхер открил също и пещери с големи кости в северната част на Италия. Били бедрени кости на мамути, но той погрешно ги приписал на някакъв вид гиганти, бродили по земята заедно с първите хора.

Роланд обърна на страница, показваща опитите на Кирхер да предаде как вероятно са изглеждали митичните великани и размерите им спрямо размерите на обикновения човек.

После явно долови насмешливия скептицизъм на лицата им и също се усмихна.

— Вярно е, че почитаемият отец е стигнал до някои странни заключения, но не бива да забравяте, че той е бил човек на своето време и се е опитвал да разбере света с инструментите и познанията на епохата си. *Mundus Subterraneus* съдържа много подобни приумици,

като се почне от древни чудовища и се стигне дори до местоположението на изчезналия континент Атлантида.

Грей се изпъна и разкърши врат след дългото стоене наведен над масата. Започваше да губи търпение.

— Какво общо има всичко това с решаването на загадката на онази пещера?

Роланд не беше притеснен от реакцията му.

— Общото е, че аз знам *защо* отец Кирхер е бил извикан в тези планини.

Грей го изгледа и забеляза, че развълнуваното пламъче в очите на свещеника се е завърнало.

Роланд се пресегна да вземе металната плоча на масата и я обърна. Сребристата ѝ повърхност беше прясно почистена.

— Тази плоча беше поставена върху външната стена на пещерния параклис.

Грей видя изписаните редове. Надписът беше на латински, с ред символи в долната част.

— Успял си да го преведеш, така ли?

Роланд кимна.

— Най-общо представлява предупреждение да не се влиза в пещерите, тъй като наказанието за това ще е смърт.

— Защо? — попита Сейчан. — Какво според теб са защитавали?

Роланд прокара палец под един ред на латински и преведе на глас:

— „Тук лежат костите на Адам, бащата на човечеството. Нека вечният му сън никога да не бъде смутен... — пое си дъх и довърши, — за да не настъпи краят на света“.

06:14

При последните думи Лена потрепери. Взираше се в изображението на древния гигант и в същото време си спомняше танца на сенките, хвърляни върху стените на пещерата. Тъмните фигури бяха огромни, извисяваха се високо над стадата изрисувани животни.

„Сякаш са сенки на войска от гигантите на Кирхер“.

Грей заговори и откъсна вниманието ѝ от книгата.

— Защо отец Кирхер е сметнал, че неандерталските кости са на Адам?

— Очевидно е сгрешил, както с костите на мамут. — Роланд сви рамене. — Може да е стигнал до това заключение заради древността на костите. Или може би заради нещо друго, което е намерил. Онези странни петроглифи, отпечатъците във формата на звезда...

И погледна Лена, сякаш търсеше подкрепата ѝ.

Тя поклати глава. Не можеше да предложи никакво обяснение, но се сети за друга загадка.

— Ами другите останки, които отец Кирхер вероятно е извадил от пещерата? Дали не е сметнал, че са принадлежали на Ева?

— Възможно е — отвърна Роланд. — Но на плочата не пише нищо за липсващите кости.

— Ако приемем, че Кирхер е вярвал, че останките са на Ева, защо е трябвало да ги взема? — продължи тя. — Защо не ги е оставил да почиват за вечни времена, както костите на Адам?

— Не зная. — Роланд се намръщи. — Поне все още.

Сейчан се пресегна и почука долната част на металната плоча.

— Ами този ред символи?

Лена също бе забелязала избледнелия ред малки кръгчета с нарастващи и намаляващи сенки по тях.

— Приличат на фазите на Луната. Двайсет и осем са, колкото е и пълният лунен цикъл.

— Мисля, че доктор Крандъл е права — каза Роланд. — Зная, че отец Кирхер е бил обсебен от Луната. Смятал е, че тя е жизненоважна не само за функционирането на Земята, както е с приливите и отливите, но и за съществуването на човека. С помощта на телескоп е съставил сложни карти на Луната, много от които могат да се видят в *Mundus Subterraneus*.

За да докаже думите си, Роланд прелисти няколко страници, докато не намери нарисувана на ръка скица на лунната повърхност.

Подробностите — метеоритните кратери, планините, сухите морета — бяха забележителни за времето си. Лена откри, че се колебае между уважението към делото на свещеника от миналото и пренебрежението заради някои от по-причудливите му приумици.

Погледът на Грей не се откъсваше от другата книга.

— Кирхер очевидно се е опитвал да съобщи нещо, като е оставил дневника си в пещерата със скулптурите.

Лена беше съгласна с това. Спомни си покритите от калцитни отложения ниши и счупените парченца на мястото, където беше скрита книгата.

— Отец Кирхер не е отнесъл само костите — каза неочаквано за самата себе си. — Взел е и нещо от другата пещера и на негово място е оставил книгата. Нещо като троха, с която да ориентира някой бъдещ изследовател.

— Но какво означава това? — попита Грей.

Лена поклати глава, загледана в плачевното състояние на дневника.

— Каквото и послание е искал да остави, то е било унищожено отдавна. — Тя побутна ключа на масата. — Но се обзалагам, че е трябвало да отведе до мястото, което се отключва с този ключ.

Грей продължаваше да се взира в дневника. Лена почти виждаше как зъбните колелца се въртят зад буреносно сините му очи. Накрая

той се пресегна и сложи пръст върху датата, изписана под лабиринта.

— Хиляда шестстотин седемдесет и девета — прочете на глас той и се обърна към Роланд. — Не каза ли, че отец Кирхер е бил извикан в Загреб през *шейсет и девета*!

Свещеникът се премести и застана рамо до рамо с Грей.

— Точно така. Трябваше сам да видя несъответствието. Това означава, че отец Кирхер се е върнал в пещерите десетилетие по-късно — и е оставил книгата и ключа.

— Защо? — попита Лена.

Роланд ги погледна.

— Не знам. Но отец Кирхер е умрял следващата година. Може би, както каза ти, е искал да остави някакво съобщение за бъдещето, преди да си отиде.

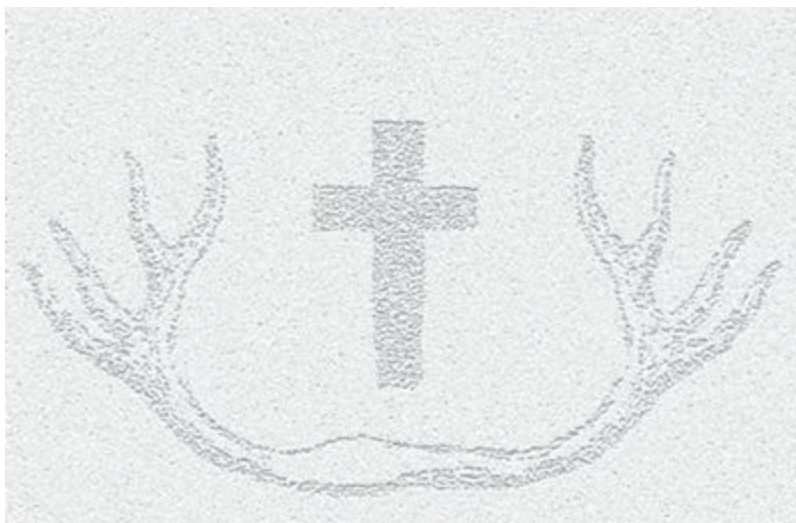
Лена вдигна ключа, претегли го на ръка и огледа потъмнелия от вековете метал. „Какво е отключвал този ключ? Какво е скрил този Леонардо да Винчи на своята епоха?“

Грей взе дневника и внимателно го отвори. Загледа се в станалата на засъхнала каша хартия. Погледът му се спря върху отпечатъка от ключа, после върху вътрешната страна на кориците. Устните му внезапно се свиха. Той отиде по-близо до огъня и поднесе книгата към пламъците — не да я изгори, а за по-добра светлина.

— От вътрешната страна на корицата е написано нещо. Едва успявам да го различа.

Роланд отиде при него; Лена го последва.

— Да... — промърмори Роланд и присви очи към избледнялото изображение на кръст и нещо като вдигнати нагоре криле от двете му страни.

— Какви са тези пламъци под кръста? — попита Сейчан.

Облещеният Роланд отстъпи крачка назад.

— Не са пламъци. А рога.

„Рога ли?“

— Знам накъде ни насочва отец Кирхер — каза Роланд.

06:33

Роланд обърна гръб на книгите и старите послания, отиде при хладилника, извади една бутилка, върна се и я постави до томовете, ключа и мистериозния надпис на латински.

Сейчан взе зелената бутилка разклати я и прочете немския етикет:

— „Йегермайстер“? Ако ще празнуваме, защо не отворим виното за причастие?

— Монсенъорът обича глътка-две преди лягане — обясни Роланд. — Питието е много популярно в Хърватия. Но не ви го показвам заради това.

И обърна етикета към Грей, сякаш причината би трябвало да е очевидна.

Грей погледна и моментално разбра.

— Символът...

На етикета имаше глава на елен с широко разклонени рога, обгръщащи сияещ кръст.

— Компанията твърди, че символът изобразява свети Хуберт, светеца покровител на ловците — обясни Роланд. — Йегермайстерите са били главни ловци, отговарящи за горите и дивеча. Оттук и връзката с ликьора.

— Но какво общо има това с отец Кирхер? — попита Лена.

Роланд вдигна ръка, молейки за търпение.

— Историята на свети Хуберт е свързана с видение, което получил по време на лов. Видял великолепен елен, който се явил пред него със златен кръст между рогата. Мнозина католически учени обаче приписват тази история на светец, живял половин хилядолетие по-рано, свети Евстатий. Според легендата римският военачалник Пласид излязъл на лов за елени в околностите на Рим, получил подобно видение и веднага приел християнството, като сменил името си на Евстатий.

— И все пак каква е връзката? — настоя Грей.

— През последните си години, когато грохнал от старост, отец Кирхер се оттеглил в провинцията в Италия и при едно от пътуванията си открил руините на малка църква над долината Джовенцано, светилището „Менторела“. Било е построено от император Константин в чест на свети Евстатий.

Грей пак погледна етикета на бутилката ликьор.

„Светец покровител на ловците“.

— След като открил забравената църква наред нищото — продължи Роланд, — Кирхер се заел да я възстанови, събрал пари за

целта и накрая ръководил изграждането ѝ. Твърди се, че бил дейно въввлечен в работата, помагал при проектирането и ръководел лично мястото на строителството, което било много добре охранявано.

— Мислиш, че там може да е скрито нещо — каза Грей.

— Според историческите записи бил обсебен от онова място и прекарал последните си години там. Дори настоял да бъде погребан в светилището.

— И там ли са го погребали? — попита Лена.

— Колкото и да е странно, там са погребали само *сърцето* му. — Роланд ги погледна и изчака да разберат значението на думите му. — Дори един тогавашен папа, Инокентий XIII, поискал сърцето му също да бъде погребано там.

„Значи нещо около онова място несъмнено е било важно“.

Грей взе стария ключ от масата и прокара палец по дъгата от черепи. Мислеше за костите, откраднати от отец Кирхер.

— Заслужава си да се провери — каза Сейчан. Грей видя изписаното на лицето ѝ желание да действат, вместо да седят тук и да чакат инструкции. — Можем да стигнем до Рим за по-малко от два часа.

Грей се изкушаваше. И не беше единственият.

— Аз също искам да дойда — каза Роланд, което не изненада никого. — Познанията ми може да са ви от полза.

— Аз също идвам — заяви Лена, което вече беше изненада.

Грей понечи да възрази, но Лена ги погледна решително и каза:

— Някой открадна костите от пещерата. И всички знаем, че не е заради цената им на черния пазар. Особено като се има предвид координацията между атаките тук и в Атланта. — Гласът ѝ леко трепна при мисълта за сестра ѝ, но тя продължи: — Тези кости трябва да имат някаква значителна генетична стойност. Видях черепа само за кратко, но в него имаше нещо *особено*. Ако можех да го огледам по-добре...

— Тя е права. — Роланд застана до нея, сякаш искаше да я подкрепи не само с думи, но и физически. — Ако успеем да разберем къде отец Кирхер е занесъл другите кости, може да разберем по-добре причината за атаката. Смятам, че отец Кирхер е открил в пещерите нещо важно и ще ни трябва човек с повече познания върху неандерталците, който да разбере какво е то.

— И двамата сте прави — заключи Сейчан и сви рамене. — Обаче мисля, че пропускаме нещо в цялата тази история. От друга страна, не можем да помогнем на Пейнтър в операцията му в Китай.

Грей отказваше да отстъпи, макар че бе малцинство. Задачата му беше да се грижи за безопасността на Лена.

Тя сякаш прочете мислите му и настоя:

— Никоой изобщо няма да си помисли, че ще пътувам за Рим. В очите ѝ проблясваше същата решимост и нетърпение, които се виждаха и в очите на Сейчан. — Пък и не смятам да стоя със скръстени ръце и да не правя нищо, докато Мария е в опасност.

Преди Грей да успее да отговори, сателитният му телефон иззвъня с познатия тон на централата на Сигма. Той вдигна и чу гласа на Пейнтър Кроу.

— Командир Пиърс, изтеглянето е уредено. Човек от хърватските военновъздушни сили ще ви качи на военен самолет за...

Грей го прекъсна: гледаше стоящата пред огъня група.

— Сър, има промяна в плана.

07:22

Мъжът седна в малкото кафене. Сложи на масата пред себе си вестник, но очите му не се откъсваха от прозореца. От другата страна на площад „Св. Екатерина“ се издигаше барокова църква със същото име, чиято бяла фасада сияеше под лъчите на изгряващото слънце. Тя бе една от десетките католически сгради в този набожен град. От мястото си мъжът можеше да види двете кули на готическата катедрала на Загреб, устремени в яркото небе.

Други двама мъже бяха разположени в катедралата, имаше и хора на международното летище и на градската гара.

Църквите се следяха поради вестта, че в групата, влязла в пещерите вчера, имало католически свещеник. Не се знаеше дали той или американката са успели да се измъкнат от планината, но Zhōngxiào Сун категорично бе наредил столицата да бъде плътно покрита и да се наблюдава за евентуални оцелели.

Мъжът не негодуваше срещу заповедта. В душата му гореше огън при спомена за другарите му, загинали в онези планини. Кръвта им зовеше за отмъщение.

Някакво движение откъсна вниманието му от църквата към съседната художествена галерия. Беше твърде рано, за да са я отворили. Според туристическата брошура, която беше прочел, докато чакаше тук, галерията „Кловичеви Двори“ била навремето манастир към „Св. Екатерина“. Преди секунди пред входа ѝ бе спрял черен седан. Двигателят му работеше на празни обороти — от ауспуха излизаше пушек.

Четирима души забързаха от входа на галерията към седана. Забеляза сред тях жена, чиято руса коса беше като флаг наред тъмните дрехи. Когато вратата на колата се отвори, видя и шофьора — беше облечен с униформа на хърватските ВВС.

Пулсът му се ускори. Нямахме място за съмнения.

Той вдигна вестника пред лицето си, взе телефона от масата и натисна копчето за набиране. Връзката се установи незабавно.

— Zhōngxiào Сун, открих ги.

11.

30 април, 14:05

Във въздуха над Източнокитайско море

Стюардесата се наведе с поднос горещи кърпи, грижливо сгънати като жерави.

— Ще кацнем в Пекин след по-малко от час. Желаете ли да се освежите?

Монк се пресегна и си взе една кърпа. Върховете на пръстите на изкуствената му ръка регистрираха мократа топлина.

— Благодаря.

— А за съпругата ви? — Стюардесата предложи подноса.

— Вúуào хìèхìе — любезно отказа жената и отклони с жест предложението.

Докато стюардесата се отдалечаваше, Монк избърса лицето си с вдигащата пара кърпа и топлината пропъди донякъде умората.

— Така ли пътувате обикновено? — усмихнато попита жената, като вдигна черните си очи и отметна кичур абаносова коса от красивото си лице. — Май ще трябва да премисля предложението на Кат да постъпи в организацията ви.

Той сви рамене.

— За съжаление най-често пътуваме в каросерията на камион.

Кимбърли Мой беше на възрастта на Монк, но красотата ѝ бе неподвластна на времето и я караше да изглежда много по-млада — което, предвид прикритието им като съпруг и съпруга, не им помагаше особено.

Все пак външният ѝ вид правеше дългото пътуване много по-поносимо.

„Съжалявам, Кат“.

Жена му беше във Вашингтон и координираше действията с директор Кроу в Сигма. Тъкмо Кат беше препоръчала Кимбърли Мой за тази операция. Познаваха се от времето им във Военноморската академия. След това Кимбърли бе постъпила в Агенцията за военно разузнаване, но двете бяха останали тесни съюзнички в потайния свят

на американските служби за сигурност. Кат беше гарантирала за уменията на приятелката си. Освен че владееше безупречно всички китайски диалекти, тя беше отлична снайперистка и майсторка по бойни изкуства: беше победила повечето мъже в агенцията си.

Кимбърли отпусна седалката си назад и каза:

— Всъщност почти ми харесва.

Намираха се на борда на среброкрил „Боинг 757“, преправен от „Четири сезона“ в първокласно транспортно средство със само петдесет и две места, от които в момента бяха заети едва половината. Маршрутът на частния полет покриваше осем страни в продължение на двайсет и четири дни. Кат бе уредила да вземат самолета от Токио до Пекин, което да подкрепи версията, че са богата двойка американци, тръгнали на околосветско пътешествие.

В момента задната част на самолета бе на тяхно разположение.

Монк се загледа в сателитния си телефон, на чийто екран се виждаше карта на китайското крайбрежие. Пейнтър прехвърляше на устройството последните данни от джипиес предавателя на Баако. Изглежда, че сигналът беше спрял в столицата на Китай, но двамата следяха дали ще остане в Пекин, или отново ще потегли нанякъде.

Ролята на Монк и Кимбърли беше на предна експедиционна част, която да определи по-точно къде похитителите са откарали Мария, Ковалски и Баако. Спасителният екип вече пътуваше след тях и очакваше заповед да се включи в операцията.

Телефонът на Монк избръмча — получи се ново съобщение. Беше от Пейнтър. Монк го прочете и започна да усеща мащабите на предизвикателството, което ги очакваше. Съобщението съдържаше всичко, което Сигма бяха открили за д-р Ейми Ву, изследователката от Националната научна фондация, която бе организирала засадата в центъра за примати. Ясно беше, че е била китайска къртица в ННФ, успяла да се добере чак до научния съвет към Белия дом.

Мотивите ѝ за подобно предателство си оставаха неясни. Ейми Ву беше американка четвърто поколение, доста малко вероятна цел, която да бъде привлечена от китайската политическа идеология. Преглеждането на досието и на кореспонденцията ѝ не показваше, че е подкрепяла комунизма. Въпреки това финансовите детективи на Сигма разкриха паричен поток от Пекин през офиса на Ву до различни научни проекти.

„Не се връзва“.

Той подаде телефона на Кимбърли, за да прочете доклада. След като приключи, тя му го върна. Говореше тихо, макар че най-близките хора седяха на три реда от тях и гледаха забавни програми със слушалки на ушите.

— От десетилетия наблюдаваме китайската активност по американските брегове — каза тя. — Инфилтрирането на техните къртици и шпиони далеч надхвърля досадните хакерски атаки, за които се съобщава по новините. Навсякъде в Щатите има китайски студенти и докторанти във всяка технологична и научна област. Овладяват умения при нас и после се връщат в родината си, където познанията им често се използват против нас.

— Защо позволяваме това?

— Добър въпрос. Най-простият отговор е, че нямаме достатъчно американски студенти, които са достатъчно квалифицирани за всичките ни докторски програми. В момента половината докторски програми по физика на американските университети се спечелват от чужденци, повечето от които си вземат дипломите и се връщат у дома. В известен смисъл това може да се смята за помощ на други страни, тъй като голямата част от образованието им е за сметка на американския данъкоплатец — чрез стипендии за проучвания, финансови помощи, да не говорим за данъчните облекчения, давани на колежи и университети.

— Значи не само им позволяваме да си отидат със знанията ни, но и им плащаме?

— Някои твърдят, че това може да е от полза в дългосрочен план.

— Как по-точно?

— Може да послужи като начин за разпространение на американския капитализъм, бизнес практики и дори образователни норми зад границата. Разбира се, обратната страна на монетата е, че сами си създаваме конкуренция. Учените и инженерите в крайна сметка движат прогреса, а ние изнасяме този интелектуален капитал зад граница.

Монк започваше да разбира защо Кат беше избрала Кимбърли за тази мисия. Тази жена определено си разбираше от работата.

— Например — каза тя — в Харвард имаше една китайска студентка, която години наред работеше с най-добрите ни генетици и

биоинженери. Неотдавна се върна в Шанхай и използва наученото с цели, смятани за неморални в повечето западни страни.

— Какво е направила?

— Започна програма за генетична промяна на човешки ембриони. — Кимбърли тъжно поклати глава. — Тези процедури вече са забранени в повече от четирийсет страни, при това с основание. Подобни изследвания могат да се тълкуват като първа крачка по пътя на евгениката, към създаването на по-добро човешко същество с помощта на науката. Става въпрос за вкарване на наследяеми черти в човешкия геном, като по този начин не само че го повреждаме, но и рискуваме бъдеще, в което ще има нов вид хора — проектирани така, че да са по-висши от другите.

Монк се намръщи.

— Мислиш ли, че подобна цел може да е мотивирала тази атака? Ейми Ву е насочвала финанси към изследването на сестрите Крандъл върху генетичния произход на човешкия разум.

— Трудно е да се каже. Но относно доктор Ву подозирам, че лоялността ѝ не е била мотивирана от политическа идеология, а от чисто научен интерес. Днес се гледа дали някое изследване *може* да се направи, вместо да се преценява дали *следва* да се прави. Знание заради самото знание, независимо от въздействието му върху света.

Монк си спомни коментара на Ейми Ву по този въпрос на генното инженерство: „Разбира се, не бихме могли да разрешим проучването да се извърши върху човешки ембриони. Бихме предизвикали истинска буря от протести“. За нея стоенето настрана от подобно изследване не бе свързано с етиката и избора между добро и лошо, а само със страха, че могат да те хванат.

Телефонът му отново избръмча. Ново съобщение от Пейнтър.

СИГНАЛЪТ ПРЕКЪСНА.

ПРЕДАВАТЕЛЯТ ИЛИ Е ОТКРИТ, ИЛИ Е
ИЗГУБИЛ МОЩНОСТ.

ПРАЩАМ ПОСЛЕДНОТО ИЗВЕСТНО
МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ.

Монк се върна на картата и увеличи отбелязаното на пътната карта на Пекин място. Намираше се в голям зелен парк.

Кимбърли се наведе, погледна екрана и каза:

— Това е Пекинската зоологическа градина.

Монк кимна. Като се имаше предвид, че врагът беше отвлякъл горила, мястото изглеждаше логично.

— Какво ще правим? — попита Кимбърли.

Той я погледна.

— Скъпа съпруго, май ще идем на гости на прочутите китайски панди.

14:22

Мария се наведе под въртящите се перки на хеликоптера. Бяха летели от военно летище край Пекин до площадка до широка река, която се виеше между плачещи върби. Беше гледала спускането, бе видяла простиращите се на юг паркове и беше видяла клетки, оградени места и други големи постройки. По плетеницата лъкатушещи пътеки се разхождаха стотици, дори хиляди хора.

„Това трябва да е Пекинската зоологическа градина“.

Ковалски застана до нея, все така намръщен.

— Тук вони.

Прав беше. Носеше се миризма на отработени газове. Небостъргачите покрай реката тънеха в жълтеникава мъгла. Мария беше чела за проблемите със замърсяването на въздуха в Пекин, но никога не си бе представяла, че е толкова зле. Вече усещаше парене в очите и трябваше да закрие устата си с длан. Закашля се.

— Тръгвайте — нареди глас зад тях.

Тя се обърна към високия слаб китаец. По пътя беше научила, че се казва Гао. Изглеждаше някъде на трийсет и пет. Черната му коса беше остригана нула номер около ушите и оставена по-дълга на темето.

От задния вход на транспортния хеликоптер излезе малък електрокар, вдигнал високо клетката с Баако. Той се беше вкопчил в решетките и се взираше с уплашени очи в нея, като свиваше устни и сумтеше за помощ, но Мария не можеше да го чуе от рева на двигателите.

Тя понечи да отиде при него, но Гао ѝ препречи пътя.

— Тръгвайте — сурово нареди той и вдигна пистолета, за да подсили заповедта.

„С този пистолет уби Джак“ — помисли си тя. Яростта от хладнокръвното убийство на студента ѝ пламна в гърдите ѝ. Юмрукът ѝ се сви безсилно, но очите ѝ блеснаха от гняв.

Ковалски я хвана за ръка и я дръпна да се обърне и да тръгне.

— После — измърмори под нос. Прозвуча като обещание.

Мария се остави да я поведе през бетонната площадка. Погледна напред. В далечината се издигаше голяма сграда с купол. Над дърветата надничаше гигантски стенопис, изобразяващ морска сцена с играещи си тюлени, косатки и делфини.

„Аквариум...“

Но тяхната дестинация беше по-близо — неугледна бетонна постройка на два етажа, чийто плосък покрив бе отрупан със сателитни чинии и антени. Голямата врата се плъзна нагоре и се видя товарен асансьор.

Електрокарът с клетката на Баако мина покрай тях и влезе в асансьора. Мария ускори крачка, за да не изостава.

— Ти не — нареди Гао и мина покрай нея. Посочи Ковалски. — Ти иди с горилата. Гледай да е спокойна.

Ковалски погледна Мария. Явно версията, че се грижи за Баако, все още работеше.

За да я запази, Мария му кимна и каза:

— Направи всичко възможно да не се уплаши прекалено.

Той повдигна вежда, сякаш питаше: „Кой, аз ли?“

— Баако ще има нужда от познато лице — продължи тя.

„Дори да е лицето на човек, с когото се е запознал съвсем скоро“.

Но Баако беше умен. Той знаеше, че тя се доверява на Ковалски, и познатото присъствие на едрият мъж би трябвало да му донесе известна утеха, особено в такава непозната среда. Надяваше се, че Ковалски ще му помогне да не изпадне в паника. Боеше се за подопечния си — помнеше как похитителите им бяха използвали електрически остен срещу него. Не искаше да го тормозят още.

Тази мисъл събуди по-голям страх, докато гледаше как товарят клетката в асансьора. Какво *искаха* от него... или от нея?

Ковалски явно видя изписаната на лицето ѝ тревога и каза:

— Не се безпокой. Ще се грижа за малкия приятел.

Без да помисли, тя се хвърли към него и го прегърна. Тялото му се стегна от изненада, но после се отпусна. Ръцете му я обгърнаха и я стиснаха с необичайна за грубата му външност нежност. Топлината на тялото и силата на прегръдката му бяха много по-окуражаващи от думите му.

— Тръгвайте! — извика им Гао и сръчка Ковалски в ребрата с пистолета си.

Ковалски я пусна и го изгледа така кръвнишки, че китаецът отстъпи крачка назад.

Гао се обърна към Мария.

— Ти идваш с мен.

Един войник с автомат подкара Ковалски към товарния асансьор, а Гао поведе Мария към една по-малка врата отстрани.

— Къде ме водите? — попита тя.

— При генерал-майор Лау. Да видим дали ще живеете.

14:45

„Колко дълбоко се спускаме?“

От усещането в стомаха си Ковалски знаеше, че се спускат, но нямаше как да прецени на каква дълбочина. Преброи цели петнайсет секунди преди кабината най-сетне да спре.

Зачака до клетката на Баако, която още беше на електрокара. Заедно с тях в асансьора имаше четирима въоръжени — твърде много, за да се справи с тях и да се измъкне с бой.

Баако го подръпна за ръкава.

Той погледна косматите пръсти, хванали комбинезона му. Баако притисна лице към решетките и тъмните му очи погледнаха нагоре към него.

„Да, да, знам... уплашен си, приятел“.

Дръпна ръката си, когато вратата на асансьора се отвори. Нямаше време за разсейване. Трябваше да се съсредоточи, да научи разположението на този подземен комплекс. Ако му се отвореше надежда за бягство, трябваше да знае къде е изходът.

Баако изсумтя тихо и уплашено, когато електрокарът излезе от асансьора в някакъв просторен склад. Помещението беше високо пет-

шест метра и бе пълно с редици рафтове. Други електрокари сновяха из него, натоварени с кашони и контейнери.

Дуло на автомат избута Ковалски от асансьора и го накара да последва клетката. Той полагаше всички усилия да изглежда уплашен: беше присвил рамене, но оглеждаше рафтовете в търсене на нещо, което би могло да му послужи. Всички сандъци и кашони обаче бяха с надписи на китайски и нямаше как да разбере какво има в тях — оръжия или спагети.

Излязоха от склада и продължиха през лабиринт от коридори, рампи и покрай подземни помещения, в които имаше кози, овце и няколко оклюмали свине.

„Какво е това място, по дяволите?“

Докато вървяха, броят на персонала — предимно с лабораторни престилки, униформи или работни комбинезони — постепенно намаля, докато не стигнаха до район с гневни на вид червени знаци.

Дори Ковалски можеше да се досети за значението им.

Забранен район... Влизането забранено.

Групата им обаче продължи напред. Тук нямаше други хора. Накрая стигнаха до нещо като дълъг затвор с редица бетонни клетки с размерите на гараж. Изглеждаха празни, но ако се съдеше по драскотините, дупките и петната по бетона, бяха използвани усилено.

В другия край имаше стоманена врата като на банков трезор с кървавочервен светещ надпис над нея. Един от войниците посочи към нея, но друг го удари по ръката и го сгълча. Явно дори любопитството какво има зад вратата се наказваше сурово.

Ковалски присви очи.

„Интересно...“

Но вратата не беше тяхната цел. Електрокарът спря наред клетките и водачът му излая нещо на китайски. Един войник изтича напред и отключи една клетка, а водачът спусна клетката на Баако на пода. Другите двама войници тръгнаха напред, като метнаха автоматите си на рамо и извадиха електрическите остени. Четвъртият държеше автомата си насочен към гърдите на Ковалски, като гледаше да стои достатъчно далеч, ако на пленника му хрумне да предприеме нещо.

Войниците с остените завикаха и заръчкаха Баако, който се беше свил уплашено в дъното на клетката — опитваха се да го накарат да

влезе в отключената клетка. Ковалски можеше само да си представи ужаса на разтрепераното създание.

— Спрете! — накрая извика той и вдигна ръце с разтворени длани, за да покаже, че иска да помогне. — Оставете ме да го взема преди да сте му докарали инфаркт, мътните да ви вземат!

Нямаше представа дали някой от похитителите му знае английски, но показва намеренията си ясно, като бавно пристъпи към отворената врата на клетката на Баако и махна на косматия приятел да дойде при него.

— Всичко е наред, Баако — каза той. — Ще го направим заедно.

Независимо дали го бяха разбрали, или не, войниците го оставиха на мира.

Баако дишаше тежко, очите му се стрелкаха във всички посоки. Изглеждаше така, сякаш ще рухне всеки момент.

Ковалски се потупа по гърдите. „Погледни ме, приятел“.

Очите на Баако се обърнаха към него.

Ковалски вдигна ръка и започна бавно да прави знаци, като се обръщаше към обучението на Баако, за да го отдалечи от ръба на сляпата паника. Накрая скръсти юмруци и ги потупа в китките.

[*Аз ще те пазя.*]

Баако продължаваше да диша тежко, но погледът му се успокои. Ръцете му, с които беше прегърнал косматите си колене, се отпуснаха и той също тупна юмруци, като изсумтя тихо.

Ковалски кимна.

— Точно така.

Баако протегна ръка към него и Ковалски за миг си помисли за сестра си Ани. Тя често посягаше към него така, търсеше утеха от поголемия си брат винаги, когато беше уплашена, било в кабинета на лекаря или по време на някой от пристъпите на пиянска ярост на баща им.

Топли пръсти се свиха около неговите.

„Точно така, приятел“.

Ковалски поведе Баако от електрокара, помогна му да скочи на пода и го поведе към бетонната клетка. От една килия в друга.

Един от войниците излая нещо и пръстите на Баако се свиха толкова силно, че едва не смазаха ръката на Ковалски. Той стисна зъби от болка и махна с другата си ръка на групата.

— Дръпнете се назад, по дяволите!

Клетката беше мизерна. Бетонният под беше покрит с тънък слой пръсната слама. Кофата в ъгъла беше наполовина пълна със зеленикава вода. Нямаше играчки и въжета за люлеене — нищо, което да разсее Баако от мрачната обстановка. Най-лошото бяха стоманени окови, висящи застрашително от задната стена.

Един войник извика на Ковалски, този път по-меко, и му махна да излезе.

Ковалски погледна пръстите, които продължаваха да го държат здраво.

„Майната му!“

Седна на студения бетон и потупа сламата до себе си, приканвайки Баако да седне до него, после се обърна към войника.

— Оставам.

„По-добре тук, отколкото другаде“.

Войникът се посъветва с другарите си и сякаш стигнаха до някакъв консенсус. Един от тях вдигна кош с връзки натъртени банани, моркови и клонки с листа, пусна го през прага и го срита към тях. Друг затвори вратата и я заключи с голям ключ.

— Май разбраха — промърмори Ковалски под нос.

Електрокарът обърна и се отдалечи, следван от войниците. След излизането им от затвора двойната врата се затръшна, но преди това Ковалски забеляза, че единият остава на пост от другата страна.

„Значи не поемат никакви рискове с новите си затворници“.

Ковалски освободи ръката си от пръстите на Баако и се изправи. Погледна към другия край на коридора, към затворената стоманена врата. Забеляза светеция до нея четец на длани и редицата насочени към клетките камери по тавана.

Баако също използва възможността да се огледа и подуши въздуха. После доближи нос към едно тъмно петно под сламата. Каквото и да беше надушил, миризмата го накара да се дръпне.

Ковалски не го винеше. Приличаше на засъхнала кръв.

За да разсее Баако, той вдигна коша с храна и отиде до маймуната.

— Не е точно пица и бира, но ще свърши работа.

Остави коша на пода, извади един банан и му го подаде. Баако клекна и се извърна — отказваше храната. Не беше ял, откакто го бяха

заловили. Мария го беше накарала да пийне малко вода, но това беше всичко.

— Трябва да ядеш — каза Ковалски.

Баако се обърна и докосна устните си. В очите му продължаваше да се чете страх.

„По дяволите, забравих за предавателя...“

Премести се така, че да застане между камерите и Баако, и протегна ръка.

— Всичко е наред. Изплюй го.

Баако го разбра достатъчно, за да се подчини. Олигавената гривна падна в шепата на Ковалски и той я огледа, като продължи да стои с гръб към камерата. Зелената светлина, която обикновено светеше на джипиеса, сега едва мъждукаше. Батерията свършваше.

„Не че върши някаква работа под целия този бетон“.

Изруга под нос.

Баако изсумтя разтревожено и наведе глава — може би беше решил, че Ковалски му е ядосан.

— Не говоря на теб, приятел. — Той прибра предавателя и забрави за него. Точно сега имаше по-непосредствена грижа. — Хайде да хапнеш нещо.

Отново подаде банана, но получи само отчаян поглед от страна на съкилийника си. Сестра му Ани често правеше подобна физиономия, когато се опитваше да я накара да яде. Отчасти анорексията ѝ се дължеше на болката, но до голяма степен бе и отражение на жалките опити на брат ѝ в готвенето.

Ковалски седна до Баако. Сложи банана в скута си, после вдигна ръце настрани, стисна юмруци и наду мускули.

[Трябва да си силен]

Повтори знака, като леко го промени — сви пръсти като хищни нокти, след което стисна ръце.

[И храбър]

Накрая събра пръсти и ги доближи до затворените си устни.

[Затова трябва да ядеш]

Баако погледна банана. Ковалски го взе, обели го и отново му го подаде.

Баако най-сетне посегна и го взе. Пъхна обеления край между устните си, после имитира първия знак на Ковалски с вдигнатите

юмруци и стегнатите мускули. Накрая посочи Ковалски.

[И ти трябва да си силен]

Отхапа половината банан и му подаде другата половина.

Ковалски изглежда банана с гримаса, после сви рамене.

„Майната му“.

Взе банана, дообели го и задъвка.

„Е, все нещо трябва да се яде“.

15:13

„Къде ме водят?“

Уплашена от онова, което я чакаше, Мария вървеше по пищен коридор. Стените бяха покрити с алена щампована коприна, дограмата на прозорците бе позлатена. Под краката ѝ имаше тъкана на ръка пътека, приличаща на гоблен.

„Къде съм?“

След като я отделиха от Ковалски и Баако, Гао я качи в асансьор и се спуснаха в подземен комплекс, където ги чакаше войник с електромобил, който ги закара през подземното съоръжение. В движение Мария успя да надзърне през прозорците в големите лаборатории. Разпозна оборудване, използвано при генетичните изследвания — термични барабани за размножаване на ДНК, фурни за инкубация на нуклеотидни сонди, центрофуги за разделяне на макромулекули. В едно помещение имаше апарат „СекуиДжен“ като онзи в собствената ѝ лаборатория, използван за секвениране на ДНК.

Накрая стигнаха до друг асансьор и Гао я принуди с вдигнат пистолет да влезе в кабината, която се качи в тази по-стара сграда. Ако се съдеше по резбите по дървото и обзавеждането, сякаш беше прехвърлена от съвременната епоха в седемнайсети век. По дължината на коридора имаше малки прозорци с изгледи към някакво езеро с водни птици, а зад дърветата се виждаше и останалата зоологическа градина.

„Значи още съм на територията на зоопарка“.

Напред имаше затворена врата, пред която стоеше мъж с униформа и високи черни ботуши. Макар да изглеждаше няколко години по-възрастен от нея, той беше красив по един пакостлив начин

— черта, която се подсили от топлата усмивка, с която ги посрещна — или по-точно, посрещна спътника ѝ.

— Gao, huanāyíng huí jiǎ, dìdu.

Гао прибра пистолета в кобура си и го прегърна.

— Xiè xiè, Чан.

От искрената им прегръдка Мария предположи, че са братя, и чак после видя приликата помежду им. Докато двамата разговаряха полугласно, тя забеляза недоловимата разлика в поведението им, дължаща се не само на разликата в годините, но и вероятно на повишения чин на Чан.

Накрая по-големият брат — Чан — почука на вратата, чу се приглушен отговор и той отвори. Влезе пръв, а Гао я бутна да го последва.

Мария си спомни предупреждението му, когато го попита къде я водят.

„При генерал-майор Лау. Да видим дали ще живеете“.

Очакваше да я разпитва някакъв строг китайски военен, но когато влезе, видя слаба жена с колосана зелена униформа. Гърдите ѝ бяха покрити с разноцветни ленти, а на пагоните ѝ имаше големи звезди. Ако се съдеше по сивата коса и бръчките по лицето ѝ, вероятно беше над петдесет.

Жената не беше сама.

На съседното канапе седяха двама по-възрастни мъже, които не бяха китайци. А от двете страни на широкия прозорец зад бюрото на генерала стояха двама въоръжени стражи.

По-възрастният от мъжете се изправи. На лицето му се изписа объркване и шок, докато нагласяше очилата си и я оглеждаше.

— Лена?

Мария беше свикнала с подобни обърквания и го поправи.

— Лена е моя сестра, близначки сме. Аз съм Мария.

— А, да, да — каза мъжът и се отпусна обратно на канапето, засрамен от грешката си.

Не беше необходимо да чуе британския му акцент, за да се сети, че това трябва да е професор Алекс Райтсън, геологът, открил пещерната система в Хърватия. Монк ѝ беше показал снимки на двамата отвлечени изследователи. Другият очевидно бе френският

палеонтолог д-р Дейн Арно. Макар че бе с дваайсет години по-млад от геолога, в момента изглеждаше също толкова изнемощял и стар.

Жената заобиколи бюрото.

— Доктор Крандъл, много се възхищавам на работата ви. Аз съм Дзяйин Лау, генерал-майор от Народната освободителна армия.

И ѝ протегна ръка. Мария я стисна — не искаше да е груба с жената, която щеше да реши участието ѝ.

Погледът на Дзяйин се премести към Гао и по-големия му брат и тя бързо каза нещо на мандарин и посочи вратата. Чан се опита да възрази и изглеждаше разтревожен, но тя го скастри и той излезе бързо, следван от Гао.

Щом видя раздразнението им, Мария почувства малко повече симпатия към домакинята.

Въпреки това реши да мине в настъпление. Изправи рамене и попита твърдо:

— Откъде знаете за работата ми?

Дзяйин ѝ махна да седне във фотьойла срещу канапето.

— Кой според вас финансираше проучването ви?

Не толкова поканата, колкото шокът накара Мария да се отпусне тежко в креслото.

— Ка... какво искате да кажете?

— Вашият защитник от Националната научна фондация, жената, която участваше в научния съвет на Белия дом и помогна на вас и сестра ви за финансирането на изследването ви...

— Ейми...

Дзяйин кимна.

— Да. На доктор Ву беше добре платено да улесни потока пари от Академията за военни науки в Пекин към вашия център за примати в Съединените щати. Жалко, че я изгубихме.

„Изгубили са я?“

Мария се опита да запази безстрастна физиономия, докато умът ѝ бясно работеше в опит да проумее всичко, което бе чула. Ако казаното беше истина, значи двете с Лена от самото начало бяха работили за китайците. Били са кукли, чиито конци са се дърпали от Ейми Ву.

„Как е възможно това?“

Мария смяташе Ейми за приятелка. А вместо това тя се бе оказала нещо като къртица. Мария задиша тежко, идеше ѝ да стисне главата си с ръце. Спомни си колко здраво ги гонеше Ейми, как ги караше да работят по-бързо, да оставят настрана първоначалните си опасения около създаването на горила хибрид, за да проверят теориите си.

Открай време идеята да използват човекоподобни маймуни в научно изследване не ѝ харесваше. Беше водила разгорещени спорове с Ейми по тази тема. Човекоподобните маймуни бяха интелигентни животни с богат емоционален и когнитивен живот. Показваха признаци, че се самоосъзнават, можеха да разберат индивидуалната си роля в миналото и бъдещето. Какво право имаха хората да ги затварят и измъчват в името на науката?

Въпреки това накрая Ейми намери начин да я убеди, да успокои тревогите ѝ, да я придума да прекрачи моралните граници, които си беше поставила.

„И виж какво направих...“

Дълбоко в себе си Мария знаеше, че не бива да стоварва цялата вина върху Ейми. Беше се оставила да бъде убедена, защото *самата тя* искаше да научи истината, да докаже хипотезата си за Големия скок напред. Но най-вече искаше да види дали може да успее там, където мнозина други се бяха провалили.

„Включително и китайците“.

Двете с Лена бяха разработили иновативни техники за хибридизация, които все още не бяха публикувани. Дори Ейми не бе напълно в течение с тях.

„И слава богу“.

Мария започна да разбира защо са я отвлекли, но техниките бяха повече по специалността на Лена, отколкото по нейната. Сестра ѝ беше техническият експерт и работеше по проекта на молекулярно ниво. Ролята на Мария бе да се справя с голямата картина — отглеждането, обучаването и тестването на Баако.

— Надяваме се, че ще се съгласите да продължите изследването си при нас — каза Дзяйин, потвърждавайки страховете на Мария. — Разбирам отвращението ви към начина, по който доведохме вас и тестовия ви образец тук. Но и двете с вас сме учени, които търсят истината. В крайна сметка какво значение има дали изследването ви

ще бъде проведено тук или в Щатите? Ако ни съдействате, можете да живеете чудесно, с всички ресурси на китайското правителство на ваше разположение, без никакви ограничения от етично или друго естество, които ви връзват ръцете в Съединените щати.

Мария се опита да изглежда заинтригувана вместо ужасена.

— Разбира се — добави Дзяйин, — това се отнася и за сестра ви.

— Лена?

Преди да я отвлекат, Мария очакваше вести от Хърватия за издирването и спасяването на сестра ѝ от някакви наводнени пещери. След това не беше чула нищо.

— Тя... жива ли е? — насили се да попита.

— Забелязали са я в Загреб — отвърна Дзяйин. — Надяваме се скоро двете да бъдете отново заедно.

Мария стисна ръце в скута си, за да прикрие треперенето им. Погледна към двамата мъже.

Професор Райтсън ѝ се усмихна едва-едва.

— Докато е жива, винаги има надежда.

Д-р Арно не я погледна в очите. Очевидно не беше такъв оптимист.

Мария се опита да смени темата.

— Защо изобщо е бил набегът в онези пещери? Само за да отвлечете сестра ми ли?

— Всъщност възнамерявахме да я пипнем в Германия, в института ѝ. Но поради лошото време тя замина един ден по-рано от очакваното. Съдбата е капризна и обича да разваля и най-добре планираните стратегии.

— Тогава какво сте търсели в пещерите?

— Ще ви покажа.

Дзяйин ѝ даде знак да отиде до дългия пластмасов сандък на канапето. Закопчалките вече бяха свалени, така че китайката просто вдигна капака. Мария впери поглед вътре. Моментално позна фосилните останки на скелет. Въпреки че сърцето ѝ биеше в гърлото, не можеше да отрече искрата професионален интерес.

Наведе се, за да огледа черепа по-добре, и остана изумена от доброто му състояние.

— Тези останки не са човешки... или по-скоро, не са на *Homo sapiens*.

— Неандерталски са — обади се Райтсън.

Мария се намръщи и посегна с пръст към надочните дъги.

— Не, не мисля. Поне не напълно. Лицевите кости са твърде плоски. Виждам и кътниците, изглеждат ми твърде малки.

Вдигна очи и видя, че Дзяйин ѝ се усмихва.

Но вместо нея заговори Дейн Арно.

— Аз забелязах същото — скръбно каза той. — И след подробно измерване смятам, че си имаме работа с останките на хибрид, на издънка, много близка до първоначалното чифтосване между анатомично съвременен човек и неандерталец.

— Ако сте прав...

— Това ще е първото по рода си откритие — довърши Арно. — Изключително рядък екземпляр, при това открит *непокътнат*. Радиовъглеродното датiranje на професор Райтсън отнася останките към последната ледникова епоха, преди около четирийсет хиляди години.

Геологът кимна.

— Но най-интригуващи са противоречията във връзка...

— Достатъчно, Алекс — рязко го прекъсна Арно. — Никой не се интересува от подобни дребни аномалии.

Райтсън изглеждаше готов да възрази, но вместо това се облегна назад и скръсти ръце. Явно двамата учени бяха свикнали с подобни сблъсъци.

Арно затвори очи, после ги отвори, мъчеше се да се овладее.

— Именно заради невероятната находка се обърнах към института „Макс Планк“. И затова изрично помолих сестра ви да дойде в Хърватия.

— Заради изследванията ни върху хибридите между неандерталци и съвременни човеци — каза Мария.

Палеонтологът кимна.

— Да. Смятах, че в подходяща лаборатория ще има голям шанс да се извлече достатъчно ДНК, и исках нейната експертиза.

Мария го разбра. Подобно откритие можеше да даде отговор на всичко, да обясни какво представлява съвременният човек като вид, откъде са се появили хората.

„Ако двете с Лена разполагахме с подобна проба...“

Дзяйин откъсна вниманието ѝ от научния потенциал и го насочи обратно към непосредствената заплаха.

— Научихме за откритието на доктор Арно чрез един от агентите ни в института и действахме бързо. Може би дори прибързано.

Мария поклати глава. Китайската система на къртици и шпиони беше наистина ефективна. Тя знаеше, че китайски студенти влизат в технически университети навсякъде в Съединените щати и чужбина, но очевидно много от тях си отваряха очите на четири и бяха готови да съобщят на господарите си за всяко значително откритие.

— Подобно откритие може да скъси собственото ни изследване с десетилетие, а може би и повече — продължи Дзяйин. — Особено при наличието на подходящ екип.

И кимна към Мария и останалите.

Мария се изправи и попита:

— Какво по-точно се опитвате да постигнете?

— По-добре да ви покажа.

И Дзяйин ѝ даде знак да тръгне към вратата. Двамата мъже също станаха — Райтсън се изправи със стон и се хвана за кръста.

— Надявам се да спечелим съдействието ви — каза Дзяйин на Мария. — Доктор Арно, вашата експертиза като палеонтолог също може да ни бъде от полза. Професор Райтсън, за съжаление нямаме особена нужда от геолог, дори да е уважаван като вас. Но може би ще можете да ни помогнете в друга роля.

Старецът я погледна озадачено.

Дзяйин извади пистолета си, насочи го към Райтсън и стреля.

Объркването така и не напусна лицето на геолога, докато падаше на канапето. В челото му зееше дупка.

Внезапният гърмеж в затвореното пространство оглуши Мария. Тя залитна назад и едва не падна, но Дзяйин я задържа, като сграбчи ръката ѝ. Мария я погледна с ужас, моментално осъзнала целта на бруталното действие.

Това беше урок.

Мария го разбираше.

Бъди полезна... или умри.

12.

30 април, 11:10

Гуаданьоло, Италия

Грей вкара джипа „Мерцедес“ в поредния завой в планините Пренестини. Макар да им бе нужен само един час да стигнат от летището на Рим до тези височини, сякаш влизаха в друг район. Шумотевицата и тълпите на Рим бяха останали зад тях, докато се изкачваха към нивята и лозите на селска Италия.

Седналата на задната седалка Лена Крандъл беше свалила прозореца, за да пусне свежия топъл въздух на пролетния ден, но очите ѝ си оставаха измъчени от тревоги по сестра ѝ. При пристигането им в Италия бяха получили вест, че наблюдаваният от Сигма джипиес предавател най-сетне е замлъкнал, отбелязвайки последното известно положение на Мария някъде в Пекин. Монк току-що бе кацнал, за да продължи издирването на отвлечената група.

Междувременно групата на Грей имаше своя задача.

Отец Роланд седеше отзад до Лена. Беше заровил нос в малък туристически пътеводител, като в същото време придържаше на коляното си айпад, в който бе заредил цялата информация, която имаше за отец Атанасий Кирхер. Свещеникът бе купил пътеводителя, когато спряха в село Гуаданьоло да хапнат в „Ресторанте да Пеппе“ — старомодно семейно заведение с разпалена камина, над която бяха окачени нанизи домашна наденица. Роланд използва времето и да разпита местните посетители за крайната им цел — Сантуарио дела Менторела.

Католическото светилище, чиито руини бяха открити и възстановени от отец Кирхер, се намираше в съседната планина Гуаданьоло. Беше кацнало като орлово гнездо на няколко километра нагоре, долепено до издадена скала, гледаща към долината Джовенцано. Според легендата именно там св. Евстатий получил видението си с елена, носещ сияйния кръст между рогата си.

Грей си представи избледнялото изображение в дневника на отец Кирхер.

„Да се надяваме, че не сме тръгнали да гоним вятъра“.

Щом излязоха от завоя, пред тях изникнаха няколко скупчени каменни постройки с керемидени покриви. Грей подмина крайпътна табела с надписи на италиански, полски и английски.

Сейчан, която седеше отпред с опрян на прозореца лакът, се намръщи на табелата.

— Защо навсякъде има надписи на полски?

Права беше. Дори в малкото село, където бяха спрели да обядват, имаше книжарница с доста книги на полски.

— През 1857 година папа Пий XI дал църквата на Конгрегацията на възкресението, които са полски орден — обясни Роланд. — Интересното е, че папа Йоан Павел II често посещавал това светилище и дори дошъл тук веднага след избирането му за папа. Същото се отнася и за наследника му, папа Бенедикт.

— Значи отец Кирхер е оставил сърцето си тук — отбеляза Грей. — Както и един папа от онова време. А сега папите идват тук на първото си поклонение. Определено изглежда, че това място е важно.

Роланд вдигна пътеводителя.

— Тук пише също, че в светилището са погребани светите мощи на повече от двеста светци.

Лена се обърна от прозореца, заинтересувана от този странен факт.

— Защо толкова много?

— Вероятно защото повечето хора вярват, че тази църква е най-старото марианско светилище на света.

Лена сбърчи чело.

— Марианско?

— Място, посветено на Мадоната, на Дева Мария — обясни Роланд. — Светилището е било основано от император Константин някъде през четвърти век. Бенедиктинският орден се грижил за това място в продължение на почти хиляда години, след което то запустяло. Смята се, че самият свети Бенедикт е прекарал известно време тук в уединение и молитви, като е живял в една пещера на няколко крачки от църквата. Тя още може да се посети.

— Мисля, че приключих с пещерите в обозримо бъдеще — каза Лена и Сейчан изсумтя развеселено.

Подминаха малко гробище и Грей паркира на почти пустия паркинг до един манастир. Църквата на светилището се намираше наблизно. Невзрачната ѝ романска фасада с нищо не загатваше за значението на това място. Кръглият прозорец розета над простите дървени врати отразяваше слънчевата светлина, а под него имаше бронзова статуя на някакъв папа, вдигнал ръка за благословия.

— Това ли е мястото? — малко разочаровано попита Лена.

Грей слезе от колата и се огледа. Макар църквата да не изглеждаше впечатляващо, гледката от скалата компенсираше. Планините се губеха в далечината на север и юг, а на изток се откриваше широка долина, спускаща се далеч долу на отвесни скали и гори до далечните поля и лози.

Останалите също слязоха и се събраха около него.

— Първо да проверим църквата — каза Роланд. — Монахините вероятно знаят повече за загадките на това място, отколкото ще открием в туристическия пътеводител.

И тръгна към вратата, като оправяше бялата си якичка. Грей и двете жени го последваха. Ако някой можеше да изкопчи тайните от местна монахиня, това щеше да е свещеник от същата вяра.

Слънцето беше в зенита си и денят бе топъл и светъл, което превръщаше студените бурни планини на Хърватия в далечен спомен. Въпреки това Сейчан беше нащрек и често поглеждаше към пустия път, водещ дотук. Когато стигнаха вратата на църквата, тя изостана.

— Нещо не е наред ли? — попита Грей.

— Подходът дотук... — Тя присви очи. — Има само един път нагоре и надолу.

Права беше. Бяха изолирани на върха и лесно можеха да ги приклепят. След станалото в Хърватия Грей не я винеше за подозрителността ѝ. Той пооправи лекото си яке и докосна тежкия „Зиг Зауер“ в кобура под мишницата си.

Сейчан забеляза движенията му и го погледна в очите.

— Ще остана тук. Вие поогледайте.

Грей оценяваше предпазливостта ѝ. Макар да нямаше признаци, че ги следят, защо да рискуват? Стисна за миг ръката ѝ. Пръстите му се плъзнаха по вътрешната страна на китката ѝ и той си спомни как беше целувал нежната плът — но сега усети твърдата дръжка на скритата

под ръкава ѝ кама. Тя му напомни за истинската природа на жената, която обичаше, за сместа от нежност и стомана.

Такава беше Сейчан.

Роланд отвори вратата на църквата.

— Захващай се за работа — дрезгаво прошепна Сейчан на Грей. В изумрудените ѝ очи се четеше предизвикателство и заплаха: „И не ме оставяй да чакам твърде дълго. Кой знае в каква пакост ще се забъркам?“

11:21

Роланд влезе в църквата, топна пръсти в купела до вратата и прошепна молитва. Прекръсти се, като се поръси със светена вода. Както обикновено, влизането в дома Господен го изпълваше с трепет и благоговение. Дори лекият аромат на тамян, смесен с дима на свещите, го посрещаше като скъп приятел.

Макар отвън църквата да изглеждаше неугледна, отвътре белите гипсови стени бяха изпълнени със святост и се извисяваха в готически сводове. Пътеката между дървените пейки водеше към олтара, а на площадка отгоре се издигаше великолепен орган от осемнайсети век. Отстрани имаше прозорци със стъклопис и минаващата през тях слънчева светлина осветяваше вековни стенописи и картини. Но истинското съкровище на светилището Менторела беше олтарът.

В нишата зад него се издигаше голяма дървена статуя на Богородица. Беше изработена през дванайсети век и представляваше Мария седнала на трон с младенеца Иисус на ръце. На главите на двете фигури имаше корони с инкрустирани скъпоценни камъни и перли. От двете страни се издигаха високи бронзови свещници, които осветяваха статуята и създаваха впечатление, че тя сияе отвътре, сякаш самото дърво бе пропито със святост.

Роланд тръгна към нея, заплепен от великолепието ѝ.

Лена заговори зад него и развали магията.

— Знаем ли изобщо откъде да започнем търсенето си?

Роланд забави крачка, когато думите ѝ му напомниха задачата им — да открият онова, което отец Кирхер бе извадил от пещерите. Изчака Лена и Грей да го настигнат в средата на нефа, огледа се и забеляза колко малко са хората в църквата. Двама туристи — съпруг и

съпруга — бавно обикаляха около пейките, а една самотна възрастна жена, покрила косата си с шал, бе коленичила и се молеше със сведена глава.

Единственият друг човек беше жена в черните одежди на монахиня. Стоеше до олтара със скръстени ръце, скрила пръсти в ръкавите си. Предвид възрастта на манастира Роланд очакваше да види възрастна монахиня, но тази изглеждаше на по-малко от трийсет. Косата ѝ бе прибрана под забрадката ѝ, но ясните ѝ очи искряха от младост. Погледът ѝ се стрелна към римската му якичка и тя скромно кимна, отдавайки дължимото на сана му.

— Да видим дали тя няма да ни помогне — каза Роланд и продължи между пейките към олтара.

— Dzień dobry — поздрави го тя на полски, после повтори на италиански: — Buongiorno.

Роланд се усмихна на опита ѝ да е полезна на всички посетители — или поне на онези, които явно идваха най-често.

— Lei parla inglese? — попита той на италиански.

— Разбира се, отче — отвърна тя на английски, но полският ѝ акцент си личеше. — Всъщност живях две години в Атланта Сити. Като крупие на блекджек.

Роланд се разсмя.

— Не е най-обичайният път към служба на Господ.

Тя се усмихна и сведе смутено очи.

— Работата беше добра, заплатата също, а и видях повече свят.

— Разбирам ви — каза той и ѝ се усмихна топло. — Мога ли да попитам за името ви?

— Сестра Клара.

— Отлично. Сестра Клара, надяваме се, че ще ни помогнете.

— Стига да мога, отче.

— Идваме чак от Хърватия да научим повече за това светилище. По-конкретно се интересуваме от информация за свещеника, ръководил реконструкцията му през седемнайсети век.

— Имате предвид отец Кирхер.

Роланд леко се стресна, но после си даде сметка, че всяка тукашна монахиня несъмнено познава подробно историята на това място, и каза:

— Да, именно. Преподавам в католическия университет в Загреб и дисертацията ми е посветена на почитаемия отец. Дойдох тук да науча повече за последните му години, да разбера защо е бил така отдаден на възстановяването на светилището и по-точно защо лично е участвал в него. Надявах се, че може би вие или някоя от сестрите тук знае повече, отколкото може да се прочете в книгите.

— Дори да са само легенди и слухове — добави Грей. — Всичко, което може да ни помогне да научим повече за работата му тук.

Сестра Клара посочи мраморния под пред олтара.

— Можем да започнем направо оттук. Сърцето на отец Кирхер е погребано в основата на този олтар по негова молба към папата. Искал е милостта на Мадоната завинаги да сияе върху него.

— Значи отец Кирхер е бил обсебен от Дева Мария — обади се Лена.

— Мисля, че по-точният израз е *дълбоко почитал*. Именно затова е помолил да възстанови светилището. Защото това е най-старото място, посветено на Светата майка.

Роланд погледна въпросително Лена и видя, че очите ѝ блестят — беше се сетила нещо. Той дръпна нея и Грей настрани и попита тихо:

— Лена, какво мислиш?

— Ева е била жена, *майката* на всички нас — прошепна тя. — Ако отец Кирхер е търсил място, на което да почита и нея...

„Това би било идеалното място да погребат костите ѝ“.

— Но ако си права, как може да е скрил такъв гроб? Как би го отбелязал?

Грей предложи решение.

— Не спомена ли, че отец Кирхер живо се е интересувал от йероглифи и че дори е гравирал някои от собствените си символи върху древноегипетски обелиски?

— Така е, но какво общо има това с...

Грей продължи:

— И нали е започнал да смята, че йероглифите може да са изгубеният език на Адам и Ева?

Очите на Роланд се разшириха от изумление и той погледна американеца с повече уважение.

— Да видим — каза и се върна при Клара. — Сестро, когато е наглеждал реконструкцията, почитаемият отец е положил лично някои тухли и е участвал във възстановяването на украсата, нали?

— Точно така.

— Изумително. Знам, че може да ви се стори странно, но тук има ли нещо, върху което са били изписани йероглифи за украса?

Клара повдигна изненадано вежди.

— Всъщност има, отче. — Обърна се към една странична врата.

— В параклиса на свети Евстатий. Мога да ви покажа, ако желаете.

Роланд сведе глава и се опита да запази спокойствие.

— Ще ви бъдем изключително благодарни.

Тя ги поведе покрай олтара към малка дървена врата и я отвори. Слънчевата светлина струеше от малкия двор зад църквата. Застлана с чакъл пътека водеше през градина с маслинени дръвчета и розови храсти, между които бяха пръснати мраморни статуи.

— Продължете по пътеката и ще стигнете до разклонение — упъти ги тя. — Наляво са стълбите към пещерата на свети Бенедикт, а надясно ще откриете Скала Санта, Светото стълбище. Качете се по него и ще стигнете до параклиса на свети Евстатий.

Грей тръгна пръв, като кимна на Клара.

— Благодаря, сестро.

Клара докосна Роланд по ръката и го спря.

— Питайте за *легенда*, свързана с отец Кирхер. — Тя кимна към уединения параклис, кацнал на самия връх. — Говори се, че той е работил по онази постройка с един-единствен зидар. Единственият друг човек, когото допускал там по време на строежа, бил негов приятел, епископ Николас Стено. Според архивите ни епископ Стено и отец Кирхер прекарвали много време заедно там и именно епископът донесъл сърцето на Кирхер в светилището Менторела след смъртта на почитаемия отец.

— Това е наистина изключително интересно — каза Роланд. — Благодаря, сестро.

Тя кимна, върна се в църквата и затвори вратата.

Роланд пое след Грей и Лена тръгна до него.

— Какво значи това?

— Може би нищо, но попаднах на името Николас Стено при проучванията ми за дисертацията. Бил датски учен, няколко

десетилетия по-млад от отец Кирхер. Движели се в едни и същи кръгове и станали близки приятели. Но най-интересното е, че Стено се занимавал с това, което днес може да се нарече палеонтология. Изучаването на вкаменелости, стари кости и тъй нататък.

— Мислите дали това, че отец Кирхер се е сдобил с предполагаемите останки на Ева, е свързано с приятеля му.

Настигнаха Грей на разклонението. Роланд посочи стръмните каменни стъпала, които се виеха нагоре вдясно.

— Според това, което каза сестра Клара, двамата сякаш са се занимавали с нещо тайно, свързано с параклиса.

Грей беше спрял да огледа другата пътека, която водеше надолу към отвесна скала, в която зееше тъмен отвор.

— Това там трябва да е прочутата пещера. — Посочи покритото със стъкло светилище при входа ѝ, пълно с черепи и кости. — А онова какво е?

— Костница — обясни Роланд. — Според пътеводителя в нея са останките на монасите, служили тук. Надписът върху мраморния пиедестал гласи: *Помнете — ние бяхме това, което сте вие. И ще станете това, което сме ние.*

— Вярно е, но определено е мрачно. — Грей се обърна към мраморното стълбище и тръгна нагоре.

Лена го последва, но се озърна назад към костницата.

— Да се надяваме, че *ние* няма да станем като тях преждевременно.

Роланд се усмихна. „И това е вярно“.

Грей ги поведе по стръмната Скала Санта. Стъпалата бяха от бял мрамор, излъскан от безбройните сандали, ботуши и обувки, минали по тях през вековете. Ниската стена отляво беше единственото, което пазеше изкачващите се да не паднат от отвесната скала.

— Сега разбирам защо го наричат Свето *стълбище* — отбеляза Лена, която се бе запъхтяла от изкачването.

— Било е замислено като предизвикателство и смирение за поклонниците, желаещи да стигнат до параклиса — изхриптя Роланд.

— Определено върши работа.

Роланд погледна напред, като заслони очи от слънцето. Малкият параклис изглеждаше аскетичен и прост на фона на синьото небе,

кацнал на скалата, гледаща към съседната долина. Четири засводени прозореца гледаха към четирите посоки на света.

Когато стигна вратата му, Роланд беше останал без дъх. Спря за миг и огледа панорамата от бели скали и покрити с папрати склонове. Лек ветреца носеше едва доловим аромат на бор.

„Какво е скрил отец Кирхер тук... и защо?“

11:48

Лена последва Роланд през прага в сенките на малкия параклис. След трудното катерене очакваше да открие нещо внушително и величествено, но интериорът беше спартански. Единствената украса бе малък мраморен олтар в другия край и няколко разтекли се свещи под просто дървено разпятие. Помещението бе не по-голямо от двоен гараж с прозорци, гледаци към посоките на света.

Роланд се загледа към тавана и пресичащите се каменни арки.

— Строителната техника е същата като онази, която видяхме в параклиса в пещерите.

Беше прав и това я накара да се замисли. Ако параклисът в пещерата бе построен да приюти костите на мъжа неандерталец, дали тази постройка не беше някаква насока за направеното с останките на жената?

Роланд се огледа.

— Сестра Клара каза, че имало йероглифи.

Грей тръгна покрай стените на помещението, като прокараваше пръсти по стените под прозорците и се вглеждаше внимателно.

— Всички тухли са изписани. Редовете вървят на пояси по цялото помещение. Най-горният прилича на латински. Под него е на гръцки.

Лена отиде при него. Той клекна и продължи:

— Следващият пояс е на китайски... А най-долният е редица египетски йероглифи.

Роланд клекна до тях.

— Все едно ги е наредил по възраст. Назад във времето.

Лена прокара пръсти по най-долния пояс, впечатлена от способността на отец Кирхер да имитира древната писменост.

Продължи покрай стените, като оглеждаше трите реда йероглифи ниско над пода.

Роланд я следваше.

— Един от най-големите издадени трудове на отец Кирхер е тритомният *Oedipus Aegyptiacus*. Пространен трактат върху Египет, йероглифите и древната мъдрост. Смесва гръцки митове, питагорейска математика, арабска астрология, библейски разкази и дори алхимия в опит да разбере универсалния източник на цялото познание.

— Като някаква голяма обща теория на разума — каза Лена.

Роланд кимна.

Лена внезапно почувства някакво родство с отдавна починалия свещеник. „Ние с Мария изучаваме същото, опитваме се да открием произхода на човешкия разум“.

Грей огледа йероглифите и попита:

— Можете ли да преведете нещо от това?

Роланд се намръщи.

— Най-вероятно са безсмислици. Отец Кирхер е смятал, че е открил начин да разчита йероглифи, но в крайна сметка се оказало, че се е заблуждавал.

— Тогава какво се надяваме да открием тук? — попита Лена.

Очевиден отговор нямаше и тримата се умълчаха.

След няколко минути тя беше готова да се признае за победена, но Грей посочи една част от стената.

— Вижте тук. На средния ред, двете антилопи. Обърнете внимание на тази отдясно, с изправените рога.

Потърка с палец, за да разкрие по-добре голямата колкото монета вдлъбнатина между рогата. Погледна спътниците си.

— Прилича на йероглифно представяне на символа на свети Евстатий. Рогата на елена с кръста.

— Като онова, което открихме в дневника на Кирхер — каза Лена. — Но какво означава?

Грей се обърна към нея и протегна ръка.

— Може ли ключа?

Лена го разбра, извади ключа от джоба си и му го подаде.

Грей доближи върха ключа до вдлъбнатината между рогата. Диаметърът беше същият.

— Обърни внимание, че върхът на ключа стърчи с около сантиметър, почти като перфоратор.

Роланд го погледна със съмнение.

— Мислиш си, че пасва?

Грей извади химикалка и я напъха във вдлъбнатината.

— Запълнена е с нещо рохкаво. — Разтри изпадналия пълнеж между пръстите си. — Прилича ми на фин пясък и може би восък.

— Опитай пак.

Грей нагласи върха на ключа и удари силно халката с длан. Ключът потъна с чегъртане до първия зъб. Грей го извади и издуха оронения пълнеж.

— Мисля, че се получи. Отдолу има жлеб. Изглежда, че е точно за зъба на ключа.

Измъкна ножа от канията в кубинката си и изчисти жлеба с върха му. После отново направи опит с ключа. Наложил се да бутне и ръчка, но накрая ключът потъна изцяло, чак до дръжката с черепите.

„Тази ключалка определено няма да проработи след толкова векове“ — помисли си Лена.

— Давай — каза Роланд с блеснали от надежда очи. — Освен че е изучавал забравени езици, отец Кирхер е бил майстор инженер и е създал какви ли не устройства, от магнитни часовници до автомати с пружина. В музея си в Рим дори имал статуи, които говорили, като усилвали гласовете на хора в друга стая.

Грей стисна дръжката на ключа и я завъртя.

Лена затаи дъх.

Откъм стената отекна силно изщракване. После една голяма мраморна плоча в подножието на олтара хлътна, завъртя се на скрити панти и видяха рампа, водеща надолу. От отвора се вдигна прах.

Лена предпазливо се отдръпна от дупката. Роланд пристъпи до нея, а Грей извади ключа и отиде при тях.

Рампата водеше към тънещи в полумрак стъпала, скрити под олтара. Изглеждаха изсечени в самата скала и се спускаха стръмно надолу.

— Като тъмно огледало на Свещеното стълбище отвън — прошепна Роланд.

„Но накъде води?“ — помисли Лена.

12:18

Сейчан се придържаше към сенките на манастирските стени. Обедното слънце се издигаше високо в ослепително синьото небе. Един сокол бавно кръжеше във въздушни течения, издигащи се от загретите планини. Свежият въздух ухаеше на бор с лек примес на розмарин от манастирската градина. Чуваха се гласовете на монахините — надигаха се и затихваха в молитвен ритъм.

Сейчан се опита да си представи какво ли е да живееш в такова уединение и изолация, да бъдеш в мир със себе си и с Бог. Младините ѝ бяха пълни с ужас и отчаяние, докато се мъчеше да оцелее в бедняшките квартали на Югоизточна Азия. Именно там я вербуваха и я обучиха по брутален начин, за да унищожат малкото човечност, останала в нея. Едва наскоро тя бе успяла да се примири с миналото си и се зае да поправи злините, които беше извършила, и да намери някакво подобие на покой.

Покой, на който още нямаше доверие.

Знаеше колко лесно може да ѝ бъде отнет той.

Погледна към църквата и към параклиса горе. Преди няколко минути беше видяла как Грей се изкачва там с останалите. Не се съмняваше в любовта му към нея, нито можеше да отрече чувствата, които изпитваше към него. Но колкото и да се опитваше да го скрие — а тя беше добра в слагането на маски, — не можеше да се освободи от предпазливостта, когато беше около него. Това бе някаква комбинация от страх, че ще го загуби, наред с чувството, че не го заслужава.

„Нито пък този нов живот“.

Затръшването на врата насочи вниманието ѝ към църквата. Някаква двойка на средна възраст се насочи към малкия паркинг. Жената пхна ръката си в ръката на съпруга си естествено и с лекотата на птичка, кацаща на клон. Каза нещо и мъжът се усмихна. Докато вървяха, двамата незабележимо се доближиха един до друг. Това бе танц, по-стар и от времето, подбуждан от двете им сърца, които биеха като едно, синхронизирани от изминалите години в свършен ритъм.

Гледката я подразни — не защото им завиждаше, а тъкмо обратното. Намираше ги за наивни, блажено невежи за суровата реалност на живота. За нея подобен мир беше илюзия, нарочна слепота, подобна на капациите на кон, които му пречат да се подплаши от опасностите около него.

В крайна сметка единственият истински и вечен покой можеше да се намери в смъртта.

„А аз нямам намерение да си отида без бой“.

Отекващо буботене откъсна вниманието ѝ от двойката и го насочи към пътя. На завоя се появи туристически автобус и бавно запълзя нагоре. Беше боядисан в яркочервено, със стилизиран дракон отстрани. Беше виждала подобни автобуси из цяла Европа, пълни с азиатски туристи с фотоапарати, които се движеха на групи и се придържаха към собствената си култура като стена срещу чуждото влияние. Знаеше, че някои туристически компании дори съветват клиентите си да не опитват местната кухня, а да предпочетат сергиите за макарони или азиатските ресторанти.

Макар че подобни автобуси бяха често срещана гледка в Европа, Сейчан все пак се скри по-дълбоко в сенките на манастира. Знаеше, че някаква китайска групировка е отвлякла Ковалски и сестрата на Лена и вероятно бе устроила засадата в Огулин.

За всеки случай се премести до един тесен прозорец, отворен за лекия ветрец от планините. Гласовете на монахините в обедната молитва се засилиха. По-рано беше обходила района: направи пълна обиколка на мястото и огледа различните пътища за отстъпление.

Приклекнала, тя се заслуша в хрущенето на чакъла под гумите на автобуса, който влизаше в паркинга. Използва момента да се прехвърли през отворения прозорец в празната стая и загледа как автобусът спря сред облак от прах и отработени газове.

Секунди по-късно вратите се отвориха и от него започнаха да слизат хора, които се протягаха, прозяваха и проверяваха фотоапаратите си. Екскурзоводът — дребна жена с яркоалено яке в тон с боята на автобуса — отвори чадър със същия цвят. Използва го и за сянка, и за да привлече вниманието към себе си, докато дърдореше високо на мандарин. След известно суетене поведе групата към дървената врата на църквата.

Сейчан се загледа в туристите. Всички бяха китайци, от деца до прегърбени старци. Очевидно не бяха ударен отряд. Въпреки това подобна тълпа предлагаше идеално прикритие за всеки, който би поискал да се доближи до групата на Сейчан. Тя внимателно огледа всички, като обръщаше внимание на начина, по който се движат, с кого разговарят, как общуват.

Шестима мъже — в края на двайсетте и началото на трийсетте — я изпълниха с безпокойство. Не вървяха заедно, нито разговаряха с някой от останалите. Вместо това погледите им се насочваха към върха малко по-целенасочено от нормалното, а един се загледа няколко секунди по-дълго в паркирания им джип. Когато се обърна, Сейчан забеляза издайническа издутина под лекото му яке.

Можеше да е фотоапарат — но тя не се върза на тази версия.

Трябваше да измисли някакъв план.

Времето на покой беше изтекло.

12:32

Грей поведе надолу по тъмното стълбище. То беше тясно и коварно стръмно, поради което се налагаше да вървят в колона. Той осветяваше пътя с малко фенерче, а Лена вървеше зад него и си светеше с телефона. Въздухът бе с няколко градуса по-студен, отколкото в слънчевия параклис горе, както и по-сух, отколкото беше очаквал.

„Все едно влизаме в прашна египетска гробница“.

Роланд прокара пръсти по стената.

— Ако питате мен, това стълбище може да води до някаква пещера в планината, подобна на пещерата на свети Бенедикт.

След още няколко стъпала преценката на свещеника се оказва вярна — лъчът на фенерчето на Грей изчезна в пещера. Беше малка, широка не повече от метър и половина. Когато слезе от последното стъпало, петата му потъна в нещо като счукани камъни по пода. Дръпна се, за да направи път на другите. Хрущенето на стъпките им звучеше силно в затвореното пространство, но недостатъчно, за да заглуши изненаданото общо ахване.

Лена вдигна телефона си по-високо.

Роланд се олюля, сякаш всеки момент щеше да рухне на колене.

В отсрещния край на пещерата върху изсечен от скалата трон седеше бронзова фигура на Дева Мария, точно копие на дървената Мадона в църквата — от короната с бижута на главата до младенеца Христос в скута ѝ.

— Прекрасна е — промълви Роланд.

Лена охлади ентусиазма му.

— Но не сме дошли тук заради нея. — Тя огледа каменните стени на пещерата. — Това е просто поредният параклис. Може би място, на което отец Кирхер се е молил на Дева Мария.

— Но все пак да откриеш такова свято място, скрито от векове... — Гласът на Роланд бе изпълнен със страст и звучеше така, сякаш щеше да заплаче. — Това е чудо!

Грей пристъпи напред и освети фигурата с фенерчето си.

— Засега не ме е грижа толкова за чудеса, колкото за отговори. Например, защо отец Кирхер е скрил тази статуя тук?

Погледна безметежните очи на Мадоната и си спомни как сестра Клара каза, че Кирхер поискал сърцето му да бъде погребано в църквата под святия ѝ поглед.

„Тук трябва да има нещо повече“.

Погледна в краката си и разрови едрия пясък. Не приличаше на отпадъци от строителството, а по-скоро на пълнеж на котешка тоалетна. Движението откъсна вниманието на Роланд от статуята.

Грей се наведе, взе няколко зрънца и ги разтърка между пръстите си.

— Прилича ми на материала с който беше запълнена ключалката. Някакъв пясък.

Роланд също се наведе и го огледа.

— Не е пясък — каза той и когато вдигна глава, на лицето му играеше лека усмивка. — А слюда.

— Слюда ли? — попита Лена.

— Да, слюда — потвърди Роланд. — Има я в торбички в някои шишенца с хапчета, за да попива влагата.

„Нищо чудно, че въздухът тук е толкова сух“.

— Материалът е бил интересен за учените от времето на отец Кирхер — продължи Роланд. — Той е написал няколко глави върху получаването му и способността да изсушава. Дори го е използвал, за да запази някои от частите на механичните си устройства.

Лена погледна назад към стълбите.

— Като заключващия механизъм горе.

Роланд кимна.

— Може би не само него — добави Грей. — Отец Новак, нали каза, че Кирхер е построил движещи се статуи, някои от които били изложени в музея му?

Очите на Роланд се разшириха.

— Не мисля, че... — Той се обърна към бронзовата скулптура на Мадоната. — Не може да бъде.

„Има само един начин да разберем“.

Грей отиде при статуята и я освети с фенерчето. Подозираше какво ще намери. Откри го в короната на главата на Мария — дупка във формата на кръст, оградена от полумесец от скъпоценни камъни.

„Като рога на елен“.

Роланд се прекръсти и прошепна молитва.

Лена изглеждаше не по-малко поразена от него.

Грей подаде фенерчето на Роланд и извади стария ключ на Кирхер. Наложил се да се опре на скута на статуята, за да стигне до короната.

— Внимателно — предупреди го Роланд.

Грей пхна докрай ключа в кръста. Завъртя го на пълен оборот — но не се случи нищо. Опита отново, но със същия резултат.

— Може ключалката да е счупена — каза Лена и скръсти нервно ръце на гърдите си.

Грей потрети опита си и усети леко напрежение, което се засилваше с всяко завъртане.

— Вътре сякаш нещо се затяга.

— Продължавай — подкани го Роланд с надежда в гласа.

Грей се подчини и продължи да върти ключа. Напрежението продължаваше да расте. Той разбра на какво се надява Роланд.

„Навивам нещо“.

След малко вече трябваше да полага усилия, за да продължи да навива; малките черепи се забиваха в пръстите му. Накрая нещо в статуята изщрака и бронзът звънна като камбана.

Грей се сепна и се дръпна назад, като измъкна ключа.

Роланд го сграбчи за лакътя — не за да не падне, а от смайване.

— Вижте!

Статуята забръмча и по дължината на Мадоната се появи тъмна линия. Статуята се отвори сама на две половини, подобно на някакъв бронзов саркофаг.

Кухата скулптура криеше в себе си останките на древен скелет. Но не просто сложен вътре. Костите бяха внимателно подредени и прикрепени към бронза, разположени точно като Мадоната. Фигурата

седеше безметежно, празните очни кухни се взираха надолу към тях под изпъкналите надочни дъги, така различаващи се от тези на съвременния човек.

— Открихме я — прошепна Лена. — Открихме Ева.

— И това не е всичко — каза Роланд и пристъпи напред. — Вижте какво държи.

В едната си ръка скелетът държеше еднометрова тояга от кост, която лежеше в скута му, подобно на Мадоната, държаща младенца Иисус, но не той привлече най-силно вниманието им. На едното коляно беше поставена каменна топка с размерите на грейпфрут.

Грей я освети с фенерчето си и се взря в изваяните по нея детайли — кратери във формата на звезди и гладките равнини на морета.

— Това е макет на Луната — каза Роланд. — Почти съвършено копие.

Лена пристъпи още по-близо.

— Невъзможно.

Грей не разбираше реакцията им. Роланд вече им беше показал рисунки на отец Кирхер, изобразяващи лунната повърхност. Находката не би трябвало да предизвика такива невярващи физиономии.

— Какво има? — попита той.

Лена го погледна. Наложил се да преглътне, преди да успее да отговори.

— По задната част на сферата още има парченца калцит.

Грей се намръщи неразбиращо.

— Това *не е* от времето на отец Кирхер — обясни Роланд. — Топката трябва да е била взета от онази ниша в праисторическата скулптурна галерия, за която ти разказахме. Личи си, че е откъсната от мястото ѝ, след като е била покрита с калцитни отложения през хилядолетията.

Лена посочи.

— Което означава, че макетът на Луната трябва да е на десетки хиляди години.

Грей се загледа в загадката.

Това вече беше невъзможно.

Роланд отстъпи крачка назад и вдигна ръка към челото си.

— Нищо чудно, че Кирхер е бил така обсебен от Луната, докато е търсел източника на древното познание. Подобно на нас, той би трябвало да разпознае невъзможността на тази находка.

— Може би затова е запечатал онези пещери — каза Лена. — И е оставил предупреждения никой да не влиза в тях.

— И затова накрая е скрил всичко тук — добави Роланд.

Лена докосна ръката на свещеника.

— По този начин Кирхер се доказва като *истински* учен. Защитил е и е запазил откритието си за бъдещите поколения.

Роланд въздъхна.

— Вероятно е прекарал последните години от живота си в тайно изучаване на всичко това. Споделил е наученото само с най-близките си колеги. И макар вероятно да не е разбирал напълно откритието си, очевидно е започнал да го почита.

Грей погледна прекрасната изработка на механичната Мадона. Нямаше как да не се съгласи със свещеника.

Лена вдигна ръка към дългата тояга между пръстите на скелета.

— Мисля, че е от слонова кост, може би от бивен на мамут.

— Какво трябва да представлява? — попита Грей.

— Не знам. Може би бастун. Ако се съди по артритните промени по някои от костите, тя е умряла много стара.

Грей се загледа в тоягата. Имаше чувството, че това е нещо повече от обикновен праисторически бастун, особено след като беше изложен по този начин. Можеше да различи едва доловими резки по дължината му, подобно на някакъв праисторически метър.

Лена се наведе напред.

— Вижте. Кутрето на тази ръка е зараснало след старо счупване.

— Счупен пръст. — Роланд надникна над рамото ѝ. — Също като на онези отпечатъци от длани, които видяхме над гроба ѝ.

— И в пещерата с нишите и статуите. Което означава, че става дума за *същата* жена. Тя е изрисувала стената и вероятно е създала това изображение на Луната.

Грей се дръпна назад и огледа скелета. От мястото си забеляза нещо, които другите двама бяха пропуснали. Вътрешната повърхност на двете половини на бронзовата Мадона криеха още загадки. От едната страна в метала беше гравирана карта. Грей виждаше голям остров, но останалите детайли бяха твърде дребни, за да ги различи.

На другата страна на обвивката имаше подвързана в кожа книга, пъхната в бронзов джоб. Горната ѝ половина се виждаше и върху подвързията се мъдреше познатият лабиринт.

Той насочи лъча на фенерчето към книгата и това привлече вниманието на Роланд. Свещеникът рязко издиша, когато осъзна онова, което Грей вече знаеше.

Ръцете на Роланд посегнаха към книгата, но после се отпуснаха предпазливо.

— Това е копие на дневника на Кирхер.

Преди да успеят да решат какво да правят, телефонът на Грей избръмча в джоба му. Той отговори и чу гласа на Сейчан.

— Опитвах се да се свържа с теб — забързано каза тя. — Имаме си компания.

13.

30 април, 17:04

Пекин, Китай

— Според картата на зоологическата градина горилите трябва да са след следващия завой — каза Монк.

Двамата с Кимбърли продължиха по пътеката, която се виеше покрай покритите с плексиглас клетки на маймуните. Монк беше вдигнал яката на якето си и държеше Кимбърли за ръка, докато се разхождаха из зоологическата градина, преструвайки се на съпруг и съпруга.

Погледна си часовника.

Бяха влезли в парка преди петнайсет минути, през високите порти, украсени великолепно с лудуващи дракони. Величественото въведение не беше подготвило Монк за занемарената обстановка в самия зоопарк.

Повечето посетители се насочваха към най-голямата атракция тук — Дома на пандите, който беше удобно разположен до главния вход. Онова изложение изглеждаше модерно и примамливо и там се намираше националното богатство на Китай — гигантските панди. Двамата с Кимбърли устояха на наплива в тази посока и продължиха навътре.

Онова, което откриха отвъд Дома на пандите, беше не просто обезсърчаващо, а направо сърцераздирателно.

Минаха покрай клетка със златокосмести маймуни. Плексигласът беше мръсен, самата клетка — също. Нещо повече, неколцина посетители се бяха промушили под парапета и чукаха по преградата, викаха и се подиграваха, с което измъчваха още повече животните вътре.

От малкото, което беше видял от останалия зоопарк, подобно поведение изглеждаше съвсем приемливо. Никакви служители не се появяваха да сгълчат никого. Бетонният под на откритата широка яма на монголската мечка беше целият в боклуци, хвърляни върху бедното създание — опаковки от шоколади, чашки, салфетки. Монк видя как

един тийнейджър със смях изля бутилка кока-кола върху главата на окаяното животно и едва се сдържа да не блъсне хлапето през парапета в ямата.

Кимбърли явно усети растящото му раздразнение и прошепна:

— Знам, че е разочароващо. Липсата на поддръжка, позорното поведение на посетителите, жалкото състояние на клетките...

— *Жалко* не е думата, която аз бих използвал — изръмжа Монк. — Това място е адска дупка.

— То е просто отражение на времената в тази страна — каза тя, опитваше се да го успокои. — Да, зоологическата градина е много назадничава за нашата епоха, но в самолета прочетох, че вече се говори да я пренесат в предградията, където земята е по-евтина и животните ще имат по-просторни хабитати.

— Защо им е да чакат толкова? — попита той. — След всички пари, които изляха в олимпийското си селце, властите би трябвало да са направили нещо и за това място. Ако не друго, поне да сложат повече полиция. Тукашното правителство определено няма проблем да machка населението. Защо тогава търпят това?

Монк посочи един турист, който риташе решетката на една лисица, която се беше свила уплашено и трепереше в отсрещния ъгъл, и изръмжа още по сърдито:

— Какво им е на тези хора?

— Не забравяй, че китайците продължават да възприемат животните като храна, лекарства или забавление. Надписите при клетките доскоро са описвали кои части от животното са най-вкусни и от кои се правят най-добрите лекарства. — Тя наклони глава и го погледна. — Така че виждаш ли, нещата вече се подобряват.

Отвратен, той ускори крачка към района на човекоподобните маймуни. Зоологическата градина щеше да затвори след час и Монк искаше да провери колкото се може по-голям район, преди да ги принудят да си тръгнат. Но зоопаркът беше с площ над осемдесет хектара и трябваше да използват времето разумно. Планът бе да съсредоточат търсенето върху изложението с човекоподобните маймуни. Ако бяха докарали Баако тук, това бе най-логичното място, на което да го потърсят.

След затварянето на зоопарка щяха да го обиколят отвън, за да потърсят някакви следи от Ковалски и Мария Крандъл. В Сигма

Пейнтър продължаваше да следи за нови сигнали от преподавателя, а Кат съставяше подробна наземна и подземна карта на района.

Монк се загледа в краката си. Според предварителния инструктаж на Пейнтър паркът имаше множество подземни съоръжения, но не се знаеше докъде се простират те.

Кимбърли забеляза накъде се е загледал и прочете мислите му.

— Там долу може да има всичко.

— Какво имаш предвид?

— Друга популярна туристическа дестинация в Пекин е така нареченият Dìxia Chéng, Подземният град. Бил е създаден като бомбоубежище за населението през седемдесетте, заема площ от двеста квадратни километра и се твърди, че има над сто входа, повечето скрити в магазини или покрай улиците. Само малка част от него е отворена за посещения, останалото се пази в тайна.

Монк се опита да си представи подобна огромна инфраструктура под краката си.

— Мислиш ли, че този подземен град би могъл да стига и дотук?

— Възможно е. Системата свързва най-главните места в града — железопътната гара, площад Тянанмън, дори Забранения град.

Монк потърка замислено брадичка. Определено си заслужаваше да проучат това.

— Виж — каза Кимбърли и го накара да откъсне очи от земята.

— Ето ги шимпанзетата.

Монк се огледа. Изглежда, най-сетне бяха стигнали района, където се намираха човекоподобните маймуни.

Площта на шимпанзетата не изглеждаше много по-добре от предишните, които беше видял. Стъклото беше измацано. В клетките имаше купчини изпражнения и локви урина. Животните изглеждаха умърлушени и седяха унило на бетона. Посетителите блъскаха по стъклото и викаха, за да привлекат вниманието им.

До шимпанзетата имаше самотна мъжка горила. Клетката ѝ беше обикновена бетонна килия. Едрото животно клечеше в ъгъла, обърнало гръб на вилнеещите посетители. Монк не можеше да си представи подобен живот — на пълна изолация, без подходяща умствена стимулация, изпълнен с непрестанно дразнене и подигравки. Щом това се случваше в столицата на Китай, мисълта какво може да види в по-малките зоологически градини в страната направо го плашеше.

Кимбърли понижи гласа си до шепот.

— Не виждам никаква следа от Баако.

Колкото и да искаше да открие отвлеченото животно тук, част от Монк се радваше. Нито едно живо същество не заслужаваше да бъде третирано по такъв начин.

Може би усетила съчувствието му, горилата се обърна към него. Големите ѝ тъмни очи изглеждаха изгубени и отчаяни. Ноздрите ѝ се разшириха, когато подуши въздуха. С тежка въздишка горилата отново се обърна към стената.

„Съжалявам, приятел, щях да те спася, ако можех“.

— Това е задънена улица — каза Кимбърли.

Монк беше съгласен с нея.

— Да се махаме оттук.

„Преди да съм застрелял някого“.

Тръгнаха към главния изход. Като се изключеха клетките, самият парк бе доста красив, с поточета, покрай които растяха плачещи върби, езерца с водни птици и множество дървени павилиони и изрисувани колони.

Но цялата тази красота не беше достатъчна да маскира мъченията, които можеха да се видят тук.

Монк стана още по-мрачен от неуспеха им да открият някаква следа от отвлечената група. Въпреки това се държеше за мъничкото останала му вяра.

Мария и Баако не бяха сами.

„Хайде, Ковалски, дай ни някакъв знак“.

17:18

— Направи го — изръмжа Ковалски.

И каза същото със знаци на съкилийника си, както беше с гръб към камерата отвън. Не беше сигурен дали някой ги наблюдава, но не можеше да рискува.

Баако се взираше с неохота в него.

Ковалски направи знак за ОК с пръсти, за да накара горилата да му сътрудничи. Това трябваше да изглежда добре. Беше прекарал последния един час, като жестикулираше крадешком, опитвайки се да накара Баако да разбере.

Отново започна да жестикулира.

[*Трябва, приятел... ако искаш отново да видиш Мария*]

Ковалски не беше сигурен доколко ще го разбере косматият му другар, но този план беше единствената им надежда.

Баако се поколеба и изсумтя уплашено и разтревожено. После вдигна ръка и потупа с палец брадичката си, разперил пръсти. Накрая изсумтя въпросително към Ковалски.

[*За мама ли?*]

— Точно така — отвърна Ковалски. Разбираше, че Баако най-вероятно има предвид Мария.

„Той всъщност е адски умен. Може пък и да се получи“.

Ковалски приближи и леко вирна брадичка. Баако го погледна в очите. Ковалски кимна.

„Сега или никога, приятелче“.

Баако вдигна високо ръка, замахна и зашлеви Ковалски през лицето. Ноктите се забиха в бузата му. Ударът беше по-силен, отколкото Ковалски беше очаквал. Той политна назад, като се чудеше дали главата му е още на раменете му.

Баако трепна и леко се сви от страх.

Ковалски се плъзна по задник по-далеч от горилата, като жестикулираше скришом. [*Добре съм*] После сви приканващо пръсти към Баако да му се нахвърли отново.

Баако атакува. На Ковалски не му се наложи да се преструва на уплашен, докато отстъпваше бързо. Горилата беше много по-силна, отколкото изглеждаше. Баако се хвърли върху него, заби рамо в гърдите му и го прикова към решетката.

Ковалски изпъшка, после закреця с всички сили:

— Хей! Помощ! Измъкнете ме оттук!

Секунди по-късно вратата в края на блока се отвори с трясък. Ковалски погледна през рамо и видя двама униформени да тичат към него. Единият носеше електрически остен, другият — автомат.

Изпъшка от яд. Беше се надявал, че ще дойде само *един* войник, с когото да се справи и да избягат.

„Значи е ред на план Б“.

Преди войниците да стигнат до него, Ковалски вдигна ръце към гърдите си и ги размърда. Макар движението да изглеждаше, сякаш се мъчи да се предпази, знакът всъщност беше прост.

[Дръж се агресивно]

Баако нямаше нужда от увещания да изглежда разгневен. Очите му блеснаха яростно при вида на войниците и прашенето на остена. Той зае позиция на два метра от решетката, опря се на кокалчетата на едната си ръка и заблъска гърдите си с другата, свита в юмрук. Наред с това оголи заплашително зъби.

— Пуснете ме да изляза! — извика Ковалски.

Войникът с остена трескаво отключи клетката и дръпна вратата. С другата си ръка размаха прашащия край на електрическото си оръжие към Баако. Това позволи на Ковалски да се претърколи навън.

Другият войник стоеше доста назад с вдигнат автомат и се целеше ту към Ковалски, ту към Баако.

Ковалски тайно направи знак на Баако, като свали длан надолу.

[Отстъпи]

Баако изсумтя шумно и раздражено, но се обърна и се върна на четири крака в клетката.

Войникът затръшна с трясък вратата и я заключи.

Ковалски докосна дълбоките драскотини по бузата си и размаза кръвта, така че пораженията да изглеждат още по-лоши.

— Помислих, че ще ме убие.

Двамата войници заговориха бързо на мандарин. Едва сега Ковалски позна този с остена. Беше онзи задник Гао, водачът на групата, която ги беше отвлякла. Кучият син беше отвел Мария някъде и се бе върнал да провери другите си пленници.

Гао се изплю през решетките към Баако и махна на Ковалски да се приближи, като вдигна заплашително остена. Войникът с автомата застана от другата му страна.

Ковалски вдигна ръце и се помъчи да изглежда смутен.

— Отведете ме при доктор Крандъл. Тя трябва да знае за всичко това.

Не получи отговор, така че просто се остави да го изведат от затворническия блок. Преди вратата да се затвори, погледна назад към Баако; изпитваше вина, че изоставя малкия приятел. Стисна вдигнатите си юмруци и ги притисна към гърдите си.

[Бъди смел]

17:22

Баако гледа как големият мъж излиза, как вратата се затваря. Помни последните му думи, но открива в себе си единствено страх. Не му помага и остроото обоняние, което долавя миризмата на кръв под ноктите. Дишането му става по-тежко и той се отпуска на пода.

Обгръща колене. Исква му се да може да прегърне мама.

Бавно се оглежда. Няма играчки, няма дъска за рисуване, няма възгата. Поглежда към храната в коша, но не изпитва глад.

А само страх.

Стои с гръб към далечния ъгъл, извърнат от вонящата купчина, където го е накарал да отиде мъжът. Тук няма тоалетна като у дома. Чувства срам — не само защото е научен да не го прави на пода, но и защото знае какво е скрито там от мъжа.

Изсумтява объркано и безсилно.

Докосва с палец брадичката си и леко се поклаща.

[Мама, мама, мама...]

Изведнъж се чува силен шум — рев, свиреп крясък. Идва от голямата блестяща врата в другия край. Червени букви светват гневно над нея като предупреждение. Нещо удря силно вратата.

Баако замръзва, уплашен да помръдне, за да не привлече онова, което крещи по този начин. Козината му настръхва. Чува кръвта в онзи рев, както я надушва от пръстите си. Двете му майки са му разказвали приказки нощем, често с картинки. В някои има чудовища — сенки, спотайващи се под леглото, или тролове под мостове.

Спомня си думите на мама: Троловете ядат кози.

Не знае какво издава онзи рев. Отново настъпва тишина, но Баако се бои, че той може да се окаже козата в тази приказка.

Извързва се от блестящата врата към двойната в другия край на помещението, зад която е изчезнал големият мъж, но си мисли за друг.

Мамо, къде си?

17:42

Мария крачеше напред-назад в осмоъгълната стая. Подът беше от полиран бетон, стените — покрити с еднообразен бял гипс.

Остъклени ниши около нея съдържаха артефакти и инструменти, чиято древност беше в рязък контраст с модерната стерилност на това място.

Д-р Дейн Арно стоеше пред една от витрините леко приведен в кръста, с ръце зад гърба. Разглеждаше камък колкото юмрук, издялан във формата на праисторическа брадва. Но от измъченото му изражение си личеше, че едва ли проявява интерес към предмета, а само се опитва да се разсее от положението, в което се намираха.

Тя го разбираше. Бруталната и внезапна екзекуция на професор Райтсън беше потресла и нея.

Погледна двамата въоръжени стражи до изхода. Дзяйин Лау я беше довела с д-р Арно в подземния комплекс под зоологическата градина и ги бе зарязала в този музей, като обеща да се върне скоро.

Това беше преди повече от час. Междувременно нервите на Мария се бяха опънали като струни. Накрая тя спря пред френския палеонтолог.

„Може би ако сравним наученото...“

— Доктор Арно — каза тя и го накара да се обърне към нея. — Имате ли някаква представа или предположение какво става тук?

Той погледна към изхода и леко поклати глава.

Мария въздъхна и се помъчи да подреди нещата.

— Очевидно става дума за някакъв секретен генетичен проект, свързан с древна ДНК, но има и нещо друго. Нещо, което китайците все още пазят в тайна. След като ви отвляхоха с професор Райтсън, успяхте ли да подочуete нещо?

— Hélas, Docteur Crandall — започна Арно, после сви устни и премина на английски: — Извинете. За съжаление, не владее мандарин, така че малкото, което чух, беше безсмислено за мен.

С нея бе същото.

— Но — продължи той, като обгърна с жест помещението, — по събраната тук колекция мога да направя някои предположения.

— Какво имате предвид?

— Елате да ви покажа.

Арно я поведе към една от големите ниши. На един рафт, осветен от панелите отзад, беше поставен масивен череп, много по-голям от човешки, но подобен по форма.

„Някаква човекоподобна маймуна“ — предположи Мария.

Когато Арно заговори, тя долови в гласа му завист.

— Досега не е било откривано нищо подобно на този череп. Или поне не в такова добро състояние.

— Какво е това?

— Изчезнал вид горила. *Gigantopithecus blacki*. Тези зверове бродели из височините на Южен Китай и Виетнам. Измрели са преди сто хиляди години.

Мария погледна черепа.

— Трябва да са били огромни.

— En effet — съгласи се той. — Достигали са височина три метра и са тежали към петстотин килограма.

Мария се опита да си представи тежация половин тон звяр.

— Видът ни е познат единствено по шепа кътници и няколко фрагмента от челюст — продължи Арно. — Първите зъби били открити през 1935 година в една аптека в Хонконг.

— В аптека? Как са се озовали там?

— В китайската медицина фосилните останки често били стривани на прах за правене на еликсири.

— Но какво общо има всичко това със ставащото тук?

Той огледа колекцията.

— Ако се съди по този екземпляр и няколко други, съм готов да се обзаложа, че някой е открил нещо изумително важно, фосили и останки, които потенциално могат да пренапишат представата за ранната ни история.

Мария се намръщи към черепа на горилата.

— В какъв смисъл *нашата* история?

— Както казах, гигантопитекът е измрял едва преди сто хиляди години, което го прави съвременник на ранните хора в този регион. — Той отиде при друга ниша. — И вижте всички кости, рога и каменни сечива в тази витрина. Доколкото мога да преценя, всички те се отнасят към късния палеолит.

Мария бавно кимна. Познаваше добре периода от собственото си изследване. Това бе времето, когато неандерталците са съществували едновременно със съвременния човек наред с някои други хоминиди като денисовия човек, подобния на хобит *Homo floresiensis* и дори оцелели роднини на *Homo erectus*.

Това бил повратен момент в човешката история.

Арно я поведе към една каменна фигура, представляваща грубо изображение на бременна жена с огромен корем.

— Подобни изображения, известни като Венери, започнали да се появяват през късния палеолит. Венера от Вилендорф, Венера от Лосел и тъй нататък. Ако се вгледате по-внимателно, ще видите по фигурата следи от червена охра, което е ясен знак, че е била използвана в ритуали.

— Значи смятате, че цялата тази колекция идва от сравнително къс исторически период?

— Не само това, но и от едно и също място. Ако се съди по непокътнатия череп на гигантопитека, бих казал, че всички тези изкопаеми идват от Южен Китай или може би от Хималаите. Кое то ни води до това. — Той я поведе към друга витрина и друг череп, този път много по-малък. — Обърнете внимание на съчетаването на архаични черти и съвременна анатомия у този екземпляр. Плоското лице, дебелия черепни кости, широкия нос.

— Прилича на човешки.

— Но не съвсем. — Той я погледна. — Това е череп на вид пещерни хора, открити съвсем наскоро в южните провинции на Китай. Известни са като хората от пещерата Червените елени и съществуването им още озадачава палеонтолози и археолози.

— Защо?

— Защото не би трябвало да съществуват. Дълго време се смяташе, че неандерталците са последните оцелели от най-близките ни роднини и са изчезнали преди около трийсет или четирийсет хиляди години. А според датировките хората от пещерата Червените елени са съществували преди единайсет хиляди години.

Очите на Мария се разшириха. Това бе само миг от гледна точка на геологията.

— Повечето палеонтолози смятат, че те са подвид на съвременния човек, кръстоска между *Homo sapiens* и по-древни хоминиди, известни като денисови хора, които се срещали по-често или по-рядко, в зависимост от региона. Но много от всичко това си остава загадка. Например фактът, че едно неотдавнашно сравнително изследване дава основание да се предположи, че в генома ни има следи и от *трета* архаична група, която все още не ни е известна.

Възможностите бяха интригуващи.

Ако тази загадка можеше да намери решение, какво щяха да научат за истинското си минало?

— Мислите ли, че китайците изучават точно това? — попита тя. — Опитват се да открият генетичните корени на онова, което ни прави човеци?

— Не знам. — Погледът му обходи помещението. — Но ако се съди по идеалното състояние на тези фосили, всичките от такъв важен период, китайците са открили нещо важно, нещо, което смятат за достатъчно ценно, за да го пазят в тайна от останалия научен свят.

Мария си помисли за цената, платена за изграждането на този подземен лабораторен комплекс. Трябваше да е огромна, подобно на разходите за проекта Манхатън. Но още по-тревожещ беше въпросът кой ръководи всичко това.

Погледна униформената охрана.

— Ако сте прав за това откритие, защо с него се занимават китайските военни?

Арно се намръщи.

— Може би търсят начин да превърнат находката си в оръжие.

Мария пое дълбоко дъх. Тази мисъл беше ужасяваща.

— Но от друга страна, доктор Крандъл, вашето собствено изследване не се ли финансира от АИОП, които са научно подразделение на американските военни?

Това определено бе вярно.

„А моите ръце чисти ли са?“

Финансирането ѝ идваше от отдел „Биологични технологии“ на АИОП, който изследваше границата между биологията и физиката. Преди да приеме парите на АИОП тя бе прочела за други проекти на БТ, много от които бяха свързани с подобряване на ефективността на войниците по различни начини, от свръхмодерни протези до мозъчни импланти. Но един от проектите целеше и увеличаване на човешката интелигентност чрез генно инженерство. Мария подозираше, че нейното изследване с Баако е свързано с тази дългосрочна цел.

Затвори очи. Не можеше да продължава да отрича истината. Независимо дали ѝ харесваше, или не, светът се намираше в разгара на ескалираща надпревара в областта на *биотехнологичните* оръжия. И двете с Лена бяха част от тази надпревара.

„Но за кого всъщност работим? — запита се тя, представяйки си усмихващото се лице на Ейми Ву. — За Китай или за Съединените щати?“

Дишането ѝ стана по-трудно — осъзнаваше, че ако иска да живее, няма избор, освен да продължи напред. Много добре помнеше урока с бруталната екзекуция на професор Райтсън.

Бъди полезна... или умри.

Погледна към изхода. Един-единствен човек щеше да реши съдбата ѝ.

Сякаш в отговор на мислите ѝ вратата се отвори и на прага се появи фигура, следвана от въоръжен войник. Но новодошлият не беше онзи, когото очакваше Мария.

Ковалски влезе тежко в стаята. Изглежда намръщено мъжа с пистолета — онзи кучи син Гао — и се обърна към Мария. Лявата му буза беше превързана и беше облечен в нов комбинезон.

— Ето те и теб — измърмори той.

— Какво стана? — Тя се вгледа в лицето му. — Баако...

Ковалски докосна превръзката.

— Откачи. Нападна ме.

Сърцето на Мария прескочи един такт, но после Ковалски събра пръсти и ги вдигна под брадичката си.

[Лъжа]

И я изгледа многозначително.

— Трябва да слезем долу и да се опитаме да го успокоим.

Преди тя да успее да отговори, Гао сръчка Ковалски да влезе навътре в стаята.

— Генерал-майорът каза всички да чакате тук.

Ковалски стисна раздразнено зъби.

„Май засега никъде няма да ходим“.

Без повече обяснения Гао се обърна и излезе ядосано. Очевидно нещо тормозеше китаеца.

— Какво значи това? — обърна се Мария към Ковалски.

Той я погледна мрачно и прошепна:

— Мисля, че лошо ни се пише.

18:05

— Сигурен съм, че брат ми не е оставил следи за американците — настоя Чан Сун. Подполковникът стоеше мирно, но очите му горяха от гняв. — Готов съм да заложа живота си.

„Ще го имам предвид“ — помисли си Дзяйин.

Бяха в офиса на охраната на комплекса. По-рано беше получила предупреждение от Министерството на държавната сигурност, което ръководеше разузнавателните операции на Китайската народна република. Имаше данни, че американските разузнавателни служби подозират кой стои зад атаката срещу центъра за примати. И ако наистина беше така, тя трябваше да приеме, че американците ще пратят някой да проучи нещата.

„Освен ако вече не са пратили...“

Пришпори охраната и лично дойде тук, в сърцето на отдела, командван от Чан. Това беше нарочно навлизане в територията му, за да покаже яда си и да даде знак, че не е уверена в способностите на подполковника.

Погледът ѝ се плъзна по мониторите, заемащи трите стени. Обикновено техниците седяха на П-образно бюро под тях и наблюдаваха картините от различните камери, разположени из целия комплекс и зоологическата градина горе. Беше наредила всички да излязат, за да поговори с Чан на четири очи.

Остави го да кипи от скастриането и се загледа в монитора, показващ горилата на д-р Крандъл, която седеше намусено в клетката си.

— И сте проверили подробно тялото и клетката на животното за скрита електроника.

— Гао лично се погрижи преди малко. След това претърсихме и онзи, който се грижи за горилата. Няма нищо. Както казах, брат ми не е допуснал никаква грешка, която да накара американците да погледнат към бреговете ни.

— Но според Министерството на държавната сигурност те правят точно това.

— Трябва да е свързано с нещо, което са научили от онази къртица в научния отдел към Белия дом. Кой знае какво им е казала доктор Ву, преди да умре? Или какво са научили американците след това?

Дзяйин си даваше сметка, че сценарият е доста вероятен. За щастие д-р Ву не знаеше никакви подробности за тези лаборатории. Въпреки това Дзяйин нямаше намерение да отпускат примката около врата на Чан или на по-малкия му брат. Не и докато не се увери напълно, че американците не знаят нищо за този комплекс.

— Ами доктор Крандъл? — попита Чан.

Дзяйин погледна друг монитор, който показваше помещението с американката и френския палеонтолог. Току-що към тях се беше присъединил отговарящият за животното, заведен там от Гао.

— Ще взема един техник да я претърси — каза тя. — Имам да обсъждам много неща с нея.

— Смятате ли, че ще сътрудничи?

— Сътрудничеството ѝ до голяма степен зависи от това дали сте в състояние да осигурите сестра ѝ. Как вървят нещата в Италия?

Дзяйин с удоволствие напомни за поредния провал на Чан. Оказа се, че Лена Крандъл е оцеляла в пещерите в Хърватия и бяга с малка група спътници, чиято самоличност и принадлежност си оставаха неясни. Дзяйин все още бе озадачена от странния път, по който бяха поели в Италия.

Просто нямаше логика.

„Защо им е да ходят в онова затънтено католическо светилище?“

— Всичко би трябвало да се реши в рамките на един час — сковано отвърна Чан.

— Да се надяваме, че по задоволителен начин. Съветвам ви да се съсредоточите върху това и да оставите въпроса със сътрудничеството на Мария Крандъл на мен.

Погледна към трети екран. Той бе тъмен. Нужен бе специален ключ за достъп до картината — ключ, с който разполагаха само двамата с Чан. Екранът даваше изглед към Ковчега. След като и двете сестри попаднаха в ръцете ѝ, проблемите на комплекса щяха да се решат по-бързо.

Но пък ако се наложеше, Дзяйин щеше да се справи и само с една от тях.

Обърна се към Чан и го изгледа студено.

— Погрижете се периметърът да бъде непрекъснато наблюдаван, особено за чужденци.

— А брат ми?

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Скоро ще пристигне агент от министерството, който ще разпита Гао. След като приключи, отстранете брат си от комплекса, докато напълно разберем размерите на провала му.

— Но...

— Заповедите ми ли оспорвате, Zhǒngxiào Сун?

Усети как погледът му прогаря дупка в гърба ѝ.

Предпочиташе да държи двамата братя разделени, така че Чан да няма никаква подкрепа. Подполковникът щеше да внимава повече и да се държи по-уважително, ако знае, че кариерата на брат му е застрашена.

— Bù, Shàojàng Лау — отвърна той.

Тя се усмихна, когато чу покорството в гласа му.

„Така е по-добре“.

Излезе, твърдо решена да подчини на волята си още някого.

18:18

Мария стоеше с разперени ръце, докато техникът в бяла лабораторна престилка прокарваше детектора по тялото ѝ. Генерал-майор Дзяйин Лау стоеше отстрани със скръстени на гърдите ръце. Беше ѝ казала да се подложи на претърсване, но така и не ѝ обясни защо.

„Не че не мога да се сетя“.

Китайците явно бяха заподозрели съществуването на джипиес предавателя, но претърсването слепешком подсказваше, че не са сигурни. По-скоро изглеждаше, че се застраховат. Тя погледна над техника към Ковалски. Изглеждаше невъзмутим. Охраната със сигурност вече го беше претърсила, а сигурно бяха използвали детектора и върху Баако.

Техникът каза нещо на мандарин на Дзяйин, поклони се и отстъпи назад. Мария можеше да се досети какво означават думите му: „Чисто е“. Какво бе станало с предавателя? Дали Ковалски беше намерил начин да го скрие в клетката на Баако? Или Баако го беше глътнал?

Имаше толкова много въпроси, но Дзяйин се бе върнала преди да успее да изкопчи нещо от Ковалски.

Генерал-майорът пристъпи напред.

— След като приключихме с това, доктор Крандъл, да продължим разговора относно проучванията, които се правят тук. Вярвам, че след като напълно оцените какво се опитваме да постигнем, ще поискате да сте част от всичко това.

„Да бе“ — помисли си тя, но се обърна и огледа осмоъгълното помещение, пълно с фосили, образци и останки.

— Ако трябва да позная, проектът ви сигурно е свързан със създаването на по-силен войник с помощта на генетиката.

Дзяйин не реагира по никакъв друг начин, освен леко да кимне.

— Може би на пръв поглед целта ни е тази. Но най-големите постижения в науката винаги са били подбуждани от по-първичните нужди на света.

— Иначе казано, нуждата е майка на изобретателността.

— Така е откакто свят светува. Но често онова, което военните финансират тайно, рано или късно става общодостъпно. Вземете интернет. Започнал е като малка американска военна мрежа, но скоро след това се разшири и промени света. По същия начин крачките, които правим тук днес, утре ще променят пътя на човечеството.

— Но вие говорите за намиране на начини за перманентна промяна на човешкия геном. Кой може да каже какви могат да бъдат вредните ефекти в дългосрочен план?

Дзяйин въздъхна.

— Не мислите рационално. Човешката дейност *вече* променя генома ни. Пушенето причинява мутации в спермата. Децата, заченати от по-възрастни мъже, е по-вероятно да наследят тези мутации. Единствената разлика е, че те са *случайни*. Защо да не поемем контрола над подобни вредни последствия за генома ни?

— Това е ключовата дума. *Контрол*. Това, за което говорите, е хлъзгавият път към евгениката, където човешкият живот ще бъде построяван, където бебетата ще бъдат проектирани и където слабите ще бъдат изкоренявани или превърнати във второ качество хора. Нищо добро не може да излезе от това.

— Нищо добро ли? Ще можем да заличим наследствени болести, да лекуваме рак, дори да подобрим природата. Откога природата е непогрешима? Защо е толкова ужасно да си представим как

човечеството поема управлението на еволюцията? Дори вашата страна не е забранила официално проучванията в тази област.

Мария много добре знаеше това. Собственото ѝ проучване можеше да се смята за стъпка в тази посока. Каква беше етичната разлика между създаването на Баако в лаборатория и правенето на същото с човешкия живот?

Дейн Арно наруши настъпилата тишина:

— Но, генерал-майор Лау, вие сте открили нещо, което ви е насочило по този път. Нещо, което е достатъчно важно, за да рискувате да построите тайно този комплекс. Мога ли да попитам какво е то?

— Благодаря, че ми напомнихте, доктор Арно. Именно затова ви доведох тук. — Тя тръгна към стената срещу изхода. — Чували ли сте за връх Кайлиш в Южен Тибет?

— Ноп — каза той. — Не съм.

— Свещен връх в Хималаите, почитан както от индуистите, така и от будистите. Вярва се, че на него седи бог Шива в състояние на вечна медитация. Поклонниците се стичат там от векове. Преди осем години един тибетски пастир тръгнал да търси изгубена овца, попаднал на група пещери по склоновете му и отишъл при местен антрополог да му покаже какво е намерил.

Мария се огледа.

— И сте открили всичко това там?

— От онези пещери и от други, открити наоколо. — Дзяйин отиде до стената и сложи ръка на нея. Светна екран на скрит електронен четец на длани. — Но в първата пещера, открита от пастира, намерихме това.

В стената бавно се отвори скрит шкаф. Беше широк и дълбок, като голям ковчег. Вътрешността му се освети с мека светлина.

— Пастирът сметнал, че води антрополога в пещера на йети — обясни Дзяйин. — И може би не е сгрешил напълно. Може би костите, които намерихме там, са в основата на митовете за подобно създание, бродещо по снежните височини. Възможно е дори подобни пещери да са родили легендите за дремещия в планината бог. Но в крайна сметка истината се оказа много по-въълнуваща.

Дзяйин се дръпна настрана, за да могат Мария и Арно да видят находката. Дори Ковалски пристъпи напред да погледне. Френският

палеонтолог ахна. Мария вдигна ръка към устата си, сподавяйки изненадата си.

В шкафа имаше напълно запазен човекоподобен скелет. По форма черепът бе забележително сходен с човешкия, само че с по-големи надочни дъги и двоен стреловиден гребен на темето. Но онова, което шокираше наистина, беше *размерът* на скелета. Тялото бе високо около два и половина метра, а черепът бе два пъти по-голям от човешки.

Това бяха кости на истински гигант.

— Това не може да е истинско — пренебрежително заяви Ковалски.

— Но е — с тихо благоговение каза Арно. — Виждал съм фрагменти от череп на този хоминид, но не и нещо толкова запазено. По-старата номенклатура класифицира такива останки като *Meganthropus*, или голям човек.

— Е, определението определено му пасва — промърмори Ковалски.

Арно продължи:

— Днес повечето палеоантрополози са възприели името *Homo erectus palaeojavanicus* и смятат, че този хоминид е произлязъл от наш по-стар прародител. Останки от тези особено едри потомци на *Homo erectus* са открити из цяла Югоизточна Азия.

— Колко е тежал този екземпляр, когато е бил жив? — попита Мария.

Отговори й Дзайин:

— Ако се съди по плътността на дългите кости и размерите на черепа, предполагаемото му тегло е между триста и триста и петдесет килограма.

Ковалски я погледна въпросително.

— Между шестстотин и осемстотин паунда — обясни Мария.

„Два пъти повече от типична горила“.

— Но доколкото мога да преценя — обади се Арно и погледна Дзайин, — този екземпляр има няколко нехарактерни черти, различни от тези на типичния мегантроп.

Дзайин кимна в знак на съгласие.

— Прав сте. Според сравнителното проучване, което направихме, този екземпляр е резултат от кръстоска между мегантроп

и ранен човек. Затова го нарекохме *Homo meganthropus*. Тази преценка се потвърждава и от генома му, който разчетохме напълно.

Мария не може да скрие шока си.

— Искате да кажете, че сте успели да извлечете годна за изследване ДНК?

— Точно така.

Мария се вгледа по-внимателно и видя няколко малки дупки от бургии по таза и единия пищял. Замръзна, понеже внезапно я осени. Почти изгуби дар слово. Генетиците и антрополозите вече бяха изказали хипотезата, че в генома на модерния човек има ДНК от *трети* хоминид и че най-вероятно става въпрос за неизвестен досега потомък на *Homo erectus*. Нещо повече, от изучаването на генетичния дрейф същите учени бяха предположили, че въпросното неизвестно племе е живяло някъде в централната част на Евразия.

Тя впери поглед в шкафа.

„Дали в момента гледам точно този вид? Това ли е нашият отдавна изгубен роднина?“

Арно следваше същия ред на мисли, но от различен ъгъл.

— Ако този вид наистина се е кръстосвал с ранния човек, за кое време говорим? — попита той. — Предполагам, че сте датирали костите?

— Разбира се. Те са на около трийсет хиляди години.

Дори Ковалски разбра значението на думите й.

— Значи казвате, че тези гиганти със сигурност са бродели из света с нас.

— За известно време — съгласи се Дзяйин. — И като се имат предвид съобщенията за наблюдения на йети в Хималаите, може би все още ги има. В затънтени села продължават да се разказват истории как йети крадат жени, чифтосват се с тях и им се ражда потомство. Така че кой знае?

Генералът се усмихна меко и очите й блеснаха развеселено от тези суеверия. Но Мария се запита дали в тези истории няма зрънце истина, някаква видова памет или легенди, идващи от онова време. Дори според Стария завет имало гиганти, високи между два и три метра, които живеели редом с първите хора.

— Тези едри пичове само по тези краища ли са живели? — попита Ковалски. — В Китай?

— Няма как да знаем със сигурност — отвърна Дзяйин.

— Може и да имаме — каза Арно. — През 1890 година един мой сънародник, антропологът Жорж Ваше дьо Лапуж, открил неолитни кости в Кастелно льо Ле във Франция. Те станали известни като костите на Гиганта от Кастелно, защото били на същество, високо три метра. Костите били проучени от зоолози, палеонтолози и анатоми от Монпелие и всички те потвърждават, че находката на Ваше е автентична. По-късно подобни кости били открити и при изкопни работи във Франция, като черепите били два пъти по-големи от тези на съвременните хора. Всички находки са датирани към последния ледников период в Европа, приблизително на същата възраст като костите в този шкаф.

— И какво е станало с тези гиганти? — Ковалски махна към огромния скелет. — Нещо ми нашепва, че жалките ни прадеди не са ги затрили... поне не без нечия помощ.

— Може просто да сме ги надхитрили. — Арно се наведе да огледа по-внимателно черепа. — Ако се съди по обема на черепната кутия, това създание не е било чак толкова интелигентно. Може би е било достатъчно умно да използва инструменти и да овладее огъня, също като *Homo erectus*. Но само дотам.

Мария се намръщи и се огледа.

— Тогава откъде са дошли всички тези артефакти? Инструментите от кост и рог, да не споменавам и онова изображение на Венера. Да не би да казвате, че те не са дело на този хибрид?

— Не мога да си представя, че са — отвърна Арно, докато се изправяше.

— И правилно — потвърди Дзяйин. — Имахме половин десетилетие да разберем доста за поведението на това племе, като изучавахме пещерите му и съседните кланове на други хора.

— Като хората от пещерата Червените елени — каза Арно и погледна към по-малкия череп.

Дзяйин кимна.

— Усъвършенстваните оръдия, които виждате тук, са изработени от това племе, но открихме и няколко съкровища от същите оръжия и артефакти в пещерите на Кайлаш. Заедно с тези...

Тя докосна друг панел и част от стената се плъзна, разкривайки остъклена ниша с рафтове. Халогенните лампи осветиха овъглени и

натрошени парчета от череп наред с фрагменти от тазови и бедрени кости. Сякаш надничаха в костница.

— Дълбоко в пещерите на мегантропа попаднахме на груб крематориум. Сред пепелта открихме тези изгорели кости на хора от пещерата Червените елени.

Мария не можа да скрие отвращението си.

— Да не искате да кажете, че тези мегантропи са били канибали? Дзяйин се обърна към тях.

— Археологическите ни проучвания показват, че определено са били войнолюбиви диваци. Със сигурност са ловували съседите си — поведение, родено вероятно от присъща ксенофобия. И макар че не са имали вродените умения да изработват свои инструменти и оръжия, не са се свенили да крадат и използват оръдията на другите.

— Но какво е станало с тях? — попита Мария.

— Предполагаме, че агресивността им в крайна сметка се е обърнала навътре и е довела до гибелта им. В същия крематориум намерихме и горели фрагменти от черепа на друг мегантроп.

Мария издиша затаения си дъх.

„Значи са се ядели един друг“.

Арно имаше какво да добави.

— Може би подобно поведение е причината да откриваме толкова малко свидетелства за съществуването им. Ако са изяждали и изгаряли мъртвите си, трудно биха оставили значителна следа във фосилните останки.

— Именно затова тази рядка находка е толкова важна — каза Дзяйин. — Тя ни дава възможност да погледнем дълбоко в собствения си произход, да извлечем гени, които са съвместими с гените на съвременния човек, изгубени секвенции ДНК, които да са от полза за човечеството.

— От полза? — попита Мария. — Как?

— От самото съществуване на *Homo megalanthropus* знаем, че бихме могли да бъдем по-силни и по-едри. Това е само въпрос на възстановяване на древния ни потенциал.

— За да създадете по-добър войник — осъзна на глас Мария.

— Мислите толкова на дребно. Във вашия Харвард генетиците изолираха десет естествено съществуващи генетични варианти, които имат потенциала да облагодетелстват цялото човечество. Например

единият е отговорен за изграждането на по-плътни кости, така че крайниците са по-яки и по-трудно се чупят. Друг защитава срещу Алцхаймер. Трети намалява риска от сърдечни заболявания. — Тя посочи отворения шкаф. — Защо не се възползваме напълно от *този* генетичен източник? Защо да не се обърнем към този древен потенциал, за да подобрим себе си?

— Заради онова. — Мария кимна към витрината с обгорените кости. — Грубата сила без разум, който да я владее, е рецепта за катастрофа.

Вместо да предизвика Дзяйин, коментарът ѝ само я накара да се усмихне.

— Именно, доктор Крандъл.

Мария примигна няколко пъти. Изведнъж разбра защо са я довели в тази лаборатория и защо костите на онзи неандерталски хибрид от Хърватия са толкова важни. Изследването ѝ беше върху еволюционните корени на разума, на уникалната секвенция гени, издигнали ранния човек от човекоподобните му предци.

Тя зяпна отворения шкаф. Явно китайците бяха открили *мускула*; сега им трябваше *мозък*, който да върви с него.

Преди да успее да протестира, вратата зад тях се отвори и влезе Чан. Не обърна внимание на никого, а се обърна направо към генерал-майора и заговори бързо на мандарин. Личеше си, че е възбуден.

Казаното накара Дзяйин да се усмихне още по-широко.

Сърцето на Мария заби по-бързо.

„Нищо, което радва тази жена, не може да е добро за нас“.

След кратка размяна на думи Дзяйин се обърна към Мария.

— Доктор Крандъл, имам чудесна новина. Изглежда, че сестра ви скоро ще се присъедини към нас.

14.

20 април 13:00

Гуаданьоло, Италия

— Какво правим? — попита Лена.

Преди минути, в тишината на малката пещера, бе чула предупреждението на Сейчан към Грей: „Имаме си компания“. Сега Грей стоеше в началото на стълбището, водещо нагоре към параклиса на св. Евстатий. В едната си ръка държеше черен пистолет и пазеше единствения изход. Лена погледна към тъмното стълбище. Дори да стигнеха до параклиса, какво щяха да правят после? Бяха в капан.

— Приключи ли със снимките? — попита Грей.

Лена вдигна телефона си.

— Да.

След обаждането на Сейчан Лена бе направила серия снимки в опит да улови праисторическата Ева на отец Кирхер от всички възможни ъгли. Постара се да запише всеки детайл от скелета наред с нещата в ръцете му — макета на Луната и странната тояга. Освен това засне кухнята бронзова статуя, която бе крила останките векове наред.

Роланд откъсна поглед от фигурата на Мадоната.

— Аз също приключих.

И вдигна дневника на Атанасий Кирхер с позлатения лабиринт на кожената корица. Беше го извадил от металния джоб от вътрешната страна на кухнята статуя.

Роланд посочи другата половина.

— Лена, успя ли да заснемеш добре тази карта?

— Опитах се, но резките са много плитки.

— Няма значение — каза той и я поведе към изхода. — Виждал съм нещо подобно и преди. Да вървим.

Лена усещаше, че нещо е смутило дълбоко свещеника, но сега не беше времето да го разпитва. Двамата бързо се присъединиха към Грей.

— Готови сме — каза Роланд, макар че се взираше с копнеж към бронзовата Мадона. Беше направил няколко измервания. Освен това бе

взел каменното изображение на Луната и го бе прибрал в малката си раница. Въпреки това бе очевидно, че никак не му се иска да изостави тази Ева.

Лена разбираше колебанието му. Искаше ѝ се да може да събере костите, да ги запази за бъдещо генетично проучване, но скелетът бе събран с дебела бронзова тел — не само кост по кост, но и закрепен за механичната скулптура. Без секачи и време трябваше да се задоволи с онова, което бе архивирала на телефона си и което бе събрал Роланд. Ако оцелееха, винаги можеше да се върне.

— След мен — каза Грей и започна да се изкачва. — Но останете малко назад. Искам първо да проверя положението. Изчакайте сигнала ми, преди да излезете.

Изкачваха се в колона. Лена дишаше тежко, а Роланд хриптеше зад нея. Грей се изкачваше по-бързо, без да издава нито звук. Беше изключил фенерчето си и сега единствената светлина идваше от светлия квадрат, бележещ тайния отвор в пода на параклиса.

Грей пръв стигна до изхода. Спря да огледа дебелата мраморна плоча, образуваща рампата, водеща към параклиса. Лена пъшкаше четири стъпала под него.

Грей погледна надолу към тях и посочи стената.

— Там намерих лост. Мисля, че с него може да се вдига и спуска рампата.

— Какво се иска от нас? — попита Роланд.

Лена се досещаше и Грей потвърди предположението ѝ.

— Един от вас да държи лоста. Ако не мога да се справя с проблема, дърпате лоста и се криете тук.

— Ами ти? — попита Лена.

— Ще направя всичко по силите си да отвлека врага. Ако не се върна, изчакайте да се стъмни и се измъкнете.

Лицето му, очертано на фона на светлината, беше цялото в сенки. Невъзможно беше да се каже колко уверен е в плана си.

— Роланд — продължи Грей, — пазиш ли онзи номер във Вашингтон, който ти дадох?

— Да.

— Ако се разделим, използвай го. Директор Кроу ще ви помогне да намерите безопасно място.

Вместо да окуражат Лена, тези резервни планове само я изпълниха с още повече безпокойство.

Гласът на Роланд трепна от подобно напрежение.

— Д-добре.

Грей кимна, обърна се и бързо изскочи навън, движеше се приведен.

Лена изкачи последните стъпала и зае позиция до бронзовия лост, който стърчеше от стената. Хвана го с две ръце; солидното парче метал ѝ вля мъничко увереност. Тя впери поглед надолу към Роланд, чието лице бе осветено от идващата отгоре светлина. Очите му блестяха от страх. Зад раменете му имаше само мрак.

Пръстите ѝ се свиха около лоста.

„Моля те, Господи, дано не ми се налага да го дърпам“.

13:02

Грей се промъкна до вратата на параклиса. Застана така, че да не се вижда от стълбите — Светото стълбище, — водещи дотук от църквата. Докосна микрофона, закрепен на гърлото му.

— Сейчан? — Натика с пръст по-плътно слушалката в ухото си и зачака отговор.

Такъв не последва.

„Къде си?“

Докато чакаше Роланд и Лена да приключат с работата си долу, се бе опитал на няколко пъти да се свърже със Сейчан — както по радиото, така и по сателитния телефон. След първото обаждане тя бе замлъкнала напълно.

„Нещо не е наред“.

Приблужи съседния прозорец и се надигна колкото да надникне зад ъгъла. Тук беше по-малко изложен, отколкото при вратата. Под него белите мраморни стъпала на Светото стълбище блестяха ослепително на обедното слънце. Стълбището засега пустееше, но от позицията му ясно се виждаше градината в двора зад църквата. Там имаше група хора, събрали се около червения чадър на екскурзоводката.

Преди да замлъкне, Сейчан бе съобщила за пристигането на автобус китайски туристи — сред които имало подозрителна групичка

от най-малко шестима мъже.

Екскурзоводката свали чадъра и посочи нагоре към параклиса.

Грей стисна зъби.

„Да не са тръгнали насам?“

Мислено ги подканваше да си останат в двора. Не искаше да излага цивилни на ненужна опасност, особено ако трябваше да се измъква с бой от скалистия връх.

И тогава някакво движение привлече вниманието му. От задната врата на изхода се появи познатата фигура на сестра Клара. С нея вървяха двама китайци. Тя заслони очи и вдигна ръка към параклиса. Мъжете погледнаха право към него.

Грей се дръпна още назад, като проклинаше добронамереността на монахинята. Дали мъжете питаха за групата им, или сестра Клара просто им разказваше историята на параклиса и легендата за свети Евстатий? Единият леко ѝ се поклони в знак на благодарност, а другият тръгна към две тъмни фигури, чакащи на разклонението на пътеката. Казаха си нещо, после двамата тръгнаха надолу към пещерата на свети Бенедикт — очевидно им бе наредено да претърсят старото убежище на отшелника.

Мъжът, който бе дал заповедта, остана на място. Другият дойде при него и вдигна поглед към параклиса.

Грей се скри напълно.

„Дотук четирима от ударната група“.

Предположи, че другите двама са в църквата или отпред и покриват пътищата за бягство от планината. Врагът възнамеряваше да отцепи върха. Единственият друг изход надолу бе направо през отвесните скали.

„А аз съм без парашут“.

От дупката в пода зад него се чу приглушен шепот. Долови само няколко думи, но от въпросителния тон разбра, че Роланд и Лена искат да знаят какво става.

— Стойте там — предупреди ги той и се просна по корем до вратата.

Държеше пистолета си насочен напред и се прицели в двамата, които вече се изкачваха към параклиса. Помисли си дали просто да не изпълзи до падащата врата и да се скрие под нея с Роланд и Лена, но врагът очевидно знаеше, че целите му са тук. Боеше се какво може да

стане, ако противниците не успеят да ги намерят, какво биха могли да направят на групата туристи или на монахините от манастира.

А и Сейчан я нямаше никаква!

Трябваше да остане на позиция, да я подкрепи.

По средата на стълбището онзи, който вървеше пръв, разкопча тясното си яке и се видя компактен автомат. Той вдигна оръжието, като го държеше скрито от туристите с тялото си. Грей разпозна модела — ZH-05, най-новото оборудване на китайските специални части. Оръжието вървеше с насочван от лазер гранатомет.

И ако това не беше достатъчно лошо...

Групата туристи на двора се отдели от екскурзоводката и започна да се разпръсва — някои тръгнаха нагоре, други поеха надолу към пещерата. Ако откриеше огън от стълбището, Грей рискуваше да улучи някой от тях със заблуден куршум.

Трябваше му нов план.

Погледна през рамо. Параклисът имаше четири прозореца, гледащи към различните посоки на света. Трябваше да остави двамата да стигнат дотук, далеч от цивилните. Оттегли се пълзешком от вратата към олтара. Прозорецът над него гледаше към планината. Ако се скриеше отвън и изчакаше двамата да влязат, би могъл с малко късмет да ги изненада.

Но първо трябваше да се увери, че Роланд и Лена са в безопасност.

Стигна отвора в пода и две бледи лица се обърнаха нагоре към него.

— Затваряйте — нареди той. — Имаме гости.

Макар и уплашена, Лена кимна и дръпна бронзовия лост. Той не помръдна. Челото ѝ се набърчи от напрежение, докато се бореше с вековния механизъм.

Роланд също хвана лоста и напъна — и накрая нещо се раздвижи. Рампата започна да се издига с ритмично тиктакане на зъбни колела.

Удовлетворен, Грей се втурна към прозореца над олтара.

Поне те щяха да са в безопасност.

„А сега да намеря Сейчан“.

Скочи на олтара и от него на перваза на отворения прозорец. Докато летеше, отвън зад него изтрещя изстрел. Грей кацна на перваза

и се обърна.

Нещо тъмно влетя в параклиса.

Граната.

Малката 20 мм граната удари тавана и рикошира. Тупна върху олтара, отскочи и падна през ръба му.

Останал без избор, Грей се хвърли през прозореца — и в последния момент видя как гранатата пада през отвора, точно преди той да се затвори.

Грей изруга, падна отвън и се просна върху гранита. Прикри глава с ръце, когато детонацията разтърси земята. От покрива на параклиса полетяха керемиди и се пръснаха около него.

Представи си уплашените лица на Роланд и Лена.

„Какво направих?“

13:08

„Какво направи, Грей?“

Сейчан бе клекнала в малката пещера. Пламъчетата на десетината свещи още трепереха от труса и сенките танцуваха по каменните стени на убежището на свети Бенедикт. Тя остана неподвижна още миг, напрегнала мускули да скочи към изхода.

Отвън туристите крещяха и вероятно се разбягваха. „Добре“ — помисли тя. Така се намаляваше рискът от косвени жертви в предстоящата престрелка — а престрелка със сигурност щеше да има.

След като се увери, че таванът на пещерата няма да се срути отгоре ѝ, грижите ѝ се насочиха към Грей. Несъмнено той бе целта на онази експлозия, но Сейчан нямаше как да се свърже с него по радиото, докато беше в пещерата.

„Така че всяко нещо по реда си“.

Измъкна камата от врата на мъртвия ѝ нападател. Другарят му лежеше на метър от него, гърлото му беше прерязано от ухо до ухо. Беше предположила, че врагът ще претърси пещерата, и ги беше издебнала в засада. Беше се надявала да отстрани поне *един* от противниците.

„Двама — още по-добре“.

Беше премахнала и *трети*, който беше останал на стража на паркинга. Нямаше проблем да го доближи — дойде зад него откъм

манастира, където се беше скрила преди това. Той реагира твърде бавно. Сейчан скри тялото му под туристическия автобус и заобиколи църквата, за да заложи капана в пещерата.

Готова да продължи атаката си, тя избърса кървавата кама в гърдите на жертвата и я прибра в ножницата на китката си. Спусна ръкава, за да я скрие. Като допълнителна предпазна мярка бръкна под якето на мъртвия, взе пистолета му и го натика в колана си отзад. Беше готова. Оправи дрехите си и провери как изглежда.

Поне *черното* скриваше малкото капки кръв.

Нагласи монашеската си забрадка. Докато се криеше в манастира, когато пристигна автобусът с туристите, беше претърсила стаите, намери дрехите в един шкаф и бързо се маскира. Какъв подобър начин да изненадаш врага от това да се престориш на обикновена монахиня, особено на такова място?

Увери се, че изглежда прилично, и тръгна към изхода. Щом излезе от пещерата на слънчевата пътека, се сблъска с млада китайка и четиригодишната ѝ дъщеря. Двете се бяха скрили зад стъклената костница, сякаш костите на мъртвите монаси можеха да ги защитят. Жената я погледна уплашено и притисна детето към себе си.

— Xīūnǐ, jù míng! — замоли се на мандарин.

„Сестро, помогнете!“

Сейчан посочи вратата към паркинга и заговори тихо и успокоително също на мандарин.

— Излез оттам, дете. Не спирай. Тръгни надолу по пътя.

Жената само притисна още по-силно дъщеря си към себе си. Беше твърде уплашена, за да помръдне.

Сейчан завъртя очи и опита по-пряк подход. Извади пистолета и махна с него към вратата.

— Изчезвай! Веднага!

Това проработи.

Подобно на подплашен заек, жената хукна, прегърнала детето.

След като пътят най-сетне бе чист, Сейчан се запромъква към разклонението на пътеката. Сега имаше ясен изглед към параклиса горе. Двама мъже се изкачваха тичешком по стръмните стъпала. Единият носеше пистолет; другият държеше димящ автомат. Двамата стигнаха параклиса и заеха позиции от двете страни на вратата, долепили гърбове към стената.

Пулсът ѝ се ускори от безпокойство за Грей.

Вдигна пистолета, но мъжете бяха твърде далеч и нямаше шанс за точен изстрел. Затова докосна микрофона на гърлото си.

— Грей, добре ли си?

Шепот в ухото ѝ ѝ отговори незабавно:

— Още съм жив, ако това имаш предвид.

Заля я облекчение, но въпреки това тя мина по същество:

— Двама се канят да почукат на вратата ти.

— Знам. Можеш ли да се погрижиш за другите? Трябва да се махнем оттук.

Тя погледна към църквата.

— Работя по въпроса.

Последният неприятел вероятно се беше сврял в църквата, което беше проблем заради скрилите се там туристи. Бърз поглед ѝ показва, че дворът зад храма е почти опустял. Екскурзоводката още беше там и гледаше разтревожено към параклиса. Очевидно осъзнаваше заплахата, но храбро се мъчеше да скрие последните си подопечни в църквата.

През отворената врата Сейчан видя тълпата вътре.

„Това няма да свърши добре“.

Скри ръце — и пистолета — в широките ръкави на дрехата си, сведе глава и забърза към задната врата с надеждата, че маскировката ѝ ще издържи достатъчно, за да изненада и последния. Не искаше да се стига до престрелка в претъпканата църква.

Екскурзоводката я забеляза и ѝ махна да побърза. Продължаваше да държи чадъра си вдигнат, като се криеше не толкова от слънцето, колкото от стрелците горе.

Сейчан ускори крачка.

Докато вървеше към вратата, изстрели насочиха вниманието ѝ обратно към параклиса. Мъжът с автомата изстреля откос през отворената врата, а другият направи кълбо и се озова вътре.

Сейчан овладя желанието си да се втурне нагоре на помощ на Грей — имаше друга задача. Щом приближи входа, някакъв мъж изскочи в двора. Сейчан го позна моментално. Трясъкът на стрелбата явно го беше накарал да излезе. Мъжът тичаше право към нея.

Сейчан се усмихна, измъкна пистолета и изпразни почти целия пълнител в гърдите му. Куршумите спряха устрема му. Сейчан прати

последния между очите му и той се свлече на пътеката.

Сейчан захвърли безполезното вече оръжие и извади собствения си пистолет от кобура на кръста си — за всеки случай, ако имаше и други нападатели. По-рано бе идентифицирала най-малко шестима мъже, но можеше да има и още.

Оказа се, че е права за броя на *мъжете*.

Екскурзоводката наведе чадъра си, сякаш се криеше зад него. Сейчан срещна погледа ѝ над ръба му — и не видя в очите ѝ страх.

„Лошо“.

Моментално разбра грешката си.

„Май не съм единствената маскирана“.

Отскочи настрана, когато куршумите разкъсаха плата на чадъра, и се просна на земята. Един куршум изби пистолета от ръката ѝ.

Жената завъртя чадъра и тръгна към нея.

13:12

Докато Грей се промъкваше приведен около параклиса, отдолу отекнаха изстрели. Единият от нападателите извика отвътре, вероятно казваше на партньора си, че е празно. Грей чу объркването в гласовете им. Дватама явно бяха озадачени и от липсата на поражения от гранатата.

Грей имаше свои тревоги за взрива и съдбата на Роланд и Лена.

Стигна до прозореца от южната страна, надигна се и стреля в мъжа в параклиса. Дръпна спусъка два пъти, като се целеше в главата — знаеше, че врагът има бронезилетка под цивилните дрехи. Улучи и двата пъти, повали го и моментално приклепна, за да се прикрие от изстрелите откъм вратата.

Представи си скрилия се там стрелец, гледащ към трите прозореца за някакво движение.

Долепи гръб до стената, хвана пистолета с две ръце и го притисна към гърдите си, готов за предизвикателството кой ще е по-бърз в двубоя.

И тогава проехтяха силни гърмежи — общо три.

Малка граната изхвърча през прозореца над главата му, удари един камък на десетина метра от параклиса и отскочи обратно към

Грей. Той си представи как подобни гранати излитат и от другите два прозореца. Противникът му се мъчеше да го изкара от убежището му.

И определено успя.

Гранатата се търкаляше към Грей и той нямаше друг избор, освен да се обърне и да се метне към прозореца. Прелетя с главата напред над перваза, докато гранатата експлодираше отвън с тътен, който отекна в гърдите му. Докато летеше, държеше ръцете си изпънати напред, като стреляше към изхода.

Противникът му изобщо не трепна. Лежеше по корем, скрит зад прага, и стреляше в параклиса. Грей усети как нещо опари бицепса му, докато падаше на мраморния под, след което се плъзна настрани към тялото на първия, когото беше застрелял.

Легна по гръб, използвайки тялото на убития като щит, и стреля над него.

Положението беше неудържимо — и това се доказва в следващия миг.

Откъм вратата отекна познат гръм. Гранатата профуча покрай носа му, удари се в олтара и рикошира право към него. Грей обаче очакваше подобна атака, така че преобърна трупа, затисна гранатата с гърдите му и се сви на кълбо, така че бронежилетката на мъртвеца да го предпази. С крайчеца на окото си видя как противникът му се скрива до вратата, за да избегне ударната вълна.

Експлозията го изхвърли нагоре и Грей полетя сред облак от кръв и дим, след което се стовари обратно долу. Но вместо да падне на пода, полетя през него, тъй като ударната сила беше пръснала дебелата мраморна плоча, покриваща скритото стълбище.

Стовари се тежко върху тъмните стъпала.

Оглушен и замаян, с писнали уши, Грей бавно се надигна на колене, после се изправи. Олюля се сред отломките и подаде глава през дупката. Пушекът изпълваше затъмненото помещение. От едната страна сияеше правоъгълник, бележещ вратата на параклиса. В него се надигна силует.

Противникът му.

Скрит в пушека, Грей без бързане вдигна пистолета си. Някак си беше успял да го задържи в дясната си ръка. Направи всичко възможно да се прицели добре и изстреля последния куршум.

С мрачно задоволство видя как противникът му се свлича на земята.

„Успях“.

Краката му се подгънаха и той падна настрани на тъмните стъпала. Всичко пред очите му се размаза... но после отдолу светна ярка светлина и освети две неясни фигури.

Нечии ръце се вкопчиха в раменете му.

— Грей?

Беше Лена.

Той издиша с мъка и от устните му се изтръгна име:

— Сей... чан...

13:15

Следващият куршум отчупи крилото на ангела в градината.

„Девет...“

Скрита зад статуята, Сейчан броеше изстрелите на азиатската убийца с чадъра. Ако оръжието ѝ бе същото като онова, което бе взела от убийтия в пещерата — китайски QCZ-92, — двойният пълнител имаше петнайсет патрона, което означаваше, че „екскурзоводката“ все още разполага с достатъчно боеприпаси.

Последните две минути бяха свирепа игра на котка и мишка в църковната градина. Силни експлозии откъм параклиса горе прекъснаха битката им. Сейчан се възползва от тях да се мята от едно прикритие към друго и да накара противничката си да пилее патроните си.

През цялото време се мъчеше да потисне страха си за Грей, да не обръща внимание на автоматичната стрелба горе. Трябваше да се съсредоточи. Убийцата беше добре обучена, със студено сърце като нейното.

Сейчан зърна за миг жената, докато танцуваше през градината и скриваше тялото си с експертното въртене на адския си чадър. Изглеждаше на не повече от двајсет, може би дори по-малко. Правата ѝ черна коса бе разделена на път по средата и се спускаше настрани към ушите. Сейчан прецени, че е висока най-много метър и половина, цялата гъвкави мускули — тяло, създадено за скорост, което жената използваше в своя полза.

Сейчан неведнъж се опита да стигне до избития от ръката ѝ пистолет, но противничката не ѝ позволяваше. Останала само с ножове за мятане, Сейчан вече беше запратила два по жената. Първият разряза плата на чадъра, но не улучи мишената зад него, а вторият беше блокиран с експертно завъртане на металните ребра.

Свита зад статуята на ангела, Сейчан бръкна под разкъсания край на расото и измъкна последния нож от ножницата на глезена си.

„Този не бива да пропуска“.

Използва полираната стоманена повърхност да наблюдава противничката си, без да се открива. Видя в отражението как жената се приближава, като заобикаля отстрани за по-добър изстрел. Тялото ѝ беше изцяло скрито зад чадъра, тъмните ѝ очи проблясваха от време на време отстрани, но никога на едно и също място.

Зад нея ясно се виждаше задната врата на църквата, която още беше открехната. Вътре се движеха сенки. Хората бяха твърде уплашени, за да изтичат на открито при цялата тази стрелба и експлозии. Чувахе детски плач и гласовете на родителите, които се опитваха да успокоят децата. Несъмнено вече се бяха обадили на полицията.

Но помощта нямаше да пристигне навреме.

Така че Сейчан изчака жената да излезе на пътеката и направи последния си ход. Направи лъжливо движение към лявата страна на статуята, сякаш отново искаше да стигне до захвърления пистолет, и насочи противничката си натам. После рязко се хвърли в обратната посока, като се извъртя под лявото крило на ангела.

Докато изскачаше от прикритието си, замахна ниско с ножа. Той полетя от пръстите ѝ, мина през чадъра и улучи заблудената за момент жена в пресеца.

Сейчан се хвърли на земята, претърколи се през рамо и се скри зад някаква циментова саксия. Надникна през тръните на розовия храст и видя как противничката ѝ залитна назад по пътеката. Въпреки това не издаде нито звук и продължи да държи тялото си напълно скрито зад чадъра. И въпреки че отстъпваше, стреля през чадъра по Сейчан. Макар да стреляше напосоки, два куршума успяха да улучат пръстта в саксията.

Беше адски добра.

„Но аз съм по-добра“.

Когато най-сетне спря и събра сили да поднови атаката си, противничката ѝ вече се бе доближила твърде много до вратата на църквата — където я искаше Сейчан, след като зърна съюзник вътре. Вниманието на убийцата бе изцяло насочено към Сейчан и тя не забеляза тъмната сянка, която се измъкна от вратата зад нея.

Сейчан се усмихна доволно.

„Не съм единствената монахиня, за която трябва да се безпокои“.

Сестра Клара се хвърли върху жената. Замахна с тежкото месингово разпятие и го стовари върху тила ѝ.

Убийцата изпусна чадъра. Порив на вятъра го понесе през градината. Жената рухна на колене, после на една страна.

Сейчан се втурна напред, като грабна в движение пистолета си. Стигна убийцата и видя, че черните ѝ очи са се подбелили. По чакъла се стичаше кръв. Въпреки това гърдите на жената се надигаха и спускаха.

Беше жива.

Но не за дълго.

Сейчан вдигна пистолета към бледото ѝ чело, но сестра Клара застана между нея и целта ѝ и каза твърдо:

— Не.

Сейчан изгледа кръвнишки монахинята, но сестра Клара не помръдна от мястото си. Сейчан видя решимостта и състраданието на лицето на младата жена. Монахинята можеше да бъде подтикната към насилие, за да защити невинните вътре, но определено нямаше да допусне хладнокръвно убийство.

Сейчан изръмжа, но беше задължена на монахинята за помощта ѝ. Освен това си даваше сметка, че биха могли да изтръгнат информация от убийцата, след като дойде в съзнание. Ако имаше възможност, Грей щеше да иска да я разпита.

Погледна нагоре към параклиса. Той още беше забулен от дим. Стрелбата беше престанала преди около минута. Но какво означаваше това?

Нетърпелива и разтревожена, Сейчан взе оръжието на убийцата, което бе още горещо от стрелбата, и го подаде на монахинята.

— Знаеш ли как да го използваш?

Клара отстъпи крачка назад.

— Да, но...

— Или ще я пазиш, или ще я застрелям.

Клара преглътна и взе оръжието. Сейчан изчака монахинята да насочи дулото към безжизнената фигура на убийцата и едва тогава се обърна и се втурна нагоре по стръмните стъпала. С всяка крачка страховете, които досега бе потискала, се разпалваха все по-силно в гърдите ѝ.

„Само да си посмял да ми умреш, Грей!“

13:18

Роланд излезе от тайния тунел, протегна ръка и помогна на замаяния Грей, като почти го измъкна от тъмния отвор. Дрехите му бяха станали на парцали, кожата му кървеше от десетки драскотини. Раната на главата кървеше обилно и кръвта се стичаше по лицето му.

„Но ти спаси живота ни“.

Грей изпълзя до олтара и седна. Надигна бутилката вода, която Лена му беше дала долу. Сега тя стоеше на стража при вратата.

— Идва някаква монахиня — разтревожено каза Лена. — С пистолет.

Роланд се стресна.

Грей се надигна на колене и извади пистолета си.

Лена се обърна към тях и този път в гласа ѝ се четеше облекчение.

— Сейчан е.

Грей тупна обратно по задник и изпъшка:

— Слава богу!

След секунди Сейчан влетя в параклиса като някакъв черен ястреб. Прецени всичко с един поглед и очите ѝ се спряха върху зейналата в пода дупка.

— Май сте били заети — отбеляза тя.

— А ти май имаш ново призвание — изхриптя Грей и погледна раздраното ѝ расо. — Тези цепки са доста съблазнителни. Допадат ми.

Роланд се намръщи на непристойните му думи, но долови загрижеността им един за друг и обичта им и не каза нищо.

— Стига глупости — каза Сейчан, отиде при Грей, подаде му ръка и му помогна да се изправи. — Да се махаме преди да се е появил още някой.

Той се усмихна.

— Благодаря, скъпа.

— Все някой трябваше да ти измъкне задника от огъня.

— Е, малко закъсня за това. — Грей закуцука към вратата, после погледна назад към скритото стълбище и на лицето му се изписа недоумение.

— Първата граната, която се търкулна преди плочата да се затвори... какво стана с нея?

— Полетя покрай нас и падна по стъпалата — отвърна Лена.

— Взриви се в пещерата долу — каза Роланд. — Главата ми още кънти от взрива.

— Но поне главите ни са си все още на раменете — добави Лена.

— Ами Мадоната на Кирхер и скелетът?

— Проверихме... преди да се стовариш отгоре ни. — Роланд поклати глава. — Гранатата е избухнала в краката на Мадоната. Бронзовата статуя се е катурнала и цялата е смазана и обгорена.

— А костите са станали на прах — Лена въздъхна. — Все пак разполагаме с онова, което прибрахме. Да се надяваме, че ще успеем да...

Отвън проехтя изстрел.

Роланд се обърна към вратата, но Сейчан се втурна покрай него, като изблъска Лена навътре в параклиса.

Насочи пистолета си надолу по стълбището — и изруга.

Роланд изтича до прозореца, от който се виждаше църковният двор, и видя паднала на пътеката монахиня. Видя и как някаква жена прескача през оградата и изчезва.

— Какво става? — попита Лена.

Без никакви обяснения Сейчан се втурна навън.

Грей закуцука след нея. На вратата се обърна и нареди:

— Стойте тук!

След като останаха сами, Роланд погледна Лена.

Тя прехапа устна, поклати глава и изруга:

— Майната му.

Макар че не би избрал точно този израз, той напълно споделяше чувствата ѝ. Беше му писнало да се крие в сенките и да чака безпомощно. Твърдо решени, двамата с Лена излязоха от димящия параклис и се затичаха надолу по стъпалата.

Сейчан стигна двора доста преди тях, клекна до сестра Клара и провери пулса ѝ с лявата си ръка — с дясната държеше пистолета и се оглеждаше за възможна опасност.

Роланд и Лена стигнаха двора няколко крачки след Грей, който се олюляваше от изтощение.

— Какво стана? — попита той и забърза напред.

Сейчан се обърна към тях. Лицето ѝ беше буря от емоции, повечето мрачни и гневни.

— Оная мръсница я е пробола със собствения ми нож! Измъкнала го е от крака си и я е намушкала. Не се сетих да го взема, преди да дойда при вас.

Роланд клекна до сестра Клара и с облекчение видя, че е жива, макар и тежко ранена. Кръвта се бе просмукала в одеждите ѝ и течеше около стоманената дръжка, стърчаща от корема ѝ.

— Опитах да я застрелям... — изхриптя Клара. — Беше твърде бърза.

— Не говори — каза той. — Ще се справиш.

Клара го погледна умоляващо.

— Простете, отче.

— Няма какво да ти прощавам, дете мое. — Роланд погледна към другите, неуверен какво да прави.

Далеч откъм долината долетяха сирени. Две монахини изскочиха от задната врата на църквата. Едната носеше червено пластмасово куфарче за първа помощ.

— Трябва да се махаме оттук — каза Сейчан и се изправи.

Лена се поколеба.

— Но сестра Клара...

Роланд стисна ръката на монахинята. И той отказваше да я остави.

— Не мисля, че е засегнато нещо важно — каза Сейчан. — Ще оцелее, докато дойде помощта.

Думите ѝ бяха безжалостни, но Роланд чу и болката и вината в гласа ѝ.

Сестра Клара впери поглед в него и прошепна слабо, но решително:

— Вървете. Каквото и да целят онези rotwory, спрете ги.

— Обещавам — каза Роланд.

Лена кимна.

Роланд се изправи, дръпна се настрани и остави младата монахиня на грижите на сестрите ѝ. Обърна се към Грей и Сейчан. Не беше сигурен до какво ще доведе всичко това, но в едно беше сигурен.

„Няма да наруша обещанието си“.

15.

30 април, 19:22

Пекин, Китай

— Сега пък къде ни водят? — измърмори сърдито Ковалски.

Мария поклати глава — нямаше никаква представа, също като него. Седеше до едрият мъж на задната седалка на електромобила, който пътуваше през дебрите на подземния комплекс. Забеляза, че Ковалски докосва превръзката на лицето си, и си спомни разказа му, че Баако го е нападнал. Спомни си също и тайния сигнал, който ѝ беше пратил.

[Лъжа]

Тревогата за Баако я изгаряше, а с нея и чувство за вина. Представи си Баако сам в това странно и чуждо място. Сигурно беше ужасен. Искаше ѝ се да може да иде при него, да го утеши, но в момента не се движеха натам.

След като им показа фосилните останки на новооткрития хоминид — *Homo megarthropus*, — генерал-майор Дзяйин Лау нареди да ги закарат на друго място. Самата тя седеше отпред до шофьора и говореше по мобилния си телефон. От резкия ѝ и гневен тон личеше, че чете конско на някого.

Електромобилът забави ход и спря пред висока двойна врата. Там ги чакаше мъж с маскировъчна униформа, застанал сковано и със стоическа физиономия. Беше братът на Гао, Чан Сун.

Дзяйин се обърна към тях и нареди:

— Останете тук.

После слезе и отведе Чан настрани.

— Къде си мисли, че можем да отидем? — измърмори Ковалски.

Зад тях спря вторият електромобил с д-р Арно и двама въоръжени войници. Смушкаха Арно да слезе и го поведоха към тях. Палеонтологът погледна високите врати — по тавана вървяха релси, които минаваха над тях — и каза:

— Май приближаваме причината да ви доведат тук, доктор Крандъл.

Мария си мислеше същото. След като бе видяла останките, беше разбрала, че китайците търсят начин да съберат специфични секвенции ДНК от костите на гиганта, за да създадат по-силен войник.

„Но колко далеч са стигнали?“

Арно скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше разтревожен от същата мисъл.

— Доколкото разбирам, със сестра ви се опитвате да докажете, че Големият скок напред в човешкия интелект се дължи на внасянето на нови гени, получени от кръстосването на ранния човек с неандерталците.

— В общи линии хипотезата ни е точно такава. Че тази хибридизация е създала малко племе способни на по-големи интуитивни скокове индивиди, които са гледали на света по различен начин от родителите си.

— И че Големият скок напред се дължи на тази шепа уникални същества.

Тя ясно усети неверието му.

— Множество статистически модели подкрепят тази теория. Познанието е като вирус, способен да расте експоненциално при подходящите условия. Достатъчна е творческата енергия и иновациите на съвсем малка група свръхусъвършенствани индивиди, за да се промени светът — да се разпространят нови идеи, нови инструменти, нови методи в изкуството и ритуалите. Всъщност това е една от опасностите по този път. Ако подобни свръхусъвършенствани индивиди бъдат създадени днес, резултатът може да промени света.

— Или да доведе до края му — добави Арно, загледан към Дзайин. — Особено ако попадне в неподходящите ръце.

Мария го разбираше.

— Колко близко бяхте със сестра си до постигането на целта? — попита той.

Тя си представи Баако — модел на същата хибридизация, показал вече изумителен напредък в познанието. Макар че с Лена бяха постигнали значителен напредък в тази посока, много неща си оставаха неизвестни.

Призна го на глас.

— Гените, които засягат интелигентността, все още не са добре изучени и вероятно включват сложно взаимодействие на множество

секвенции. Това, което изследваме, е нова територия.

— Но вие със сестра ви сте пионери, които са започнали да оставят диря по тази територия. — Погледът му не се откъсваше от двамата китайски офицери. — Сега трябва да внимавате кой я следва.

Междувременно разговорът между Дзяйин и Чан ставаше поразгорещен. Мария чу на няколко пъти името на Лена сред неразбираемите думи на мандарин. Очевидно нещо не беше минало според плана. Но какво означаваше това за участието на сестра ѝ?

— Май в Италия лайното е уцелило вентилатора — обади се Ковалски, скръсти ръце и пусна доволна презрителна усмивка. — И се досещам кой е хвърлил лайното.

19:29

— И нямате представа къде са се дянали? — попита Дзяйин. Стоеше със скръстени ръце и чакаше подполковник Чан да обясни поредния си провал.

Той сведе глава. Мълчанието му беше достатъчен отговор.

Вестите от Италия бяха лоши. Не само че Лена Крандъл се беше измъкнала от клопката на екипа, подбран лично от Чан, ами и италианските специални служби бяха открили труповете на хората им.

— Италианците могат и да заподозрат кой ги е изпратил — каза Чан, — но въпреки това сме в състояние да отричаме. Хората, които пратих, бяха призраци, сенки без официално досие в Народната освободителна армия. И не са били убити никакви местни, така че станалото лесно може да се изкара като терористична атака срещу християнска цел.

Макар че преценката му вероятно щеше да се окаже вярна в дългосрочен план, това не омаловажаваше по-големия му провал. Сестрата на Мария отново се беше измъкнала.

Чан осъзнаваше това и се опита да намали вината си, като насочи обвиненията другаде.

— Ако ми бяхте казали, че имате човек на място, може би операцията щеше да даде по-положителен резултат.

Устните на Дзяйин се изкривиха в сурова усмивка.

— Duì — съгласи се тя. — Но поне старши лейтенант Вей оцеля и в момента е по петите на целите.

Старши лейтенант Шу Вей беше сред най-младите членове на специалните сили на военен окръг Ченду, носещи кодово име Сокол, специализирани в придобиване на цели, саботаж и внезапни удари. Освен това беше племенница на Дзяйин, дъщеря на сестра ѝ. Дзяйин беше използвала връзките си във военното разузнаване, за да я включи тайно в тази мисия, та да се намеси при нужда.

— Старши лейтенант Вей научи също *кой* съпровожда Лена Крандъл и онзи хърватски свещеник — продължи Дзяйин. — Американци са, вероятно секретна група, свързана с военните. От разговора с една монахиня преди атаката Вей е научила също какво търси групата на Лена.

— И какво? — попита Чан, този път с по-покорен тон.

— Информация за свещеник от седемнайсети век. Атанасий Кирхер.

Чан се намръщи, видимо смутен — също като Дзяйин, но тя успя да продължи с безизразна физиономия:

— Вей ще продължи в тази насока, за да определи как това необичайно проучване може да застраши целите ни... и да елиминира Лена Крандъл.

— Но аз си мислех, че искате да я заловим жива.

— След толкова много провали от ваша страна стигнах до заключението, че подобен план е твърде рискован. За безопасното ѝ залавяне е нужна деликатност, която вече не можем да си позволим. Затова Шу Вей събира от собствената си част ударен екип, който да преследва и елиминира тази заплаха веднъж завинаги.

Чан изпъна гръб.

— В такъв случай съм сигурен, че с моя подкрепа...

— Няма да е необходимо. Очевидно имате предостатъчно грижи тук.

Използва момента, за да го вбеси още повече.

— Убедена съм, че след като вниманието ви е насочено изцяло тук, поне ще можете да се погрижите за сигурността на комплекса. — Погледна го с презрение. — Разбира се, всеки нов провал ще наложи по-сурово наказание.

И кимна към двойната врата.

Макар физиономията на Чан да оставаше гневна, в очите му проблесна страх.

„Добре“.

Тя се обърна към Мария и останалите.

„А сега да покажем на новодошлите какви са последствията от провал“.

19:27

„Ето ги и неприятностите“.

Ковалски гледаше как китайската генералка върви към тях. Изглеждаше му прекалено доволна и това изобщо не му харесваше.

— Елате — каза тя, когато стигна до тях. — Нека ви покажа какво постигнахме — и как можете да помогнете.

Даде им знак да я последват и нареди на въоръжения ескорт да изостане.

— Това май не е обиколка по желание — промърмори Ковалски на Мария.

Тя не отговори, но той видя нервността на пребледнялото ѝ лице. Китайците искаха експертизата ѝ като генетик за нещо — но за какво?

Стоманените врати се отвориха и ги лъхна миризма на животни, антисептици и белина.

Отвъд прага имаше огромно бяло помещение с блестящо оборудване. От едната страна имаше клетки; покрай другата стена бяха наредени десет метални маси. Ковалски си помисли, че приличат на маси в морга. С изключение на това, че двете най-близки приличаха на гинекологични.

Една от масите, изглежда, беше използвана неотдавна. Облечен в бяло работник миеше с маркуч кръв и тъкан по наклонената повърхност, като насочваше отпадъците в металната кофа в края. Посмуцаващото бе, че на лавицата зад масата бяха наредени стъклени съдове, в които имаше органи, включително сърце с прекалено големи размери.

Ковалски преглътна с отвращение и извърна поглед.

В металните клетки от другата страна имаше онова, което Ковалски би очаквал да види в подобна лаборатория — бели мишки, обърнали розови муцунки към тях, зайци, самотно шимпанзе, свито в дъното на по-голяма клетка. Ръцете му бяха обръснати целите, както и темето му.

Преди Ковалски да успее да се зачуди каква е причината за тази прическа, отговорът се появи в следващата клетка. Младо шимпанзе се взираше в тях и големите му кафяви очи ги следяха. Очите му бяха единственото, което бедното създание можеше да движи. Около врата и раменете му имаше стоманен лист, очевидно предназначен да го обездвижи и да не му позволява да си вдига ръцете. Нуждата от подобно ограничаване бе очевидна: темето на шимпанзето липсваше и се виждаше мозъкът му. От влажната розова повърхност стърчаха разноцветни електроди, свързани с апаратура до клетката. Шимпанзето тихичко скимтеше.

— Мамка им на тия... — започна Ковалски, но затвори уста, щом генерал Лау погледна назад към тях. Моментът не бе подходящ да обижда домакинята — поне засега.

— Лаборатория за вивисекции — прошепна Мария. Очите ѝ бяха станали като стъклени от страх, а може би и от сълзи.

В следващата клетка малка човекоподобна маймуна — може би невръстна горила — се беше вкопчила в дървен стълб, увит с опърпан килим, сякаш се притискаше в майка си.

Французинът забави крачка, за да се вгледа по-внимателно в дребната фигурка, заровила уплашено лице в единствената утеха в това място на ужаси. Челото му се сбърчи и той хвърли тревожен поглед към Мария, но преди да успее да заговори, генерал Лау ги поведе още по-бързо навътре в лабораторията.

— Насам.

Целта ѝ като че ли беше голям прозорец в другия край на помещението, заемащ цялата задна стена. Зад дебелото стъкло се откриваше голяма зала, осветена отгоре.

— Вижте какво успяхме да постигнем дотук благодарение на техниките, усъвършенствани от вас и сестра ви, доктор Крандъл — каза генерал Лау.

Ковалски пристъпи напред заедно с Мария и д-р Арно. Погледна надолу в огромната зала и този път не успя да се сдържи и викна:

— Маmicата ви...

19:48

Монк и Кимбърли Мой седяха на една пейка в парка до река Нанчан. Тъмната река, осветявана тук-там от улични лампи, минаваше през центъра на зоологическата градина. Недалеч спирката за корабчета, която беше затворена в този час, предлагаше разходка през парка до Летния дворец. Монк имаше добър изглед към реката и мостовете ѝ.

— Какво мислиш? — тихо попита той.

Кимбърли разтри прасеца си. Бяха ходили здравата през последните три часа — първо през зоопарка, после на бавна обиколка отвън. Накрая стигнаха северната страна, след като бяха направили почти пълна обиколка на зоологическата градина.

— Определено е от по-новите военни хеликоптери на китайците — каза тя, без да вдига глава. — Модел Z-18A, ако не се лъжа, за транспортиране на персонал и товари.

„И определено достатъчно голям да побере горила в клетка“.

Монк беше забелязал хеликоптера на една площадка в този невзрачен ъгъл на парка, недалеч от големия аквариум на зоологическата градина. От външната страна на оградата успя само да зърне туловището на машината. За да не събудят подозрение, двамата бяха продължили до този парк и бяха седнали на пейката, откъдето още имаха частичен изглед към военния хеликоптер.

— Доста оживена дейност кипи там — отбеляза Монк.

През последните десет минути униформени мъже влизаха и излизаха и предимно товареха сандъци в хеликоптера. Машината, изглежда, се готвеше да излети. Монк се боеше, че китайците може да преместят отново отвлечените, и наблюдаваше внимателно за въоръжен ескорт, водещ някаква група към площадката.

— Искат ми се да можех да приближа повече — каза той. — Да се уверя, че вече не са на борда.

— И какво щеше да направиш? — попита Кимбърли. — Районът е пълен с военни. Докато не се уверим, че отвлечените са още тук, само рискуваш ненужно да се издадеш.

Права беше, но той не можеше да понася да седи бездейно и да чака някакъв знак.

Силно боботене привлече вниманието му към улицата. Голям бронетранспортър с вездесъщата червена звезда профуча покрай тях и наби спирачки пред северния портал на парка. От задната му врата се

изсипаха войници, а един се подаде през люка на покрива, за да заеме позицията зад оръдието. Войниците се разгърнаха пред портала. Две двойки се отделиха и тръгнаха в противоположни посоки, явно за да претърсят периметъра на зоологическата градина.

Монк предположи, че и другите портали са отцепени по подобен начин, и побутна Кимбърли.

— Това брои ли се за знак, че приятелите ни още са някъде тук?

Тя кимна.

— Но може и да е знак, че китайското разузнаване знае, че сме тук. Или поне подозират нещо.

Стисна ръката му и Монк разбра какво му казва без думи.

„Време е да се махаме“.

Станаха и започнаха да се отдалечават по крайбрежните алеи. Двамата войници вече се приближаваха. Монк вървеше плътно до Кимбърли, преструвайки се на обикновен турист. Вървяха, без да бързат. Монк беше вдигнал ръка и държеше лицето си извърнато от войниците. Очакваше всеки момент да чуе вик, заповед да спрат, но вместо това зад него се чу рев, съпроводен от познатия тътен на тежки ротори.

— Не поглеждай — каза Кимбърли и стисна ръката му.

Монк не изпитваше нужда да поглежда през рамо. Много добре можеше да си представи как хеликоптерът се издига от площадката в нощното небе. Не знаеше дали Ковалски и Мария са на борда му, но въпреки това усети неприятното чувство на поражение.

Нямаха избор и продължиха да се отдалечават. Дори Ковалски и Мария да бяха още тук, зоопаркът беше отцепен от китайската войска и изгледите да ги спасят се свеждаха почти до нула.

— А сега какво? — попита Кимбърли.

— Ще чакаме — отвърна той, макар че отговорът не му харесваше. — Да се надяваме, че Кат и директор Кроу са получили нов сигнал от предавателя. В противен случай сме прецакани.

Кроу му беше съобщил, че спасителният екип е пристигнал в Пекин с различни полети от различни посоки. Петимата командоси бавно се събираха на мястото за среща в очакване да получат зелена светлина от Монк.

Той се намръщи.

„Май ще се наложи всички да почакаме още“.

След като се отдалечиха достатъчно, Монк погледна назад към зоологическата градина.

„Какво става там, по дяволите?“

19:50

Мария се мъчеше да проумее какво вижда.

„Не може да бъде...“

Стоеше с Ковалски и Арно пред извитите прозорци, гледащи към хабитат с размерите на баскетболно игрище. Залата изглеждаше изкопана в естествената скала, а в стените зееха черни отвори на пещери. Вниманието ѝ обаче бе насочено към дъното на ямата.

На три етажа под нея едри космати създания бродеха или клечаха сред изкуствени голи дървета от бетон, някои от които изглеждаха натрошени на парчета от тях. Всички бяха високи по осем-девет стъпки и тежаха поне по половин тон, тоест бяха два пъти по-големи от типичната планинска горила. Краката им бяха дебели като стволоче на дървета, а ръцете бяха само малко по-тънки. Повечето се движеха тежко, като се подпираха на юмруци, но най-големият стоеше изправен, показвайки целия си ръст и сребристата си козина. Създанието погледна нагоре към тях и нададе беззвучен рев — видяха се пожълтели кучешки зъби с дължина почти педя.

Сребристият пазеше наскоро убитата си плячка и очевидно се чувстваше заплашен от наблюдателите. По разкъсаното тяло в краката му още имаше парчета от раздрана униформа, подобна на комбинезоните на работниците, които Мария беше видяла тук.

Преди да успее да се извърне, изправеният звяр се пресегна, сграбчи нещо и го запрати към тях. Мария отстъпи крачка назад, когато нещото удари стъклото, изумена от демонстрацията на сила и ужасена при вида на откъснатата ръка, която се плъзна по прозореца, като оставяше кървава диря.

Ужасната гледка я изтръгна от шока ѝ.

— Какво... какво е това? — попита тя.

— Наричаме го Ковчега. Тук наблюдаваме творенията си — отвърна генерал-майор Лау. — Не се различава много от вашата класна стая в центъра за примати.

Мария отказваше да приеме подобно сравнение. Поклати глава, мъчеше се да се отърси от ужаса.

— Това са горили...

— Хибриди — ненужно я поправи Дзяйин.

Мария вече беше разбрала, че съществата не са обикновени човекоподобни маймуни. Спомни си масивния череп на праисторическата горила *Gigantopithecus blacki*. Тези създания бяха с подобни размери и форма, но тя знаеше, че това, което вижда долу, не е възкресеният чудовищен вид.

— Предполагам, че за създаването на тези екземпляри сте използвали ДНК от онзи мегантроп, който ни показахте — каза Арно.

Дзяйин кимна.

— Да. Използвахме различни техники, като ги усъвършенствахме през годините по метода на пробата и грешката. Накрая прибяхнахме до разработените от сестри Крандъл протоколи, които ускориha програмата ни. Но докато Мария и сестра ѝ използваха за своя хибрид неандерталска ДНК, ние добавихме гените от костите на мегантропа. — Тя махна към прозореца. — Все пак, също като Крандъл, избрахме за първоначалния модел горили. Резултатите са толкова забележителни, колкото се надявахме. Дори мускулатурата на тези образци се оказа изключително мощна — те са *два пъти* по-силни от обикновена горила и *десет пъти* повече от човека.

Мария се задъха от ужас. Студените думи на генерала отекваха в главата ѝ: „Прибяхнахме до разработените от сестри Крандъл протоколи“.

Тя пак погледна надолу. Едрият сребрист се наведе над плячката си, вдигна нещо като черен дроб към муцуната си и го заръфа.

„Какво сме направили с Лена?“

— Разбира се, преди да преминем към опити с хора — продължи Дзяйин, — трябва да решим някои ключови проблеми.

Мария я погледна.

— Какви проблеми?

— Тези зверове се оказаха по-свирепи от обикновените горили и често се избиват помежду си, освен ако не им осигуряваме храна в изобилие.

Мария си спомни историята за мегантропите, как ловували съседните кланове, както и собствения си вид. Явно генетиката не

беше предала само силата на хибридите, но и канибалската им жестокост.

„Възможно е двете дори да вървят ръка за ръка“.

Дзяйин изгледа Мария със студените си очи.

— Затова се нуждаем от помощта ви. Да намерим баланс между постигнатото тук и повишената интелигентност, с която сте надарили вашия опитен образец.

Мария си помисли за нежната душа на Баако. Не можеше дори да си представи как би могла да постигне *баланс* между неговата доброта и онова, което клечеше в този проклет Ковчег.

И го каза на глас.

— За да се постигне това, което искате, ще трябва да се филтрират стотици различни променливи, да не говорим за неизвестно колко епигенични фактори, които биха могли допълнително да усложнят нещата. За постигането на подобна цел, ако изобщо е възможно, ще са нужни десетилетия по метода на пробата и грешката.

— И ние смятахме същото — призна Дзяйин. — Именно затова продължихме да финансираме тайно вашето изследване.

„С посредничеството на Ейми Ву“ — горчиво си помисли Мария.

Дзяйин изправи гръб.

— После чухме за откритието на доктор Арно в планините на Хърватия.

Арно изглеждаше също толкова възмутен, че проучванията му могат да бъдат свързани по някакъв начин с ужаса тук.

— Какво общо има откритието ми с всичко това?

— Генетичният потенциал, скрит в костите на първото поколение хибриди между ранния човек и неандерталците. Ако успеем успешно да извлечем ДНК от онези останки, ще имаме шанс да открием и изолираме специфичните генетични фактори, довели до повишаването на интелекта на хибрида.

Мария скръсти ръце — осъзнаваше, че Дзяйин най-вероятно е права. С достъп до такава уникална ДНК определянето и извличането на специфичния код, лежащ в сърцевината на еволюционния Голям скок напред, беше възможно.

„Или най-малкото ще се ускори неимоверно“.

Започваше да разбира мащабите на всичко това. Онзи, който контролираше този уникален генетичен материал, щеше да има огромно преимущество в надпреварата в областта на биотехнологичните оръжия, която течеше с пълна сила. Онези кости можеха да се окажат Светия Граал на следващия етап на човешката еволюция. И не бяха само китайците. Дори отдел „Биологични технологии“ на АИОП си беше поставил за цел да разчете генетичния код на човешкия разум.

Нищо чудно, че китайците бяха действали така бързо и грубо. Тук крайната цел не беше доминиращото положение на една страна — а кой ще направлява бъдещето на човечеството.

— Да не забравяме и Баако — добави Дзяйин.

Лицето на Ковалски стана сурово.

— Какво имате предвид?

Дзяйин погледна през прозореца.

— Наред с проблема с агресията се натъкнахме и на друг, свързан с възпроизводството. Женските хибриди са плодови, но всички мъжки са стерилни.

Мария знаеше, че това не е необичайно. Хибридите между родствени видове често бяха безплодни, както при кръстосването на магаре с кобила. Мъжките мулета бяха винаги стерилни, докато женските понякога запазваха плодовитостта си.

Арно повдигна въпрос, който имаше още по-пряко отношение към ситуацията.

— Повечето антрополози смятат, че същото може да се отнася и за неандерталските хибриди. Мъжките вероятно са били стерилни, докато женските може би все още са били в състояние да раждат жизнено потомство.

— Ако това е вярно — добави Мария, — в такъв случай неандерталските гени, които носим в себе си днес, са дошли от жените хибриди, а не от мъжете.

— И именно затова Баако е толкова важен — каза Дзяйин. — Доколкото разбрах, вашият опитен образец е бил изследван и се е оказало, че е способен да се размножава.

Мария вдигна ръка.

— Не е задължително. Засега *генетически* изглежда, че е така, но не можем да го знаем с абсолютна сигурност, тъй като Баако е едва

тригодишен. Той е все още полово незрял. Ще са нужни още три или четири години, преди да можем със сигурност да преценим дали е плодовит.

— Може би — отвърна Дзяйин, — но ние не се интересуваме дали Баако може да се чифтосва физически. Нужно ни е само да секвенсираме продуктивната жизненост, скрита в Y-хромозомата му. Разбира се, още по-важни са уникалните неандерталски гени, за които е показано, че подсилват интелигентността му.

Стомахът на Мария се сви.

„Горкият Баако...“

— Но от друга страна — продължи Дзяйин, — бихме могли да получим всичко това от няколко проби на слюнка и кръв. И ще направим точно това, наред с биопсия на костен мозък. Но истинската му ценност се крие в това, че ще имаме достъп до уникалния строеж на мозъка му. Може да се окаже безценно да разполагаме с жив образец за изучаване и анализ на начина, по който се проявяват уникалните му гени.

— Възнамерявате да изучавате мозъка му? — Мария си представи поредицата скенери, които правеха на Баако още от раждането му. — Да видите как се развива?

— Точно така. Но вие със сестра си бяхте твърде консервативни в подхода си. Смятаме, че едно по-инвазивно проучване ще ни даде по-пълни резултати. — Дзяйин погледна назад към шимпанзето с оголения мозък, към който бяха свързани електроди.

— Открихме, че сме в състояние да поддържаме подобни образци живи в продължение на до две години. При по-големи образци бихме могли да удължим този срок почти двойно.

Мария осъзна, че възнамеряват да извършат същата операция върху Баако.

— Не — изтърси тя. — Няма да го позволя.

— Ще стане независимо дали го *позволявате*, или не. Хирурзите в момента подготвят всичко.

— Кога? — немощно попита Мария.

— Ще го отведат в операционната утре сутринта, след като си почине от пътуването.

Отчаяна, Мария затърси начин да попречи на това.

— Ако... ако го направите, няма да ви сътруднича. Ще трябва да ме застреляте.

Дзяйин хвърли поглед на Ковалски.

— Ако се стигне дотам, няма да сте първата, която ще застрелям. И няма да съм толкова милостива, колкото бях с професор Райтсън.

Мария погледна Ковалски.

Той сви рамене.

— Да правят каквото искат.

Въпреки перченето му тя видя как езикът му нервно облиза долната му устна.

Но Дзяйин не беше приключила. Кимна на въоръжения им ескорт и ги подкара обратно към стената от клетки. Спряха пред шимпанзето, което изскимтя от страх. Дзяйин отиде до апаратурата до клетката и завъртя едно копче.

Шимпанзето се замята в ремъците си и от гърдите му се изтръгна пронизителен писък. Очите му се изцъклиха и сякаш щяха да изхвърчат от черепа от болка.

— Престанете! — извика Мария.

Дзяйин продължи просто да си стои, без да обръща внимание на страданията на шимпанзето.

Друг обаче не остана безучастен.

Ковалски внезапно се хвърли назад, по-бързо, отколкото Мария можеше да си представи. Блъсна единия от войниците и сграбчи цевта на автомата му. Макар ремъкът на оръжието да оставаше на рамото на войника, Ковалски стигна до спусъка и го дръпна.

Автоматът изтреця.

Куршумът прелетя между решетките на клетката и пръсна половината череп на шимпанзето. Писъкът замлъкна и тялото се отпусна безжизнено.

Ковалски незабавно вдигна ръце и отстъпи настрани. Двата автомата се насочиха към него. Дори Дзяйин беше извадила пистолета си. Мария очакваше Ковалски всеки момент да бъде екзекутиран.

Вместо това Дзяйин прибра пистолета в кобура си.

— Виждам, че вашият помощник има нежно сърце като вас. — Обърна се към Мария. — Но няма да може да помогне на вас с Баако. Ако искате животното да се чувства добре, доколкото е възможно във всичко това, очаквам от вас не само съдействие, но и *резултати*.

И махна на войниците да ги изведат от лабораторията.

— Беше дълга нощ — каза Дзяйин. — Ще ви отведат в стаята ви. Мария се запъна.

— Чакайте! Искам да видя Баако. Да прекарам тази последна нощ с него.

Дзяйин я изгледа твърдо.

— Моля ви — замоли се Мария.

— Ако му направите нещо — предупреди Дзяйин и погледна назад към мъртвото шимпанзе, — дори неподходящ акт на милост, друг ще заеме мястото на шимпанзето.

Погледът ѝ се спря върху Ковалски.

Мария дори не беше помисляла да прави нещо подобно, така че просто кимна.

— Аз също искам да ида — каза Ковалски и докосна превързаното си лице. — Да помогна на доктор Крандъл да успокои Баако и да я защита, ако се наложи.

Дзяйин въздъхна. Личеше си, че ѝ е дошло до гуша от спорове.

— Така да бъде. Ще наредя да ви донесат постелки. Но знайте, че ще бъдете наблюдавани през цялата нощ.

Мария се пресегна и докосна ръката на Ковалски в мълчалив знак на благодарност. Щом минаха през плъзгащите се врати на лабораторията за вивисекции, всичко се стовари върху нея изведнъж и едва не я смаза.

„Какво ще правим? Как ще погледна Баако, щом знам какво ще му се случи утре сутринта?“

Краката ѝ омекнаха; коленете ѝ започнаха да треперят.

Силна ръка я подхвана през кръста и я задържа на крака.

— Ще се оправим някак — прошепна ѝ Ковалски.

— Как? — Тя погледна нагоре към него.

Той сви рамене.

— Нямам представа.

— Тогава какво...

— Просто реших, че трябва да ти го кажа.

Странно, но честността му ѝ подежда успокояващо.

Той почти я вдигна, за да я настани в електромобила.

— Да идем да видим маймунчето.

20:44

Баако вижда майка си веднага щом двойната врата се отваря. В сърцето му пламва радост. Той скача към решетките и се вкопчва в тях, сумти към нея, показва ѝ колко е щастлив.

Докато се приближава, тя притиска юмруци към тялото си в жест, който той познава добре.

[Обичам те]

Той пуска решетките, започва да подскача и повтаря жеста.

[Баако обича мама]

Тя се усмихва, но не така широко, както обикновено. Той вижда тъга и загриженост в очите ѝ. Подушва и долавя миризмата на страха ѝ. Това го кара да тупне ръката си над лакътя с длан. Прави го само когато е уплашен.

Тя вижда това и потупва китки една в друга.

[В безопасност си]

Изчаква един от лошите мъже да отвори вратата. Мрази миризмата на тези други. Дълга черна пръчка се пъха между решетките и плюе огън към Баако. Той се страхува от него и се дърпа назад, но дълбоко в гърдите му се надига ръмжене и Баако оголва зъби.

Накрая вратата се отваря широко и мама влиза. Идва с другия, големия мъж, който може да говори с ръце. Вчера мама е изписала името му с букви [Д-Ж-О]. Направи го у дома, където Баако си имаше телевизор, легло, играчки и най-добрия си приятел Танго.

Баако се радва, че Танго не е на това лошо място.

Мама го прегръща. Притиска го и издава звуци, които са топли и пълни с обич. Той тихо изсумтява. Тя се дърпа назад. Той вижда сълзи на лицето ѝ. Тя ги избърсва с ръка, но се появяват още. Тя се извърща. Той отново изсумтява и посяга към бузата ѝ с опакото на дланта си.

Мама харесва, когато прави това.

Но сега тя не се усмихва и не го целува по носа. Вместо това от очите ѝ бликват още повече сълзи.

Той сваля ръка, а големият мъж — Джо — кляка пред него и се подпира на юмрук, както прави Баако. С другата си ръка започва да прави знаци и в същото време говори.

[Добре ли си?]

Баако поклаща глава. Обръща се така, че мама да не го вижда, и размахва пръсти пред гърдите си.

[Уплашен]

Джо се премества по-близо. Големите му ръце оформят думи.

[Ще се справим заедно... ти и аз]

Джо посочва мама.

[Заради нея... нали]

Баако кима и повтаря последния жест.

[За мама]

Голяма ръка посяга към раменете на Баако. Силни пръсти стискат здраво — но Баако знае, че мъжът не иска да го нарани. Баако се взира в очите му, после свива юмруци и ги раздвижва един до друг.

[Заедно]

Джо се ухилва и казва думи, които Баако знае.

— Точно така.

Междувременно лошите мъже са си отишли, но са хвърлили в клетката две навити постелки. Червени са и миришат на пера. Напомнят на Баако за възглавниците му у дома. Веднъж мама му се скара, задето раздра възглавниците със зъби, за да се добере до перата.

Мама и Джо развързват постелките и ги разстилат.

Обхванат от любопитство, Баако се намества между двамата.

Мама се обръща към него и полага глава на отворената си длан.

[Това са легла]

Баако кашля, не ѝ вярва. Понякога мама се закача с него. Тя обаче му показва цип. Той го изпробва, като го дърпа напред-назад.

Джо казва нещо, от което мама се разсмива. Звукът е приятен. После Джо показва на Баако как да разкопчае едно от леглата. След това мъжът пъха тялото си вътре, заедно с ръцете и краката, и се преструва на заспал.

Баако подушва по краищата. Джо и мама разговарят твърде бързо, за да ги разбере, но той наостря уши всеки път, когато чуе името си. Накрая мама го кара да яде още банани; после се напъхва в собственото си легло.

Баако се взира в двамата и си играе с ципа.

Джо подава ръка от леглото си и потупва мястото между него и мама.

Баако разбира и внимателно пристъпва там. Завърта се няколко пъти и Джо измърморва, когато Баако го настъпва, без да иска. После се намества и се свива между двамата.

Мама го целува по челото, както прави винаги вечер. Той се намества по-близо до нея и тя го прегръща. Той въздиша доволно.

За първи път на това място се чувства в безопасност.

Въпреки това протяга ръка към Джо.

Очите на мъжа светят в тъмното към него. После с тихо мърморене една голяма ръка се подава навън и намира ръката на Баако. Пръстите ѝ се свиват около неговите. Стискат веднъж и се отпускат — но не се отдръпват.

Джо поклаща глава. Чуват се приглушени думи.

— Сега доволен ли си?

Баако се взира в пръстите им и вижда мълчаливото послание там, ясно като всеки знак с ръце и пръсти. Една дума и обещание.

[Заедно]

Той затваря очи и отговаря на Джо със сърцето си.

Да.

16.

30 април, 17:44

Рим, Италия

— Смятаме, че китайците още държат Ковалски и Мария Крандъл някъде на територията на зоологическата градина — каза Пейнтър по сигурната линия.

Грей стоеше с телефона до прозореца на третия етаж на Папския университет. Свободният кабинет принадлежеше на един от някогашните колеги на Роланд, друг медиевист, който имаше свободна от лекции година. След като се измъкнаха от планините, Роланд беше предложил да се установят тук за следобеда и да преценят как да действат нататък. Свещеникът искаше да използва и огромната университетска библиотека, за да провери нещо, което смяташе, че може да се окаже важно за цялата тази история.

Грей бе използвал момента да докладва в щаба на Сигма.

— Нещо ново за джипиес преподавателя? — попита той. — Успяхте ли да засечете още сигнали?

— Не, но като се има предвид засиленото военно присъствие в и около зоопарка, китайците вероятно са наясно, че знаем, че са замесени. Поне такава е преценката на Кат след обаждането на Монк.

Грей беше сигурен, че Кат се тревожи за съпруга си — и с основание. Лицето на Монк не беше точно от онези, които лесно ще се смесят с лицата на жителите на Пекин.

— Какъв е следващият ход на Монк? — загрижено попита Грей.

— Наредих на двамата да не се натрапват и да не будят повече подозрения. Кат прави каквото може с допълнителните връзки, за да научи повече, но засега нямаме представа за подробностите зад атаката на наша земя.

„Да не говорим за нападенията тук“.

Лицето и крайниците на Грей бяха целите в малки лепенки, а малкото открита кожа бе цялата в синини и натъртвания. Опитва се да намери логика във всичко това.

— Китайците явно са искали онези кости от пещерата в Хърватия — каза той. — И това по някакъв начин е свързано с изследванията на сестрите Крандъл върху генетичния източник на човешкия разум.

— Вероятно да. Знаем, че китайците тайно са финансирали проучването на Крандъл чрез свой агент в Националната научна фондация, доктор Ейми Ву. Но отвъд това работим на тъмно. Трябва да разберем какво им е толкова важното на тези кости. Изглежда, че откриването им е задействало всичко.

— Работим по някои насоки — каза Грей. Вече беше разказал на Пейнтър какво бяха намерили в светилището Менторела и за връзката му с отец Атанасий Кирхер. — В момента китайците се занимават с този въпрос от чисто *научна* гледна точка, но може би ще успеем да научим повече, като следваме *историческите* следи, оставени от Кирхер.

— Защо смяташ така?

— Защото Кирхер очевидно е попаднал на нещо, което е сметнал за достатъчно важно, за да бъде запазено, и в същото време за достатъчно тревожно, за да се погрижи да остане скрито. Ако научим какво е това нещо, бихме могли да изпреварим китайците — или ако не друго, да разберем по-добре причината за интереса им към костите и изследванията на Крандъл.

— Нищо не пречи да направите каквото можете — каза Пейнтър, макар че в гласа му се долавяше известно съмнение. — В момента сме в безизходица, така че всяка нова информация би могла да се окаже полезна.

— Ще ви държа в течение.

Грей затвори, но остана при прозореца, загледан към улицата долу. Като че ли не ги бяха проследили от планината, но той знаеше, че един от китайския екип — жена — беше оцеляла и избягала. Кат следеше комуникациите на местните служби за сигурност от района. Някакъв фермер в района на Гуаданьоло съобщил за кражбата на мотоциклет от бараката му.

„Може и да е съвпадение“.

Огледа улицата за откраднат мотоциклет, но всички бяха или „Веспа“, или някакви други маломощни мотопеди. Погледът му се насочи към един прозорец на горния етаж от дясната му страна.

Тухлената фасада около рамката беше леко почерняла, а прозорците бяха неотдавна сменени. Почти чу старата експлозия отпреди месеци. Прозорецът беше на старите кабинети на монсеньор Вигор Верона, архивист от Ватикана и професор в този университет.

Налегнаха го лоши предчувствия, когато си спомни за загубата на скъпия си приятел — и, разбира се, племенницата на Вигор. Жегна го чувство за вина.

„Рейчъл...“

Нечия ръка докосна рамото му и той трепна. Изобщо не беше чул приближаването на Сейчан. Мислеше си, че е в съседната стая и наглежда Лена, която дремеше на едно канапе.

Сейчан го прегърна през кръста и го накара да обърне гръб на прозореца. Вгледа се в очите му. Четеше ги с лекота, знаеше за какво съжалява.

— Майка ми навремето ми каза, че светът е пълен с духове — прошепна тя. — И колкото по-дълго живееш, толкова повече те преследват.

— А моята ми казваше да седя изправен и да не си опирам лактите на масата.

Сейчан само въздъхна на опита му да разведри обстановката. Наведе се и притисна устни в неговите, за да го накара да млъкне. Грей усети топлотата ѝ, вкуси я, вдиша лекия аромат на жасмин от кожата ѝ. Тя се дръпна, колкото да може да говори.

— Духовете ги има, за да ни напомнят, че още сме живи, че още имаме сърца, които бият, плът, която е топла, дробове, които се изпълват с въздух. — Устните ѝ отново докоснаха леко кожата му. — Никога не забравяй това... или смъртта им ще бъде за нищо.

Грей я придърпа към себе си, притисна тялото ѝ към своето, усети ударите на сърцето ѝ върху гърдите си и я целуна продължително.

„Няма да забравя“.

В ключалката на вратата изтрака ключ. Грей се освободи от прегръдката и ръката му легна върху кобура. Сейчан отстъпи крачка от него, между пръстите ѝ вече блестеше кама.

Вратата се отвори и на прага се появи разрошеният отец Новак.

Натоварен с куп книги, Роланд така и не забеляза напрегнатите им стойки.

— Мисля, че намерих нещо, което ще се окаже важно.

17:52

Суматохата събуди Лена и моментално я хвърли в паника. С разтуптяно сърце тя се надигна на лакът. После чу възбудения глас на Роланд от другата стая.

„Сигурно е научил нещо“.

Беше поискала да отиде с него — ако не за друго, то да види с очите си прочутата Грегорианска библиотека, — но редките книги, които възнамеряваше да провери той, не бяха достъпни за широката публика.

Разтърка очи, изненадана, че е успяла да се унесе в дрямка, пък било то и само за кратко. Когато бе затворила очи, беше сигурна, че страхът ѝ за сестра ѝ ще я държи будна.

„Явно съм по-уморена, отколкото си мислех“.

Погледна осветения от слънцето прозорец на малката лична стаичка на колегата на Роланд. Беше малко по-голяма от килер, с канапе и малка молитвена пейка под разпятие. Създаваше усещането повече за кабинет, отколкото за място за монашеско съзерцание.

Привлечена от вълнението в гласа на Роланд, Лена стана и отиде до вратата. В съседната стая под по-големия прозорец имаше малко бюро между високи лавици, пълни с прашни тонове. В средата на помещението имаше широка маса и няколко стола около нея. Тук миризмата на тютюн и стар дим от лула се усещаше по-силно, сякаш колегата на Роланд току-що беше излязъл.

— Ела да видиш — извика я Роланд, докато стоварваше книгите на масата. — Ако не греша, това е направо изумително.

Интересът на Лена се засили, подклаждан от трескавия му глас и движения.

Роланд бръкна във вътрешния си джоб и внимателно извади стария дневник на отец Кирхер, който бяха намерили в бронзовата Мадона в параклиса. Остави го благоговейно на масата до другите книги. Позлатеният лабиринт блесна на слънчевите лъчи, струящи през прозореца.

Грей дойде при тях до масата, а Сейчан остана при прозореца, загледана в улицата долу. Предпазливостта ѝ беше напомняне за

заплахата, която все още беше надвиснала над тях. Поведението ѝ помрачи любопитството на Лена, но само малко. Знаеше, че най-добрият начин да помогне на Мария е като разреши загадката зад всичко това.

Впери поглед в дневника на Кирхер — подозираше, че отговорите могат да се намерят между старите му страници. Докато пътуваха към Рим, беше успяла да го прегледа набързо. Дневникът беше изписан с прилежен почерк, изцяло на латински, между рисунки, карти и цели страници с числа.

— Значи си успял да научиш нещо от дневника на Кирхер? — попита тя.

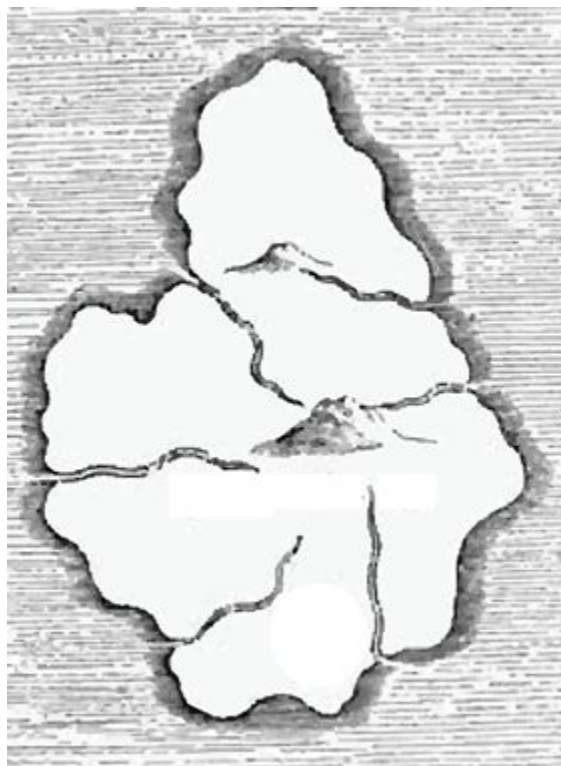
Роланд се намръщи.

— Всъщност успях да го прегледам само отгоре-отгоре. Ще са нужни много часове, ако не и седмици, за да разберем напълно посланието, криещо се между страниците му. Но все пак постигнах известен напредък.

— Тогава какво търсеше в библиотеката? — попита Грей. — Така и не обясни.

— Искях да проуча картата от вътрешната страна на бронзовата Мадона. — Роланд извади айпада от раницата си и го сложи на масата. — Стори ми се позната. Виждал съм я в по-ранен труд на отец Кирхер.

Роланд включи устройството и зареди снимката на картата, направена от Лена.

На нея се виждаше нещо като остров с грубо отбелязани реки и две планини.

— И какво трябва да представя това? — попита Грей. Роланд вдигна глава. Лицето му преливаше от изумление.

— Няма да повярвате, освен ако не ви обясня подробно. На мен самия ми е трудно да повярвам.

Лена пристъпи към масата.

— Слушаме те.

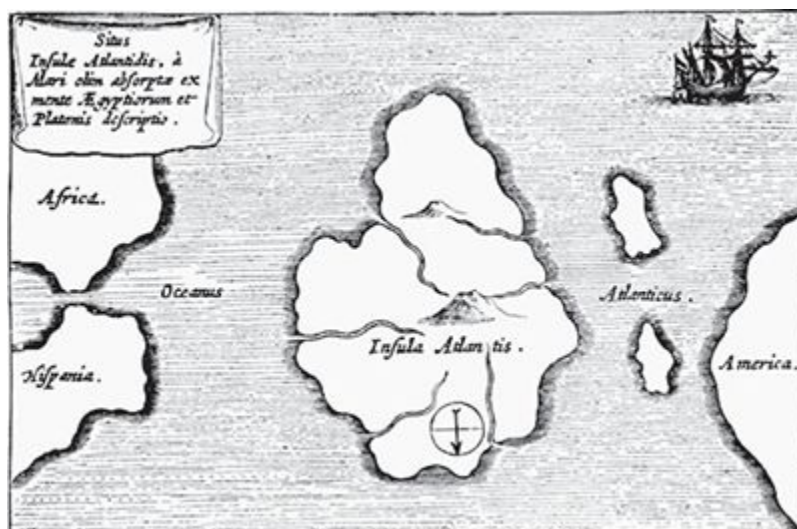
Роланд почука с пръст екрана на айпада.

— Познах тази карта веднага щом я видях. По-пълна версия може да се открие в тома *Mundus Subterraneus* на Кирхер.

Лена си спомни как Роланд им беше показвал рисунки от книгата на йезуитския свещеник. Томът беше пълен както с практически, така и с фантастични илюстрации.

— Само да я намеря. — Роланд прелисти записките за отец Кирхер, които беше качил на устройството, включително пълната колекция на книгите му. — Ето.

Всички се загледаха в картата, копирана от страниците на *Mundus Subterraneus*.

Островът в центъра определено беше същият като онзи от бронзовата обвивка. Само че тук имаше повече подробности, както и имена и легенда в горната част, написана на латински.

Лена не успя да разчете много, освен името, изписано в центъра на острова.

— Да не би да е това, за което си мисля?

Роланд се ухили и прочете на глас легендата:

— *Situs Insulae Atlantidis, à Mari olim absorptae ex mente Egyptiorum et Platonis descriptio.* Или „Мястото на остров Атлантида в морето според египетски източници и описанието на Платон“.

— Значи това трябва да е Атлантида? — Скептичността на Грей се долавяше ясно в гласа му.

— Точно така. Според написаното от отец Кирхер в *Mundus Subterraneus* тази карта е съставена от карти, нарисувани на древни папируси, които открил при проучванията си върху Египет, и по информация от трудовете на Платон. Според разказа на Платон островът бил дом на представители на технологично по-развита раса, които били и велики учители. Египетските папируси също разказват за богоподобните жители на острова, които донесли даровете на знанието и мъдростта и учили първите им фараони.

Лена осъзна, че това много наподобява на тяхната теория със сестра ѝ — че Големият скок напред е бил предизвикан от малка група уникални индивиди.

— Трябва да разберете — продължи Роланд, — че легендата за тези велики загадъчни учители не се среща само у гърци и египтяни.

Древните шумерски текстове също споменават за съществуването на раса от високи същества, наричани Наблюдатели. Ще откриете същите Наблюдатели и в еврейски текстове и дори в Библията. Но най-доброто свидетелство е от Книгата на Енох. Според този древен текст Наблюдателят на име Уриел научил Енох за движението на звездите. В същата книга се споменават имената на други Наблюдатели, както и на областите, в които учели.

Той извади една книга от купчината, отвори на отбелязана страница и зачете на глас:

— „Амазарак... им разкри всички тайни на билките... Баркаял им показва как да наблюдават движението на звездите... Акибеел ги посвети в тайните на знаците... Тамииел ги въведе в астрономията... Азарадел им разкри движението на луната“^[1].

Роланд остави книгата.

— Виждате, че сред древните култури се среща една и съща митология. — Обърна се към Лена. — А относно твоите изследвания върху хибридните видове на ранния човек, свитъците от Мъртво море споменават за кръстосването на тези Наблюдатели с други хора, като споменават и за раждане на потомство.

Лена преглътна. Мислено добави плът към костите на онази Ева на Кирхер и се запита дали древните хибриди между неандерталците и ранния човек не са източникът на тези легенди.

— Значи отец Кирхер е смятал, че Ева е една от тези атланти, от древните Наблюдатели? — попита тя. — Затова ли е нарисувал картата от вътрешната страна на бронзовата обвивка около костите ѝ?

— Възможно е. Помислете само. След като Мадоната е затворена, пустите очи на Ева завинаги ще гледат острова — мястото, което Кирхер вероятно е смятал за нейна роднина.

— Но това е доста голям скок за Кирхер — отбеляза Грей. — Да свърже костите с митовете за Атлантида.

Лена не беше съгласна и посочи скулптурата на Луната, която лежеше на масата до раницата на Роланд.

— Кирхер е откъднал това от праисторическата скулптурна изложба, която намерихме в пещерите. Подобно на нас, той със сигурност е разбрал, че хората, живели там, са били много по-напреднали, отколкото би могъл да очаква или да си представи някой. Спомни си как е объркал костите на мамут с останките на някакъв

изчезнал вид гиганти. Едва ли му е било трудно да направи подобно фантастично заключение относно тези кости.

— Само че в този случай — с блеснали очи каза Роланд — почитаемият отец може да е бил прав.

Лена се обърна към него и този път не можа да скрие скептицизма си.

— Какво искаш да кажеш? Как е възможно?

Роланд погледна картата на екрана, после отново се обърна към тях.

— Защото аз знам къде се намира Атлантида.

18:07

Роланд изпита известно гузно удоволствие от смаяните им физиономии.

— Както казах, нека обясня подробно. Така по-добре ще разберете посланието, оставено от отец Кирхер.

Той увеличи изображението на острова от *Mundus Subterraneus*.

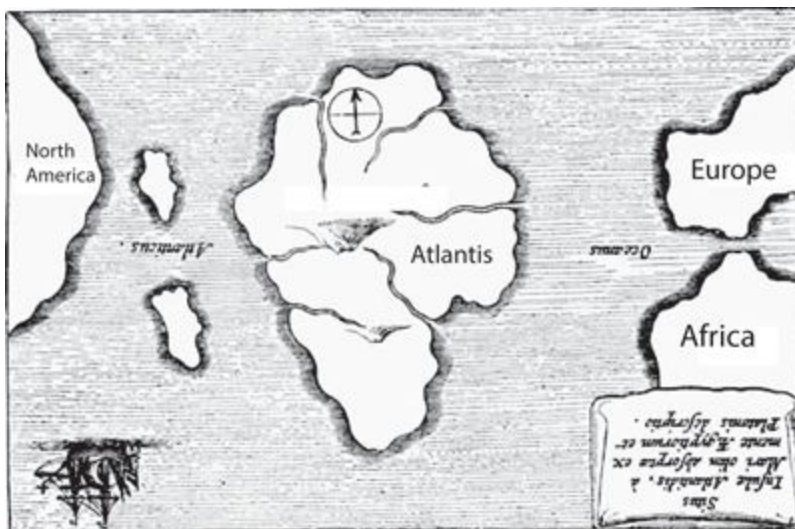
— Ако погледнете компаса от картата на почитаемия отец, ще видите, че сочи *надолу*, което означава, че северът е *долу*, а югът — *горе*.

— Обратното на повечето карти — отбеляза Лена.

— Точно така, но за онзи период не е било необичайно картите да се чертаят по този начин. — Пръстите му затанцуваха по екрана на айпада и отвориха изображението, което беше заснел в

университетската библиотека. — Позволих си да завъртя картата и да отбележа съседните континенти на английски.

Показа им резултата.

Грей погледна картата.

— Ако не бъркам, Атлантида е поставена някъде в средата на Атлантическия океан... или поне някъде между Северна Америка и Европа.

— Което отговаря на написаното от Платон в диалога му „Тимей“. — Роланд грабна гръцката книга от купчината и зачете отбелязания откъс. — Според описанието на Платон Атлантида се намирала отвъд „пролива, който вие наричате Стълбовете на Херкулес...“, или иначе казано Гибралтар.

— Тоест Атлантида е извън Средиземно море — отбеляза Грей.

— Точно така. — Роланд посочи книгата в ръката му. — Но Платон казва също, че островът бил „по-голям от Либия и Азия, взети заедно“.

Грей се намръщи.

— Това прави Атлантида повече континент, отколкото остров.

— А кой континент се намира отвъд Гибралтар и близо до Северна Америка?

Грей потърка брадичка.

— Единственият континент там е Южна Америка.

— Именно.

Грей повдигна скептично вежди.

— Значи твърдиш, че остров Атлантида е всъщност континентът Южна Америка? — Посочи картата на Кирхер на екрана. — Макар да признавам, че бреговата линия наистина напомня на очертанията на Южна Америка, островът е нарисуван в средата на Атлантическия океан.

Роланд разбираше колебанието му, тъй като и самият той бе минал през същото интелектуално изпитание.

— Не бива да забравяте — каза той, — че нарисуваното тук е заимствано от по-стари карти. Възможно е древните картографи да са поставили континента неправилно или може би са избрали мястото, за да представят по-добре чертите на сушата.

Зареди на айпада още две изображения.

— Ако погледнете очертанията едно до друго, ще видите сходство не само в бреговата линия. Дори реките и планините като че ли съвпадат.

— Прав е — каза Лена, която се беше навела над екрана и сравняваше двете карти. — Амазонка... Ориноко... и останалите по-големи реки. Наистина съвпадат.

Грей махна пренебрежително с ръка.

— И въпреки това няма логика. Ако Южна Америка е Атлантида, дом на някаква велика империя на богоподобни учители, как така няма никакви сведения за съществуването им?

— Кой казва, че няма? — Роланд извади някакво археологическо списание от купчината и го плесна на масата. — В началото на 2015 година археолози от Хондурас с помощта на британски войници от САС открили руините на изгубен град в джунглата. Те смятат, че са намерили Сиудад Бланка, легендарния Бял град на златото, построен от загадъчна предколумбийска цивилизация, изчезнала много отдавна. Единственият разказ от първо лице за този град е на конквистадора Ернандо Кортес в писмата му до испанския крал от 1526 година. Той разказва за чудно място, чиито жители били потомци на някакъв маймунски бог и чиито деца още имали маймунски черти.

— Маймунски черти. — Лена се изправи и ги погледна замислено. — Ако конквистадорите наистина са попаднали на съществуващо племе хоминиди — или дори хибриди като Ева, — като нищо биха ги приели за някакви роднини на приматите.

— И това е само една история — каза Роланд. — Сателитните карти и радарите постепенно разкриват какво е скрито под джунглите на континента и попадат на пластове древни цивилизации, като някои руини са с хилядолетия по-ранни от ацтеките, инките и маите.

Грей още не изглеждаше убеден.

— Наистина ли вярвате, че някоя от тези древни цивилизации е била домът на Наблюдателите?

— Възможно е. Ако е била достатъчно напреднала в мореплаването, тази цивилизация би могла периодично да изпраща свои пратеници, които да разпространяват нови инструменти и знания. Възможно е някои от тях да са се заселили в чужди земи, да са имали деца и да са били асимилирани от множеството древни култури. — Роланд почука картата на екрана. — Или пък накрая са се оттеглили и са се скрили тук.

Лена бавно кимна. Въпреки това я безпокоеше още нещо.

— Но Платон не описва ли как Атлантида е била унищожена и потънала в морето? А доколкото знам, Южна Америка си е още на мястото.

Роланд махна с ръка към книгите.

— Не забравяйте, че гръцките и египетските истории са писани от хора, които не биха могли да проумеят наистина нещо толкова голямо като континент в океаните отвъд Гибралтар. А и при повнимателно прочитане излиза, че описаният от Платон катаклизъм

изглежда по-скоро като потъване на островен *град*, или може би на отделна част от по-голяма суша, която е била унищожена от земетресения и потоп.

— И въпреки това — не отстъпваше Грей, — дори ако отец Кирхер е смятал, че скритите под параклиса кости са били на Ева и имат нещо общо с древните Наблюдатели, къде ни отвеждат всички тези връзки с Южна Америка?

Роланд се усмихна.

— Водят ни към онзи град, към изгубения дом на Наблюдателите, към самото сърце на загадката, на която Кирхер посветил последните единайсет години от живота си — и всичко това може да обясни *защо* китайците откраднаха костите и са отвлекли сестрата на Лена.

18:12

Грей въздъхна: в последните думи на Роланд чу ехо от разговора си с Пейнтър Кроу — как следването на *историческата* следа, оставена от Атанасий Кирхер, може да доведе до отговорите, които им трябва, за да получат предимство пред китайците.

С известно нетърпение даде знак на Роланд да продължи — усещаше, че свещеникът има и други неща за разкриване.

— Давай нататък. Щом Кирхер е посветил последните си единайсет години на тайно изучаване на тази загадка, какво друго е открил?

— Не става дума толкова какво *той* е открил, колкото какво е открил скъпият му приятел епископ Николас Стено.

Грей помнеше това име от разказа на сестра Клара за възстановяването на светилището Менторела — как епископ Стено бил единственият колега, когото Кирхер допускал при строежа на параклиса, скрил костите на Ева. Младият му другар бил и напъпващ палеонтолог с жив интерес към вкаменелости и стари кости.

Роланд взе от масата книгата на Кирхер.

— Според дневника Кирхер пращал младия Николас по света с различни задачи. Почитаемият отец се нуждаел от очите и силата на младия мъж, за да разшири проучването си. Пращал го до Крит, до Египет, до Африка, а накрая и до Новия свят.

— Какво трябвало да търси? — попита Лена.

— Истината зад тези кости. — Роланд вдигна дневника. — Макар да нямах възможност да прегледам подробно всичко събрано тук, прочетох кореспонденцията на Николас Стено, копирана от Кирхер на тези страници, заедно с няколко карти от пътешествията му. Една от тях привлече вниманието ми и може би ще ни каже накъде да продължим.

Грей пристъпи към масата.

— Какво откри?

— За да разберете, първо трябва да видите това. — Роланд отвори ново изображение на айпада. — Това е друга карта от *Mundus Subterraneus* на отец Кирхер. Тя несъмнено изобразява Южна Америка с повече подробности.

Грей огледа объркано картата.

— Кирхер не е ли публикувал книгата си много преди да открие костите на Ева?

— Да — призна Роланд. — Създал е тази карта в опит да опише уникалната хидрология на континента и да покаже как реките извираат от Андите и текат към морето. Обърнете обаче внимание на голямото подобно на кратер образуване в средата на Андите.

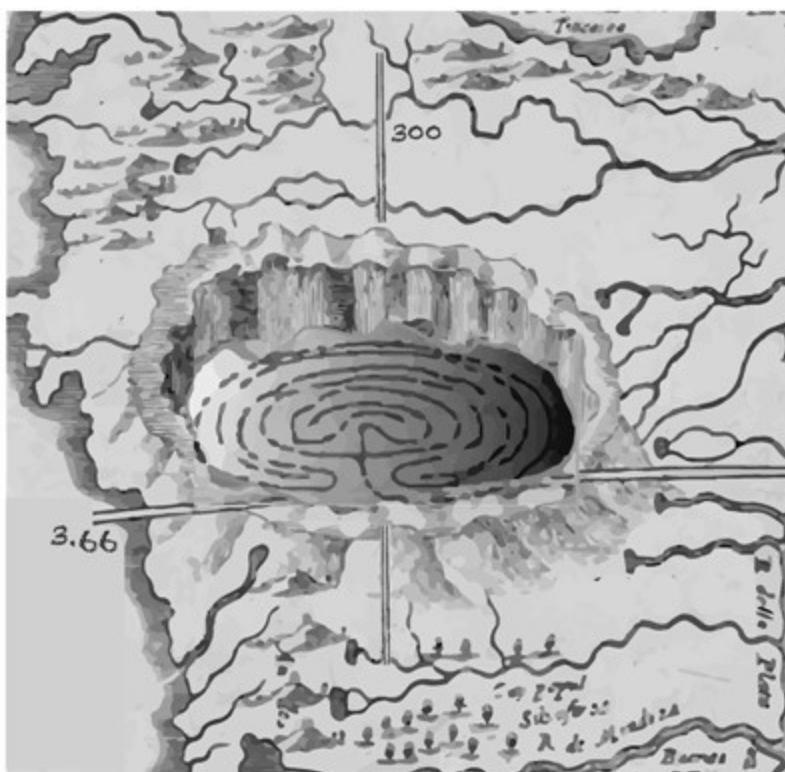
— Какво по-точно? — попита Грей.

— Отец Кирхер предполагал, че в Андите е скрит огромен резервоар, подземно море, което давало водите си на континента.

— Добре — предпазливо рече Лена. — Но какво общо има това с...

— Вижте и това — прекъсна я Роланд и отвори дневника на Кирхер. — Открех тази илюстрация в кореспонденцията от Николас. Копие на част от същата карта, но върху него е нарисувано нещо, което според мен е свързано с всичко това.

Роланд остави дневника на масата, за да го видят всички.

Наистина приличаше на близък план на същото подземно езеро, само че този път върху водата имаше нова илюстрация, която почти блещукаше.

Лена тихо ахна.

— Прочутият лабиринт на Минотавъра от Крит.

Грей си спомни разказа на Роланд за лабиринта и как същият символ бил открит върху скали не само в Крит, но и в Италия, Испания, Ирландия и чак във Финландия на север. Бил описан дори в индийските санскритски епоси.

Роланд ги погледна.

— Смятам, че Николас Стено, следвайки насоките от Хърватия и подбуждан от предположенията на отец Кирхер, е открил древния дом на онези Наблюдатели и го е отбелязал тук с този лабиринт.

Грей погледна огромното езеро върху рисунката.

— Спомена, че потъването на Атлантида може всъщност да е история за потънал *град*. — Посочи разтворения дневник. — Да не искаш да кажеш, че това може да е мястото?

— Възможно е. Поне Кирхер е смятал така, но, разбира се, той би могъл да обедини докладите на Николас Стено с разказа на Платон. Така или иначе, Николас е открил нещо в планините на Южна Америка. Нещо, което свързва всичко.

— Само да знаехме къде е това място — с нещо като благоговение рече Лена. — Представяте ли си да можем да идем там?

Роланд я погледна.

— Можем.

— Как? — попита Грей.

Роланд потупа с пръст нарисувания кратер.

— Защото знам точно къде се намира.

Грей погледна отново картата и разбра.

— Линиите, които се пресичат над мястото. Номерирани са.

— И отбелязват географската дължина и ширина. По времето на отец Кирхер ширините се изчислявали горе-долу по начина, по който го правим и днес, но за определянето на дължината се е използвал не Гринуичкият меридиан, а меридианът на Феро.

— И можеш да ги превръщаш? — попита Грей, който бе забелязал как искрите на възбудата проблясват по-ярко в очите на свещеника.

— Не само това, но и отбелязах мястото. — Роланд посегна към айпада и отвори карта със стрелка, сочеща координатите.

— В Еквадор — каза Грей.

Роланд кимна.

— Дълбоко в Андите. На осемдесет километра южно от Куенка.

Лена споделяше скептицизма на Грей.

— Но откъде можем да знаем дали нещо от това е важно? Вижте само, мястото се намира наред нищото.

Очите на Роланд блеснаха още по-ярко.

— Защото не сме първите, които следват уликите на Кирхер за този район.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грей, без да може да скрие изненадата си.

— От проучванията ми за докторската ми работа знам, че в началото на двайсети век е имало друг католически духовник, монаха Карлос Креспи, който бил захласнат по Атанасий Кирхер. Дори *подражавал* на почитаемия отец, като се посветил на науките толкова всеотдайно, колкото и на вярата. Отец Креспи бил запален ботаник, антрополог, историк и музикант. Накрая основал мисия в Куенка, където служил петдесет години, до смъртта си.

— Куенка ли? — каза Лена, загледана в картата на Еквадор. — Това е съвсем близо до мястото.

— Именно. Винаги ми се е струвало странно, че такъв надарен с таланти и знания човек като отец Креспи ще избере подобно затънтено село в Андите, където да прекара остатъка от живота си. Тоест, досега.

— Мислиш, че е отишъл там заради Кирхер ли?

— По задните лавици на библиотеката още има десетки трудове, събрани от почитаемия отец, повечето от времето, когато музеят на Кирхер в този университет затворил вратите си. Сред тях е и огромната му кореспонденция — бележки, писма, отговори, дори ранни чернови на трудовете му, някои от които така и не били публикувани. Повечето били забравени за векове и така и не били каталогизирани. Докато един човек не се заел с това.

— Нека позная — рече Грей. — Отец Карлос Креспи.

— Той помогнал за организирането на по-голямата част от колекцията, както и със сортирането и запазването на повечето от онези стари писма. Включително и на много писма от Николас Стено.

— Значи смяташ, че Креспи е научил от тези писма нещо, което го е отвело в Еквадор?

— Не мисля, че е схванал истинския мащаб на всичко това. Но явно е вярвал, че там има нещо важно, което си заслужава да се проучи.

— И затова е основал мисията си в Куенка? — попита Лена. — Като прикритие?

Роланд леко се намръщи.

— Не. Мисля, че е видял възможност да преследва интересите си, като в същото време следва истинското си призвание да помага на местните жители от района. Накрая бил много обичан от хората, на които служил.

— Ами търсенето му във връзка с Кирхер? — попита Грей. — То довело ли е до нещо?

Роланд се усмихна загадъчно.

— Довело е до загадка, която озадачавала археолозите десетилетия наред и която най-сетне трябвало да бъде решена с британска експедиция в Еквадорските Анди, в която участвали над сто войници и учени, водени от прочут американски герой.

„Американски герой ли?“

— За кого става дума? — попита Грей.

Роланд вдигна каменната сфера от масата и я задържа в дланта си, за да покаже съвършеното представяне на лунния пейзаж по половината ѝ повърхност.

— Експедицията била водена от Нийл Армстронг — отвърна той с широка усмивка. — От първия човек, стъпил на Луната.

Преди Грей да успее да реагира, зад него се чу рязък гневен вик:

— Онази кучка!

Грей се обърна и видя как Сейчан се извъръща от прозореца и им маха да се разкарат.

— Бягайте! — извика тя. В очите ѝ се четеше паника.

18:22

Сейчан се метна над ъгъла на бюрото. Преди миг бе забелязала група монахини в тъмни одежди да излизат от главния вход на сградата на университета. Почти не им обърна внимание, докато една не се отдели и с леко накуцване се насочи към паркиран мотоциклет. Тази странност беше достатъчна да привлече вниманието ѝ. При бордюра монахинята внезапно се обърна, разгърна робата си и извади компактен автомат.

Докато жената се завърташе и насочваше дулото към прозореца, Сейчан зърна лицето под забрадката. Беше китайската убийца. Очевидно бе захвърлила маскировката си на екскурзоводка и бе влязла в ролята на монахиня, имитирайки предишния номер на Сейчан.

Докато Сейчан се хвърляше над бюрото, прозорецът зад нея се пръсна. Тъмен предмет прелетя високо над нея и отскочи от един рафт.

Граната!

Грей награби Лена с една ръка през кръста, грабна книгата на Кирхер от масата и блъсна Роланд към вратата.

Сейчан обаче нямаше да успее да стигне до изхода.

Щом прескочи бюрото, тя се плъзна по гръб по пода и се вмъкна под масата. Сви крака, изрита я и я преобърна на една страна като щит между нея и гранатата, която падна от другата страна на бюрото.

Експлозията разтърси стаята, гърмежът отекна в главата ѝ и едва не ѝ спуска тъпанчетата. Ударната вълна я запрати заедно с масата към вратата наред дъжд от трески и облак задушлив дим.

Грей беше стигнал до коридора и се бе прикрил зад прага. Сграбчи Сейчан за глезена и я изтегли от кабинета.

Тя се претърколи, клекна и се огледа наляво и надясно за друга заплаха. Не забеляза нищо. В тази част на сградата се влизаше с карти за достъп — но след подобна суматоха всички предпазни мерки лесно можеха да бъдат заобиколени в хаоса, който щеше да последва.

„Кое то най-вероятно е била целта“.

Някой искаше да ги накара да излязат на открито.

Грей стигна до същото заключение и викна:

— Трябва да се измъкнем оттук! Но не през обичайните изходи.

— Мазето! — Роланд посочи коридора. — Там има сервизен тунел, част от стар римски акведукт. Води до изход на няколко пресечки оттук.

— Води — каза Грей и всички забързаха.

Сейчан ги последва, но нещо я гризеше. Тя погледна назад към тъмния облак, бълващ от кабинета. Спомни си летящите останки от взривеното бюро, но експлозията беше вдигнала предимно дим и шум.

„Не и шрапнели“.

Грей забеляза, че тя забавя крачка.

— Какво има?

Тя се обърна неуверено и му махна да продължава напред. Беше сигурна само в едно.

— Да се пръждосваме оттук.

19:31

Старши лейтенант Шу Вей седеше на запаления мотоциклет на точката за среща недалеч от Пиаца Навона. Слънцето се бе спуснало

ниско и площадът беше изпълнен със сенки. Туристи и местни се разхождаха и бърбеха, насочваха се към откритите ресторанти за вечеря.

Никой не ѝ обръщаше внимание.

През последния час беше захвърлила маскировката и се бе отървала от автомата, като през цялото време поддържаше контакт с тримата, зачислени ѝ в Рим. Сега бе вдигнала телефона до ухото си и слушаше как се установява обезопасена връзка с Пекин.

— Докладвайте — каза строг глас.

Тя веднага позна гласа на генерал-майор Лау и изправи гръб, сякаш леля ѝ стоеше пред нея.

— Целите бягат. За съжаление разположените при изходите хора не са ги видели да излизат от сградата.

— Наистина за съжаление.

Шу настръхна от гнева, който чу в гласа ѝ. След случилото се в планината едва бе имала време да организира подобаващо засада. Все пак се бяха сдобили с това предимство единствено благодарение на нейната находчивост и бърза мисъл.

Преди да се измъкне от планината и да открадне мотора тя бе сложила проследяващо устройство на кормилото на единствената кола, останала на паркинга. Благодарение на него успя да проследи целите си и да ги доближи, след като стигнаха в пренаселения Рим. Беше пристигнала навреме да види как четиримата влизат в сградата на университета.

След това беше съвсем лесно да обезвреди една монахиня в една празна зала, да скрие тялото ѝ в някакъв килер и да облече дрехата ѝ. Без проблеми се поинтересува за пристигането на такава необичайна и опърпана група и научи къде са отишли. После видя как хърватският свещеник слиза в библиотеката. Последва го, за да се възползва от възможността да премахне една от целите, но преди да успее да забие кама между ребрата му, свещеникът влезе в отдел, където не можеше да го последва.

Въпреки това от запитванията му на бюрото бе научила достатъчно, за да разбере, че проучва задълбочено нещо. Спомни си, че монахинята, която бе нападнала в двора на светилището Менторела, ѝ беше казала, че групата е разпитвала за някакъв свещеник от седемнайсети век.

Очевидно проучването продължаваше.

Докато чакаше свещеника да се върне от хранилището, Шу се обади на генерал-майор Лау и докладва за случилото се дотук. Лау й нареди да открие какво търсят — очевидно се боеше да не пропусне информацията, която групата се опитваше да открие.

Затова Шу изчака в библиотеката. След близо час хърватският свещеник най-сетне се появи и тръгна към охраняваната част на университета, където бяха личните кабинети на преподавателите. Шу искаше да подслуша групата, но се влизаше само с код за достъп. И без лазерен микрофон нямаше как да ги чуе през прозореца от улицата.

Генерал-майор Лау посъветва Шу да принуди целите да излязат на открито и да побягнат, за да ги последва. Димната граната бе постигнала първата част от задачата, но целите се оказаха находчиви и изчезнаха преди да успее да стигне до кабинета.

— Ако си ги изгубила — предупреждаваше я сега Лау, — ще има наказания, дори за скъпата ми племенница.

— Няма значение — каза Шу.

— Защо?

Шу погледна предмета, който бе взела от кабинета по време на бъркотията, настъпила след експлозията на гранатата. Натисна едно копче и айпадът оживя. Устройството беше на свещеника — беше зарязано при бягството на групата.

Шу погледна последното изображение, което бяха гледали обектите, и се усмихна. После каза на леля си:

— Защото знам накъде са тръгнали.

[1] Използвам текста от етиопската версия на Книга на Енох; имената на Наблюдателите са различни от тези на Ролинс (както в етиопската, така и в славянската версия) — Б.пр. ↑

III.

ИЗГУБЕНИЯТ ГРАД

17.

1 май, 08:04

Пекин, Китай

„Каквото и да правиш, не помръдвай“.

Ковалски лежеше абсолютно неподвижен в спалния си чувал. Беше се събудил преди малко и бе открил, че ръката му е затисната от тялото на горилата. Баако леко похъркваше, свит на топка, с глава върху сгъвката на ръката на Ковалски. Мария спеше от другата страна на Баако. Едната ѝ ръка прегръщаше горилата през раменете и върховете на пръстите ѝ докосваха бузата на Ковалски.

Той се боеше да ги събуди — знаеше какъв ужасен ден очаква и двамата. Не знаеше колко е часът, но подозираше, че е рано сутринта. Според графика на генерал-майор Лау някой скоро щеше да дойде да вземе Баако за операцията. Ковалски си представи измъченото шимпанзе с оголения мозък, свързан с апаратура за наблюдение.

„Шибани копелета...“

Вгледа се в дребното лице върху ръката си и видя лекото движение на очите под клепачите — Баако сънуваше. От другата страна на горилата Мария дишаше равномерно и дълбоко, с леко разтворени устни. Сънят отпускате чертите ѝ и я правеше да изглежда още по-млада. Ковалски откри, че се е зазяпал в миглите ѝ.

Сърцето му копнееше да ги предпази, но засега единственото, което можеше да направи, беше да ги остави да спят, да изживеят заедно този последен момент на покой... поне още мъничко.

Погледът му се насочи отвъд клетката към редицата камери по тавана. Проследи ги до големите стоманени врати в другия край на блока. Там в сенките светеше ален знак. Ковалски присви очи към знаците.

方舟

Беше сигурен, че са същите символи, които беше виждал в лабораторията за вивисекции, над дъгата от прозорци, гледащи към хабитата на горилите хибриди. Вчера, докато гледаше грамадните зверове, бе забелязал стоманена врата на нивото на хабитата, отделена с клетка с дебели решетки.

„Това трябва да е същата врата“.

Погледна клетките на блока. Сега разбираше какви са дълбоките следи в бетона и яките окови, висящи от стените.

„Тук правят опитите с онези създания“.

Спомни си най-едрия от групата, горилата с широкия гръб и сребриста козина, с каква лекота беше метнал окървавената ръка по тях, яростта в очите и рева му. Зверовете може да бяха естествено свирепи, генетично склонни към враждебност и агресия, но Ковалски беше сигурен и в едно друго нещо за тях.

„Адски са бесни на създателите си“.

И вероятно с пълни основания.

Сякаш в отговор на мислите му от другата страна се разнесе невероятно силен рев, който премина в пронизителен писък.

Мария трепна, клепачите ѝ се отвориха, лицето ѝ се изкриви от страх, докато мозъкът ѝ се мъчеше да осъзнае ставащото. Баако реагира по подобен начин, като се сви за миг на топка, после рязко скочи и остана приклепнал и нащрек. Изсумтя тревожно и бързо се огледа.

— Всичко е наред — каза им Ковалски.

Да, лъжа беше, но какво друго можеше да каже, по дяволите?

Мария пое треперливо дъх, после седна и сложи ръка върху бедрото на Баако.

— Спокойно — каза му тихо. — Тук съм.

Баако изсумтя и се отпусна. Без да откъсва големите си кафяви очи от вратата, той нервно обви косматите си колене с ръка и посегна с другата към Мария.

Тя я хвана и го придърпа към себе си.

Ковалски се измъкна от спалния чувал, бавно се изправи и се разкърши.

— Колко е часът? — попита Мария.

Той сви рамене.

— Сутрин е, повече не мога да ти кажа.

Тя облиза устни и погледна към другата страна на помещението, към двойната стоманена врата, водеща към останалата част на подземния комплекс. Макар да не каза нито дума, Ковалски ясно виждаше изписаното на лицето ѝ безпокойство. Тя придърпа още повече Баако до себе си, сякаш дори само силата на волята ѝ можеше да го предпази.

Баако потръпна в прегръдката ѝ, усетил напрежението и страха ѝ.

Тя се обърна към Ковалски.

— Какво ще правим?

— Ще им съдействаш — изтърси Ковалски, който не виждаше причина да рисува ситуацията в розови цветове. — Всяко друго действие ще означава смърт за теб, а Баако пак ще легне под ножа. Поне докато си жива, ще си до него, дори положението да се влоши още повече.

Думите му с нищо не намалиха ужаса в очите ѝ. Той не го и очакваше. Говореше повече за онези, които ги наблюдаваха и вероятно подслушваха килията им.

„Нека си мислят, че ще им играем по свирката“.

Обърна се с гръб към камерите и вдигна ръка. Искаше да даде на Мария известна надежда, макар и съвсем малка. Оформил три букви с пръсти.

[GPS]

Тя се намръщи неразбиращо и на челото ѝ се появи дълбока бръчка. Ковалски знаеше, че Мария сигурно се е чудила какво е станало с гривната предавател на Баако. Досега той си мълчеше за нея, тъй като се боеше, че всеки намек може да разобличи действията му вчера.

Погледна към студената купчинка изпражнения в ъгъла. Добре поне, че камериерските услуги тук ги нямаше никакви — не че китайците щяха да открият нещо в купчината, освен парченца сдъвкана гума.

Вчера, докато двамата с Баако се хранеха — или се преструваха, че се хранят, — Ковалски беше накарал горилата да наръфа гривната, така че да може да измъкне предавателя. Електронното устройство беше колкото нокът. След като го извади, Ковалски накарал Баако да скрие сдъвканите парченца гума в купчинката. След това тайно

постави устройството на място, където то имаше най-голяма вероятност да се озове отново на повърхността с надеждата, че отново ще успеят да засекат сигнала му.

Докосна все още превързаното си лице. Представи си фалшивата атака на Баако, спомни си как прелетя през клетката, как се блъсна във войника, който беше отворил вратата, за да може да излезе. Докато вниманието на войника беше насочено към разярената горила, не беше трудно да пхне предавателя в джоба на униформата му. С малко късмет войникът щеше да излезе от това място след края на смяната си и да се качи горе. Ако все още следяха за сигнал от предавателя, той щеше да ги отведе при него — и евентуално до това място.

Ковалски затули ръка с тялото си и оформи още три букви с пръсти.

[ГАО]

08:23

Кат заговори бързо и напрегнато:

— Току-що получихме сигнал от предавателя.

— Къде? — попита Монк.

— Пращам ти координатите и движението му в реално време.

Докато чакаше, Монк погледна през прозореца на хотела, който се намираше на не повече от половин километър от зоологическата градина. Беше поискал стая на най-горния етаж, откъдето имаше изглед до кулата на аквариума и северния портал на зоопарка. През изминалата нощ двамата с Кимбърли се бяха редували да наблюдават активността на военните там, като гледаха с бинокли за някаква по-значителна промяна.

Кимбърли беше чула разговора и облече якето си. Преди малко беше разговаряла със съпруга си във Вирджиния и в края гласът ѝ бе станал по-топъл, а на устните ѝ бе заиграла лека усмивка. Монк беше сигурен, че на телефона е тригодишната ѝ дъщеря. Думите на Кимбърли станаха още по-сладки и тонът ѝ се промени. Самият Монк имаше две дъщери и лесно разпознаваше тази смес от безпокойство и обич.

— Вече би трябвало да имаш информацията — каза Кат.

Кимбърли отиде при него и погледна над рамото му към екрана на телефона. Малката синя точка бележеше първата поява на сигнала, а пунктираната линия показваше движението ѝ по картата на Пекин.

— Странно — промърмори Кимбърли.

Монк я погледна.

— Първият сигнал е на около километър и половина от зоопарка. — Тя се обърна и отвори лаптопа си. Пръстите ѝ затанцуваха върху клавиатурата и на екрана се появи сателитна карта и различни прозорци с данни. Тя изсумтя раздразнено.

— Какво има? — попита Монк.

— Мястото е бивш ресторант. Бил е затворен през 2012 година и така и не е отворил отново. — Тя затвори лаптопа и посочи вратата. — Да си вземаме нещата и да вървим.

Той разбираше бързането ѝ — пунктираната линия бавно продължаваше движението си през картата на града. Трябваше да я настигнат преди сигнала да изчезне отново.

Монк грабна раницата си и тръгна след Кимбърли към вратата. Забързаха към асансьора и щом слязоха долу и хванаха такси, Кимбърли сподели преценката си:

— За да се появи толкова далеч от зоопарка, ресторантът със сигурност е един от входовете, водещи към Dìxià Chéng, Подземния град.

Монк си спомни думите ѝ за стария лабиринт бомбоубежища от времето на Студената война, обхващащ почти двеста и шейсет квадратни километра под Пекин и свързващ повечето важни места в града.

— Значи смяташ, че са замъкнали Ковалски и Мария в тунелите?

— Изглежда напълно логично. В миналото китайските военни често са използвали тунелите, за да придвижват тайно войските си. През 1989 година ги използват за смазването на демонстрацията на площад Тянанмън, за да скрият маневрите си от останалия свят.

— И вероятно същите тунели могат да се използват и за транспортиране на строително оборудване, така че китайците биха могли да построят нови подземни комплекси, без никой да разбере.

— Не би било трудно. Говори се, че някои от тунелите били широки като четирилентови магистрали и можели да поберат танкови батальони.

Докато таксито завиваше, Монк погледна екрана на телефона си.
— На четиристотин метра сме.

Кимбърли се наведе напред и заговори бързо на шофьора на мандарин, сочеше му накъде да продължи. После се облегна в седалката и каза:

— Май отиваме към жилищен квартал. Един стар хутонг.

— Хутонг?

— Квартал с тесни улички и алеи, образуващи лабиринт между традиционните китайски къщи с вътрешни дворове. Казах на шофьора да приближи колкото се може повече. Нататък ще трябва да продължим пеша.

Монк се намръщи.

— Защо им е да водят Ковалски и Мария през подобен район, особено ако Баако е с тях?

— Не знам. Но е повод за тревога. — Обърна се към Монк и го измери с поглед. — Както и твоята поява в подобен квартал.

Той кимна. „Определено не се вписвам на такова място“.

— Момент. — Кимбърли се обърна и започна да вади разни неща от раницата си. Даде му кепе с китайски надпис, тъмни очила и хирургическа маска от синя хартия. — Сложи това.

Монк опипа маската. Беше забелязал много местни да носят такива маски, за да се предпазят от замърсения въздух на Пекин. Кепето, очилата и маската щяха да скрият чертите му, особено ако си държеше главата наведена.

Кимбърли отново каза нещо на шофьора и посочи следващата пресечка.

„Май тук слизаме“.

Кимбърли му даде един последен съвет:

— Остави говоренето на мен. Тези квартали са прочути с това, че са затворени и жителите им са подозрителни към непознати, особено към чужденци.

Таксито спря до бордюра, Кимбърли плати и слязоха. Монк се огледа. От другата страна на улицата се простираше типичен градски район с високи хотели около голям търговски център за пешеходци.

Кимбърли поведе Монк в обратната посока, в една алея между тухлени стени. Беше толкова тясна, че едва успяваха да вървят рамо до рамо. Само след няколко крачки сякаш бяха напуснали модерния свят

и се бяха озовали в Пекин от миналото. Първо имаше малки магазинчета, предлагащи тютюневи изделия, антики и сладкиши с ярки цветове. По-нататък магазинчетата отстъпваха на чайни, а от малък храм се долавяше аромат на благовония.

— Още малко — прошепна Кимбърли, след като предпазливо погледна картата на телефона му.

Докато минаваха през сърцето на хутонга, Монк зърваше от време на време дворовете на къщите с малки градини, простряно пране и гълъбарници.

Монк — беше закрил телефона с длан — забеляза, че сигналът е завил на близкия ъгъл и се движи към тях. Показа екрана на Кимбърли.

Тя се огледа и го дръпна към малко магазинче за произведения на изкуството. Едва се побраха вътре. Наложиха се да се промъкнат между лавици с калиграфски четки, купчини хартия, мастилници и каменни печати. Собственичката — дребна съсухрена жена, която с еднакъв успех можеше да е както на шейсет, така и на сто — се усмихна, показвайки голите си венци.

Кимбърли я заговори с дълбоко уважителен тон. Леко извърнат от тях, Монк се съсредоточи върху телефона, като гледаше екрана и отворената врата.

Накрая движещата се синя точка стигна до тях — и отмина. В същото време висок мъж в униформа на Народната освободителна армия мина покрай магазина и продължи по алеята.

Монк изчака няколко секунди, като гледаше дали няма да се появят други войници или някакъв въоръжен ескорт, водещ Ковалски и Мария. Единствените хора, които видя, бяха няколко деца, вероятно тръгнали на училище.

Монк погледна Кимбърли, даде ѝ знак да го последва и излезе от магазина, докато тя се сбогуваше с извинителен тон със собственичката. Щом се озоваха на тясната уличка, Монк кимна към военния, който тъкмо завиваше на следващия ъгъл.

— Сигналът идва от онзи тип — прошепна ѝ, докато вървяха след децата.

Кимбърли се огледа зад тях, после отново се обърна към ъгъла.

— Какво мислиш?

Монк разбираше загрижеността ѝ.

„Може да е капан“.

Възможно бе някой да е намерил проследяващото устройство и да използва военния като примамка, за да залови онези, които следят сигнала.

„Тоест нас“.

Монк пресметна рисковете. Умният ход бе да се оттеглят и да преценят ситуацията, но след цял ден клатене на крака и чакане нетърпението надви предпазливостта. Знаеше, че най-добрите шансове да спасят другите са през първите двацет и четири часа. Мъртвият студент, открит на територията на центъра за примати „Йъркис“, беше свидетелство за безскрупулността на хората, които движеха тази операция.

„Като нищо точно този тип може да е убил младежа“.

— Е? — попита Кимбърли.

Монк ускори крачка. Имаше само един начин да изкопчат някаква информация.

— Да го спипаме.

09:02

Двойната врата в края на залата се отвори и Мария се напегна. Изправи се и застана между Баако и вратата на килията. Появи се електрокар със същата клетка, в която бяха транспортирали Баако предишния ден.

— Май времето ни изтича — промърмори Ковалски намръщено.

Четирима войници съпровождаха електрокара. Всички носеха автомати, а един държеше и електрически остен.

Баако се притисна уплашено в бедрото на Мария — помнеше болката от токовите удари. Протегна ръка към Ковалски: молеше го мълчаливо за защита.

Ковалски го хвана за ръката и се обърна към приближаващата група.

Когато електрокарът стигна килията им, от него скочи военен, нареди нещо на водача и той свали клетката на земята. Беше Чан Сун, с безупречна униформа и пригладена назад коса, още мокра от сутрешния душ. Мария се изненада, че вижда него вместо по-малкия му брат Гао. Ако се съдеше по намръщената му физиономия, той явно беше раздразнен, че са го натоварили с черната работа да вземе Баако.

Чан махна на един войник да отключи вратата и нареди нещо на онзи с остена. Двамата се втурнаха да изпълнят заповедите му. Вратата се отвори, към групата се насочиха автомати, а от края на остена захвърчаха искри.

Баако вече целият се тресеше. Ковалски се намръщи и погледна ръката си — от страх Баако така го стискаше, че щеше да му смаже пръстите. Въпреки това Ковалски не се опита да се освободи, а пристъпи напред, застана пред Чан и заяви:

— Няма да го пъхате отново в клетката. Баако остава с нас.

Чан се намръщи още повече.

Мария също пристъпи напред и подкрепи Ковалски.

— Ако ще бъде подлаган на операция, стресът може да предизвика нежелателни последствия. Сигурна съм, че генерал-майор Лау не би...

Чан я прекъсна, като рязко измъкна пистолета си. Мария моментално осъзна грешката си. Не трябваше да споменава Лау — спомни си напрежението, което бе видяла между двамата. Позна и оръжието в ръката на Чан. Пистолет за биене на упойки.

Ковалски вдигна ръка, готов да продължи да отстоява позицията им, но преди да отвори уста, Чан се прицели и стреля.

Стреличката прелетя между Мария и Ковалски и улучи Баако в рамото. Той изскимтя и замахна. Иглата падна, но вече бе била дозата си. Като сумтеше от страх, Баако пусна ръката на Ковалски и се свря в задната част на килията.

Мария тръгна след него.

Ковалски я последва, като ругаеше люто.

Мария коленичи до Баако в ъгъла. Той се беше свил на кълбо, тъмните му очи бяха широко отворени от паника. Тя го прегърна и го притисна към гърдите си.

Ковалски клекна до нея.

— Всичко е наред, приятелче.

Баако се обърна към него. С треперещи ръце вдигна юмруци, почука ги един в друг и леко ги завъртя.

[Заедно]

— Няма да те оставя — обеща му Ковалски. — Ние сме екип.

— Точно така — каза Мария. Не беше сигурна дали Баако я разбира, но се опита да го каже колкото се може по-убедително.

Погледът на Баако се местеше от единия на другия, очите му вече се изцъкляха от упойката. Ако се съдеше по бързото действие, стреличката вероятно бе съдържала М99 — силен транквилизатор, често използван в зоопарковете.

Докато се унасяше, Баако отпусна юмруци и оформи с пръсти ОК, след което направи друг знак. Отново погледна Мария, после Ковалски. Макар жестът да беше даден едва-едва, тя го разбра.

Погледна Ковалски. Той също го беше разбрал.

Баако поправяше думите му. От *Ние сме екип* на *Ние сме семейство*.

— Точно така, приятел — твърдо рече Ковалски.

Сякаш убеден, че посланието му е разбрано, Баако отпусна тежко ръце на бетона и главата му клюмна.

Зад тях се чува стъпки.

Мария погледна през рамо и видя Чан.

— Вече е спокоен — презрително се подигра той. — Няма стрес.

Ковалски скочи, готов да се нахвърли върху офицера, но Чан не отстъпи, а насочи пистолета към гърдите му. Мария сграбчи ръката на Ковалски, за да го спре. М99 беше смъртоносна за хората — дори две капки можеха да го убият на място.

Ковалски продължи да гледа кръвнишки, но се сдържа.

Чан се обърна към Мария.

— Вие ще дойдете с нас. — Махна с пистолета към Ковалски. — Той остава тук.

— Няма начин — изръмжа Ковалски.

Мария хвана китката му — знаеше, че това не е битка, която могат да спечелят.

— Всичко е наред. Ще мога да се грижа за Баако.

Ковалски вдиша рязко през нос, готов да спори, но разбираше, че е безсмислено. Накрая изсумтя:

— Добре.

Трима войници влязоха и помъкнаха Баако към електрокара. Мария ги последва, като придържаше главата му. Знаеше обаче, че тази сутрин го очаква нещо много по-лошо.

Представи си измъченото шимпанзе от вчера. Колкото и да я ужасяваше подобно третиране, тя не можеше да избяга от собствения си срам. Нима нейното отношение към Баако бе по-добро? Беше го

държала в клетка, извеждаше го само от време на време да лудува в гората и непрекъснато го изпитваше.

Спомни си последния му знак.

[*Ние сме семейство*]

Очите ѝ се напълниха със сълзи, чувството за вина сякаш стисна сърцето ѝ. Докато го пъхаша в клетката, Мария сложи ръка върху главата му.

„Би трябвало да си на свобода“.

Един войник я избути и вратата на клетката се затръшна с метално дрънчане. Чан я подкара към изхода, а електрокарът ги последва.

Тя погледна назад към Ковалски, който стоеше сам в килията. Гледаше я твърдо и мълчаливо я насърчаваше да запази спокойствие. Вдигна ръце и повтори знака на Баако.

[*Семейство*]

Тя кимна. Приемаше посланието присърце. Всички бяха заедно. Въпреки това страхът, предчувствието за гибел я последва през двойната врата. Усещането остана, докато вървяха към лабораторията за вивисекции.

„Как може някой от нас да оцелее в това?“

09:07

Монк гледаше как целта им пресича улицата. Изглежда, вървеше към жилищния комплекс от пететажни блокове в края на хутонга.

Двамата с Кимбърли ускориха крачка, за да скъсят разстоянието. Не искаха да изгубят мъжа в големия комплекс. Сигналът на предавателя не беше много прецизен. Ако изгубеха целта си, трудно щяха да открият точния апартамент.

Военният спря в малкия двор при входа на комплекса.

Монк не беше очаквал това. Нямаха избор, така че продължиха към него. Не можеха да си позволят да събудят подозрения, като внезапно спрат или тръгнат в обратната посока.

Кимбърли посочи пейката на автобусната спирка пред комплекса.

Монк — държеше главата си наведена — нагласи хирургическата маска по-високо на носа си. Минаха на няколко крачки от целта си и

седнаха на пейката. Кимбърли се настани плътно до Монк и хвана ръката му, сякаш бяха двойка, тръгнала на работа.

В отражението на прозореца на една паркирана кола Монк видя как мъжът драсна кибритена клечка и запали цигара. Беше си купил цигари от едно магазинче в хутонга. Отношението му към продавача бе рязко, почти грубо. Личеше си, че е развълнуван. Дръпна няколко пъти от цигарата, после извади мобилен телефон.

Пръстите на Кимбърли стиснаха ръката на Монк. Войникът говореше достатъчно високо и лесно можеше да бъде подслушан. Тонът му бе гневен и раздразнен. Очевидно беше вбесен на нещо или някого.

Монк си представи Ковалски. От личен опит знаеше колко вбесяващ може да е той — но и изненадващо находчив. Несъмнено Ковалски беше пробутал предавателя на войника и го използваше като куриер, за да го изкара на повърхността.

„А сега да превърнем това в преимущество“.

Кимбърли наклони глава и положи буза на рамото на Монк.

— Говори с брат си — прошепна в ухото му. — Изглежда, са го изритали от работното му място и го чака военна проверка. Казва, че бил разпитван часове наред от някой от Министерството на държавната сигурност.

Млъкна и се заслуша пак. Монк видя в отражението как мъжът пусна цигарата на земята и я стъпка. С последни гневни думи той прекъсна разговора и тръгна към комплекса.

Монк го изчака да се отдалечи и двамата с Кимбърли станаха.

Тя продължи да върви плътно до него.

— Май някой му е вдигнал мерника. Може би и на брат му. Някоя си Лау. С по-висок чин от двамата.

Монк се запита дали не могат да използват това търкане.

— Ако имах време да проверя източниците си — продължи Кимбърли, — сигурно щях да разбера коя е. Така бихме могли да получим някаква представа какво става тук.

— Всяко нещо по реда си — прошепна Монк.

Завиха на ъгъла и влязоха във вътрешния двор.

Войникът стигна до едно стълбище и тръгна нагоре.

Монк остана на ъгъла. Клекна уж да си завърже обувката. Мъжът се качи до втория етаж и тръгна по откритата галерия покрай редицата

апартаменти. Спря пред седмата врата. Бръкна да извади ключове. Нещо сребристо полетя от джоба му, като проблясваше ярко на слънцето. Падна в краката му, привлече вниманието му и го накара да се намръщи.

Монк се скри зад ъгъла и погледна Кимбърли, която също го погледна разбиращо.

Това трябваше да е преподавателят.

„Разкриха ни“.

09:10

Мария гледаше безпомощно как войниците измъкнаха Баако от клетката и го сложиха на носилката, след което подкараха отпуснатото му тяло към високите врати на лабораторията. Тя вървеше до него, като непрекъснато проверяваше дали диша. Страхът беше качил сърцето ѝ в гърлото.

„Може би ще е по-добре да умре на операционната маса“.

Подобен край щеше да е много по-милостив от жалкото съществуване, което го очакваше след операцията. Сълзите отново напълниха очите ѝ, но тя ги преглътна решително. Отказваше да признае поражението.

Лабораторията бе по-оживена, отколкото миналия път. Повечето активност кипеше около металните маси. Екип със сини престилки приготвяше хирургически инструменти. Един от тях, стерилизиран и затворен в найлонова торба, привлече вниманието ѝ.

Трион за кости.

Краката ѝ се подкосиха.

Двама души от екипа взеха носилката от войниците и я нагласиха до операционната маса.

Мария застана до тях. Страхуваше се, че ще я изпъдят, но вместо това една от сестрите ѝ даде шапка и хирургическа маска. Това означаваше, че ще ѝ позволят да наблюдава процедурите върху Баако — *осакатяването*, поправи се тя. Сестрата явно долови страданието ѝ и съчувствено докосна лакътя ѝ, след което се върна към задълженията си.

Мария стоеше с шапката и маската в ръка. Внезапно ѝ се прииска да побегне, да обърне гръб на онова, което предстоеше. Но вместо това

вдигна еластичната синя шапка, нахлузи я на главата си и прибра косата си под нея.

„Няма да те изоставя, Баако“.

Пристъпи напред, докато го прехвърляха от носилката на масата. Закопчаха китките и глезените му с меки белезници — нещо, което ѝ се видя странно. Тя се премести така, че да може да хване ръката му. Докосна дебелиите възглавнички на пръстите му, прокара палец по дланта му. Беше бебешки мека и ѝ напомняше, че той наистина е още дете. Спомни си как бе държала тази ръка навремето, как сгъваше леко пръстите му, докато го учеше на първите му думи.

Една от тях беше *мама*.

По бузите ѝ се търкулнаха сълзи. Не можеше да ги спре. Не можеше дори да ги избърше, тъй като не искаше да пусне ръката на Баако.

„Сладкото ми момче, какво направих?“

Някакво раздвижване привлече вниманието ѝ към вратата на лабораторията. Влизаше Дзяйин Лау. Дейн Арно беше до нея. Френският палеонтолог изглеждаше измъчен, с торбички под очите. Кимаше на нещо, което казваше Дзяйин.

Без да пуска ръката на Баако, Мария се обърна към Дзяйин.

Китайката изглеждаше отпочинала, усмихваше се доволно. Заговори на висок мъж със синя престилка, вероятно главния хирург.

После се обърна към Мария.

— Движим се по график. Оценявам съдействието ви.

„Съдействие?“

Идеше ѝ да ѝ избодат очите. Вместо това погледна Арно, чието лице сякаш отразяваше ужаса ѝ.

Дзяйин несъмнено усети настроението ѝ, но предпочете да не му обърне внимание.

— А сега бих искала да обсъдим *по-нататъшното* ви сътрудничество.

— Няма да оставя Баако — твърдо заяви Мария.

— Не съм и очаквала друго, доктор Крандъл. Всъщност хирурзите смятат, че ще ни окажете голяма помощ тази сутрин.

Мария се намръщи.

— Помощ ли? Как?

— Ще извършат модифицирана версия на монреалската процедура, при която краниотомията и поставянето на електродите ще се направят, докато пациентът е буден.

— Буден? — Мария не можеше да скрие ужаса си.

Дзяйин вдигна ръка в опит да я успокои.

— Процедурата е безопасна и сравнително безболезнена. — Тя посочи главния хирург. — Доктор Хан ще използва средство да прекрати действието на транквилизатора, след което ще сложи венозна система с пропофол. Ще направят краниотомията с местна упойка. След като мозъкът бъде открит, ще събудят пациента. И тогава ще имаме нужда от вашата експертиза.

— За какво?

— Да говорите на опитния си образец.

Въпреки бруталността на всичко това Мария разбираше какво искат от нея.

— Искате да му задавам въпроси, докато стимулирате различни части от мозъка му с електричество.

Дзяйин кимна.

— Да. От реакциите му екипът ще изгради точна карта на мозъчната архитектура. Така ще могат да поставят иглите на електродите на най-важните места за бъдещи неврологични тестове.

Мария преглътна. Колкото и жестоко да изглеждаше това решение, в него имаше студена клинична логика. Опитва се да си представи Баако буден, с прикована към масата глава и отворен череп. Нищо чудно, че му бяха сложили бележниците. Щеше да е много уплашен и да търси утеха от нея.

„Как ще мога да погледна очите му, пълни с толкова доверие и обич?“

Искаше да откаже, но знаеше, че трябва да е тук — заради Баако.

Въпреки това от гърдите ѝ се изтръгна стон.

— Моля ви, не го правете!

— Разбирам чувствата ви, доктор Крандъл, но науката трябва да е безстрастна. Всички ние имаме важни задачи. — Дзяйин посочи френския палеонтолог. — Тази сутрин доктор Арно ще започне подробен анализ на останките на хибридният неандерталец от Хърватия. След като приключим тук, искам да се присъедините към

него и да помогнете за извличането на колкото се може повече ДНК от костите.

Мария вече не я слушаше. Не можеше да мисли за друго, освен за онова, което щеше да се случи с Баако. Нищо друго нямаше значение.

Нечии пръсти внезапно се вкопчиха в ръката ѝ и върнаха вниманието ѝ към Дзяйин, която продължаваше да говори:

— ... да осигури сътрудничеството ви.

— Какво? — попита Мария. Беше пропуснала нещо.

Дзяйин я поведе към дъното на лабораторията.

— Казах, че за евентуален провал ще бъде платена цена. Но може би ще е по-добре да ви *покажа*.

Заведе я до прозорците, гледащи към хабитата, известен като Ковчега. Мария погледна надолу към ямата с камъните. Не успя да види нито едно от създанията хибриди. Вероятно спяха в тъмните си пещери. Забеляза обаче купчините кости, всичките оглозгани. Спомни си откъснатата ръка, запратена по прозореца. Петното кръв още си беше на мястото.

После някакво движение насочи вниманието ѝ към клетката пред тежката стоманена врата. Вратата се отвори и блъснаха в клетката някакъв мъж. Той падна на колене, докато вратата се затваряше зад него.

Беше Ковалски...

— След операцията няма да имаме особена нужда от грижещия се за горилата ви — обясни Дзяйин. — Освен като стимул, който да осигури сътрудничеството ви.

Погледът на Мария отново се спря върху купчините кости.

„Или им помагам... или Ковалски умира“.

Тих звук я накара да се обърне към лабораторията. Баако се беше размърдал. От гърлото му се изтръгна сънено уплашено скимтене.

Дзяйин също погледна натам.

— Време е да започваме, доктор Крандъл.

09:19

„Сега или никога...“

Монк гледаше как военният се навежда да вземе джипиес предавателя. Времето им изтичаше. Монк знаеше, че имат броеви секунди преди онзи да проумее какво е било пхнатото в джоба му.

Понечи да се хвърли към стълбите, но Кимбърли го хвана за ръката.

— Остави на мен — прошепна тя, дръпна го и излезе напред. — Следвай ме.

И тръгна енергично, но без да бърза, към стълбите. Монк я последва. Тя се развика ядосано на мандарин, сякаш го ругаеше. Беше ясно, че се преструва на гневна съпруга, изливаща яда си върху половинката си. Той наведе покорно глава.

През годините беше научил един житейски урок от Кат. „Съпругата винаги е права“. А в този случай дори *привидната* съпруга.

Стигнаха галерията и забързаха покрай вратите на апартаментите. Като продължаваше да кастри Монк, Кимбърли тръгна към военния, който беше клекнал и разглеждаше предавателя.

Монк се огледа. Няколко души се бяха опрели на перилата и пушеха или бърбеха със съседите си. Няколко деца долу се смееха и си играеха на малка детска площадка.

Монк си даде сметка колко глупав е бил първият му импулс. Ако се беше втурнал през глава към целта, щеше да се отприщи истински ад. Или най-малкото прикритието им щеше да отиде по дяволите.

Макар че в момента и *двете* възможности изглеждаха напълно реални.

Военният извади телефона си, готов да докладва за находката. „Лошо“.

Кимбърли стигна до него и му се скара, че ѝ пречи да мине. Очевидно я биваше в карането също толкова, колкото и в шпионажа.

Мъжът бързо се изправи и замънка извинително. Обърна се към вратата и пхна ключ в ключалката. Докато отваряше, Кимбърли го блъсна с рамо, запрати го през прага и влезе след него.

Монк се втурна, за да не изостане.

— Затвори вратата — нареди тя, вдигна крак, изрита военния в челото и той падна в несвяст. — Вземи му оръжието.

Монк сложи лепенка на устата на китаеца, после овърза китките и глезените му. Кимбърли го претърси и извади от джобовете му карта,

верижка с електронни карти ключове и портфейл.

Провери портфейла и изсумтя:

— Кажи здрасти на Гао Сун. Според документите и пагоните му е старши лейтенант от китайската армия.

Мъжът вече се беше свестил и ги гледаше кръвнишки.

— Сега какво? — попита Монк. — Ти очевидно познаваш тази страна много по-добре от мен.

Тя погледна пленника.

— Малко вероятно е да издаде нещо важно. Според онова, което прочетох за събитията в Хърватия, членовете на китайската ударна група са се самоубивали, за да не бъдат заловени и разпитани.

— Тогава какво ще правим с него?

Тя вдигна глока си и взе една възглавница от канапето.

— Не можем да рискуваме. Може да се освободи или някой да го намери.

Монк се зачуди дали наистина е достатъчно коравосърдечна, за да убие Гао Сун така хладнокръвно. Сети се нещо и каза:

— Чакай.

Стана, отиде до вратата и взе изпуснатия от мъжа телефон. Опита се да го включи, но не успя.

— Дай да го видя — каза Кимбърли.

Той ѝ го даде.

Тя го огледа.

— Отваря се с пръстов отпечатък. — Обърна се към пленника и с помощта на Монк сложи палеца му върху сензора. Екранът светна. Кимбърли прелисти няколко менюта и кимна. — Мога да променя паролата, така че да ни е на разположение и без пръста му.

— Идеално.

Тя му подаде телефона и попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Да си осигуря известна застраховка. — Монк вдигна телефона и направи снимка на вързания Гао Сун.

— Какво правиш?

— Ти каза, че е говорил с брат си. Брат му, изглежда, също работи под зоологическата градина. Може да се окаже полезно, ако Гао е в ръцете ни.

— Може и да си прав. — Тя отиде при една масичка със снимки в рамки и взе една. — Виж.

Монк погледна снимката на двама мъже, които се бяха прегърнали през раменете и се усмихваха широко. И двамата бяха с униформи. Единият бе Гао.

— Другият трябва да е брат му — каза той.

Кимбърли кимна, махна снимката от рамката, прибра я в джоба си и хвърли празната рамка на канапето.

— Какво правим сега?

Монк извади сателитния си телефон.

— Време е да включим и хората, които ни е пратил Пейнтър. Ще назнача някой да наглежда приятеля ни, а ние ще идем да проверим онзи вход към Подземния град.

— Долу със сигурност е лабиринт.

— Но пък ние знаем накъде да вървим — към зоологическата градина.

— Да се надяваме, че това е достатъчно.

Монк беше съгласен с нея. Очакваше ги яко търсене. Започна да набира, като се надяваше вече да не е твърде късно.

„Дръж се, Ковалски...“

09:28

Опрям гръб в стоманената врата, Ковалски се мъчеше да не вдишва вонята. Наистина вонеше — на разложено месо и нечистотии. Вонята му напомняше за дните му в конюшните в Ривърсайд в Бронкс, където работеше за някой допълнителен долар, и по-точно как една стара кобила беше умряла в яслата си в разгара на летните жеги.

„Само че не вонята ще ми види сметката“.

Постави ръка върху каменния свод, отделящ стоманената врата зад него от металните пръчки пред него. Вратата на клетката беше на дебели релси. Той си представи как се плъзга нагоре и чудовищата от Ковчега нахлуват.

Вече беше видял Мария зад прозорците горе, застанала до генерал-майор Лау. Сигурен беше, че китайците го използват, за да принудят Мария да им се подчини.

Пристъпи към решетките. Пречките бяха колкото китката му. Знаеше каква съдба го очаква, ако Мария откаже да съдейства на китайците.

Преценката му се потвърди, когато в една пещера на десетина метра от него се раздвижиха сенки. Появи се едро същество, подпираше се на ръце. Козината му беше черна като сажди, гъста и рошава на раменете, лъскава по задните крака. Тежеше сигурно над триста килограма — триста килограма мускули. Челото му беше полегато над изпъкналите вежди. Звярът подуши въздуха и насочи тъмния си поглед към Ковалски.

На врата му имаше блестяща метална пластина с някаква кутийка на гърлото. Вероятно беше някакъв шокер нашийник, с който да го контролират.

Ковалски отстъпи крачка назад, по-далеч от прътите.

Кое то предизвика незабавна реакция. Горилата се хвърли към него. Ковалски се сви, уплашен, че ще разпердушини клетката. Но в последния момент звярът спря, изсумтя и седна.

Наведе плоското си лице към клетката и подуши толкова силно, че Ковалски долови дъха му. После изрева — разтвори челюсти достатъчно широко, за да прехапе баскетболна топка, и оголи трийсетсантиметрови жълти зъби. Ревът направо разтреса Ковалски.

Той запуши уши.

„А бях започнал да харесвам маймуни“.

Внезапно горилата се дръпна от клетката — или по-скоро беше *запратена* назад. Друга зае мястото ѝ.

Ковалски позна новодошлия по сребристата козина. Беше звярът от вчера, онзи, който разкъсваше останките на някакъв работник. Беше много по-едър от другия и тежеше над четиристотин и петдесет кила. Първата горила се надигна от мястото, където бе паднала, изправи се на задните си крака и се заудря в гърдите.

По-старият сребрист само му изсумтя веднъж. Резултатът бе незабавен. Черната горила се отпусна на четири крака, обърна се и се оттегли.

Явно шефът на компанията се бе изразил достатъчно ясно.

Сребристият отново се обърна към Ковалски и седна, като се взираше право в него. Нямаше избухване, ревовے, заплахи — само

спокоен немигащ поглед, далеч по-изнервящ, особено заради злобния блясък и коварство в очите.

Ковалски долепи гръб до стоманената врата. Сребристият седеше почти неподвижно. Само огромните му гърди се издигаха и спускаха в отмерен ритъм. Самото олицетворение на търпението. Ковалски не можеше да си представи, че китайците искат да създадат по-умна версия на тези тежащи половин тон чудовища. Особено след като плановете на този звяр бяха толкова ясни за разчитане.

Трябваше само да изчака звънеца за обяд.

18.

30 април, 20:45

Във въздуха над Еквадор

— Кацаме в Куенка след трийсет минути — обади се пилотът на „Гълфстрийм G650“.

Луната беше увиснала ниско над хоризонта. Грей си погледна часовника. Макар че полетът бе продължил девет часа, поради различните часови пояси щяха да пристигнат само час след излитането си от Рим.

Погледна назад към просторния салон, целия в кожа и скъпа дървена ламперия. Можеше да побере десетина души, но в момента бе само за тях четиримата. Роланд отново се беше заровил в купчина книги, макар че бе прекарал повечето време със забит в дневника на Кирхер нос. Лена му помагаше в проучването — двамата често си мърмореха нещо, доближили глави. Сейчан дремеше през почти цялото време в едно удобно кресло от другата страна на пътеката и сега се обърна с недоволно мърморене.

Грей разбираше изтощението й. Той също бе дремнал четири часа — знаеше, че пак ще се наложи да поддържат диво темпо, след като кацнат в затънтеното градче Куенка високо в Андите. Преди няколко минути се беше свързал с Пейнтър и бе научил, че съдбата на Ковалски и сестрата на Лена остава неизвестна, но че Монк върви по възможна следа. Това означаваше, че Грей може да продължи да следва историческата диря, оставена от отец Кирхер, за да намери изгубения град в джунглата.

Според дневника на Кирхер и анотациите по картата колегата му Николас Стено заминал за Южна Америка и се върнал с приблизителните координати на града. Въпреки вярата на Кирхер Грей още се съмняваше, че този град на древни учители — на *Наблюдателите*, споменати в древните текстове — наистина е митичната Атлантида. Затова беше посветил остатъка от нощта на свое проучване на историята на този регион.

Някакво движение привлече вниманието му към задната част на салона. Лена идваше напред с книга в ръка.

— Роланд иска да ти покажа това преди да кацнем — каза тя.

Седна на седалката срещу Грей и постави книгата на малката масичка помежду им. Отвори на страница с изображение на камък с гравирани върху него лабиринт. Беше същият като позлатения лабиринт от дневника на Кирхер — символ, който се среща по целия свят на различни древни обекти.

— Това е полиран диорит — каза Лена. — Открили го в джунглите край Куенка, накъдето пътуваме.

Грей се наведе. „Значи лабиринтът е открит дори тук“.

— Местен индианец го дал като дар на отец Креспи.

Той вдигна очи.

— На мисионера ли? Онзи, който дошъл тук заради собствения си интерес към Атанасий Кирхер?

Тя кимна.

— Мисията му се намирала при църквата „Мария Аусилиадора“, или „Мария Помощницата“. Поредната църква, посветена на Дева Мария, също като светилището, в което Кирхер е скрил костите на Ева. — Помълча малко и продължи: — През петдесетгодишния си престой тук, до смъртта си на почти деветдесет години, отец Креспи събрал огромна колекция артефакти, носени му от местните индианци шуар. Държал колекцията в църквата. Състояла се от близо седемдесет хиляди предмета.

— Откъде е дошло всичко това?

— Местните твърдели, че ги вземали от обширна пещерна система под джунглата. Роланд смята, че артефактите са стигнали до прага на отец Креспи неслучайно, а защото свещеникът е разпитвал местните за подобно място в джунглата.

— Но не е имал координатите, с които разполагаме ние.

— Така е. Но вероятно е научил достатъчно от проучванията си върху Кирхер, за да дойде в този район.

— Но не и да стигне до прага на изгубения град.

— Грей кимна към книгата. — Какво още са му дали?

Лена прелисти книгата и му показва различни артефакти — двуметрови сандъци за мумии, които приличаха смътно на египетски, пълни комплекти парадна индианска броня, лавици с еквадорска

керамика, рула от сребърни и златни листа, украсени с изображения, които изглеждаха нехарактерни за региона.

Лена посочи тези аномалии.

— Според археолозите мотивите и изображенията по много от артефактите подхождали повече на други култури като асирийската, вавилонската и египетската. — Тя отвори на снимка на медна скулптура на крилат човек с глава на гущер. — Това например несъмнено е фигурата на асирийския бог Нисрок. Асирия е месопотамска цивилизация отпреди четири хиляди години. — После показва златни плочки с надписи в редове. — А това е протофиникийска писменост. Експертите са идентифицирали и други предмети от колекцията, върху които имало египетски йероглифи, либийска и картагенска писменост, дори келтски символи. Отец Креспи бил убеден, че предметите са доказателство за връзка между изгубената цивилизация, скрита в тези джунгли, и останалия древен свят. Връзка, по-ранна от писаната история.

Лена прелисти книгата и спря на други снимки.

— Още по-странното е, че местните му донесли яки като стомана медни зъбни колела и странни месингови тръби без следи от винторез. Все примери на металургия много над възможностите на племената от района.

Грей взе книгата и разгледа снимките на колекцията на отец Креспи. Голяма част от нея се състоеше от златни плочки и свитъци, върху които бе изобразен калейдоскоп от астрологични фигури, пирамиди и божества. На една златна плочка дори имаше човешка фигура, пишеща с перо.

Той поклати глава.

— Със сигурност част от тези неща са фалшификати.

Лена сви рамене.

— Отец Креспи също го признава и е смятал, че с времето местните може да са изработили някои от даровете, за да му угодят. Но дори той можел да отдели фалшификатите от истинските неща. Така де, защо им е било да жертват толкова много злато само за да излъжат един стар свещеник?

Като доказателство тя отвори на една страница и му показва еднометров златен крокодил с големи рубини вместо очи. Сигурно

струваше цяло състояние и определено не бе нещо, което местните биха могли да изработят с простите си ковашки техники.

— Какво е станало с колекцията на отец Креспи? — попита Грей.

— Това само по себе си е загадка. След смъртта му през 1982 година колекцията бързо се пръснала. По-голямата част от нея се озовала заключена в музейни хранилища по заповед на еквадорското правителство. Можела да се види единствено със специално разрешение. Други предмети се озовали в еквадорската военна база Каямбе дълбоко в джунглата.

„Военна база?“

Лена погледна към дъното на салона.

— А според Роланд има слухове, че някои ключови артефакти били пратени във Ватикана.

Грей се облегна назад.

— Ако това е вярно, отец Кирхер май не е бил единственият католически свещеник, опитвал се да пази тайни.

„Но какво са се опитвали да скрият?“

— За повече отговори ще трябва да открием пещерната система, отбелязана с лабиринт на картата на Кирхер — каза Лена.

Сейчан заговори от другата страна на пътеката, закрила очите си с ръка. Явно се беше преструвала на заспала, докато двамата с Лена бяха разговаряли, и бе подслушала разговора им.

— Всичко това ми прилича на народни приказки, слухове и мечти за съкровища.

— Може и да не са — рече Грей.

Сейчан свали ръката си, обърна се към него и повдигна съмнително вежда.

Докато останалите бяха проучвали различни парченца от пъзела, Грей бе прекарал последните няколко часа в проучване на вероятността в тукашните джунгли да съществува изгубен град.

— Добре документирано е — рече той, — че в този район на Андите *наистина* съществува огромна пещерна система, заемаща незнайно каква площ. Големи части от нея са били фотографирани и картографирани от британско-еквадорски изследователски екип през 1976 година.

— Воден от Нийл Армстронг — обади се Лена.

— Той бил почетен водач на експедицията. Макар да не открила никакъв изгубен град, групата попаднала на останките на стара гробница в пещерите и идентифицирала стотици нови видове растения, прилепи и пеперуди.

Сейчан завъртя очи.

— Но въпреки това не са намерили никакъв изгубен град, както сам каза. И както аз казах, това са просто приказки и измислици.

— Не съм толкова сигурен. В района съществува упорита легенда за тайни пещери, в които се пази огромна библиотека от метални книги и кристални плочи. Според сведенията на някой си Петронио Харамило един местен индианец шуар го завел до тези пещери, когато бил тийнейджър. Това станало през 1946 година. След това той в продължение на десетилетия държал местонахождението на пещерите в тайна, защото се страхувал, че могат да бъдат ограбени. Накрая се съгласил да отведе неколцина души до мястото, но само при условие че Нийл Армстронг също ще участва. И през 1998 година, само седмица преди планираното пътуване, бил убит.

Лена трепна.

— Убит?

— Някои смятат, че са искали да му затворят устата. Други, че е бил убит, докато някой се е опитвал да изтръгне тайните му. Така или иначе, информацията за местонахождението умряла с него.

Лена взе книгата от масата.

— Мислиш ли, че колекцията на отец Креспи може да е дошла от същото място?

— Възможно е. От него или може би от тунелите, водещи към изгубената библиотека.

Сейчан се протегна на креслото си.

— И защо убитият е настоявал Нийл Армстронг да участва в тази нова експедиция?

Грей сви рамене.

— Възможно е да е искал да участва човек, чийто статут и име не подлежат на съмнение. Или може би е имало друга причина. Още ми се вижда странно, че Армстронг би се съгласил да участва в *която и да е* от тези експедиции. Той не е бил археолог. А след мисията „Аполо 11“ е станал малко единак, дал е само няколко интервюта. Защо му е било да се въвлича във всичко това?

— Мисля, че знам — обади се глас зад него.

Роланд тихомълком се бе присъединил към тях.

Очите му бяха изцъклени от умора и изумление. Притискаше дневника на Кирхер към гърдите си и гледаше през прозореца, в който перфектно се очертаваше пълната луна.

— Защо? — попита го Лена.

— Защото Луната... не е онова, за което я смятаме.

21:02

Роланд игнорира изумената им реакция. Мъчеше се да намери думи, с които да обясни какво е открил в дневника на Кирхер.

„Нищо чудно, че почитаемият отец е държал всичко това в тайна“.

Само четирийсет години преди Кирхер да открие костите на Ева Инквизицията осъдила Галилей на смърт, защото се осмелил да предположи, че Земята не е център на вселената. Откровенията в дневника на Кирхер биха обрекли по същия начин него и всеки, свързан с откритието му.

— Ако Луната не е онова, за което я смятаме, тогава какво е? — попита Грей.

Роланд вдигна дневника на Кирхер.

— Почитаемият отец стигнал до заключението, че Луната *не е* естествено тяло. — Преди някой да успее да възрази, Роланд добави: — И аз съм съгласен с него.

Сейчан вдигна облегалката на креслото си и посочи прозореца с пълната луна.

— Казваш, че онова там не е истинско?

Роланд се отпусна на едно кресло в средата на групата.

— Цяла нощ проучвах дневника на Кирхер. Търсех начини да опровергая заключенията му. А вместо това намерих още потвърждения.

— Май ще е по-добре да ни запознаеш подробно — каза Грей и кимна към книгата. — Какво научи?

— Не е само онова, което открих в дневника на почитаемия отец. — Роланд погледна към сияещата луна. — Никога ли не сте се питали защо при пълно слънчево затъмнение Луната закрива *точно* слънчевия

диск? Това съвършено визуално подреждане не изглежда ли като странно астрономическо съвпадение?

От израженията на всички си личеше, че този странен факт е останал незабелязан от тях.

„Както от повечето хора“.

— Този феномен се получава, защото Луната е 400 пъти по-малка от Слънцето, но се намира на $1/400$ от разстоянието между Земята и Слънцето. — Той поклати глава на изумителното съотношение. — И това не е всичко. Луната съвсем точно отразява годишното движение на Слънцето. Пълната луна в *средата на лятото* залязва под същия ъгъл и на същото място на хоризонта, на което залязва слънцето в *средата на зимата*. Не мислите ли, че и тази симетрия изглежда твърде странна, че да е случайност?

— Но това не прави Луната изкуствена — тихо каза Лена, сякаш говореше на побъркан.

„И може би съм...“.

Въпреки това отказваше да отстъпи.

— Учените дори не са сигурни как се е образувала Луната. Сегашната хипотеза се нарича теория за Големия сблъсък, според която някакво тяло с размерите на Марс се е сблъскало със Земята в началните стадии на образуването ѝ и е избило в орбитата ѝ достатъчно материал, от който се образувала Луната.

— Какво ѝ е лошото на тази теория? — попита Грей.

— Две неща. *Първо*: всички астрономи са съгласни, че при подобен сблъсък Земята би се въртяла по-бързо, отколкото се върти днес. За да компенсират това и да направят теорията си работеща, те предполагат *втори* сблъсък с планетата ни, този път от противоположната посока и със същата сила.

— За да се забави въртенето. — Грей се беше намръщил. Вероятността за подобно събитие изглеждаше нищожна.

— Дори астрономите признават, че *няма* доказателство за подобен сблъсък. Което ни води към втория проблем на теорията за Големия сблъсък. Той е свързан със *странното* количество материали, изхвърлени от Земята и образували нашия спътник.

— Какво е странното тук? — попита Грей.

— След като прахта се слегнала, Земята се оказала с обиколка, която е с точно *триста шейсет и шест процента* по-голяма от

обиколката на Луната. Това число да изглежда странно на някой?

— Триста шейсет и шест. — Лена се намръщи. — Почти колкото са дните в годината.

— Всъщност Земята се завърта триста шейсет и шест пъти за една обиколка около Слънцето. — Роланд погледна дневника в скута си и проследи с пръст позлатения критски лабиринт на корицата му. — Затова минойските астрономи-жреци от Крит са разделяли окръжността на триста шейсет и шест градуса. Шумерите направили същото, като разделили градусите на шейсет минути, а минутите — на шейсет секунди.

— Както правим и ние днес — каза Лена.

— С тази разлика, че сме ги закръглили на *триста и шейсет* градуса — поправи я Роланд. — Но да се върнем на Луната. Има и други странности относно нашия спътник. Масата на Луната е по-малка, отколкото би следвало да се очаква; гравитационното ѝ поле има силни и слаби места; ядрото ѝ е ненормално малко. И в същото време без тази странна луна на планетата ни нямаше да има живот.

Лена се намръщи.

— Това пък защо?

— Биолозите смятат, че гравитационното въздействие на Луната, което предизвиква приливите и отливите, вероятно е помогнало на ранния живот в океаните да излезе на сушата. По-важното е, че астрофизиците знаят, че масата на Луната помага за стабилизирането на земната ос, така че да е под лек ъгъл спрямо Слънцето. Без Луната земната ос ще се клатушка повече, което би довело до екстремни амплитуди в температурата и би направило условията почти невъзможни за възникване на живот.

— Значи без Луната нямаше да ни има — каза Сейчан. — А в същото време перфектната ѝ симетрия и самото ѝ съществуване противоречат на логиката. Това ли казваш?

Роланд сви рамене и ги остави сами да си направят заключенията.

— Може би затова Нийл Армстронг се е включил в тази експедиция. Може би е преживял на лунната повърхност нещо, което го е убедило да се насочи в тази посока на проучване.

Грей се намръщи, погледна към пълната луна, надничаща през прозореца на самолета, и промърмори:

— Липсващите две минути на НАСА.
Всички погледи се обърнаха към него.
— Какви липсващи две минути? — попита Сейчан.

21:07

Грей не беше сигурен доколко да приеме твърденията на Роланд. Въпреки това озадачаващото участие на Нийл Армстронг в археологическата експедиция му напомни за друга мистерия около мисията „Аполо 11“.

— Чух история от един колега астрофизик, който работеше за НАСА — обясни той. — По време на предаването по телевизията кацане на Луната две камери уж прегрели и това довело до две минути пълно мълчание. След това различни източници твърдяха, че НАСА потулва нещо, което Армстронг и другите астронавти видели при кацането. Това бе потвърдено по-късно от пенсиониран специалист по комуникациите от НАСА, който признал, че всичко било нагласено нарочно, за да се скрие нещо, открито на лунната повърхност.

— Какво? — попита Лена. — Извънземни ли?

— Това е една от теориите. — Грей се обърна към Роланд. — Други обаче смятат, че са прикрили някаква загадка, свързана със самата Луна.

— Може и да са прави — рече Роланд. — Отец Кирхер със сигурност е бил убеден, че около Луната има нещо чудно. Посветил е страници и страници от дневника си на разглеждане на тази възможност.

— Какво друго научи? — попита Грей.

— Повечето писания са върху странните симетрии между Земята и Луната. Например, можете ли да познаете колко пъти Луната обикаля около Земята за десет хиляди дни?

Никой не си направи труда да отговаря.

— Триста шейсет и шест — каза той. — И това число е важно в много други отношения. Може направо да се приеме за фундаментален код за нашата планета. И това е било известно много по-отдавна, отколкото си представяте.

— Колко отдавна? — попита Грей.

— Помните ли онзи жезъл, който видяхме при костите на Ева? — Роланд извади телефона си и зареди снимката на Лена, на която се виждаше жезълът от слонова кост, стиснат от пръстите на скелета. — Почитаемият отец го нарекъл de Costa Eve, или Реброто на Ева. И ако се вгледате внимателно, можете да различите малките деления, нанесени по дължината му.

Той увеличи изображението и пусна телефона да обиколи през групата.

— Какво имаш предвид? — попита Грей.

— Маркиран е така, защото е древен измервателен инструмент.

— За измерване на какво? — попита Сейчан.

— На всичко. Това може да е ключът към нашия свят.

Изгубилият търпение Грей го изгледа, но Роланд продължи упорито:

— Докато бяхме в параклиса в Италия, измерих дължината на жезъла — каза той. — Дълъг е осемдесет и три сантиметра.

Грей сви рамене.

— Малко по-малък от метър или ярд.

— Да, но...

— Боже мой! — възкликна Лена и всички се обърнаха към нея. — Дължината! Знам накъде биеш. Не става дума за обикновения ярд, който се използва днес. Това е *мегалитен* ярд.

Роланд кимна.

— Именно. Попаднах на същия термин, докато проверявах някои от твърденията на Кирхер.

— Какво е мегалитен ярд? — попита Грей, като местеше поглед между Роланд и Лена.

— През трийсетте години имало един шотландски инженер — възбудено заговори Лена. — Не му помня името...

— Александър Том — услужливо се обади Роланд.

Тя кимна и продължи забързано:

— Той проучвал мегалитите в Шотландия и Англия и забелязал, че праисторическите им създатели са разполагали гигантските си камъни според лунни или слънчеви линии. Станало му любопитно, така че направил статистически анализ на древните неолитни обекти във Великобритания и Франция и открил странна аномалия. Всички те сякаш били построени с използването на стандартна мярка за дължина.

— Мегалитен ярд — обясни Роланд. — Дължината му е същата като на жезъла в ръцете на Ева. Тази дължина се появява отново и отново в различни култури през цялата човешка история. Старата испанска вара, японската мярка шаку, газ на харапската цивилизация в древна Индия... всички те са близки по дължина с мегалитния ярд. Използвали са го дори древните минойци от Крит. Хиляда минойски фута се равняват на триста шейсет и шест мегалитни ярда.

— Пак това число — промълви Грей.

— И ако си спомням правилно — добави Лена, — площта вътре в сарсеновия пръстен на Стоунхендж е точно хиляда квадратни мегалитни ярда.

Сейчан се обърна към нея и попита:

— Откъде знаеш всички тези неща? — Беше й странно, че генетик има подобни познания.

— С Мария изучавахме подобни маркери, показатели за знания, които се разпространявали глобално през палеолита. Свързано е с хипотезата ни за съществуването на малка група хора, които помогнали за Големия скок напред и повели човечеството по пътя към съвременната цивилизация.

— Като Наблюдателите, за които спомена Роланд — каза Грей. — Онези богоподобни учители от древните писания.

Сейчан се намръщи.

— Значи казваш, че това е някаква универсална мярка, използвана от различните общества и разпространявана от тези Наблюдатели?

Грей се загледа в екрана на телефона и костите на Ева, в уникалните й черти, които я бележеха като хибрид между ранния човек и неандерталците.

„Нима гледам лицето на един от онези Наблюдатели?“

Накрая вдигна очи към останалите.

— Но какво е толкова важно в тази дължина? Защо тя да е *ключът* към света, както каза преди малко?

Лена се опита да обясни:

— Защото мегалитният ярд е изчислен по размерите на планетата... и по-точно по *обиколката* на Земята.

— И отец Кирхер е осъзнал това. — Роланд отвори дневника на страница с изчисления около илюстрация на земното кълбо. —

Виждате, че е разделил обиколката на Земята на 366 градуса, после е разделил градусите на 60 минути, а минутите на 60 секунди. Долу можете да видите последното му изчисление, с което определя дължината на *една секунда* от земната обиколка.

Той потупа с пръст последното число.

36.6 Costa Eve

— Отново същата поредица, *три-шест-шест* — отбеляза Грей.

Сейчан също се загледа в страницата.

— Но как тези праисторически хора са знаели обиколката на Земята и са изчислили подобно нещо?

— Най-вероятно непряко. Всичко това може да се получи с използването на най-обикновен канап, камъче и колче. — Роланд обърна на друга страница, на която беше изобразено грубо махало. — Отец Кирхер го е начертал тук, като е използвал планетата Венера като точка за позициониране.

— Роланд може и да е прав — каза Лена. — Вече знаем, че древните строители са познавали движението на звездите и много ранни култури са почитали планетата Венера. Вземете например неолитния обект Нюгрейндж в Ирландия. Строителите са разположили входа така, че Венера да се вижда отвътре в деня на зимното слънцестоене.

Грей се облегна назад.

— Значи смятате, че някой е изчислил този мегалитен ярд според обиколката на Земята и после го е въвел като универсална мярка за дължина?

— Така е смятал отец Кирхер — каза Роланд. — Той е разбрал, че костите са древни, че в тях има нещо не съвсем човешко и че артефактите, открити с останките — жезълът, идеално изваяната сфера на Луната — показват големи познания по астрономия.

— И след като разбрал това, тайно се заел да научи повече за тези хора — каза Грей.

Роланд кимна.

— Но тъй като бил благочестив човек, потърсил подкрепа и от религиозните текстове. Вярвал, че в Библията също се крият насоки за тези специални числа, за които говорим.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грей.

21:09

Роланд преглътна. Почти се страхуваше да разкрие върховната истина, която бе открил в дневника на Кирхер. Представяше си, че почитаемият отец се е измъчвал още повече.

— Терминът *гематрия* говори ли ви нещо? — попита накрая той и след като останалите поклатиха отрицателно глави, обясни: — Това е вавилонска система в нумерологията, която е била възприета от евреите. При нея всяка буква получава число, при което думите получават допълнително значение според числата. Гематрията се превърнала в основа на средновековната кабалистична система за тълкуване на писанието. По-късно християните също възприели този мистичен поглед към Библията. И тъй като отец Кирхер бил математик, подобна нумерология е нямало как да не го заинтересува. Според писанията в дневника му излиза, че е бил обсебен от едно конкретно число и връзката му с Библията.

— Какво число?

— Просто число. Трийсет и седем. — Той отново обърна на страницата с Реброто на Ева, свързано с обиколката на планетата. — Отначало си помислих, че просто е закръглил числото 36,6 на 37, но то е свързано и с онова, което видяхме с Лена над гроба на Адам в Хърватия.

Прегледа снимките на телефона си, докато не стигна до отпечатъците от длани над гроба на мъжкия неандерталец.

— Ако преброите броя на отпечатъците, ще откриете, че са трийсет и седем. — Роланд се обърна към Лена. — Ти засне подобен петроглиф във формата на звезда над гроба на Ева, но там дланите бяха повече. Нямам снимката, но би ли преброила броя на отпечатъците от звездата на Ева?

Лена сбърчи чело, извади телефона си и намери съответната снимка.

Преброи отпечатъците, вдигна глава, и каза:

— *Седемдесет и три.*

Роланд кимна.

— Отец Кирхер е отбелязал същото в дневника си.

— Трийсет и седем и седемдесет и три — каза Грей. — Това са огледални прости числа.

— Отец Кирхер ги нарича *stella numerous...* или звездни числа заради формата, която образуват. — Роланд прелисти страниците на дневника. — Той използва гематрията да намери скрити послания в Библията и накрая стига до заключението, че числото 37 е фундаментално за разбирането на Светото писание.

— Защо? — попита Грей.

— Ето няколко примера. Думата *вяра* се среща трийсет и седем пъти в Евангелията. Освен това ако преобърнете еврейската дума за мъдрост — *chokmah* — в кабалистичния ѝ еквивалент, ще получите числото трийсет и седем. — Той погледна Лена. — Ти търсиш корените на човешкия разум. И единствената дума в Библията, равна на трийсет и седем, е думата *chokmah*.

Лена се умисли.

— Мъдрост.

Роланд се обърна към другите.

— Отец Кирхер изброява много други библейски връзки с числото трийсет и седем, но най-убедителните са от самото начало на първата книга, от Битие. *В начало Бог сътвори небето и земята.*

Роланд отвори на страница със същия стих на иврит, под който отец Кирхер бе записал нумерологичния еквивалент на всяка дума, и каза:

בראשית	ברא	אלהים	את	השמים	ואת	הארץ
296	407	395	401	86	203	913

— Ако съберете този ред кабалистични числа, ще получите 2701. Грей се намръщи.

— Какво означава това?

Роланд обърна на другата страница и показва изчисленията на отец Кирхер.

$$2701 = 37 \times 73$$

Грей се наведе над книгата.

— Същите огледални прости числа като множители.

— Звездните числа на почитаемия отец. — Роланд кимна. — Подобно откритие изглежда отвъд чисто статистическата вероятност, особено като се има предвид, че отец Кирхер е направил още една крачка. Той открил, че ако се вземе същият стих и се умножи стойността на всяка буква по броя на буквите и резултатът се раздели на стойността на думите, се получава друго число, което не подлежи на рационално обяснение.

Роланд подаде дневника на Грей, за да провери сам математическите изчисления на почитаемия отец и последното число, оградено в кръг накрая.

3.1415

— Това е числото пи — с изумление каза Грей.

— Число, което е било много добре познато по времето на отец Кирхер.

Лена заговори тихо, почти отнесено:

— С Мария изучавахме историята на числото π за дисертацията ни върху корените на разума... използвахме го като маркер за развитието на познанията. Най-ранните приблизителни стойности на π са от времето на древните вавилонци.

Роланд взе дневника.

— Оказва се, че в първия стих на Битие са скрити не само звездните числа, но и математически важното число π .

Грей се пресегна и взе книгата. Отвори я на страницата с илюстрацията на Земята и потупа с пръст последното изчисление: 36,6 Costa Eve.

— Както сам каза, това число се закръгля на трийсет и седем. Число, което — ако си прав — свързва Слънцето, Луната и Земята с точността на швейцарски часовникар.

Лена видимо пребледня.

— Може да не е свързано само със звезди.

Всички се обърнаха към нея.

— Същото число е скрито в *генетичния ни код*.

21:12

Лена се боеше да отвори тази тема. Веднага щом бе чула за значението на числото 37, си бе спомнила нещо, което бе чела в едно научно списание от 2014 г. Макар да ѝ се искаше да нарече статията статистическа аномалия, сега започваше да се колебае.

Роланд впери поглед в нея.

— Какво имаш предвид?

— Почти всички живи организми на планетата използват ДНК като кодиращ материал, но има и код в кода, който не подлежи на мутации и промяна. Това е строгият набор правила, които определят как ДНК произвежда белтъци. Неотдавна един биолог и един математик откриха серия свършени симетрии, скрити в този код. Модел, който се основава на производни на едно-единствено просто число.

— Нека позная — каза Грей. — Трийсет и седем?

Лена кимна.

— Да. Помня един пример от статията. Атомната маса на всичките два̀йсет аминокиселини, изграждащи телата ни, е производна на трийсет и седем. — Лена поклати глава. — Вероятността това да е чисто съвпадение е едно на децилион, което е единица с трийсет и три нули.

— Иначе казано, *нищожна* — заключи Сейчан.

Роланд се намръщи.

— Не е нужно дори да гледате на *микроскопично* ниво, за да видите тази връзка в биологията. Достатъчно е само да вземем нормалната температура на човешкото тяло. — Той погледна останалите. — *Трийсет и седем* градуса по Целзий.

В салона се възцари тишина.

Накрая Грей заговори с приглушен глас:

— Ако всичко това е вярно, говорим за едно число, което определя всичко. Което свързва нашата ДНК и телата ни със самото движение на Слънцето, Луната и Земята.

— Но какво означава всичко това? — попита Сейчан.

Грей поклати глава. Беше на тъмно, както и всички останали.

— Ако съществуват някакви отговори, ще ги намерим тук — каза Роланд.

Свещеникът отново прелисти дневника на Кирхер и се върна на изображението, което им беше показал по-рано — частта от Южна Америка с лабиринта, нарисуван върху подземно езеро. Кирхер смятал, че там се намирала древната Атлантида. Лена си припомни историята на района и намеците за изгубен град под планините, място на невъобразими богатства и древни библиотеки с книги от метал и кристал.

„Възможно ли е наистина да съществува подобно място?“

Сейчан повтори като ехо мисълта ѝ:

— Защо си толкова сигурен във всичко това?

Роланд посочи дневника.

— Вижте накъде сме тръгнали. Вижте географската *ширина*, отбелязана на картата.

Грей се наведе и прочете координатите на глас.

— Три и шейсет и шест.

Роланд се усмихна.

— Някой ще заяви ли, че е случайно съвпадение?

— Сложете коланите — обади се пилотът. — Започваме спускане към Куенка.

Лена се обърна и погледна през прозореца. Тъмната гора пред тях се сменяше с ярко осветени домове. Тя отново се загледа към ширналата се джунгла и заострените върхове в далечината. Някъде там може би ги чакаше най-голямото откритие в историята на човечеството.

Въпреки това на част от нея ѝ се искаше самолетът да направи вираж и да полети в друга посока след цялото кръвопролитие, което ги беше довело тук. Това ѝ напомни, че Мария продължава да е в опасност.

Лена погледна към Луната — загадката, увиснала в нощното небе. Спомни си първия коментар на Роланд как Луната закрива идеално слънчевия диск при пълно затъмнение. Това бе симетрия на орбитални движения и размери на небесни тела, които противоречаха на здравия разум. И въпреки това Луната си беше там от хилядолетия и предлагаше това чудо на всеки, който се осмели да гледа и да се пита.

Спомни си и коментара на Грей как всичко това — Слънцето, Луната и Земята — сякаш е проектирано от швейцарски часовникар.

Споходи я смразяваща мисъл.

„Ако е така, кой е този часовникар?“

Самолетът леко се разтресе, когато колесниците се спуснаха.

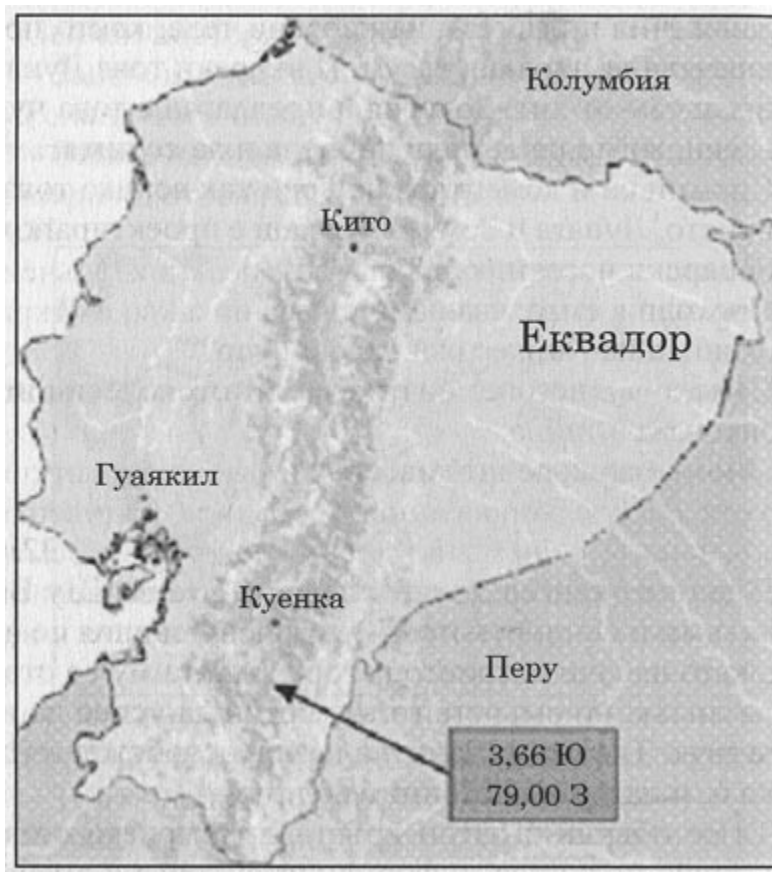
„Може би скоро ще разберам“.

22:03

В тъмния хангар до летището на Куенка Шу Вей заби камата си под ухото на уплашено свилия се човек, като насочи острието нагоре. Устата му се отвори за писък, но смъртта го взе преди да успее да издаде звук. Тялото му залитна назад, освобождавайки ножа ѝ, и падна на бетонния под.

Тя се обърна и изтри кръвта от острието с парцал. Беше получила информацията, която ѝ трябваше. Целите ѝ бяха отлетели с нает хеликоптер преди четирийсет и пет минути към джунглата. Групата беше тръгнала само с нает пилот към някакво място в планините, където трябваше да се срещнат с двама местни водачи от племето шуар.

Шу Вей извади айпад от джоба на якето си. Беше открила устройството в пълния с дим университетски кабинет в Рим. Таблетът принадлежеше на отец Роланд Новак. По време на полета дотук един компютърен специалист беше прегледал всичко записано на диска. Повечето информация бе свързана с някакъв средновековен свещеник, Атанасий Кирхер, и включваше и огромните му трудове. Малко от информацията изглеждаше свързана с този лов с изключение на изображението, което беше видяла в самото начало. Тя отново го зареди на екрана.

Беше карта на Еквадор, на която бе отбелязано конкретно място. Наеният хеликоптер се беше отправил към почти същото място.

Тя се намръщи. Искаше ѝ се групата да беше изчакала до сутринта, преди да започне търсенето си. Беше се надявала да ги настигне в Куенка и да им устрои засада, докато спят.

Въпреки това се беше приготвила и за този вариант.

Тръгна към десетимата мъже, събрали се при вратата на хангара. Беше подбрала лично всеки член на ударния отряд. Всички бяха от специалните сили на военен окръг Ченду, от частта с кодово име Гй. Бяха заслужили името си Сокол поради способността си да преследват и елиминират целите си безмилостно, като истински хищни птици.

„Няма да опетня това име“.

Заместникът ѝ, старши сержант Кван, отиде при нея. Беше една глава по-висок от Шу Вей, с мускулести крайници, покрито с белези лице и черна коса, вързана на къса опашка. Мнозина го наричаха Черния гарван поради навика му да взема трофеи от онези, които е убил — пръстени, сватбени халки, кичури коса, веднъж дори пантофи.

Един път Шу Вей го беше попитала за тази негова особеност. Той й каза, че го правел не за да се слави с убийствата си, а като почит и уважение към живота, който е отнел.

Постепенно беше започнала да му се доверява повече, отколкото на всеки друг. Той на свой ред нито веднъж не показва негодувание срещу нейния чин, възраст или пол — рядко и ценно качество.

— Хеликоптерът е зареден — каза той с измамно тих и спокоен за навъсеното му изражение глас. — Двигателят загрява.

Тя кимна и погледна през пистата към тъмните планини.

„Нека ловът започне“.

19.

1 май, 11:04

Пекин, Китай

„Всичко е наред, миличък. Всичко е наред“.

Мария държеше здраво ръката на Баако. Китките му бяха оковани и можеше да стисне единствено пръстите му. Топлината на кожата му бе трескава. Макар че очите му бяха изцъклени заради леката упойка, той продължаваше да я гледа умоляващо, опитваше се да разбере какво се случва с него, питаше се защо тя позволява да му правят такива неща. От ъгълчетата на очите му се стичаха сълзи. Не можеше да помръдне, тъй като главата му беше прикована към операционната маса със стоманен пръстен.

Една от сестрите прокарваше по скалпа му електрическа машинка за подстригване.

Бяха минали почти деветдесет минути, откакто Мария и Баако бяха докарани в лабораторията за вивисекции. Предоперационните подготовки бяха безкрайни и включваха пълен физически преглед, множество кръвни тестове и дори ЯМР. Докато процедурите продължаваха, генерал-майор Лау най-сетне излезе с Арно, за да изпрати френския палеонтолог да започне проучването на неандерталските кости, откъснати от Хърватия.

Преди малко един техник се беше върнал с резултатите от изследването на гръбначния стълб. Главният хирург д-р Хан ги бе прегледал. Всичко изглеждаше наред и затова той даде разрешение за начало на операцията.

Докато сестрите продължаваха да подготвят Баако, д-р Хан чакаше със спринцовка лидокаин, готов да направи местна упойка. Другите от екипа започнаха да отварят хирургическите пакети.

Баако изсумтя измъчено.

— Знам, че си уплашен — прошепна му тя. Наведе се и целуна върховете на пръстите му. Пусна ръката му, колкото да кръстоса юмруци и да ги притисне към гърдите си.

[Обичам те]

Пое отново ръката му точно когато една сестра реши да провери един инструмент. Рязкото бръмчение на триона за кости накара Мария да трепне. Баако реагира по-силно: задърпа се в оковите си, като се мъчеше да види какво издава този шум и да избяга от него. От уплаха стисна пръстите ѝ така, че едва не ги счупи.

Тя обаче не се дръпна.

— Баако, тук съм. Погледни ме.

Изпълнените с паника очи се завъртяха диво, но накрая се насочиха към нея.

— Точно така. Няма да те оставя.

Още сълзи намокриха бузите ѝ. Той тихо изскимтя. Звукът разкъса сърцето ѝ.

Мария се мъчеше да намери начин да го утеши, в ума ѝ се мятаха мисли как да го освободи. Но знаеше, че надеждите ѝ са безполезни. Отвън имаше стража. А и по време на скенера Мария се бе върнала при прозорците да види Ковалски, чийто живот зависеше от сътрудничеството ѝ. Той още беше в онази клетка в хабитата. Само че вече не беше сам. Голям мъжкар със сребриста козина клечеше пред вратата на клетката. Други хибриди се бяха събрали зад водача на групата.

Мария знаеше каква съдба очаква Ковалски, ако не сътрудничи, така че нямаше друг избор, освен да се подчини и да прави всичко, което искат от нея.

„Какво друго ми остава?“

Загледа се в очите на Баако; отдаваше му цялата си любов, опитваше се да изглежда храбра пред него. Но знаеше, че сетивата му са много по-остри, а съпричастността му е дълбока като на всеки човек. В болката в очите му тя виждаше усилията му да общува с нея. Но ръцете му бяха приковани и той бе нем. Макар да можеше да изговаря няколко думи с пръсти, не можеше да изрази истинската дълбочина на страха и объркването си, което само засилваше страданието му.

Пръстите на Баако я стискаха все по-силно. Той стисна устни и спря тихото си скимтене, за да си поеме дъх, след което продължи отново — само че този път звукът се събра в две повтарящи се срички.

— Ма... ма...

Мария преглътна; краката ѝ се подкосиха. Дори операционният екип чу изреченото. Всички се обърнаха към пациента на масата. Чуха се изумени възгласи. Макар че горилите нямаха гласов апарат за истинска реч, Баако очевидно имаше способността да наподобява звученето на думата, която познаваше добре, която бе вградена в сърцето му.

— Мама — повтори той, без да откъсва очи от нея.

Мария вече не беше в състояние да се сдържи.

Рухна на колене и долепи буза до пръстите на Баако. Разтресе се от ридания.

„Някой да ни помогне!“

11:08

— Търсенето може да отнеме цял ден, ако не и седмица — каза Монк.

Стоеше на прага на Dìxià Chéng, Подземния град на Пекин, и оглеждаше засводения проход, който започваше от края на стълбите. Тунелът бе боядисан в бяло като болница, тук-там се виждаше зелена плесен. Подът беше покрит с дълбока до глезените черна вода. Радваше се, че носи хартиената маска на носа и устата си — представяше си с какви бактерии е пълно това клаустрофобично място. Дори през филтъра вонеше на водорасли, гъби и гнило.

Кимбърли му върна телефона.

— Съмнявам се, че това ще ни помогне да се ориентираме тук.

На екрана на устройството имаше непълна схема на подземния лабиринт, пратена им от Кат. Съпругата му бе съставила приблизителна карта на площта от двеста квадратни километра, заемана от Подземния град, като разчиташе на източниците си от разузнавателната общност. Но Dìxià Chéng бе прокопан преди половин век и през това време бе прекрояван и пресичан от продължаващото разширяване на пекинското метро.

Накрая Кат беше признала, че „картата е съставена само по предположения“.

На всичкото отгоре източниците ѝ не бяха открили сведения, че Подземният град стига до зоологическата градина, която се намираще

на километър и половина от затворения ресторант за спагети над главите им.

След като заловиха Гао Сун, Монк бе събрал екипа на Пейнтър в ресторанта. Той бе първото място, на което се бе появил сигналът от предавателя. Бяха проникнали през един заден прозорец и след бързо претърсване откриха в мазето стълбището, водещо надолу към Подземния град. Според Кимбърли това бе един от стотите входи към огромния подземен лабиринт.

Но стоманената врата в края на стълбището изглеждаше нова и очевидно бе сложена наскоро. Имаше електронна ключалка, но магнитната карта на Гао Сун я отключи.

Залавянето на Гао Сун им донесе допълнителна информация. Благодарение на връзките си Кат бе успяла да научи името на брат му — Чан Сун, подполковник от НОА, завършил Академията за военни науки. Прекият му началник, генерал-майор Лау, също бе завършила тази академия. Кат им бе пратила снимка на жената, застанала сковано в колосана тъмнозелена униформа. По всяка вероятност генерал-майорът бе причината за гнева, показан от Гао по време на телефонния му разговор с брат му Чан.

„Изглежда, че вече знаем основните играчи, но как да намерим кучите синове?“

Плясък на вода го накара да погледне напред. Един от хората му се връщаше от мрака. Монк бе изпратил четирима командоси да претърсят района в непосредствена близост. Петият беше в апартамента на Гао да го пази като допълнителната им застраховка.

— Всичко е чисто — доложи командосът. — Но трябва да видите какво открихме.

Петимата бяха лично подбрани от Пейнтър рейнджъри от китайски произход, които лесно можеха да се смесят с местното население. За да маскират допълнително присъствието си на чужда земя, всички, включително Монк и Кимбърли, носеха униформи на НОА.

„Когато си в Рим...“

— Покажете ми — каза Монк.

Рейнджърът, набит сержант, казваше се Джон Чин, ги поведе по наводнения тунел. Минаваха покрай тесни стаи, пълни с ръждясали скелети на велосипеди и покрити с плесен мебели. Тесният тунел

постепенно се издигаше и скоро стъпиха на суха земя. Сумракът се разсейваше, а отпред се засилваше някакво сияние.

След малко стигнаха при другите рейнджъри — двама братя със стоманен поглед, Хенри и Майкъл Шоу, и по-дребен командос, който вървеше само с името Конг. Монк не беше сигурен дали това е фамилия, или прякор, лепнат заради размерите му.

При вида на онова, което започваше в края на тесния проход, Кимбърли ахна. Бяха пред огромен тунел, през който спокойно можеше да мине танк. Стените и таванът бяха равномерно сиви, осветени от мощни лампи. Тунелът продължаваше в двете посоки, на север и на юг, и изчезваше зад завои в далечината.

— Предполагам, че това е нашият път — отбеляза Монк. — И за щастие, Гао ни е оставил транспорт.

До по-малкия тунел имаше паркиран китайски военен джип с висока проходимост BJ2022, боядисан в зелено и с алената звезда на НОА, изрисувана върху предните врати. Гао Сун явно го беше оставил тук, преди да излезе и да извърви пеша разстоянието до дома си.

Кимбърли бръкна в джоба си и извади ключовете, взети от пленника им.

— Кой иска да се повози? — попита с усмивка.

Натовариха се бързо, с Кимбърли зад волана. Ако попаднеха на неприятности, красивото ѝ лице и бързият език бяха най-добрият им шанс да минат през евентуалните пропускателни пунктове.

Монк се качи отзад и се намести между братята Шоу, за да се скрие. Като допълнителна мярка нахлупи кепето по-ниско и вдигна маската си. Въпреки това знаеше, че тези усилия ще помогнат само при небрежен оглед.

„Така да бъде“.

Наведе се напред и посочи на север, където най-общо се намираше зоологическата градина.

— Дай натам. Да видим къде ще ни отведе този път.

Двигателят изръмжа гърлено, после ревът му отекна от бетонните стени.

Монк се облегна назад.

„И да се надяваме, че не сме закъснели“.

11:14

Баако усеща как на главата му лумва огън.

Мята се от паника и болка, но ръцете и краката му са неподвижни. Не е в състояние да помръдне глава. Може само да върти очи и да се мъчи да види. Видял е как високият мъж се навежда над него с игла между пръстите.

Баако познава иглите. Мама понякога го бодне и след това му дава лакомства — банани с мед.

Но това боли повече... много повече.

Поглежда към мама. Тя държи ръката му. Говори тихи думи, но бузите ѝ са мокри. Баако надушва страха ѝ. Миризмата достига през по-острите миризми, намира го и засилва собствения му ужас.

Мамо, накарай болката да спре. Ще бъде добро момче.

Но болката не спира. Иглата го бодне отново и отново по главата и всеки път оставя след себе си огнен кръг.

Накрая мъжът се маха.

Мама приближава.

— Добре си — казва му.

Баако трябва да ѝ вярва, но преглъща, преглъща и не може да накара бученето в ушите му да спре. После огънят бавно утихва и оставя след себе си студ, от който кожата му става като мъртва и дебела.

Това също не му харесва.

— Ти си моето момче — казва мама. — Ти си моето храбро момче.

Казва тези добри думи, но очите ѝ плачат. Тя избърсва челото му, но студът е стигнал и до него. Той почти не усеща пръстите ѝ.

— А сега спи, мое малко момче — шепне му тя, както е правила толкова много вечери у дома. — Аз ще съм тук, когато се събудиш.

Мама поглежда високия мъж, който прави нещо с някаква бяла като мляко торбичка, свързана с ръката на Баако с пластмасово въже. Баако усеща как всичко става по-леко, сякаш се рее. Спомня си синия балон, който мама му дава за игра. Отвън връвта се беше изплъзнала от пръстите му и балонът бе отлетял нагоре към небето.

Сега той е в балона.

Лицето на мама се размазва и избледнява.

Той изсумтява, опитва се да ѝ каже да остане.

Мамо, не си отивай.
После настъпва мрак.

11:28

Когато тялото на Баако се отпусна на масата, Мария пусна ръката му и отстъпи назад. Трепереше. Беше гледала ужаса и агонията, които бе изпитал Баако при слагането на упойката. Но сега той поне спеше под въздействието на пропофола. Гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно и в момента изглеждаше в покой.

Но тази почивка нямаше да продължи дълго.

Опериращият екип, състоящ се от двама хирурзи и три сестри, вече завиваше тялото му. Щяха да държат Баако упоен само докато извършат краниотомията. След като отвореха черепа му и оголеа мозъка, подаването на упойката щеше да се прекрати и Баако щеше да се събуди за минути.

И тогава щеше да започне истинският кошмар.

Неспособна да гледа последните приготовления, Мария отиде до прозорците, гледащи към хабитата на хибридите. Опря чело на стъклото и се загледа надолу. Ковалски все още беше в клетката при изхода, а едрите обитатели на ямата чакаха на прага ѝ: най-отпред беше огромният сребрист. Зад решетките едрият мъж изглеждаше като парцалена кукла в сравнение с този тежък половин тон звяр.

Мария се запита как ли учените контролират такива агресивни екземпляри. Постави длани на стъклото. Дали бариерата беше достатъчно яка, че да им попречи да стигнат дотук? Несъмнено можеха да се изкатерят по стените до прозорците.

Приближаващи стъпки я накараха да се обърне. Една от сестрите, млада жена с блеснали очи, дойде при нея с чаша студена вода — кратка почивка преди последния етап от операцията. Беше същата, която бе показала съчувствието си, когато Мария пристигна тук. Жената кимна към прозореца. Беше забелязала какво гледа.

— Не могат да стигнат дотук — каза тя. Думите бяха прошепнати, но не защото се страхуваше, че издава тайни. Имаше вид на човек, който по принцип говори тихо. Тя посочи редицата големи кутии, разположени под нивото на прозорците. — Излъчват на честотата на нашийниците им.

Мария беше забелязала металните огърлици.

— Значи това са шокови нашийници?

— Да. Сигналът генерира над хабитата щит, точно под нивото на прозорците.

Мария кимна. Ако зверовете се покатереха твърде високо и стигнеха до невидимата бариера, щеше да ги удари ток и щяха да бъдат принудени да се върнат.

— А за непредвидени случаи... — Сестрата посочи наляво към заключен шкаф, в който имаше пушка, изстрелваща упойващи стрелички. Прозорецът до шкафа се отваряше. — Но не се бойте. Оръжията никога не са били използвани. Тук сте в пълна безопасност.

Мария не си направи труда да посочи иронията в последните й думи. Погледна надолу към Ковалски. Той я забеляза и вдигна ръка. Тя постави отново длан върху стъклото в опит да го увери, че прави всичко по силите си да го държи в безопасност.

Зад нея д-р Хан излая някаква заповед, от която сестрата трепна, забързано се поклони на Мария и забърза към началника си. Мария се обърна и видя, че тялото на Баако вече е напълно покрито. Екипът се беше дръпнал настрана и се миеше за процедурата.

Обзе я студен ужас.

„Започва се“.

11:35

— Е, това не изглежда добре — обади се Монк от задната седалка.

След като Кимбърли взе широкия завой, пред тях изникна дървена преграда, запречваща тунела. Отгоре й имаше бодлива тел и барака за охраната, пазеща портала през нея. Зад бариерата се виждаше малък паркинг с няколко джипа и мотоциклети.

— Какво мислиш? — попита Кимбърли, докато намаляваше.

— Тази барикада прилича на онази в южната част на зоологическата градина горе — каза той. — Така че предполагам, че трябва да минем през нея.

По пътя дотук Монк следеше напредъка им по вградения в сателитния му телефон спидометър, но след първите четиристотин метра пътят им излезе извън границите на картата на Кат и попадна в

ничия земя. Бяха минали покрай безброй други коридори, включително покрай един-два тунела, които бяха по-големи и от този. Намираха се в истински лабиринт. Нямаше упътващи знаци и просто бяха продължили по пътя, който водеше най-пряко към зоопарка.

„Поне това като че ли проработи“.

А сега се изправяха пред ново предизвикателство.

Пътят през бариерата беше блокиран от високи до кръста стоманени стълбове. От бараката излезе войник.

Без никакво колебание Кимбърли насочи колата към портала. Когато спря пред стълбовете, войникът пристъпи към нея с отегчена физиономия. Вероятно беше разпознал колата, така че не си направи труда да свали автомата от рамото си.

„Очевидно постът му не е от най-натоварените“.

Войникът се наведе към прозореца на шофьора.

Монк наведе глава и се престори на задрямал — поредният войник, отиващ на служба. Кимбърли заговори твърдо и се извърна към раницата си, като се преструваше, че се опитва да намери документи или заповеди.

Докато тя се занимаваше с това, войникът навря глава през прозореца и огледа останалите в джипа. Монк усети как единият от братята незабелязано посяга към пистолета си.

„Задръж“.

Преди някой да успее да помръдне, Кимбърли замахна и заключи с хватка врата на войника. Хвана го неподготвен и с лекота опря спринцовката в гърлото му. Чу се рязко съскане на газ под налягане, който инжектира в кръвта му силна упойка. Кимбърли го задържа няколко секунди, докато тялото му не се отпусна.

Сержант Чин използва момента да изскочи от предната седалка и да се втурне в бараката. Намери таблото и стовари юмрук върху едно копче. Стълбовете пред тях се спуснаха до нивото на пътя. Той изскочи навън, пое отпуснатото тяло на войника и го завлече в бараката.

— Ще спи поне час — каза Кимбърли, докато прекарваше джипа през бариерата. — Но ще трябва да действаме бързо. Много скоро някой ще забележи, че порталът е без охрана.

Чин продължи пеша покрай джипа към паркинга, като се оглеждаше за други войници. След паркинга тунелът свършваше със спускаща се врата, достатъчно висока, за да пропусне двуетажен

автобус. До нея имаше камион, което означаваше, че това е товарната рампа на комплекса. Чин надникна в кабината, скочи долу и даде знак, че всичко е чисто.

Кимбърли паркира джипа и всички слязоха. Тя посочи по-малка врата отляво на голямата. До дръжката светеше син четец на карти.

Тя отново извади картата на Гао.

— Да се надяваме, че ще ни свърши работа и тук.

— И да се молим да няма допълнителни биометрични сензори — прошепна Монк. — Като четци на длани или скенери на ретина.

Кимбърли сви рамене.

— При нужда винаги можем да домъкнем онзи войник. Ще използваме неговата ръка или око.

„Вярно...“

Монк оцени находчивостта ѝ. Кат я беше избрала добре. Кимбърли отиде при четеца и размаха картата на Гао Сун над светещата повърхност.

Ключалката изщрака и тя промърмори:

— Проста работа.

Отвори вратата — и се озова срещу стреснат мъж със синя работническа униформа. На кепето му имаше същата емблема като тази върху вратата на камиона. Работникът отскочи изненадано назад и замърмори извинително. Погледът му се плъзна по униформените мъже и той се махна от пътя им.

Кимбърли леко му кимна и прекрачи прага. Монк се позабави, за да нагласи слънчевите си очила, като се молеше използването им под земята да не вдигне тревога у човека — но не *този* беше човекът, за когото трябваше да се тревожи.

Чин последва Кимбърли. Докато сержантът прекрачваше прага, Монк видя промяната в четеца до вратата. От син той светна в червено.

Сърцето му се сви.

„Ох, мамка му!“

Силният вой на сирената над вратата отекна в далечината.

Кимбърли се извъртя. На лицето ѝ бе изписан шок, но и разбиране. Вратата явно имаше вградени сензори, които изискваха всеки минаващ през нея да има електронна карта.

Шофьорът на камиона се опита да побегне, но Чин го цапардоса с пистолета си и го повали.

Кимбърли махна на Монк, загледана нагоре.

— Влизай! Веднага!

Тежката бронирана врата беше започнала да се спуска. Братята Шоу се втурнаха през прага. Монк ги последва, като се претърколи през рамо под спускащата се бариера. Последен беше Конг, който се хвърли с изненадваща скорост, метна се по корем и се плъзна под ръба. Изведнъж коланът му се закачи за металния праг и го спря.

На лицето му се изписа паника.

„Не, няма!“

Монк хвана долния край на преградата с изкуствената си ръка и напрегна мускули срещу зъбните колела с ясното съзнание, че ще издържи не повече от секунда-две. Чин сграбчи Конг за ръцете и го дръпна през стесняващата се пролука, като падна назад и използва тежестта си да издърпа по-дребния си колега. Металната бариера се спусна с трясък на косъм от петите на Конг и отрязва пътя им за отстъпление.

Алармата продължаваше да пищи. Монк захвърли слънчевите очила и с тежка въздишка се обърна към Кимбърли.

„Дотук с простите работи“.

11:42

Мария впери поглед в живата картина пред себе си.

Щом сирените завиха, хирурзите около операционната маса замръзнаха. Д-р Хан стоеше със скалпел в ръка. Тъкмо беше направил първия разрез през скалпа на Баако.

Мария не можеше да откъсне поглед от струйката кръв, която се стичаше от осемсантиметровия разрез. Чувстваше се напълно вцепенена, съзнанието ѝ едва регистрираше алармата. Въпреки това мислите ѝ препускаха, питаше се какво се е случило.

Лица се обръщаха към високата врата в другия край на лабораторията за вивисекции. Надигна се разтревожено мърморене, хирургическият екип явно не беше сигурен дали да продължи с операцията.

Преди някой да реши едно или друго, Мария взе решението вместо тях. Реагира, без да мисли — втурна се към масата, твърдо решена да защити Баако, дори това да означаваше, че само отлага

неизбежното. Подсече д-р Хан в коленете, събори го на пода и грабна скалпела от ръката му. Хвана го за черната яка и го придърпа към себе си.

Опря върха на скалпела в сънната му артерия.

— Събудете Баако! — извика на останалите.

Д-р Хан се опита да окаже съпротива, но Мария натисна скалпела. Потече кръв и той се вцепени отново.

— Веднага! — изкрещя тя.

Накрая един от екипа се размърда. Беше сестрата, която бе показала съчувствие. Отиде при системата и я спря.

— Извади и катетъра — нареди ѝ Мария и изгледа кръвнишки останалите. — Освободете го!

Никой не помръдна, така че тя стисна по-силно яката на д-р Хан и натисна върха на скалпела още. Той изпъшка от болка и извика на хората си да изпълняват. Подобно на Мария, вероятно осъзнаваше, че тя няма къде да отиде с пациента. Така че защо да не ѝ се подчини?

Докато тя продължаваше да го заплашва със скалпела, останалите махнаха хирургическото покривало от тялото на Баако и освободиха ръцете и краката му.

— Превържете раната — нареди тя на помощник-хирурга. Гласът ѝ ставаше по-мек, по-несигурен след като първоначалният приток на адреналин беше отминал.

Въпреки това докторът се подчини и затвори раната с лепенки тип пеперуда, след което избърса кръвта с марля. Когато приключи, сирените бяха замлъкнали.

В настъпилата тишина всички я гледаха в очакване на следващата ѝ заповед.

Мария стоеше пред тях, измъчвана от един-единствен въпрос.

„А сега какво?“

11:44

Щом чу алармата, генерал-майор Лау последва протокола в случай на пробив на сигурността и тръгна направо към комуникационния център на комплекса. Шестима мъже заемаха подредените в дъга маси под стената от монитори. Най-големият екран показваше триизмерна карта на четирите нива на комплекса,

обхващащи километри тунели и стотици акри лаборатории, офиси, складове, спални помещения и безброй други стаи и различни зали.

Пробивът беше на южния вход на комплекса, където той се свързваше със стария лабиринт бомбоубежища и тунели на Подземния град.

— Колко са неканените гости? — рязко се обърна Дзяйин към Чан Сун.

— Засега неизвестно. — Подполковникът докосна слушалката си, заслушан в докладите на охраната, която приближаваше към мястото. С другата си ръка посочи мониторите. — В момента зареждаме картина от камерите в района.

На екраните се появи запис от камерите, пуснат назад. Накрая един от техниците вдигна ръка.

— Ето там — каза Чан.

Тя отиде с подполковника при станцията. Техникът пусна записа от момента на пробива. Картината беше от камерата, обърната към товарната рампа. Дзяйин гледаше как някаква група нахълтва и се нахвърля върху някакъв работник на прага.

Чан се пресегна над рамото на техника, спря записа и докосна всяко от лицата на екрана. Около тях се появиха сини квадратчета и увеличиха образа.

— Шестима — каза той, най-сетне отговаряйки на въпроса ѝ. — Една жена и петима мъже. Всички в армейски униформи.

Дзяйин се наведе към екрана.

— Наши хора ли са?

Не изключваше възможността от Министерството на държавната сигурност да са наредили тайна проверка на сигурността на базата. Въпреки това имаше чувството, че това не е тренировка.

Чан потвърди опасенията ѝ, като посочи едно от очертаните лица. Мъжът беше свалил слънчевите си очила и се виждаше, че не е китаец.

— Американци — каза той и я погледна. — Сигурен съм.

В гърдите ѝ пламна гняв срещу подобно нарушение.

— Къде са?

Чан въздъхна раздразнено.

— След проникването са се озовали отвъд наблюдателната мрежа около товарната рампа. Но не могат да останат скрити дълго.

Ако някоя от камерите не ги засече, моите екипи ще ги намерят.

— С колко хора разполагате на територията на комплекса?

— Над сто. — Чан се изправи. — Всички входове са затворени и е поставена допълнителна охрана. В капан са. Само въпрос на време е да ги открием.

Тя кимна. Макар да бе притеснена от нахлуването, част от нея изпитваше облекчение. Беше подозирала, че американците са изпратили агенти, но до този момент заплахата бе хипотетична, неизвестна променлива извън нейния контрол. Сега бе станала измерима, заплахата, която можеше да елиминира и може би дори да обърне в своя полза.

— Zhōngxiào Сун! — извика един техник на Чан.

Дзяйин и подполковникът отидоха при него с надеждата, че неканените гости са засечени. Екранът обаче показваше картина от лабораторията за вивисекции. Дзяйин се намръщи, когато видя Мария Крандъл да държи заложник с опрян в гърлото скалпел. Беше прекъснала операцията.

Дзяйин поклати тъжно глава на напразните усилия на жената, несъмнено подбудени от състраданието ѝ към опитния образец.

„Очаквах по-добро поведение от колега учен“.

Но от друга страна, американците често показваха слабост, когато трябваше да са твърди. Бяха твърде разглезени, твърде сигурни в превъзходството си, твърде слепи за разместването на световните сили в новото хилядолетие.

За разлика от Китай, където тежките уроци се учат още на младини.

„Изглежда, в образованието ви има сериозни пропуски, доктор Крандъл“.

— Свържете ме с лабораторията — нареди тя.

Чан даде нареждане на техника, който чукна няколко клавиша и ѝ подаде безжичен микрофон.

— Ще можете да чувате отговорите през тонколоните на монитора.

— Добре. — Тя вдигна микрофона към устните си.

— Доктор Крандъл, ако обичате.

На екрана Мария отстъпи крачка назад, като помъкна хирурга със себе си. Погледна към високоговорителите на тавана.

— Виждам, че сте изпаднали в паника, но позволете да ви уверя, че сирените са просто тренировка — каза тя: прибягна до лъжата, за да задуши всичките й надежди за спасение. — Въпреки това трябва да ви предупредя, че съгласно протокола всички помещения са изолирани.

Това вече не беше лъжа.

Мария нямаше къде да отиде.

— Всичко ще бъде наред с вас и с опитния ви образец, доктор Крандъл. За съжаление не мога да кажа същото за спътника ви.

Мария погледна назад към прозорците.

— Бяхте предупредена неведнъж — каза Дзяйин.

„А сега е време да си научиш урока“.

11:55

Ковалски стоеше нащрек в малката клетка, изнервен от внезапната тишина след воя на сирените. Беше затворен тук от близо три часа и започваше да гледа на затвора си като на машина за лакомства за зверовете отвън. Когато сирените зареваха си помисли, че това е сигналът за обяд, бележещ края му.

И не беше единственият, смутен от шума.

Сирената, отекувала силно в огромния хабитат, бе раздвижила горилите хибриди. Някои потърсиха убежище в пещерите, навели глави от шума. Други се скупчиха по-близо до лидера си. Тежацият половин тон сребрист продължаваше да клечи пред вратата на клетката, без да обръща внимание на врявата. Единственият признак, че чува нещо, бе когато се озърна през рамо и погледна кръвнишки към прозорците.

Дори Ковалски беше погледнал нагоре към стъклената дъга с надеждата да зърне Мария. Един въпрос не излизаше от главата му.

„Какво става там горе?“

Боеше се, че хирурзите вече са приключили операцията на Баако. Искаше му се да може да утеши Мария, да ѝ предложи подкрепата си, колкото и мижава да е тя. Опита се също да не мисли за участието на Баако, но това само засили още повече напирания в гърдите му гняв.

Движение насочи вниманието му отново към косматата планина пред вратата. Сребристият бе започнал бавно да се люлее. Ковалски срещна тъмния му поглед, който не се откъсваше от него.

„Сякаш проклетникът знае нещо“.

Ковалски притисна по-силно гръб към стоманата зад себе си. Искаше му се да може да се слее с нея. И изведнъж над него се чу силното стържене на зъбни колела — и вратата на клетката започна бавно да се вдига.

„Ох, мамка му...“

20.

30 април, 23:02

Андите, Еквадор

Седнал на мястото на втория пилот, Грей гледаше джунглата под хеликоптера, който продължаваше да се издига към планините. Макар до полунощ да оставаше само час, ярката пълна луна осветяваше тъмнозеления балдахин, през който се процеждаше сребриста мъгла. Теренът долу изглеждаше недокоснат от човешка ръка, нарушаван единствено от дълбоки пукнатини и пронизан от назъбен стърчащ гранит.

Погледна алтиметъра. Градчето Куенка, от което бяха тръгнали, се намираше на две хиляди и четиристотин метра надморска височина. Целта им — на шейсетина километра южно от градчето — беше още по-високо в еквадорските Анди.

В слушалките му прозвуча гласът на Лена:

— Направо не мога да повярвам, че някой би построил град на такова място.

— Не е чак толкова невероятно — възрази Роланд.

— При проучването си открих, че Еквадор има много привлекателни качества. Първо, почвата тук е изключително плодородна поради вулканичната активност, което я прави идеална за селско стопанство. Освен това регионът е място на *четири* древни маршрута за миграция през Андите и свързва джунглите на Амазонка с Тихия океан. Това е буквално кръстопътят на континента. Инките дори направили Куенка своя северна столица.

— Изглежда популярно място — саркастично промърмори Сейчан.

Роланд не й обърна внимание и продължи:

— По-важното е, че Еквадор е *единственият* източник на балса на света.

— Балса ли? — попита Лена.

— Лека дървесина, използвана от хилядолетия за построяването на мореходни съдове в този район. Така че ако някой търси място с

подходящ климат и евентуална отправна точка за мигрираща култура, Еквадор би му подходдал идеално.

Грей го слушаше, представяйки си подобна изгубена цивилизация. Спомни си книгата, която му беше показала Лена — онази със снимките на колекцията на отец Креспи, събрана сякаш от всички краища на света.

— И освен това — каза Роланд — на стария местен език името Стари Анди звучи като Атл Антис.

— Атлантида? — изумено, но и със съмнение попита Лена.

Дори Грей погледна през рамо да види дали Роланд не се шегува. Свещеникът само сви рамене.

— Така прочетох.

Пилотът ги прекъсна и заговори на английски със силен испански акцент:

— Сеньор, поляната отпред е най-близкото място до координатите, на което мога да ви оставя.

Грей насочи вниманието си към обвитата в мъгла джунгла. Не виждаше никаква пролука в балдахина. Теренът изглеждаше все така негостоприемен. После различи малка дупка в неспокойното тъмнозелено море.

„Да не иска да каже...“

— Можете да кацнете там? — невярващо попита Сейчан.

— Si, няма проблем.

Пилотът насочи малкия хеликоптер към полянката. Беше открита към небето, но от всичките ѝ страни се издигаха високи дървета. Мъглата я изпълваше толкова плътно, че скриваше напълно земята.

Когато пилотът завъртя машината и тя увисна над поляната, Грей се вкопчи в дръжката. Последва бързо спускане. Вятърът разлюля клоните, които се намираха сякаш на сантиметри от перките. Пилотът изглеждаше напълно невъзмутим, докато спускаше хеликоптера в мъглата.

Вече напълно ослепял, Грей затаи дъх в очакване перките да се забият в дърветата и да запратят хеликоптера като огнено кълбо надолу. Вместо това след рязко спускане, от което стомасите им се преобърнаха, плъзгачите докоснаха меко земята.

Пилотът го погледна и повтори:

— Няма проблем.

„Лесно ти е да го кажеш...“

Залят от облекчение, Грей тупна благодарно пилота по рамото и се обърна към останалите.

— Всички навън. — Погледна си часовника. — Водачите ни би трябвало скоро да пристигнат.

„Да се надяваме“.

По пътя Роланд се бе свързал с отец Пелам, свещеника от църквата „Мария Аусилиадора“, който беше заместил отец Креспи в мисията. Подобно на Креспи, отецът бе много уважаван и обичан от местните племена. Ползващият се с подкрепата на Ватикана Роланд успя да го убеди да се свърже с близко индианско *centro*, село от двайсетина семейства недалеч от мястото, на което искаха да отидат.

Ако някой познаваше терена и тайните му, това бяха местните индианци шуар.

Но осигуряването на съдействието им можеше да се окаже предизвикателство. Племената бяха прословути с подозрителността си към чужденците. И до днес в тези гори изчезваха хора, станали жертви на хищници, отровни змии или болести. Но никой не отричаше, че някои от тях вероятно са срещнали смъртта си от ръцете на индианците в най-тъмните кътчета на джунглите, където ловът на глави и канибализмът не бяха минало. Дори все още се случваше до черния пазар от тези потайни гори да достигне по някоя *цанца*, тоест смалена чрез изсушаване глава.

След като слязоха, Лена се загърна в якето си.

— Толкова е студено...

— Определено не е екваториалната джунгла, която очаквах — съгласи се Роланд.

— Заради надморската височина е — обясни Грей и махна с ръка към забуления в мъгли балдахин. — Толкова нагоре в планините джунглата се превръща в облачна гора.

Въздухът също бе доста рядък и затрудняваше дишането им.

Сейчан се отдели от групата и погледна към мрака отвъд светлините на хеликоптера.

— Сякаш сме попаднали в друг свят.

Грей откачи фенерчето си от колана си и го насочи към гората. Лъчът освети пищна зелена стена. Облачните гори бяха прословути с високата си влажност и тази не правеше изключение. Стволовете,

клоните и лианите бяха покрити с мъх. Орхидеи цъфтяха навсякъде в безброй цветове. Папрати растяха не само от земята, но и от клоните над главите им. Дори листата бяха сякаш покрити с водорасли.

И през всичко това във въздуха висеше мъгла. Въздухът бе разреден, поради което дробовете му се напрягаха, а сърцето му биеше по-бързо. Въпреки това лекият ветреца донасяше до него плътната миризма на глинеста почва, примесена със силното като парфюм ухание на нощни цветя.

Това *беше* друг свят.

Влизането в него беше като да се натрапиш.

Щом двигателят на хеликоптера замлъкна, като само пукаше, докато се охлаждаше, гората оживя и се изпълни с бръмчене на насекоми, шумолене на клони в балдахина, предизвикано от бягството на подплашени животни, и от време на време по някой пронизителен крясък на птица. Звучите им напомниха, че тук животът не е само зелен. Горите бяха дом на едри хищници като ягуари и анаконди, но също и на тапири, ленивци, диви прасета и какви ли не маймуни.

Ято папагали полетяха от края на гората и се понесе в спирала над полянката — птиците надаваха възмутени крясъци, — след което изчезна.

Лена ги изпрати с поглед и се обърна към Грей.

— Прекрасно е.

— И опасно — предупреди я Сейчан в опит да потуши ентусиазма ѝ и да я накара да се съсредоточи. — Подобна красота е начин за природата да те подмами в капан.

Лена я погледна ужасена.

Грей скри усмивката си и се включи в играта на Сейчан.

— Давай малко по-леко. Не забравяй, че се нуждаем от помощта им.

Тя пхна ръка в неговата и се облегна на него.

— Освен това ни трябва *живи*. — Прибледи устни до ухото му и топлият ѝ дъх погали врата му. — Освен това аз *давах* по-леко. Дори не споменах за змията в клоните над главата ѝ.

Грей погледна нагоре и след известно търсене зърна изумруденото тяло, увито около един клон.

— Отровна ли е?

— Ако се съди по триъгълната глава, е някаква усойница. — Сейчан се приближи до него, докато той се опитваше да се дръпне и да предупреди Лена. — Спокойно. В момента е твърде студено, за да представлява заплаха.

Грей не беше съвсем убеден. Обзеха го съмнения.

— Май е по-добре да изчакаме до сутринта, преди да тръгнем през джунглата с някакви ловци на глави.

Сейчан се дръпна и го изгледа.

— Не. Трябваша ни десет часа да стигнем дотук и не бива да пилеем още време. А и ако открием онези пещери, няма да има значение дали е ден, или нощ, след като слезем под земята.

„Така е, но първо трябва да ги намерим“.

— Имаме си компания — каза Роланд и пристъпи към тях заедно с Лена.

Отдясно две фигури стояха мълчаливо в края на гората. Грей не можеше да каже откога са там. Сякаш внезапно се бяха материализирали от сенките.

Даде знак на другите да са нащрек и тръгна към двамата.

По-високият изглеждаше старейшина. Лицето му бе покрито с племенни белези и геометрични татуировки по бузите, брадичката и челото. Сивата му коса бе сплетена зад хърбавите му рамене. Гърдите му бяха голи, ако не се броеше богатата огърлица от пера, шушулки и нещо, приличащо на кости.

До него стоеше момче на дванайсет-тринайсет години. Черната му коса беше разрошена. Макар и босоного като мъжа, то беше с торбести шорти и зелена тениска с леприкон. Отправи към Грей широка ентусиазирана усмивка — рязък контраст със сериозната физиономия на възрастния.

— Здравейте — каза Грей и се представи. — Говорите ли английски?

Момчето кимна.

— Аз съм Джембе. — Махна към възрастния. — Това е Чакикуи. Ще говоря вместо него и ще му превеждам.

— Благодаря. — Слава богу, имаха си преводач. — Познаваш ли отец Пелам от „Мария Аусилиадора“?

Усмивката на момчето стана още по-широка.

— Много го харесвам. Той ме научи на английски и испански в училището на мисията.

„Добре. Личната връзка може да ни е от помощ“.

— Отец Пелам ни каза, че можете да ни отведете до едни пещери в района.

Джембе закима енергично.

— Пещери, да. Много пещери под планините.

Старият го прекъсна и заговори кисело, без да откъсва поглед от Грей.

Джембе го изслуша и преведе:

— Чичо Чакикуи казва, че знае пещерите, които търсите.

Грей въздъхна с облекчение.

— Но няма да ви заведе — добави покрусено момчето. — Ако опитате да отидете там, племето ни ще ви убие.

След като посланието беше предадено, Чакикуи се обърна и тръгна към гората, като повлече след себе си Джембе, който погледна извинително назад към Грей.

Той загледа как двамата изчезват в мрака.

„Дотук с личната връзка“.

23:22

— Чакайте! — извика Роланд и забърза напред — Моля ви!

Стигна до Грей, който го спря да не се втурне в гората след двамата.

— Внимавай — предупреди го Грей. — Може да не са дошли сами. Ако ги подплашиш, може да получиш стрела в гърдите.

Роланд отказа да го послуша и застана пред него.

— Аз съм отец Новак — извика той към мрака. — Изминах дълъг път. Моля ви!

Без да знае какво друго да направи, Роланд разкопча якето си и показа бялата си римска якичка. Щом отец Пелам се ползваше с уважение, може би част от това уважение щеше да се отнесе и към друг с якичка като неговата.

Зачака с разтворено яке, като много добре си даваше сметка за предупреждението на Грей.

Накрая, без да закачат дори едно листо, сенките се сгъстиха — старейшината и момчето се връщаха.

Старейшината пристъпи напред, приковал поглед в якичката на Роланд. Заговори рязко, но и малко сдържано.

Джембе преведе:

— Чакикуи казва, че ще изслуша. Защото свещениците са показали добрина към племето ни.

Роланд не пропусна да забележи, че момчето използва формата „свещеници“ — множествено число. Старейшината със сигурност беше достатъчно възрастен да е живял по времето, когато предшественикът на отец Пелам е ръководил мисията в Куенка. Реши да изиграе тази карта.

— Познаваш отец Карлос Креспи — каза той и забеляза как възрастният присви очи, щом чу името на мисионера. — Дойдохме да почетем паметта на добрия отец и да продължим мисията му в тези гори.

Джембе преведе скептичния отговор на Чакикуи:

— Мнозина идват за златото.

— Не и ние — настоя Роланд. — Ние идваме за знания. Идваме да намерим един град на древни учители, място на познанието.

Извади стария дневник на отец Кирхер от вътрешния си джоб и показва кожената корица на Чакикуи и момчето. Старейшината се взря в позлатения лабиринт и очите му отново се присвиха, сякаш бе разпознал изображението.

„Интересно...“

— Чували сме истории за пещери, в които има много книги като тази — каза Роланд, припомнил си разказа на Петронио Харамило за изгубената библиотека под земята. — Можете ли да ни заведете там?

Възрастният заговори и поклати разочаровано глава. Джембе изглеждаше също толкова разочарован, докато превеждаше.

— Чакикуи казва, че отвел друг при онези пещери. Много отдавна. Казва, че било грешка.

Роланд погледна Грей. „Възможно ли е да е същият индианец, който е отвел Харамило до пещерите през четирийсетте?“

— Забранено е да се ходи там — продължи да превежда Джембе. — Дори заради паметта на отец Креспи. — Момчето се прекръсти, докато изговаряше името. — Да почива в мир.

Роланд въздъхна и избърса чело; мъчеше се да измисли как да убеди стареца да им помогне. Беше забелязал, че през цялото време погледът на Чакикуи все се спира върху книгата в ръката му.

С надеждата, че това може да е ключът към спечелването му, той протегна дневника към него.

— Друг почитаем отец е написал *тази* книга. Преди стотици години. Подобно на отец Креспи, той е търсил изгубения град на древните учители. — Роланд прелисти страниците и намери картата на Южна Америка с отбелязания на нея лабиринт. — Той ни казва да намерим това място.

Чакикуи пристъпи към него и протегна ръка. Роланд му даде дневника. Възрастният прегледа останалите страници. Спря на онази, на която отец Кирхер беше копирал звездовидните петроглифи над гробовете на Адам и Ева.

И прошепна нещо на Джембе.

Момчето се обърна с надежда към Роланд.

— Чакикуи пита кой е този друг отец? Казва, че има *едно* име, друг отец отпреди много време, което ще отвори пътя към пещерите.

Вълна на облекчение и увереност заля Роланд.

— Името му е отец Атанасий Кирхер. — Посочи дневника. — Това са негови думи, негови писания.

Чакикуи затвори дневника и го върна на Роланд. Обърна се и каза последната си присъда, която момчето преведе.

— Не е същият.

Двамата тръгнаха отново към гората.

Роланд не знаеше какво друго да направи, за да убеди старейшината.

Грей пристъпи край Роланд. Посегна към рамото на старейшината, но отпусна ръката си преди да го е докоснал — боеше се, че подобен физически контакт може да бъде изтълкуван като заплаха.

— Чакайте — каза той. — Другият отец... Николас Стено ли се казва?

Роланд се вцепени, осъзнал грешката си.

„Ама разбира се!“

Отец Кирхер никога не бе стъпвал на този континент. Здравето му било силно разклатено през последните му години, затова изпратил

пратеник, по-млад мъж, способен да предприеме подобно трудно пътуване — скъпия си приятел Николас Стено. Но нима устната традиция на местното племе още помнеше този човек и тачеше името му?

И отговорът дойде. Чакикуи отново се обърна към тях и очите му проблеснаха.

— Никлосс... Стено? — каза той, загледан в лицата им.

Роланд кимна.

Чакикуи издиша дълбоко, сякаш беше сдържал дъха си десетилетия. После зашепна на момчето.

Джембе кимна, докато старейшината се извръщаше.

— Той ще ви заведе до дома на древните, до града на Старите Анди.

Роланд почти не чу превода на момчето. Вместо него в главата му отекваха последните думи на старейшината. Чакикуи бе използвал индианското име на Старите Анди.

Атл Антис.

Обърна се към другите. На лицата им бе изписан повече или по-малко шок от чутото.

„Възможно ли е да е истина?“

23:58

Лена вървеше зад Грей и Роланд, следвана от Сейчан.

След четирийсет минути преход през джунглата всичките ѝ дрехи бяха полепнали по нея — не от пот, а от постоянната студена влага, задържаща се под дървесния балдахин. Вода капеше от клоните, събираше се под гниещите листа, стелеше се във въздуха. С всяка глътка въздух тя вдишваше лепкавата влага. Дори дробовете започнаха да я болят и дишането ѝ стана още по-измъчено в редкия въздух.

Напрягаше сили да не изостава от Грей, който носеше фенер. Лъчът му беше достатъчен да осветява пътя им през зеления тунел под балдахина, но въпреки това погледът ѝ често се отклоняваше към мрака от двете им страни. Гората шумолеше и бръмчеше, от време на време се чуваше рязък крясък на маймуна или писък на птица. Лена си представяше и други въображаеми опасности, скрити зад тази пелерина от мрак, най-вече змии.

Движещите се пипала на мъглата само засилваха безпокойството й.

„Сякаш цялата гора се движи“.

Внезапен писък прониза нощта, изпълнен с лъвска ярост, едновременно далечен и близък. Лена се забърза напред да настигне останалите.

— Ягуар — уведоми я Джембе. — Има ги много тук. Но няма да приближат. Много сме и вдигаме много шум.

„Много шум ли?“

Почти не бяха говорили през последните петнайсет минути. Лена чуваше единствено дишането и тихото жвакане на ботушите им във влажната шума.

Джембе потупа ръката й и я погледна с блестящите си очи, очевидно запленил от нея.

— Аз те пазя — каза той. — Аз съм бърз. Като името ми. Означава клибри.

— Колибри? — попита с усмивка тя.

Той кимна гордо и имитира полета на птица с едната си ръка.

— Много бърз.

— Сигурна съм.

Продължиха да вървят сякаш километри, катереха се и се спускаха по стръмни лъкатушещи пътеки. На два пъти се наложи да прекосяват бързи потоци по хлъзгави камъни. Водата на втория стигаше до бедрата им.

А после до ушите им достигна грохот, който постепенно се засилваше.

„Сега пък какво?“

Преди да стигнат източника на гръмовния рев, Чакикуи ги спря на едно било. Джембе преведе предупреждението му.

— Нататък е забранена земя. Пазена от... — Момчето затърси подходящата дума. — От дяволи.

За доказателство Чакикуи пристъпи до един висок изправен камък на билото. Повърхността му беше покрита с лишей, но обърнатата към тях страна бе достатъчно чиста да различат грубата фигура. Създателят на петроглифа бе остъргал тъмната външна повърхност на камъка, за да разкрие бялата сърцевина отдолу, придавайки на изображението призрачен вид.

— Дявол — каза Джембе и се намръщи.

Фигурата беше изправена на задните си крака с високо вдигнати нокти и сякаш ръмжеше заплашително към тях.

Лена пристъпи напред и каза благоговейно:

— Не е дявол. — Пръстът ѝ проследи муцуната и полукръглите уши; тя се обърна към останалите. — Това е пещерна мечка. Подобна на онази, която видяхме в пещерата в Хърватия.

Роланд кимна.

— Права си.

Лена поклати глава и прошепна:

— Но *Ursus spelaeus* от палеолита не е бил разпространен в Южна Америка. Това изображение не би трябвало да е тук.

— Освен ако някой не го е нарисувал по спомен — предположи Роланд.

Лена се изправи и погледна през билото. Зад тотемния знак стръмният склон беше осеян с други канари. Дори от мястото си можеше да види петроглифите по тях. Повечето бяха абстрактни — геометрични фигури, странни завъртулки, дори нещо като писмени знаци с прави черти. Имаше обаче и много животни — змии, птици, ягуари, маймуни, както и някакъв гигантски звяр с рога и копита, който вероятно беше бизон.

„Нищо чудно, че това място плаши местните племена“.

Чакикуи блокира пътя им с една ръка и каза другата причина районът да е забранен.

— Отец Никлос Стено — обясни Джембе. — Много отдавна той казал никой да не идва тук. Освен ако не знае името му.

— Защо? — попита Грей.

Чакикуи се намръщи и отвърна с помощта на момчето.

— Опасно. — Старейшината потупа голите си гърди. — За тяло и за дух. — Обгърна с жест не само гората. — И за свят.

И впери поглед в Грей, сякаш искаше да види дали той ще пожелае да продължи.

— Разбирам. — Грей махна напред. — Покажете ни.

Преди да се подчини, Чакикуи вдигна ръце към устата си и изсвири рязко като птица.

— Отпраща другите — обясни Джембе. — Обратно в селото. Не могат да дойдат с нас.

Лена погледна към тъмната гора.
Сейчан не изглеждаше изненадана.

— Следят ни, откакто слязохме от хеликоптера. Доколкото мога да преценя, поне дузина.

Шокираната Лена продължи да се озърта през рамо, докато слизаха по склона след Чакикуи.

Роланд, който вървеше до нея, каза:

— Според разказа на Харамило за пътуването му до изгубената библиотека пътят му минал през място с камъни с изображения по тях. — Той посочи към далечния рев на вода. — Път, свършващ при придошла от бурите река.

Балдахинът над тях започна да се разрежда и тук-там можеха да зърнат яркото лице на луната, надничащо през клоните и листата.

Лена погледна нагоре, радостна от допълнителната светлина, но и замислена за думите на Роланд за земния спътник. Спомни си странното съчетание на пропорции и подреждания, определящо отношенията между Земята, Луната и Слънцето.

Роланд забеляза, че гледа към небето, и каза:

— Отново се чудя за участието на Нийл Армстронг във всичко това.

— Защо? — попита тя.

— Може би наистина е преживял нещо странно там горе. — Той се загледа с почуда към луната. — Може би именно това го е накарало да участва в онази британска експедиция? Желание да разбере истината. Знаем, че е поддържал връзка с организатора на първата експедиция, шотландския инженер Стан Хол, който пък е поддържал контакт с Петронио Харамило. Освен това Хол е организирил и втората експедиция с Армстронг преди Харамило да бъде убит.

Междувременно разговорите ставаха все по-трудни, тъй като ревят на водата беше оглушителен. Реката се появи пред тях, сребриста на лунната светлина. Спускаше се през каскада от водопади и бързеи по една скала и пълнеше кристалночист вир. От него продължаваше през поредната отвесна скала и се спускаше на гръмовен водопад, за да изчезне в гората далеч долу.

Грей погледна сателитния си телефон и промърмори:

— Странно.

Лена пристъпи към него.

— Какво има?

— Джиписът показва, че сме стигнали. Намираме се на същата географска ширина и дължина, отбелязана на картата от дневника на Кирхер. Само че виж това. — Той посочи компаса в долния десен ъгъл на екрана. — Това е магнитно показание, а не данни от сателита.

Лена видя, че стрелката се върти хаотично, като непрекъснато сменя посоката си на въртене.

Преди някой да успее да коментира, Джембе ги извика. Стоеше с Чакикуи до широкия вир. Пръски от водопадите искряха над двамата.

Когато Лена и останалите отидоха при тях, Чакикуи посочи скалата от другата страна на реката.

— Входът е там — обясни Джембе.

Лена примижа, но не успя да види нищо, освен отвесна скала.

Роланд каза нещо и всички се обърнаха към него.

— Вижте при нивото на водата — каза той. — Има нещо като вход на тунел. Вижда се само горната част, около педя. Май говорят за него.

— Значи входът е наводнен — каза Грей.

— Какво друго очакваше? — въздъхна Сейчан. — Щом това е Атлантида, не би ли трябвало да е под водата?

Грей поклати глава.

— Май ще ни се наложи да поплуваме.

Реакцията на Лена бе по-силна. Дишането ѝ се ускори, сърцето ѝ се разтуптя от страх. Спомни си други наводнени тунели и място, от което едва се беше спасила.

Роланд долови страха ѝ и се опита да ѝ повдигне духа.

— Е, поне този път не стрелят по нас.

00:04

Дрехите на Шу Вей плющяха на вятъра, докато пропадеше през мъглата. Огледа мястото за приземяване през очилата за нощно виждане. Беше ги включила и ги бе настроила да засичат топлинни следи.

Под нея най-големият обект светеше в кървавочервено и бележеше мястото на хеликоптера. Двигателите му още бяха топли и оставяха ясен отпечатък на студения фон на облачната гора.

Подобни червени светлини бележеха другите членове на екипа ѝ, които се спускаха с парашутите си към поляната.

Появи се по-ярка светлина — заместникът ѝ старши сержант Кван. Беше скочил пръв и сега даваше знак, че всичко е чисто.

Тя дръпна връвта на парашута и чу плющенето на разгъващата се над нея тъкан. Тялото ѝ рязко беше дръпнато на ремъците, когато въжетата се опънаха. Пропадането от едномоторния самолет високо горе рязко спря. Шу задърпа нещо въжетата, следвайки останалите в тясна спирала към малката поляна.

След секунди се приземи с тихо тупване. Освободи се от парашута, свали ремъците и очилата и се огледа.

Старши сержант Кван беше клекнал над проснато по очи тяло до хеликоптера. На метър от протегнатата ръка на трупа имаше пушка.

— Нямах друг избор — каза Кван. — Наложих се да премахна пилота.

Тя се намръщи. Жалко. Възнамеряваше да го разпита, преди да го отстрани. Но в крайна сметка нямаше значение.

— Целите тръгнали ли са вече? — попита тя.

Кван кимна и се изправи, но не и преди да прибере в джоба си кичур коса — трофей, който беше отрязал от главата на пилота. Черния гарван винаги вземаше своето от всеки убит.

Тя не го скастри, а остана съсредоточена върху задачата.

— Колко пред нас са?

— Мога само да преценя. На не повече от четирийсет минути.

„Значи са близо... но не достатъчно близо“.

Въпреки това беше доволна от напредъка. Екипът можеше да пристигне с хеликоптер и да навакса с времето, но шумът щеше да се чува надалеч и да предупреди целите. Струваше си да пожертва няколко минути, за да не изгуби прикритието.

— Вече обезвредихме машината — каза Кван. — Врагът няма да си тръгне по начина, по който е дошъл.

„Изобщо няма да си тръгне“.

Шу Вей погледна към тънещата в мрак гора. Оттук нататък щяха да се движат на тъмно с очилата за нощно виждане.

— Прати Джу и Фен напред — нареди тя.

Двамата бяха най-добрите следотърсачи в екипа.

Кван кимна и тръгна да предаде заповедта.

Шу Вей стоеше тихо, заслушана в шепота на вятъра, в песента на насекомите и трелите на птичите песни. Представи си хищниците, скрити в тъмната гора. Беше сигурна в едно...

Истинската заплаха за целите им току-що беше пристигнала.

След като всички бяха готови, Кван я погледна в очакване на заповед.

„Добре“.

Тя пристъпи в прегръдките на мрака.

„Да приключваме“.

21.

1 май, 12:04

Пекин, Китай

„Трябва да направя нещо...”

Мария стоеше с гръб към дъгата от прозорци, гледащи към хабитата на хибридите. Продължаваше да държи яката на д-р Хан с опрян във врата му скалпел. С крайчеца на окото си беше видяла как вратата на клетката на Ковалски започва да се вдига...

Гигантският сребрист все така клечеше на метър от клетката и търпеливо чакаше храната му да бъде пусната на свобода.

Мария затърси начин да помогне на Ковалски. Погледът ѝ се спря върху заключения шкаф с двуцевната пушка. Извика на хирургическия екип, като натисна по-здраво скалпела в гърлото на д-р Хан.

— Отключете шкафа!

Младата сестра, която се бе оказала най-отзивчива от групата, забърза натам. Въведе код на електронното табло и отвори вратата.

Мария блъсна д-р Хан настрана и докато той падаше, захвърли скалпела и грабна двуцевката от стойката ѝ. Беше тренирала с подобно оръжие, когато бе отишла в центъра за примати. Бързо провери дали оръжието е заредено и с облекчение видя двете стрелички в цевите.

За всеки случай грабна и прибра в джоба си още две стрелички от долния рафт на шкафа, затвори пушката и я насочи към хирургическия екип.

— Назад!

Тих стон насочи вниманието ѝ към операционната маса. Баако се размърда и надигна превързаната си глава от стоманените клампи, които доскоро я държаха неподвижна. Клепачите му запърхаха — действието на краткотрайната упойка минаваше. Замаян, той се претърколи от масата, но успя да падне на четири крака и се обърна към нея.

Сестрите и хирурзите се магнаха от пътя му.

— Баако — извика тя. — Ела при мама.

Той изсумтя и забърза към нея. Движеше се приведен, все още бе замаян.

Мария не смееше да чака още. Обърна се към отварящия се прозорец и хвана дръжката.

Вратата на клетката на Ковалски беше напълно отворена. Той беше останал в убежището си, долепил гръб до стоманената врата. Сребристият също си стоеше на мястото — клечеше на прага като котка пред миша дупка.

Но Мария знаеше, че тази патова ситуация няма да продължи дълго.

Докато продължаваше да се бори с дръжката, Баако стигна до нея и тежко се облегна на бедрото ѝ. Може би беше забелязал накъде е насочено вниманието ѝ и се надигна, та също да погледне.

— Хайде — промърмори тя, докато се мъчеше с проклетата дръжка.

Младата сестра дойде, избути паникьосаните ѝ ръце и освободи резето с опитна серия натискания и бутания. Широкият шейсет сантиметра прозорец се плъзна настрани.

— Благодаря — измънка Мария.

И вдигна пушката.

Но беше закъсняла.

Долу Ковалски се втурна навън от клетката.

12:07

„Давайте, шибани маймуняци...“

Ковалски се хвърли снишен през отворената врата. Беше чакал максимално, даваше си сметка, че търпението на звяра отвън няма да трае вечно, и когато от огромните му гърди се изтръгна раздразнено ръмжене, прие това като сигнал. Докато сребристият протягаше ръка към клетката, Ковалски вече се беше задействал.

Наведе се под огромната лапа и се претърколи под протегнатата ръка. След като се озова зад огромното туловище, моментално се изправи и отскочи настрани.

Други зверове се тълпяха около водача си, но внезапното бягство на Ковалски ги беше смутило за момент. *За момент* беше ключовият израз. Все пак някои се бяха стреснали достатъчно — сигурно още

бяха на нокти от сирената — и се магнаха от пътя му. Или може би се страхуваха от сребристия и не смееха да отнемат плячката, която водачът им си беше набелязал и дебнеше през последните три часа.

Независимо от причината Ковалски се възползва максимално от нея, за да мине през кордона от мускули, кости и зъби и да се озове на открито.

Зад него се разнесе оглушителен рев.

Не беше нужно да се озърта, за да разбере източника му. Вместо това спринтира към онази част от хабитата, която предлагаше най-добро прикритие — канарите между бетонните дървета.

Към рева се добави нов звук — тежко думкане.

Ковалски стигна осеяната с камъни част на хабитата, обърна се и се закова на място. Сребристият стоеше пред отворената клетка. Измамен, той се бе изправил на задните си крака и блъскаше широките си гърди с юмруци в драматична демонстрация на горилска ярост. Оголи остри като бръсначи зъби, пригодени да разкъсват плът и кост, и от устата му захвърчаха лиги.

Задъханият Ковалски клекна. Помъчи се да измисли следващия си ход: очакваше всеки миг тежачият половин тон звяр да се понесе към него, неудържим като парен локомотив на пълна скорост. Затърси някакво скривалище, което да му осигури защита поне за няколко секунди.

„Трябва да стоя далеч от онова...“

Изведнъж нещо го блъсна отзад с такава сила, че ребрата му изпращяха, и той полетя към пода. Успя да се извърти във въздуха и падна на здравата си страна. Зад себе си видя позната чернокосместа горилка — същата, която бе доближила клетката първа, преди да бъде изгонена от сребристия.

„Явно кучият син още ми има зъб“.

12:08

Яростният рев стигна до Мария при отворения прозорец. Нададе го тъмнокосместата горилка хибрид, която бе блъснала Ковалски и го бе изхвърлила от скривалището му. Звярът прескочи една канара и се метна да нанесе окончателния си удар.

Мария рязко смени прицела си от сребристия до непосредствената заплаха и стреля по по-младата горила. Боеше се обаче, че е закъсняла.

Ковалски се претърколи в последния момент и се размина на косъм да бъде размазан. Звярът обаче посегна и го сграбчи за бедрото. Вдигна го като парцалена кукла.

Мария подпря пушката и погледна през оптичния мерник, неуверена дали първата стреличка е улучила целта. Дръпна отново спусъка. Гърмежът отекна в ушите ѝ, но тя не мигна и не изгуби концентрация. Този път видя червените пера да стърчат от врата на горилата.

Мъжкарят пусна Ковалски, посегна към гърлото си и измъкна стреличката.

Обърна глава към нея, досетил се за източника на нападението, изправи се и изрева — след което залитна и падна тежко по задник.

Щом ефектът на транквилизатора бе толкова бърз, значи и първият изстрел бе улучил целта си. Мария тутакси отвори пушката и бръкна в джоба си за другите две стрелички. В бързината едната се изплъзна между пръстите ѝ и падна в краката ѝ. Тя изруга и напъха другата в цевта.

Долу младият мъжкар лежеше на една страна, огромните му крайници се бяха отпуснали безжизнено. Но той не беше единствената заплаха.

Преди Мария да успее да презареди напълно, сребристият изрева яростно и се надигна в целия си ръст. Мария зяпна, удивена от огромните му размери. Макар да разбираше генетиката, създава подобно чудовище, умът ѝ още не можеше да го приеме. Представи си гигантските кости, които ѝ бяха показани — костите на мегантропа, един от по-ранните предшественици на човека, и осъзна, че хибридите притежават не само огромните *размери* на древните хоминиди, но и тяхната дива и жестока природа.

Сребристият се отпусна на юмрук и се понесе към Ковалски, който още бе на четири крака, охлузен и натъртен. Нямаше начин да се махне навреме от пътя му.

Мария подаде пушката през прозореца и изстреля заредената стреличка, но горилата се движеше твърде бързо и тя видя как червените пера рикошират от ствола на едно фалшиво дърво.

„По дяволите...“

Хвърли се към изпуснатата на пода стреличка, но знаеше, че няма да успее да презареди навреме.

Друг осъзна същото.

Преди да успее да го спре, Баако скочи до нея и се хвърли с главата напред през прозореца. В последния момент се хвана за перваза, увисна и започна да се спуска на подскоци към дъното на хабитата, като се хващаше за миг за издатини в неравната скала.

— Баако! — извика Мария след него. — Връщай се!

За първи път през младия си живот Баако не ѝ обърна внимание.

12:09

„Май трябва лично да се погрижа за всичко“.

Дзяйин Лау почти бе долепила нос до монитора. Правеше всичко по силите си да не обръща внимание на избухналия в офиса на охраната хаос. Министерството на държавната сигурност и заместник-директорът на Академията за военни науки вече я бяха търсили. Вестта за пробива в сигурността бе излязла извън пределите на комплекса.

Можеше да се досети кой е причината за това изтичане на информация.

Зад нея Чан Сун крещеше заповеди по радиостанцията и пришпорваше екипите, пратени да открият неканените гости. Когато ги намереше — което щеше да стане рано или късно, — със сигурност щеше да използва залавянето им, за да се представи в добра светлина и в същото време да zlepостави Дзяйин. Тя буквално надушваше амбицията му, лъхаща от потта по челото му.

Въпреки това Дзяйин беше съсредоточена върху друг потенциален провал, друго черно петно, застрашаващо досието ѝ. Беше видяла на монитора всичко станало в лабораторията за вивисекции, което водеше към катастрофата. Д-р Крандъл се беше добрала до пушката с транквилизаторите и се опитваше да помогне на спътника си в Ковчег. Въпросът вече би трябвало да намери кървавото си решение и да даде нужния урок на Мария.

А после стана нещо още по-лошо — Баако скочи през прозореца и се озова в сърцето на Ковчег. Дзяйин беше изразходвала значителни

ресурси, за да се сдобие с уникалния образец, като междувременно бе изгубила ценен таен агент. Ако наградата бъдеше разкъсана на парчета от собствените ѝ хибриди, това можеше да се окаже повече от катастрофа за кариерата ѝ — можеше да си спечели куршум в главата заради този провал.

Стовари юмрук върху масата, твърдо решена лично да се справи със ситуацията. Но преди да успее да се извърне, в ъгъла на монитора се отвори по-малък прозорец. Тя се наведе напред. Малката зърнеста картина показваше войник, вързан за стол. Похитителят му, който оставаше извън кадър, бе опрял пистолет в слепоочието му.

— Увеличете образа — нареди тя на техника.

Зад нея откъм другите станции се чу мърморене. Тя се огледа и видя, че същото видео е пуснато в ъгъла на всички монитори. Чан застана до нея и присви объркано очи.

— Какво е това? — попита той.

— Вие ми кажете. — Тя посочи екрана. — Системата е ваша.

— Някой трябва да я е хакнал.

Пристъпи по-близо, докато техникът увеличаваше образа. Картината стана достатъчно голяма, за да различат лицето на заплашвания войник. Дзяйин разпозна познатите черти въпреки парцала в устата.

— Това брат ви ли е?

Чан сви юмрук.

— Гао...

Дзяйин посочи номера, изписан в долната част на екрана — настояване да се обалят на обезопасен радиоканал. Можеше да познае кой ще отговори.

— Можете ли да проследите откъде идва сигналът? — попита тя.

Чан издиша рязко.

— Да. Ще ми отнеме около минута.

„Но дали американците ще останат на линия толкова дълго?“

Чан стисна техника за рамото, като едновременно го насърчаваше и заплашваше да се сдобие бързо с информацията. Човекът затрака бързо на клавиатурата, превключвайки през различни прозорци.

Дзяйин гледаше кръвнишки монитора.

— Както подозирах от самото начало, *брат ви* е виновник за изтичането на информация. Неволно или не, той е довел врага на прага ни.

Чан вътрешно кипеше, очевидно осъзнал същото.

Дзяйин се обърна и заби пръст в гърдите на подполковника.

— Така че оправете грешката на брат си. С цената на всичко примамете натрапниците на открито и ги елиминирайте. — Погледна към картината от Ковчегата. — Отивам да защита активите ни преди всичко да е отишло по дяволите.

Излезе гневно от офиса на охраната, твърдо решена да си възвърне контрола, но умът ѝ вече прехвърляше различните варианти, ако нещата станат неуправляеми.

При построяването на комплекса се беше погрижила в инфраструктурата тайно да бъдат добавени и предпазни мерки. Нямах да позволи да я поставят на колене. Нямах да допусне позора да ѝ отнемат комплекса.

„Проваля ли се аз, всички се проваляме“.

12:12

Радиото в ръката на Монк избръмча.

„Май е време за шоу“.

Той се качи на електрическото превозно средство, което бяха конфискували — тъмнозелен камион с открита каросерия. Сержант Чин седна зад волана, а Конг и братята Шоу замъкнаха проснатия в безсъзнание китайски шофьор в една лаборатория наблизо.

Докато седаше до Кимбърли на предната седалка, Монк вдигна радиостанцията.

— Обаждането е по обезопасения канал. Изглежда, че посланието ти е получено.

Той се наведе към нея и натисна копчето, така че тя да може да слуша и при нужда да превежда.

Гневен глас рязко каза нещо на мандарин.

— Настоява да знае кои сме — прошепна Кимбърли.

Монк вдигна радиото. Почти сигурен беше, че обажданият се знае английски.

— Знаеш кои сме. И предполагам, че говоря с Zhōngxiào Сун. — Надяваше се, че е произнесъл правилно чина. — Братът на Гао Сун.

Отговор не последва. Мълчанието се проточи. Монк потупа Чин по рамото и камионът потегли веднага щом братята Шоу и Конг скочиха в каросерията.

Монк хвърли разтревожен поглед към Кимбърли.

„Ако това не проработи...“

Отговорът дойде; думите на мъжа бяха изпълнени с ярост:

— Говори подполковник Сун. Ако искате да живеете, ще се предадете незабавно... и ще освободите брат ми.

Монк долови уловката.

„Добре“.

От източниците си Кимбърли се бе сдобила с допълнителна информация за двамата братя. Чан беше по-големият, женен, с малка дъщеря. Гао беше ерген. Двамата бяха изгубили родителите си като тийнейджъри и малко след това бяха постъпили в армията, в една и съща част. Кимбърли предполагаше, че подобна трагедия вероятно ги е сближила силно.

„А сега да превърнем това в наше предимство“.

Монк вдигна радиото.

— Ако искате да видите брат си жив, ще изслушате какво имам да ви кажа.

Зачака отговор. Камионът се носеше по дълъг тунел покрай добре оборудвани лаборатории, претъпкани с апаратура и клетки. Дотук се бяха натъкнали само на неколцина души от персонала. Изглежда, алармата бе предизвикала някакво затваряне на комплекса.

— Какви са условията ви? — рязко попита Чан.

— Прости. Вие ни помагате. Ние помагаме на вас.

Последва нова дълга пауза, след което гласът на Чан прозвуча отново, този път по-меко.

— Как?

— Ако ни помогнете, ще оставим брат ви жив и здрав и с железни доказателства, уличаващи генерал-майор Лау като конспиратор във всичко това. Тя ще бъде изкупителната жертва. За всяка *победа*, която ни помогнете да постигнем в следващия един час, тя ще отбележи *загуба*.

Монк затаи дъх. Успехът на плана зависеше от враждата между Чан и началничката му, но дали професионалната амбиция щеше да надделее над лоялността?

— Откъде да знам, че можете да направите това, което твърдите?
— попита Чан.

— Не проникнахме ли в комплекса ви? — попита Монк. — Това би трябвало да е достатъчно доказателство за уменията ни.

— Но защо да ви вярвам?

— Нямате особен избор. Ако не предадем на агентите си в Пекин сигнал, че всичко е чисто, тялото на брат ви ще бъде открито недалеч от американското посолство с ясни доказателства, че се е опитвал да избяга. — Монк подсили заплахата. — И у него ще бъдат открити доказателства, уличаващи съпругата ви като американска шпионка.

Изчака няколко секунди, докато думите му бъдат осъзнати, след което довърши:

— Вижте какво. Ако получим каквото искаме, ще излезете герой, а с генерал-майор Лау ще бъде свършено. Ако се провалим, ще страдате, и вие, и семейството ви, а Лау ще се окичи със славата, че ни е спряла. Изборът си е ваш, Zhōngxiào Сун.

Този път нямаше дори пауза.

— Какво искате да направя?

Монк се ухили на Кимбърли.

— Кажете ни къде са другите и ни разчистете пътя до тях.

Кимбърли вече беше извадила сателитния си телефон и сега зареди плана на комплекса, който беше изтеглила от един хакнат компютърен терминал.

Докато Чан предаваше съответната информация, тя кимна и каза:

— Ясно. — Обърна се към Монк и прошепна: — Знам къде са.

— Друго? — горчиво попита Чан.

— Само още едно нещо.

— Какво?

Монк му каза и прекъсна връзката.

Кимбърли се обърна към него и въздъхна дълбоко.

— Можем ли да му имаме доверие?

Той посочи напред.

— След малко ще разберем.

Докато продължаваха по дадения им маршрут, го измъчваше друга мисъл.

„Ами ако вече е твърде късно?“

12:13

Земята трепереше под краката на огромния сребрист, докато той се носеше към Ковалски. Самият той още беше на четири крака и не можеше да направи друго, освен да събере кураж за онова, което предстоеше. Все пак се опита да намери някакво прикритие и се претърколи към хъркащото туловище на по-младия чернокосмест хибрид, който се беше проснал вляво от него.

„Мазнината може да се окаже и полезна“.

Изведнъж в хабитата се разнесе пронизителен писък — отекваше от каменните стени и сякаш идваше от всички посоки едновременно. Беше пълен с гняв и заплаха.

„Сега пък какво?“

Вдигна глава и видя, че сребристият рязко спира на метър от него. Подпря се на юмрук и проточи врат към източника на звука.

Ковалски направи същото, като същевременно използва момента да изпъзни още назад към канарите в центъра.

И тогава забеляза тъмна сянка, която отскочи от стената под прозорците за наблюдение. Движеше се бързо на подскоци към Ковалски. Отне му половин секунда да разбере, че е Баако.

„Не...“

Той пък какво правеше тук?

С един последен скок Баако се приземи приклепнал до Ковалски. Задъхан, малкият приятел се обърна към планината от мускули, изправи се и задумка гърдите си с юмруци — предизвикваше алфазвяра на хабитата.

„Не е много умно, хлапе“.

— Баако, бягай! — извика Ковалски и махна с ръка, при което през ребрата му отново премина болезнен спазъм. — Разкарай се оттук!

Баако не помръдна от мястото си.

Сребристият остана като закован: явно се мъчеше да проумее това нахлуване в царството му, да не говорим за дръзкото поведение на

подобен дребосък. Но смущението бързо отмина, за да се смени с раздразнение и гняв.

От широките му гърди се изтръгна рев. Тежкият звяр се хвърли напред и замахна с дебелия си ръка — но Баако вече не беше там.

Младата горила скочи високо, прелетя над рамото на сребристия и се приземи на задника на чудовището.

Сребристият се изправи, рязко се завъртя и замахна.

Баако отскочи, но този път не успя да избегне напълно удара. Лакътят закачи бедрото му и го запрати във въздуха. Въпреки това Баако успя да се извърти преди да падне и се претърколи през рамо.

Сребристият се понесе тежко към него, като забиваше юмруци в камъка.

Останалите обитатели на хабитата, първоначално смаяни от странното развитие на събитията, постепенно се окопитиха. И докато вниманието на сребристия бе отвлечено другаде, се насочиха към Ковалски.

„Лошо“.

Той продължи да отстъпва към канарите, като гледаше как Баако бяга от огромната лавина от мускули и нокти. Стигна купчината камъни и се скри под една канара. Грабна един камък, а с другата си ръка сграбчи бетонен клон, отчупен от едно фалшиво дърво. Беше готов да влезе в ролята на пещерен човек срещу тези чудовища, ако се наложи.

Притисна гръб в канарата. Видя, че Баако забавя скорост — явно се уморяваше. Сребристият вече пухтеше плътно зад него.

Ковалски се сви; беше го страх да гледа. И тогава Баако се метна наляво от пътя на хибрида. Сребристият не можеше да завие толкова бързо — инерцията на огромната му маса не можеше да се сравнява с пъргавината на Баако. Въпреки това той се извъртя и се плъзна по пясъка, като сви грамадните си крака под себе си. Преди още да спре, се хвърли след Баако, който за съжаление се беше насочил право към скривалището на Ковалски.

Ковалски се надигна и му замаха да се махне, сочеше му отворения прозорец.

— Замъквай си задника горе!

Подобно на всички други в живота му, Баако не му обърна внимание.

Дребосъкът направи последен скок към него, протегнал ръце напред, но късметът и скоростта му се оказаха недостатъчни. Сребристият го улови за глезена и запрати малкото му тяло настрани, далеч от Ковалски.

„Не!“

12:14

Болката разкъсва крака на Баако, докато тялото му се премията във въздуха. Каменните стени се размазват пред погледа му. Въпреки това той знае, че трябва да продължи да се бори. Дълбоко в себе си осъзнава, че всичко друго означава смърт.

Тялото му полита високо над чудовището. Звярът е като някакъв ужас, излязъл от приказките за лека нощ на мама. Възнамерява да го засили надолу и да го размаже в пода. Баако разбира това, извърта се и ухапва ръката, стиснала глезена му.

Чува се рев; хватката отслабва.

Баако се отскубва и полита към земята. Размахва ръце и крака в опит да се хване за нещо. В следващия миг чудовищно силни пръсти го хващат през кръста, спират падането му и стискат толкова силно, че не може да диша.

Звярът го е хванал отново и реве от ярост и жажда за кръв. Челюсти се отварят широко. Огромни зъби се понасят към гърлото на Баако. Очите на Баако се завъртат от ужас, намират лицето далеч горе, уплашено също като него.

Събира достатъчно въздух, за да извика.

Сбогом, мамо...

Последният немощен вик на Баако стигна до Мария и разкъса сърцето ѝ.

Тя дръпна спусъка, подчинявайки се на майчиния инстинкт да го защити, но ударникът само изцъка. Вече беше изстреляла последната стреличка, бе презаредила три пъти по време на кратката битка долу. Беше съсредоточила огъня си върху сребристия, но звярът се движеше прекалено бързо и не го беше улучила. Единственото ѝ попадение

беше по една тромава женска, която се бе доближила твърде много до скривалището на Ковалски.

Ужилването беше достатъчно да подплаши създанието, но щеше да мине още минута преди упойката да действа.

„Стига една стреличка да е достатъчна за такива огромни зверове“.

С празна пушка и без повече муниции, Мария не можеше да направи нищо, освен да гледа как сребристият се кани да разкъса гърлото на Баако.

Внезапно голям камък полетя във въздуха и цапардоса сребристия между очите. Звярът спря, колкото да погледне — повече изненадан, отколкото наранен от атаката.

Ковалски скочи на една канара, вдигнал бетонна сопа.

— Избери някой с твоите размери, косматото копеле такова!

12:15

„Не че аз съм с твоите размери...“

Дори качен върху канарата, Ковалски изглеждаше като джудже пред грамадния сребрист. Той още стискаше Баако, но бе забравил за момент дребосъка.

— Хайде! — предизвикателно извика Ковалски и го подкани със сопата с надежда, че звярът ще пусне Баако.

Сребристият пристъпи към него, после леко залитна настрани. Задържа се, като се хвана за едно от бетонните дървета. Клоните се счупиха под тежестта му. Звярът рухна на едно коляно.

„Какво, по дяволите...“

Хвърленият камък не би могъл да нанесе *чак такива* поражения. Все едно да замеряш бик с грахово зърно.

Въпреки всичко сребристият пусна Баако и опря юмрук в земята, за да се задържи изправен. Освободеният Баако се хвърли към канарите.

Ковалски се огледа. Другите зверове бяха замръзнали по местата си, очевидно уплашени, че водачът им е зашеметен. Сребристият се отпусна, мъчеше се да не се строполи. Едва сега Ковалски видя червените пера, стърчащи от задника му.

Погледна към Мария. Дали все пак беше успяла да закове кучия син? Но тя изглеждаше не по-малко шокирана.

Мария извика и посочи към стоманената врата.

— Бягайте! Една стреличка не е достатъчна да го повали!

12:16

Мария се сети какво е станало. Така и не бе намерила стреличката, която беше изпуснала на пода. Сега разбра какво е станало с нея.

Баако я беше грабнал преди да скочи в Ковчега. В Лорънсвил го беше научила за пушките с упойващи стрелички, които се използват като средство за удържане в центъра за примати. Беше искала да разбере, че животните, упоени с тях, не са мъртви, а само спят.

Въпреки това така и не беше сигурна доколко я беше разбрал.

„Очевидно недостатъчно“.

Долу сребристият продължаваше да залита, мъчеше се да се отърси от въздействието на транквилизатора.

Ковалски и Баако се възползваха от момента и хукнаха към стоманената врата, водеща навън от Ковчега. Другите горили се размърдаха, привлечени от движението. Вероятно бяха станали по-самоуверени, след като сребристият беше изваден от строя.

Мария се обърна към младата сестра, която ѝ беше помогнала преди.

— Трябва да им отворите вратата.

Сестрата я погледна тъжно.

— Не мога. Не и оттук. Някой трябва да е долу и да постави дланта си върху четеца.

„А ние сме заключени тук“.

Със свито сърце Мария се обърна отново към прозореца. Ковалски и Баако продължаваха да бягат към вратата, увеличавайки хибридите след себе си.

„Само че са тръгнали в погрешната посока“.

12:17

Докато се хвърляше в клетката, Ковалски чу Мария да го вика. Гласът ѝ бе напрегнат и изпълнен със страх.

— Не мога да отворя оттук! — извика Мария. — Трябва да се качите при мен!

Нещо полетя през прозореца и се разви покрай стената.

Противопожарен маркуч.

Мария искаше да се изкатерят по него.

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“.

Ковалски погледна към растящата стена от козина и мускули, която приближаваше клетката. Нямаше начин да мине през тази тълпа. Макар че сигурно можеше да ги разсее достатъчно, за да даде възможност на Баако да избяга, се съмняваше, че младата горила ще го изостави.

Баако подръпна ръката му, за да привлече вниманието му. После разпери палец и кутре и насочи ръката си надолу. Знакът бе ясен.

[Стои]

Преди Ковалски да успее да реагира, Баако изскочи от клетката и се понесе право към стадото. Леко накуцваше, но въпреки това успя в последния момент да се метне през групата, като пъргаво избегна няколко изненадани опита да го хванат.

„Нямало да ме изостави, как ли пък не“.

Докато хибридите го приближаваха, Ковалски се помъчи да дръпне вратата на клетката, но тя не помръдваше.

Изведнъж откъм чудовищния сребрист се надигна страховит рев.

Ковалски отстъпи до стоманената врата, утешен от една мисъл.

Поне Баако беше успял да се измъкне.

12:18

Баако пуска счупената каменна сопa и бяга.

Миг по-рано я е грабнал от пода и е отишъл при чудовището. Вижда, че клепачите му са отпуснати и диша дълбоко. Без да намалява скоростта, Баако скача и замахва с всички сили. Сопата се пръсва между двете очи и те се отварят.

По-рано е искал големият да заспи; сега му трябва буден.

Ревът отново преследва Баако. Болката пронизва десния му крак, така че той бяга на четири крака, трябва да е бърз.

Чудовището беснее след него.

Той бяга не към мама... защото мама е в безопасност от чудовищата.

Вместо това се насочва към другия член на семейството си.

Ковалски стисна зъби в очакване на най-лошото. Изобщо не очакваше да види Баако, който се метна през стената от хибриди, която го държеше в капан. Младата горила прелетя над тях и се втурна презглава в клетката.

Ковалски го посрещна в обятията си, но сблъсъкът бе толкова силен, че го запрати в стоманената врата и му изкара въздуха. Въпреки това той продължи да прегръща силно Баако.

А хибридите се пръснаха, понеже сребристият се вряза в тях като товарен влак. Все още замаян, звярът не успя да спре навреме и се блъсна странично в отвора на клетката.

Ковалски се сви от удара на тази планина от плът, която като нищо можеше да го смаже. Вместо това туловището на сребристия отлетя от стената и разпръсна още хибриди.

Баако грабна Ковалски за ръката и го задърпа към изхода.

Той го разбра.

„Да се разкарваме, докато можем“.

Втурнаха се покрай зашеметения сребрист и през обърканите други. Но Ковалски знаеше, че суматохата няма да продължи дълго.

Затича, без да обръща внимание на парещата болка отляво.

Щом стигнаха стената под прозорците, Ковалски подбра Баако през кръста и го метна нагоре към маркуча. Косматите ръце се хванаха, но Баако погледна назад и изсумтя тревожно.

— Давай! След теб съм!

За доказателство Ковалски грабна маркуча и последва катерещия се Баако.

— По-бързо! — извика им Мария отгоре. — Идват!

Ковалски не си направи труда да поглежда назад.

Пък и каква полза? Започна да се набира с ръце и крака; завиждаше на Баако, който вече се бе изкатерил при Мария.

Щом Баако се пхна през прозореца, лицето на Мария се появи отново. Ковалски видя страха, изписан на лицето и в очите ѝ.

„По-бързо“.

12:19

Мария гледаше как хибридите се хвърлят след Ковалски. Дори сребристият успя да се изправи и изрева яростно. Ударът на Баако, последван от гоненицата и блъскането в стената, явно беше вдигнал кръвното му достатъчно, за да се отърси от упойката.

Сребристият се понесе към тях, като разбутваше останалите. Кръвожадността на стадото бе пламнала и някои от зверовете започнаха да се нападат един друг, по-едрите се нахвърляха върху по-дребните, демонстрирайки диващината, наследена от променените им гени.

Междувременно Ковалски бе по средата, но това не беше достатъчно високо.

Мария погледна редицата метални кутии под прозорците и си спомни думите на сестрата за електрическата бариера, настроена на сребристите нашийници на хибридите. Невидимият щит трябваше да държи животните долу и да ги наказва, ако се покатерят прекалено високо.

Ковалски нямаше такъв нашийник. Както и Баако, разбира се.

— Трябва да стигнеш над електрическата ограда — викна тя.

Той я погледна намръщено. Не разбираше.

— Продължавай! — подкани го тя.

Той се закатери по-бързо. Изведнъж ръцете му се плъзнаха и Ковалски пропадна цял метър надолу, преди да успее да се задържи.

Остана да виси, мъчейки се да си поеме дъх, когато първият хибрид стигна стената под него. За щастие беше от по-дребните, висок най-много два и десет. Скочи, замахна към Ковалски и перна петите му с върховете на пръстите си.

Тази непосредствена заплаха беше достатъчна да пришпори Ковалски. Той се закатери по-бързо, но болката вече ставаше нетърпима. Пот се лееше по изкривеното му в гримаса лице.

По-едрите зверове стигнаха стената и започнаха да се катерят по изсечената скала, забивайки ноктите си в многобройните пукнатини и издатини.

Нямаше да успее...

В този момент маркучът до Мария се размърда.

Тя погледна назад и видя, че Баако го е хванал и го опъва, за да изтегли Ковалски по-бързо.

„Защо аз не се сетих за това?“

Опря крака в стената и задърпа с всички сили.

Младата сестра се присъедини към тях. Други от хирургическия екип също се притекоха на помощ, за момент забравили за различията си. Всички бяха видели доблестната битка долу, а и просто не можеха да оставят един човек, та дори да им беше враг, на зверовете.

Всички заедно изтеглиха Ковалски до прозореца.

Той се вкопчи в перваза с едната си ръка, после с другата, но бе твърде слаб, за да се набере. Мария пусна маркуча и го издърпа. Той падна тежко на пода и се претърколи по гръб.

Дробовете му свиреха при всяко поемане на въздух, но успя да изпъшка:

— Какво... какво каза за някаква ограда?

Отвъд прозореца се чу електрическо прашене, съпроводено с рязък крясък. Мария погледна и видя как един хибрид се откъсва от стената и полита надолу. От стоманения му нашийник се извиваше спирала от пушек. Другите зверове или спряха, или скочиха тежко долу.

— Вече няма значение — каза Мария и се наведе да му помогне да се изправи.

Баако се втурна и прегърна Ковалски през кръста.

— Благодаря, че спаси Баако — каза Мария.

Ковалски сложи ръка на рамото на младата горила.

— Мисля, че стана по-скоро обратното. — Обърна се и огледа хирургическия екип. — Някой ще се опита ли да ни попречи да се махнем?

Отвърнаха му с леко поклатяне на глави — не че имаше значение.

— Заклучени сме — обясни Мария. — Откакто завиха сирените.

— Значи си оставаме в капан.

Тя докосна лакътя му.

— Но поне сме в безопасност от непосредствена...

Светлините примигнаха и угаснаха. Лабораторията потъна в мрак.

Никой не проговори.

— Не биваше да го казваш — промърмори Ковалски.

Баако отиде до нея и хвана ръката ѝ. Не обичаше тъмното, но след няколко напрегнати секунди по горния край на стените се включиха червени аварийни лампи.

Мария въздъхна с облекчение.

Ковалски се сети нещо.

— След като токът спря, може би ще можем да излезем оттук.

Втурна се през помещението и задърпа гигантските плъзгащи се врати, но те не помръднаха. Ковалски сложи юмруци на кръста си и ги изгледа намръщено, сякаш можеше да ги уплаши и да ги накара да му се подчинят.

Пръстите на Баако се стегнаха около ръката на Мария. Тя погледна надолу и видя, че погледът му е насочен към маркуча, който още висеше от прозореца.

Маркучът се движеше.

„О, не!“

Обърна се към прозореца в мига, в който някаква огромна покрита с белези ръка се пресегна и се хвана за перваза.

Със спирането на тока електрическата ограда беше изчезнала.

Обзета от ужас, Мария заотстъпва назад.

— Идват!

22.

1 май, 00:32

Андите, Еквадор

Грей нагази в тъмния вир, като пръсна съвършените отражения на звездите и луната от огледалната му повърхност, и ахна от студа. Останалите го последваха. Чакикуи и Джембе останаха на брега. Старейшината бе спазил думата си да ги заведе до изгубения град.

„Явно задължението му стига до прага“.

Вече бяха оставени да се оправят сами.

Грей ги поведе през вира. Наложил се да преплува последната част, за да стигне отвора на тунела в отвесната стена на другия бряг. Между нивото на водата и тавана имаше само трийсетина сантиметра.

Когато стигна отвора, краката му вече не достигаха дъното. Надникна в тунела и вдигна водонепроницаемия си фенер.

— Нататък е по-дълбоко и изглежда, че таванът се снижава — предупреди той спътниците си.

— Можем ли да минем? — попита Лена.

— Не знам. Може да се наложи да плуваме и да търсим въздушни джобове.

Тя не изглеждаше особено щастлива от перспективата.

Самият Грей също не изпитваше особена тръпка от онова, което ги чака.

Роланд доплува до него и почти изпъшка:

— В разказа си за пътуването до изгубената библиотека Петронио Харамило твърди, че е *трябвало* да плува под вода, за да стигне до нея.

— Стига приказки — обади се Сейчан. — Има само един начин да разберем дали тук наистина има нещо. Просто иди и виж.

Грей ясно усети скептицизма ѝ. Тя беше права. Това като нищо можеше да се окаже гонене на вятъра, но имаше само един начин да разберат — като направят онова, което бе казала.

„Просто иди и виж“.

Грей навлезе в тунела, като повече плуваше, отколкото се отгласкваше от дъното. Въздухът бе застоял и влажен, миришеше на мокра скала и мъх. Лъчът на фенера се отразяваше далеч над кристалночистата вода.

Зад него се чу мърморене. Движеха се в колона по един, Сейчан беше последна.

— Стените — прошепна Лена. — Твърде гладки са, за да са естествени.

Грей прокара пръсти по тавана и осъзна, че е права. Освен това проходът беше твърде прав.

Водата ставаше все по-дълбока.

На следващата крачка подът изчезна под крака му. Това го свари неподготвен и главата му се озова под водата заедно с фенерчето. Лъчът освети стъпала, които водеха надолу.

Грей се обърна, изплува и изпъшка.

— Спрете и чакайте. Ще се гмурна да проверя пътя напред.

— Внимавай — предупреди го Лена.

Грей смяташе да прави точно това.

Знаеше обаче, че трябва да бързат. Довери се на инстинкта си, пое дълбоко въздух и се гмурна.

Зарита силно и последва лъча на фенерчето по стръмните стъпала. Движението му раздвижи натрупалата се тиня, която размъти бистрата вода. Налягането в ушите му се повишаваше. Най-сетне стигна края на стъпалата и видя тъмен тунел.

Спря. Чудеше се дали да продължи, или да се върне.

Стисна зъби, отгласна се от най-долното стъпало и заплува, теглен напред от загадката и бутан от напрежението. От двете му страни се откриваха малки помещения. Фенерът освети смътни очертания на предмети, потънали в тинята и покрити с водорасли. Нямаше достатъчно въздух да се любовува на забележителностите, така че продължи напред, без да спира.

Все пак помещенията показваха недвусмислено, че мястото е било обитавано.

Проходът свърши с друго стълбище, което се издигаше в тясна спирала.

Грей насочи лъча нагоре. Дробовите му копнееха за глътка въздух. Знаеше, че това е точката, от която няма връщане. Оставаше му

достатъчно въздух, за да се върне при другите — или можеше да рискува и да продължи напред.

Спомни си разказа на Роланд за историята на Харамило. Той твърдял, че има път, но... но бяха минали десетилетия. Нямаше как да се разбере дали подземната система се е наводнила още повече през изминалите години... или дали тези тунели изобщо са същите, по които е минал младият Харамило.

Грей пропъди съмненията и предпочете да последва друг съвет.

Думите на Сейчан отекнаха в главата му.

„Просто иди и виж“.

00:54

Сейчан се плъзна покрай Роланд и Лена и насочи фенерчето си към дълбините. Тинята блокираше лъча и достигаше до горното стъпало на стълбището.

„Твърде дълго се забави“.

През годините Сейчан бе получила достатъчно доказателства за способностите на Грей, за умението му да оцелява и в най-страшни ситуации. Но в този момент беше сигурна, че е мъртъв — не заради някакъв негов недостатък, а защото тя самата не заслужаваше щастието, което бе открила с него. Преди да го срещне, животът ѝ бе самотен — не беше привързана към никого. И макар да бе пълен с кръв и ужаси, животът ѝ ѝ изглеждаше и разумен — поне не изискваше морални колебания. Сама ѝ беше лесно да се отдели от света с черупката си.

Но това вече не бе вярно — и тя го приемаше с противоречиви чувства.

Понякога лежеше до него в леглото, гледаше го как диша и се колебаеше между желанието да го прегърне и да го пази и подтика да го удуши с възглавницата, за да е отново свободна.

В този момент обаче нямаше морални колебания, а единствено увереност и решимост. Знаеше какво иска.

„Домъкни си задника тук, Грей. Не ме оставяй“.

Сякаш в отговор на мисълта ѝ облаците тиня се раздвижиха. Тъмна фигура се устреми нагоре. Тя отстъпи, за да му направи място.

Грей се подаде на повърхността и вдигна нос и устни към тавана. Загълта жадно въздух. Сейчан го грабна, без да й пука дали още е без дъх, и притисна студените му устни към своите.

В първия миг той се вцепени от изненада, а после я прегърна и я привлече към себе си. Когато се отдръпна, очите му проблеснаха развеселено.

— Значи си се разтревожила? — подразни я.

Тя го блъсна.

— Само защото много добре знам, че не можеш да си задържиш дъха толкова дълго. Сигурно си намерил нещо.

— Какво откри? — обади се Лена зад нея.

Грей й се ухили.

— Надявам се да си добър плувец.

01:08

„Колко още остава?“

Дробовите на Лена крещяха за въздух. Тя следваше Роланд по петите, без да откъсва поглед от светлината на фенера на Грей. Плуваха нагоре по спирално стълбище, което сякаш нямаше край.

Изведнъж Роланд се дръпна настрана и спря над нея. Тя изхвърча покрай него и главата й изскочи от водата. Отчаяно пое глътка въздух.

„Слава богу...“

Сейчан изплува до нея. Издиша веднъж. Изглеждаше дори малко отегчена от плуването.

Раздразнена, Лена се огледа и се помъчи да се ориентира.

Намираха се в наводнена зала. Каменният таван беше на около метър над главите им. След тесния тунел пълното с въздух помещение изглеждаше огромно. Широки стъпала се изкачваха от водата пред тях.

Грей държеше фенера високо и вече плуваше към стъпалата.

Лена и останалите го последваха.

Щом стигнаха, Роланд й помогна да излезе от водата, огледа се и каза:

— Тук е по-топло.

Лена осъзна, че е прав. Наистина беше топло. Освен това във въздуха се носеше ясно различима миризма на сяр.

— Геотермална активност — каза Грей и погледна Роланд. — Не спомена ли, че този район на Андите е с необичайно висока вулканична активност?

— Да. Точно затова почвата тук е толкова плодородна.

Сейчан се изтръска от водата като куче и подметна:

— Нищо чудно, че онези, които са построили това място, са направили тунели. Върви си с отоплението.

Лена посочи стъпалата и попита:

— Накъде водят?

— Ела да видиш. — Грей отново тръгна напред. — Стигнах само до края на стълбището. За да се уверя, че не е задънено.

Стълбището свършваше на широка площадка. Щом я стигнаха, Лена спря до Роланд, който беше замръзнал наскоро крачка.

Стояха пред арка в началото на дълъг коридор. Беше изработена от злато и оформена като сложно скеле от кости и черепи, приличащи на човешки. През годините влажността и сярата бяха оставили тъмни следи по по-дълбоките гънки, но по-голямата част от златната повърхност продължаваше да сияе.

— Изумително — ахна Роланд.

„И злокобно — добави наум Лена. — Нищо чудно, че местните, натъкнали се на това място, са го обявили за опасно. Особено при тази миризма на сяра“.

Усети как я побиват тръпки, докато минаваше под арката.

Останалите като че ли не изпитваха подобни опасения. Грей ги поведе, като осветяваше дългия коридор. Изсеченият в скалата проход бе толкова широк и висок, че по него можеха спокойно да се разминат два слона.

— Виж стените. — Роланд освети с фенера си от тавана до пода. — Покрити са с надписи.

Един съвсем бърз поглед беше достатъчен на Лена да разпознае шумерски клинопис, египетски йероглифи, знаци на маите и гръцки букви. Езиците бяха наредени един върху друг, издигаха се по цялата стена и продължаваха нататък по коридора.

— Като надписите, които видяхме в параклиса на свети Евстатий — каза Роланд.

Лена си спомни надписите, оставени от отец Кирхер по стените на параклиса, и какво представляваха те.

„Историята на писаното слово...“

Клекна да разгледа най-долния ред, който несъмнено беше и най-старият. Видя същите подобни на пръчици знаци, които бе видяла върху изправените камъни в облачната гора. Прокара пръсти по тях.

„Нима пред мен е най-ранната писменост?“

Изправи се и заяви:

— Това трябва да е нещо като запис на еволюцията на езика.

— Мисля, че си права. — Роланд тръгна по коридора, като продължаваше да се оглежда. — И се обзалагам, че отец Кирхер е почерпил идеята за украсяването на параклиса от *това* място... което означава, че Николас Стено е вървял по същия този коридор и се е върнал, за да разкаже на приятеля си за него.

Грей погледна стените.

— Това определено потвърждава твърденията на отец Креспи. Няма съмнение, че древните строители са общували с останалия свят.

Лена погледна напред и се зачуди какво ли още ще видят. Спомни си разказите за огромната пещерна система под Андите. Усещаше, че това не е единственият вход към това място. Според местните артефактите на отец Креспи му били донасяни от горите и джунглите, извадени от пещери, тунели и покрити с лиани руини.

— Май тунелът свършва — обади се Сейчан.

Бяха стигнали до друго спирално стълбище, което се спускаше надолу. Спряха и се събраха в началото му.

Роланд въздъхна.

— Да се надяваме, че няма отново да попаднем в наводнена част.

— Има само един начин да разберем. — Грей поведе надолу.

Лена затаи дъх в очакване всеки момент да види черна вода, отразяваща лъчите на фенерите. Но колкото и да се спускаха, стълбището си оставаше сухо.

Роланд изглеждаше доста загрижен.

— Вече със сигурност сме под нивото на водата.

Думите му я накараха да потръпне.

Грей докосна стените и каза:

— Тази част явно е изолирана от околните води.

Лена не намери особена утеха в наблюдението му.

Накрая стълбището свърши и се озоваха в кръгло помещение. Беше високо като предишната зала и толкова широко, че лъчите им

едва осветяваха отсрещната страна.

Сейчан показва, че зрението ѝ е по-остро от това на останалите.

— Там има друго стълбище. — Тя погледна към Грей. — И слиза още надолу.

Лена почти не погледна към сенките. Нито пък Роланд, който я изгледа с високо повдигнати вежди и отиде с нея до извитата стена, в която бяха изсечени хиляди малки ниши. В тях се пазеха скулптури на различни животни, от малки като палец до размерите на кон.

— Прилича на галерията от Хърватия — каза Роланд.

Лена кимна.

— Само че онази по размери беше нищожна в сравнение с тази.

Любопитството и изумлението я накараха да пристъпи напред. Видя животни, представляващи всяка страна на фауната от всеки край на света. Бръмбари от дъгоцветен кристал, златоноги стоножки, инкрустирани с изумруди крокодили, маймуни с козина от медни нишки, бизон и елен с рога от слонова кост, скорпиони с броня от черно желязо.

Горното ниво се заемаше от безброй птици с кристални пера, образуващи калейдоскоп от нюанси — ястреби, врабчета, орли, пеликани, колибри. Някои почиваха в гнезда или бяха кацнали на златни клонки. Други висяха по необясним начин наред нишите си.

На най-долните нива бяха създанията, живеещи в морето или под земята, предадени с най-фини подробности — порцеланови риби, колони от мравки, медни омари, сребърни червеи, пробиващи сфери от кварц, и така нататък.

Завиваше ѝ се свят от това изумително многообразие.

— Това е запис на живота на планетата — промълви поразеният Роланд и посочи един златен хипопотам с черни диаманти за очи. — Включително същества, които не са характерни за този континент.

— Мисля също, че е запис на *изкуство* — добави Лена. — Създаването на всичко това показва владение на стотици техники и художествени практики на много култури. От обработката на различни метали до шлифоването на кристали и скъпоценни камъни и работа с емайл и порцелан.

Лена обхвана с жест помещението.

— В много отношения това представя еволюцията на *познанието* толкова подробно, колкото и коридорът с надписите горе.

Вече бяха обиколили помещението и стигнаха до отсрещните стъпала. Те водеха право надолу, а не се виеха на спирала. Още от площадката лъчът на фенера на Роланд се отразяваше от повърхностите на онова, което лежеше долу.

— Още злато — отбеляза Грей.

Лена не се нуждаеше от покана да тръгне напред, привлечена не от обещанието за съкровища, а от любопитство какво още ги очаква. Стълбището беше достатъчно широко, за да продължат рамо до рамо. Всички затаиха дъх, когато следващата зала се разкри пред тях.

Щом стигнаха последното стъпало, Роланд се прекръсти и докосна ръката на Лена.

— Вече сме идвали тук.

01:33

Роланд се боеше да влезе и остана на прага. Помещението бе със същите размери и форма като галерията горе, но тук всяка повърхност — под, стени и таван — беше покрита с ковано злато и украсена с изящна мозайка от кристали. Сякаш пристъпваха в илюстриран средновековен ръкопис. Дори мотивите приличаха на готически с предаването на хора и животни по един стилизиран, скован начин, всичките сред сложно извиващи се лози, дървета и храсти.

Но въпреки това във всичко имаше някакъв познат елемент.

Лена също го долови.

— Сякаш някой е взел пещерните рисунки от Хърватия и ги е повторил в злато и скъпоценни камъни.

Той кимна и я последва заедно с останалите.

Стените около тях представяха буйния живот — лъвови, стада елени и бизони, препускащи коне, дори пещерна мечка, изправила се на задните си лапи. Но тук сред животните имаше по-дребни фигури, несъмнено мъже и жени.

Роланд пристъпи по-близо и разгледа чертите на една фигура, съставена от кристалчета колкото нокътят на кутрето му. Проследи с пръст изпъкналите вежди и погледна Лена за потвърждение.

— Мисля, че това би трябвало да изобразява един от неандерталците хибриди, както онази Ева на Кирхер — прошепна тя. — Ако се съди по начина, по който са изобразени тук, тези хора са се

опитвали да защитят или запазят животните. Но според мен изкуството би трябвало да е по-метафорично.

Грей застана до нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че картината показва как хората защитават живота във всичките му форми. Нещо като пазители на бъдещето.

— Като Наблюдателите от древните текстове — каза Роланд.

— Или атлантите на Платон — добави Лена.

— Били са известни и под други имена — каза той и продължи, а останалите го гледаха. — Когато прочетох, че Креспи е вярвал в съществуването на изгубена цивилизация в Еквадор, попаднах на препратки към Теософското дружество, основано в края на деветнайсети век. Те вярвали, че някаква малка група, наричана Братството на светците, били тайната движеща сила зад развитието на човечеството, която пазела и разпространявала знания. — Кимна към Лена.

— Също като вашата хипотеза за древни учители, появили се от кръстосването между неандерталците и ранните хора.

Сейчан стоеше на няколко метра от тях, обърнала лице нагоре.

— Наблюдатели, атланти, светци или каквито там ги наричат... Щом тези са *пазители*, не е трудно да се разбере от какво са пазели.

Роланд я разбра. Погледна нагоре и се загледа отвъд животните и шепата техни защитници — към фигурите, извисяващи се застрашително горе. В Хърватия те бяха зловещи сенки, хвърлени от изваяните сталагмити. Тук обаче врагът бе изобразен детайлно като животните и техните пазители.

Той насочи фенера си нагоре, за да ги освети по-добре. Фигурите бяха с космати глави и огромни. Очите под изпъкналите им вежди горяха кръвожадно и яростно. Нападаха животните със сопи и груби копия. Но Сейчан беше спряла при най-зловещото изображение — на двама гиганти, разкъсващи на парчета дете.

— Какви са тези същества? — попита Грей.

— Не знам. — Роланд се намръщи. — Може би и те са някаква метафора. Портрет на бруталността на невежеството, показващ срещу какво трябва да се изправят пазителите.

Лена поклати глава.

— Не. Подробности в изобразяването на тези фигури са прекалено точни. Вижте лицата им, как са предадени крайниците. Мисля, че те са били *истински* врагове.

Грей я погледна с ужас.

— Какви са те?

— Може би някакво конкурентно племе хоминиди, друго разклонение от миналото на човечеството. Знаем, че ранният човек не е живял редом единствено с неандерталци. Имало е и малки общности от други племена.

— Но толкова *големи*? — усъмни се Сейчан.

Лена сви рамене.

— Някои издънки на Homo erectus са били истински гиганти. Като вида, известен като Meganthropus, или Голям човек. — Тя махна към произведенията на изкуството около тях. — Мисля, че това е описание на истинска война с това племе, битка за бъдещето на човечеството, сблъсък между мускули и мозък, между невежество и интелект.

Грей посочи една от чудовищните фигури.

— Ако си права, този враг може да е бил движещата сила, довела до обединяването на неандерталците хибриди. Без външна заплаха племето на древните учители може би е нямало да се появи никога.

Лена кимна.

— Може би подобна заплаха обяснява и *защо* тези учители са имали нужда от отделен дом. Място, на което да се оттеглят от света, за да изучават в мир и да запазват важното, като от време на време излизат, за да споделят знанията си.

Роланд погледна към поредното стълбище при отсрещната страна на помещението.

— Но какво е станало с тях? Къде са отишли?

Докато вървяха към тъмните стълби, се боеше, че може никога да не научат истината — но също толкова се страхуваше, че ще я научат.

01:47

Грей поведе останалите надолу по стъпалата, които сякаш нямаха край. Според преценката му вече се намираха петнайсет или

двайсет етажа под земята. Представи си как групата му се спуска в сух кладенец, заобиколен от всички страни от вода.

„Колко надолу стига това?“

Избърса потта от челото си. Всяко следващо ниво бе по-горещо от предишното, а миризмата на сяра се засилваше, сякаш се спускаха в ада.

Най-сетне край на стълбището се появи пред тях. Отдолу до тях достигаше сребристо сияние. Отначало Грей си помисли, че там има някакъв източник на светлина, но след като стигна последните няколко стъпала видя, че лъчите на фенерите им се отразяват от кристални повърхности.

— Невероятно — промълви Роланд.

Подобно на златната зала горе, тази бе кръгла, приблизително със същите размери, само че тук всяка повърхност бе покрита с кристали. Подът и стените бяха покрити с нещо като кварц, скъпоценни камъни и други цветни кристали. Таванът представляваше безлунно небе с парченца кварц, инкрустирани в плочи от обсидиан. Поддържаше го колонада от кристални колони с почти готически дизайн, с пиедестали и капители, украсени със скъпоценни камъни и свързани със сводове.

Под сводовете имаше врати с инкрустирани камъни, чиито каси бяха запечатани с черен восък. Две от тях, разположени една срещу друга, зееха отворени. По пода се търкаляха счупени парчета от печатите им.

Роланд тръгна към едната, а Лена към другата.

Грей и Сейчан тръгнаха към центъра, привлечени от онова, което беше оставено там.

— Библиотека — извика Роланд. Лъчът на фенера му осветяваше помещението. — Тук има стотици рафтове, всичките обковани със злато, и продължават нанякъде. И толкова много книги... — Той се наведе.

— Има една на пода, сякаш някой я е свалил от рафта и я е зарязал тук. Може да е работа на Харамило.

— И при мен е същото — обади се Лена от отсрещната страна. — Златни рафтове. Освен това виждам още помещения след това.

Роланд огледа захвърлената книга.

— Нищо чудно, че Харамило така и не я е върнал на мястото ѝ. Тежи поне дваисет килограма. Корицата е от някакъв черен метал, а страниците ми приличат на тънки листа мед. Не разчитам писмеността, но изглежда е същото линейно писмо, което видяхме върху камъните горе и на най-долния ред от онзи коридор с надписите на различни езици.

— А при мен... — благоговейно се обади Лена, — при мен книгите са от фини листа гравирани кристал. Различавам геометрични фигури и странни символи, за които мога да се закълна, че са математически формули.

Преди двамата да са се запилели навътре в библиотеките, Грей им нареди да се връщат:

— Елате тук.

Двамата със Сейчан бяха спрели пред най-голямата загадка на помещението.

В центъра имаше дълъг подиум от голям блок полупрозрачен кварц. Върху него лежеше човешки скелет, направен от злато. Всяка кост и става бяха представени съвършено. Фигурата лежеше по гръб — и държеше познат на вид златен жезъл.

— Какво ще кажете за това? — попита Грей, когато Роланд и Лена застанаха до него.

— Това трябва да е Реброто на Ева, подобно на онова от слонова кост, което видяхме в параклиса. — Роланд плъзна лъча на фенера си по дължината му, осветявайки фините резки, по древния ярд, свързан с обиколката на Земята. Гласът му стана приглушен от благоговение. — В Откровение 21:15 се казва: „И [ангелът,] който говореше с мене, имаше златна тръст, за да измери града и портите му и стените му“. Възможно ли е това да е същата мярка за дължина?

Никой не му отговори.

Вместо това Лена насочи светлината си към самия скелет и промърмори:

— Странно...

— Какво има? — От формата на черепа Грей разбираше, че златният скелет е на неандерталец хибрид, но реакцията на Лена показваше, че е видяла и още нещо в него.

Тя поклати глава.

— Физиологичният детайл е изумителен... но и *сгрешен*.

— В какъв смисъл сгрешен? — попита Сейчан.

— Вижте тази. — Тя насочи лъча на фенерчето си. — Едната половина е анатомично *женска*, докато другата е несъмнено *мъжка*. Подобни несъответствия има по целия скелет, смесване на женски и мъжки характеристики.

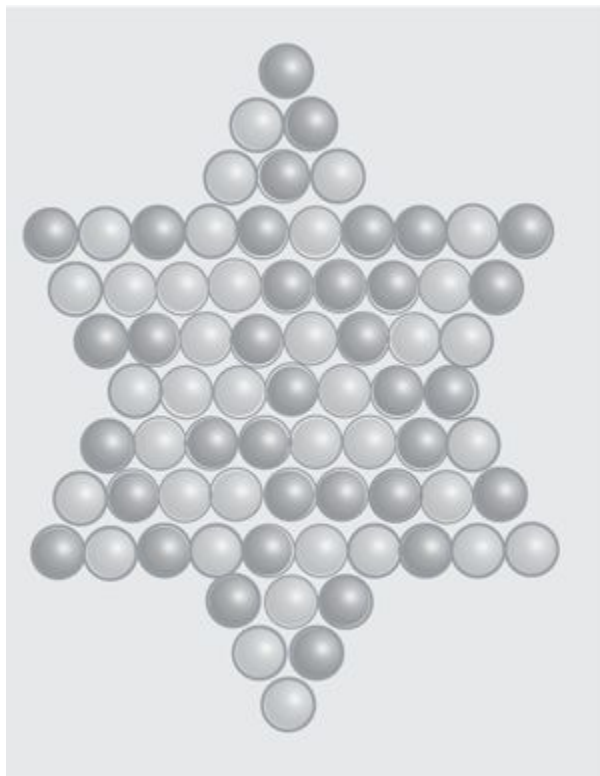
Грей се намръщи.

„Наистина странно“.

Сейчан пристъпи към предната част на подиума, където се издигаше висок до кръста стълб.

— А това какво трябва да означава?

Грей отиде при нея. Горната повърхност на стълба беше изсечена под ъгъл и върху нея имаше символ, който всички вече бяха виждали — шестолъчна звезда, съставена от 73 елемента.

— Същата звезда като онази, която бележеше гроба на Ева — отбеляза Лена. — Само че вместо от отпечатыци от длани тази е направена от метални и кристални топчета.

— Какво прави тук? — попита Роланд.

— Не зная — призна Лена. — Но видното ѝ място означава, че е важна.

Сейчан сви рамене.

— Или че някой много е обичал да играе на китайска дама.

Грей извади едно метално топче от полусферичното му гнездо, за да го разгледа по-добре. Веднага щом го вдигна, прозвуча дълбок мелодичен звън, който отекна от всички стени, сякаш в кристалното помещение бе ударен гонг.

Всички замръзнаха.

— Върни го на мястото му — каза Лена.

Грей се подчини и върна топчето на мястото му. Всички затаиха дъх — но секунди по-късно звукът се повтори.

— Късно е. — Сейчан клекна и огледа пиедестала.

— Задействал си нещо и няма как да върнем котката в чувала.

Грей си представи водните стени около този сух кладенец. Да не би това да беше някакъв капан?

„Май трябваше да се вслушаме в предупрежденията на Чакикуи за това място“.

Гонгът прозвуча отново.

Сейчан присви очи към основата на стълба.

— Вижте това. Има някакви тънки жички от мед или злато, които започват от гнездата горе и влизат в пода.

Грей също клекна и насочи лъча на фенерчето си.

— Да. Вероятно е някакъв задействащ механизъм.

— Изправи се и огледа знака горе. — И това може да е начинът да го спрем.

— Как? — попита Лена. — Да не би да смяташ, че това е някакъв изпит?

— Може би.

Тя се замисли.

— Като пъзел, предизвикателство за *знанието*.

Той кимна.

— Може би строителите на това място искат да докажеш, че си достоен, за да продължиш нататък.

Сейчан скръсти ръце на гърдите си.

— В такъв случай ви съветвам да не се проваляте. Сякаш за да подчертае думите й, гонгът прозвуча отново, този път по-силно.

— Мисля... мисля, че този удар дойде по-рано — отбеляза Роланд.

Грей се огледа. „Ако интервалът се скъсява...“ Роланд довърши мисълта му.

— Мисля, че е нещо като таймер.

Грей забеляза, че *всички* го гледат. Пое дълбоко дъх — знаеше, че цялата група зависи от него и от способността му да разреши загадката. Съсредоточи се отново върху звездата и си спомни споменаването на Сейчан за китайската дама.

„Но какви са правилата на тази игра?“

Границата вече беше прекрачена и затова Грей взе отново металното топче — беше тежко — и се обърна към Роланд.

— Каза, че кориците в твоята библиотека били от някакъв тъмен метал. Като този ли?

Роланд огледа внимателно топчето и кимна.

— Така мисля.

Грей извади едно кристално топче от гнездото му и го поднесе на Лена.

— А тези са кристални като книгите в другата библиотека.

— Мислиш ли, че това има значение? — попита тя.

— Може би. — Той задържа топчетата в ръце. Теглото им беше различно. — Тук има противоположни двойки. Плътно и прозрачно. Метал и кристал. — Кимна към златния скелет. — Мъжко и женско.

Въздъхна тежко. Чувстваше, че е близо до разбирането на нещо, но не можеше да се сети какво точно. Знаеше, че една от причините да го вербуват в Сигма бе уникалната му способност да вижда модели там, където никой друг не можеше, да прави връзка между елементи, които нямаха нищо общо помежду си, да вижда цялото сред частите, гората през дърветата.

„Може да съм изгубил способността си. Може този път да съм се залутал в гората“.

Гонгът прозвуча отново и звукът го накара да настръхне.

— Противоположности — промърмори той, уверен, че отговорът е в това.

„Метал и кристал...“

Тъмно и светло...

Тежко и леко...

Мъжко и женско...“

Усещаше, че е близо. Помъчи се да открие други полярни качества в загадката пред себе си. Взе още едно метално топче и го сложи в дланта си при първото. Те се докоснаха и залепнаха едно за друго.

Очите му се разшириха.

— Това са магнити!

Погледна топчето в другата си ръка.

„А кристалните не са“.

Още една двойка противоположности.

Затвори очи.

„Но какво е значението на това?“

Прозвуча нов гонг. Грей прехвърляше наум всичко, през което бяха минали през последните два дни. Дишането му стана по-тежко. Осъзнаването, че времето изтича, само засилваше напрежението му. Ами ако имаше противоположности, които продължаваха да му се изплъзват?

Рязко отвори очи.

„Не просто противоположности...“

Погледна надолу към скелета, към съчетанието на мъжко и женско, към двете страни на едно и също цяло.

— Те са огледални отражения едно на друго. — Обърна се към останалите. — Мисля, че знам какво трябва да се направи.

Сейчан го изгледа кисело.

— Дано си прав. Нещо ми подсказва, че на този изпит или минаваш, или изгаряш.

Звънът се разнесе отново, вече определено по-силно — и по-скоро.

Грей се загледа във фигурата върху стълба.

„Ами ако греша?“

01:58

— Къде отидоха? — попита Шу Вей, извисила се над дребната фигура на момчето.

Лявото му око вече беше започнало да се подува от удара с пистолет, нанесен му от старши сержант Кван. Заместникът й сега

държеше оръжието си насочено към стария татуиран индианец, който бе коленичил до един вир, подхранван от водите на буен поток.

Екипът ѝ бе устроил засада на двамата след като претърсиха гората, следвайки дирята на четирите цели. Групата ѝ беше пътувала на тъмно, използвайки единствено очилата за нощно виждане. Нямаха проблем да проследят жертвите си през потъналата в мъгла гора — земята беше непрекъснато влажна и следите се виждаха ясно.

Но след като стигнаха тук се оказа, че при брега следите изчезват. Най-добрите ѝ ловци — Джу и Фен — бяха претърсили бреговете в опит да намерят отново следата, но се бяха върнали с празни ръце.

Докато тях ги нямаше, тя и Кван бяха направили всичко по силите си да изкопчат информация от двамата местни, но пленниците им се оказаха упорити. Шу бързо разбра, че старецът не знае английски, така че съсредоточи вниманието си върху момчето.

По лицето му се стичаха сълзи, но в очите му блестеше непокорство. Шу извади от ботуша си нож и прокара тъпата страна по бузата му — после обърна острието с рязко движение на китката.

— Втори път няма да те питам толкова учтиво.

Старият индианец каза нещо. Момчето го погледна и отвърна с гневен тон. Мършавият мъж повтори думите си, този път заповеднически.

Момчето се отпусна, затвори очи за момент и ги отвори. Посочи към отсрещната страна на вира, където се издигаше отвесна скала.

— Отидоха там. Влязоха в забраненото място.

Шу погледна към тънещата в сенки скала. Вдигна ножа си.

— Това някакъв номер ли е?

Момчето въздъхна раздразнено и махна към водната повърхност.

— Пещера... на дъното.

Шу присви очи и забеляза отвора на някакъв тунел.

— Там ли влязоха?

Момчето кимна и наведе засрамено глава.

Шу го сграбчи за рамото и го помъкна към брега.

— Ще ни покажеш. Заведи ни.

То се отскубна. Страхът му даваше сили.

— Не. Твърде опасно е.

— Покажи ни, или ще одера стареца пред очите ти.

И кимна на Кван, който извади ловджийски нож.

Шу беше виждала с очите си уменията му с това оръжие. Ножът беше развързал много езици — преди да ги отреже.

Момчето преглътна и заби поглед в краката си.

Шу се наведе и повдигна брадичката му с върха на ножа си. Гласът ѝ омекна, стана копринен.

— Не искаме да нараняваме никой от вас. Щом всичко свърши, ще се махнем от горите ви. Ще можете да продължите живота си, сякаш нищо не се е случило.

Момчето пое дълбоко дъх. Не изглеждаше убедено, но въпреки това погледна виновно вира.

— Ще ви заведа.

„Добре“.

Шу се изправи и погледна Кван.

— Остави Джу със стареца. За да гарантираме съдействието на момчето. — Кимна към водата. — Ние ще влезем в дупката.

Той кимна.

— И дръж ножа подръка.

Леля ѝ, генерал-майор Лау, бе настояла да научи какво знаят целите им, преди да ги елиминира. Шу възнамеряваше да го направи.

„И да позволя на Черния гарван да си вземе трофеите“.

23.

1 май, 12:22

Пекин, Китай

„Поне Чан Сун направи това, което поискахме“.

Монк гледаше тъмния проход, по който се движеше камионът. Само отделни аварийни лампи тук-там осветяваха пътя им.

След като научи къде китайците държат пленниците си, Монк бе наредил на Чан да прекъсне хранването на комплекса — както с цел да засили суматохата, така и да скрият преминаването си през подземния комплекс. Освен това подполковникът бе инструктиран да отклонява издирващите екипи от маршрута на камиона.

Въпреки това Монк нямаше доверие на Чан и бе наредил на всички да си отварят очите на четири. Братята Шоу пазеха фланговете им от откритата каросерия, а дребният Конг бе клекнал в задната част и пазеше тила.

— Почти стигнахме — каза Кимбърли, гледаше сателитния телефон, на чийто екран светеше планът на комплекса. — На следващата пресечка завий надясно.

Сержант Чин кимна и рязко завъртя волана. Продължиха по потесен коридор.

— Пред нас трябва да има рампа, по която ще се спуснем до нивото, на което държат доктор Крандъл и Баако — продължи Кимбърли. — Но още сме далеч от мястото, където според Чан са затворили Ковалски. Наричат го Ковчега.

Монк посочи напред.

— Първо Мария, после Ковалски.

Чин настъпи по-здраво педала, усетил страховете на Монк.

„Дано да не сме закъснели“.

Внезапно отпред откриха стрелба. Гърмежите в тесния проход бяха оглушителни. Предното стъкло на камиона се пръсна. Монк сграбчи Кимбърли и я издърпа надолу. Чин започна да намалява скоростта, но сега не беше време за предпазливост.

— Газ! — извика Монк. — Не спирай!

Куршумите тракаха по металния корпус на камиона. Монк се подаде през страничния прозорец с пистолет в ръка и се прицели към врага. Не знаеше дали това е заложен от подполковника капан, или случайно са се натъкнали на един от издирващите екипи.

Така или иначе, тази засада щеше да им коства ценно време.

„Тоест, ако оцелеем...“

Докато откриваше огън, прати мислено послание към онези, които беше дошъл да спасява.

„Дръжте се още малко!“

12:24

Ковалски задърпа дръжката на гигантските плъзгащи се врати, които ги държаха затворени в лабораторията за вивисекции. Те не помръдваха.

В следващия миг ужасен трясък на метал и стъкло го накара да погледне през рамо.

Огромна тъмна фигура изникна зад стъклата. Космата ръка сграбчи малкия отварящ се прозорец и го откъсна заедно с по-голямата част от рамката. Поради внезапното освобождаване горилата изгуби опора и докато падаше, отнесе и прозореца.

През зейналия отвор лъхна вонята на хабитата.

Мария се сви при стената до Ковалски, хванала Баако за ръка. Останалите се бяха скупчили уплашено от другата му страна.

Разнесе се драскане и стържене и противопожарният маркуч отново се размърда. Още горили се катереха към отвора.

Ковалски се огледа и погледът му се спря върху по-малките клетки. Но решетките им бяха твърде тънки, за да послужат за защита. Беше видял с очите си силата на тези чудовища. Щяха да разкъсат клетките, сякаш са от картон.

Един звяр изрева непосредствено под прозореца.

Мария сграбчи ръката на Ковалски и го погледна умоляващо.

Той стисна юмруци. Знаеше, че трябва да направи нещо, та дори с това само да забави неизбежното.

— Стойте тук — нареди той.

— Какво си...?

Ковалски не си направи труда да ѝ отговаря. Втурна се в лабораторията покрай операционните маси към зарязаната маса на Баако и грабна един инструмент. Вече въоръжен, хукна към опънатия маркуч, който продължаваше да трепти.

„Да пробваме“.

Натисна копчето на триона за кости и с облекчение чу как инструментът забръмча в ръката му. Не се различаваше особено от резачката, която държеше в гаража си.

Острието захапа плата и гумата. Маркучът се скъса и изчезна през счупения прозорец. Разнесе се отчаян вой, последван миг по-късно от задоволяващо тежко тупване.

Ковалски се ухили.

Усилията му обаче щяха да им спечелят съвсем малко време. Стените на хабитата бяха достатъчно неравни, за да бъдат изкатерени лесно, особено от зверове с такава сила и пъргавина.

Шумно агресивно сумтене потвърди опасенията му. Чудовищна ръка се подаде и сграбчи края на счупения прозорец. Дори на мижавата светлина Ковалски разпозна по-светлите косми на тази ръкавица с нокти.

Беше сребристият.

„Ох, по дяволите, не...“

12:28

Притиснала юмрук до гърлото си, Мария гледаше как Ковалски се хвърля към прозореца. Той вдигна триона и замахна с острието през огромните кокалчета.

Последва гръмовен рев. Звярът дръпна разрязания си крайник — но не и преди да се хване с другата си ръка. Надигна се, изпълвайки прозореца. Отблизо изглеждаше още по-огромен. Сви ранената си ръка в юмрук, блъсна прозореца, разби го и разшири отвора още повече.

Ударът събори Ковалски и той се плъзна по задник назад, но въпреки това не изпусна триона, а го размаха към окървавените пръсти.

Баако пусна ръката на Мария и се втурна да му помогне.

Мария се затича след него.

Баако пръв стигна до Ковалски. Сграбчи го за яката и го повлече... но гигантската лапа се стрелна и хвана кубинката на Ковалски. Сребристият дръпна рязко и го просна по гръб.

Ковалски замахна с триона, но той бе спрял да бръмчи. При падането батерията бе изхвърчала от гнездото.

Мария я грабна в движение.

— Ковалски! Трионът!

Той я разбра и плъзна триона към нея. На лицето му бе изписано отчаяние. Баако го държеше и се мъчеше да го удържи да не бъде издърпан до прозореца.

Мария напъха батерията в гнездото и трионът забръмча. Тя го заби в пръстите. Острието проникна дълбоко и опря до кост. Пръсна кръв, пръстите се отпуснаха и замахнаха към нея. Тя избегна удара, но трионът отхвърча от ръката ѝ и се плъзна по пода към клетките наблизо.

Ковалски използва момента да скочи на крака, да грабне Баако и да се отдръпне от прозорците. Мария ги последва. Стигнаха до плъзгащите се врати и се обърнаха да видят последиците от действията си.

„Лошо“.

Сребристият сграбчи рамката на прозореца и напъха половината си тяло в отвора. Изрева към тях с широко разтворени челюсти и оголени зъби. Полетяха пръски слюнка, ревът оглуши Мария. Дъхът на чудовището вонеше на месо и кръв.

„Боже мой...“

Сребристият започна да се провира вътре.

Разбрала, че това е краят, Мария притисна гръб в металната врата — и изведнъж тя се раздвижи зад нея. Стресната, Мария отскочи напред и се обърна. Гигантските врати се плъзгаха по релсите си.

Ковалски я бутна към отвора.

— Бягай!

Тя се обърна да избяга, но на хирурзите им хрумна същата идея и се скупчиха в отчаян опит да се спасят. Изведнъж проехтя изстрел и д-р Хан залитна и рухна на колене, после на една страна.

В лабораторията нахълтаха китайски войници. Мария зърна в коридора Дзяйин Лау и д-р Арно. Генерал-майорът държеше пистолет. Изглеждаше поразена и зяпаше нещо зад Мария.

Междувременно сребристият беше успял да се вмъкне в лабораторията. Разтреперан от ярост, той се надигна, подпирайки се на юмруци. Зад него се появиха още сенки.

Дзяйин извика — в гласа ѝ се долавяше паника — и войниците откриха огън. Един сграбчи Мария за ръката и я издърпа през вратата. Тя знаеше, че спасяването ѝ не е по хуманни подбуди, а просто опит да се спаси ценна придобивка.

Ковалски я последва, като буташе Баако пред себе си. Лекарите и сестрите също се измъкнаха в коридора.

Стрелбата продължи, съпроводена с резове. Мария знаеше, че войниците не разполагат с достатъчно огнева мощ да задържат дълго зверовете. Дзяйин явно осъзна същото и пак извика нещо. Мъжете се разтичаха и затвориха гигантските врати, въпреки че неколцина от другарите им още бяха вътре.

Дзяйин махна към чакация на кръстовището джип и викна:

— По-бързо! — Гласът ѝ бе твърд, но лицето ѝ бе пребледняло.

— Лау ме взе с нея — каза Арно. — Искаше да се разпрати с теб, но токът изгасна и...

„Да се разпрати с мен ли?“

— Видя как се опита да спасиш приятеля си — обясни той и хвърли тревожен поглед към Ковалски — и с основателна причина.

Защото Дзяйин се обърна, насочи пистолета си към Ковалски и нареди:

— Доктор Крандъл, качете животното си в джипа.

Мария замръзна.

— На твое място бих я послушал — предупреди я Арно.

А Ковалски побутна Баако към нея и каза:

— Да. Послушай я.

Преди Мария да успее да помръдне, нещо се блъсна във вратите на лабораторията с такава сила, че подът потрепери. Горната релса на вратата се огъна.

— Върви — каза Ковалски.

И двамата разбираха, че Дзяйин ще го застреля — независимо дали Мария се подчини, или не.

— Върви — повтори той с изумително спокойствие.

Арно докосна лакътя ѝ в опит да я накара да се подчини.

Мария знаеше, че палеонтологът и Баако ще пострадат, ако откаже. Отстъпи една крачка от Ковалски, после втора, обзета от мъка и чувство за вина.

Войниците я поведоха, но Дзяйин остана.

Докато Мария отстъпваше, Ковалски нито за миг не откъсна очи от нейните — дори когато нещо отново блъсна вратата и огъна релсите още повече. Зверовете почти бяха успели да пробият преградата.

Дзяйин вдигна пистолета си — и тогава се разнесе друг трясък.

Този път зад Мария.

Тя се обърна и видя как някакъв камион се блъска в джипа и го отнася. Машината наби спирачки и поднесе. От каросерията се надигнаха китайски войници, насочиха автомати и откриха огън.

Мария се сви и се наведе над Баако, за да го защити.

Китайските войници от двете ѝ страни се строполиха на земята.

Дзяйин изкрещя и също падна. От рамото ѝ шурна кръв. Въпреки това тя успя да стреля — но не по новодошлите. Арно политна към Мария с опулени от шок очи. От гърлото му бликна кръв. Опита се да каже нещо, но само изкашля още кръв и се отпусна тежко в обятията ѝ.

Тя го положи на земята.

— Дръж се.

Но още преди да легне на пода палеонтологът издиша за последен път. Очите му се изцъклиха безжизнено към тавана.

„Не...“

Ковалски я дръпна назад.

— Всички насам! — извика глас от камиона. — По-бързо!

Викащият се подаде през прозореца до шофьора. На Мария ѝ отне секунда да го познае. За последен път бе виждала този човек в центъра за примати...

Партньорът на Ковалски, Монк.

Докато се мъчеше да проумее неочакваната му поява, проехтя нов залп, този път от коридора зад камиона.

Идваха още войници.

Ковалски я бутна към камиона.

— Бързо.

Мария нямаше нужда от повече подканяне и се втурна с Баако. Ковалски я следваше, задъхан заради наранените си ребра.

Преди да стигнат камиона, откъм лабораторията за вивисекции се разнесе нов трясък. Мария погледна назад и видя как едното крило на вратата се откъсна от релсите и се стовари върху отсрещната стена. Грамадни тъмни сенки нахлуха в коридора.

Ковалски я сграбчи за ръката.

— Да се махаме оттук!

Пробягаха последните няколко крачки до камиона. Ковалски почти я метна в каросерията и скочи след нея с Баако. Камионът тутакси се понесе назад.

Един от маскираните войници им даде знак да залегнат. По предпазните капаци затракаха куршуми.

Камионът набра скорост; после задницата му внезапно подскочи, от което сърцето на Мария панически пропусна един удар — но машината просто се изкачваше по рампа. Горе камионът зави с поднасяне и се понесе напред.

Стрелбата зад тях бързо заглъхна в далечината.

Въпреки това Мария остана да лежи по корем с ръка върху Баако, който пък беше прегърнал Ковалски — тримата отново сгушени заедно, като семейство.

Но колко още щеше да продължи това?

12:34

Почти ослепяла от болка, Дзяйин стисна с една ръка волана на повредения джип. Другата ѝ ръка беше безполезна и болката я изгаряше на вълни. Куршумът я беше улучил в дясното рамо. Кръвта продължаваше да тече и да се просмуква в униформата ѝ.

„Но съм още жива“.

И заради това трябваше да се смята за късметлийка.

Не, не *късмет*, напомни си тя. *А постоянство*.

Трябваше да напегне всичките си сили, за да превъзмогне болката и да не спира.

Беше докуцукала до изоставения джип с надеждата, че ударът не е повредил акумулаторите или двигателя. Завъртя ключа и със задоволство чу мъркането на електрическия мотор. Завъртя волана и потегли.

В последния момент.

Защото докато завиваше на първия ъгъл, на кръстовището зад нея изскочи огромният хибрид. Дори приклепнал изпълваше коридора и ревеше от ярост и жажда за кръв.

Дзяйин караше бързо, за да се отдалечи колкото се може повече от избягалите зверове. Трябваше ѝ медицинска помощ. Знаеше къде да отиде.

Въпреки това, когато наближи целта си, беше останала без сили и замаяна. Джипът лъкатушеше несигурно под отслабващия ѝ контрол, но тя вече наближаваше охранителния център. Вратите му зееха отворени.

Наби рязко спирачки и се смъкна навън. Облегна се на джипа, за да си поеме дъх, после доуцука до отворената врата.

Откри командира на охраната там, където го беше оставила.

Чан Сун стоеше с гръб към нея в средата на помещението. Аварийните светлини се отразяваха от мониторите и придаваха на мястото адски вид. Гневът ѝ помогна да се стегне.

Чан Сун се беше провалил на всяко ниво.

А после видя техниците. Всички лежаха отпуснати на станциите си; един бе проснат в краката на Чан. Кръвта бе образувала локви на пода и отразяваше аленото сияние на аварийните лампи.

— А, ето ви и вас — каза Чан и се обърна. — А аз си помислих, че ще се наложи да ви гоня.

И вдигна пистолет.

Дзяйин посегна към кобура си, но откри, че е празен. В бързината да се измъкне беше изгубила оръжието си.

Той забеляза движението ѝ и обърна пистолета така, че да види, че затворът му е дръпнат назад, след това го остави на масата. Патроните му бяха свършили. Явно беше изпразнил пълнителя, докато бе отстранявал техниците. Пристъпи напред и вдигна ръка, сякаш искаше да я прегърне.

Тя знаеше, че не е така, но отказа да се дръпне, да се унизи с отстъпление.

Другата му ръка рязко замахна и заби дълъг нож в корема ѝ. Тя се закашля — не толкова от болка, колкото от силата на жестокия му удар. Чан завъртя ножа нагоре, към сърцето ѝ. Нещо в нея изпука и изведнъж дробовете ѝ престанаха да се пълнят.

Той измъкна ножа и я остави да се свлече на пода.

Отстъпи спокойно крачка назад, избърса ножа и го прибра, след което взе пистолета си и го избърса също толкова прилежно. След като остана доволен от резултата, се наведе и остави оръжието в отпуснатите ѝ пръсти. Възнамеряваше да припише трупове на нея, да я обвини за бягството на американците. Името ѝ завинаги щеше да се свързва с поражение и предателство — нейният най-лош кошмар.

Погледът ѝ срещна неговия и тя видя в студените му очи амбиция, далеч надвишаваща нейната.

Чан Сун отиде до една от станциите и дръпна няколко шалтера. Помещението светна — електричеството в комплекса беше възстановено. Мониторите замигаха, сървърите заработиха отново.

Замаяна, Дзяйин не успя да проумее какво прави той.

Сякаш усетил ужаса ѝ, Чан обясни:

— Вече извиках армията. След като вече изпълниха предназначението си, американците могат да бъдат отстранени. С тяхната смърт триумфът ми ще бъде още по-голям, а лоялността ми — безусловна. — Погледна я. — Независимо как американците ще се опитат да ме очернят по-нататък.

Видя смущението на лицето ѝ.

— Заплашиха да подхвърлят фалшиви доказателства срещу мен, ако откажа да им сътруднича. Обещаха ми слава, ако им се подчиня. — Изсмя се презрително. — Сякаш бих се поклонил на онези кучета. Вместо това ще ги използвам да прокарам собствения си славен път, толкова бляскав, че никой няма да се усъмни в него. Това може би ще струва живота на брат ми, но паметта му ще продължи да живее чрез мен, чрез децата и внуците ми.

Клепачите на Дзяйин се отпуснаха. Едва сега осъзнаваше колко е подценявала Чан.

„Аз съм си виновна“.

Знаеше и че трябва да поправи този срам, макар че щеше да си остане опозорена. С последни сили бръкна в джоба си. Докато мракът я обгръщаше, напипа телефона си и отвори отделението, вградено в задната му страна. Нямаше нужда да вижда светещото копче, скрито там. Опря палец в сензора за пръстови отпечатьци.

Трябваше да го задържи там за десет секунди. Това бе предпазна мярка срещу случайното активиране на контрамерките, които тайно бе добавила към планове на комплекса. Трябваше да се задействат при

чуждо нахлуване в лабораториите ѝ, но можеха да се използват и ако се наложеше да отмъсти на врага.

Никога не си беше представяла сценарий, в който и двете ситуации ще се случат едновременно.

„Колко късогледа съм била...“

Мракът се спусна върху нея и замъгли изгарящата болка. Вече не знаеше дали пръстът ѝ е още върху копчето, нито дали десетте секунди са изминали.

Накрая клюмна напред, без да разбере истината.

Мъчителната агония я последва във вечността.

12:45

Коридорът отново се озари в светлина и стомахът на Монк се сви.

„Това не е на хубаво“.

Онзи гад Чан Сун явно беше променил решението си да им съдейства. Монк вече го подозираше след устроената им засада. Затова бе наредил на Кимбърли да намери друг изход — китайците сигурно разполагаха силите си при товарната рампа, през която бяха влезли в комплекса.

Кимбърли посочи напред.

— След стотина метра трябва да има асансьор. Води към обществена сграда на територията на зоологическата градина. Някакво имение от деветнайсети век, казва се Чангуанлу.

— Права е — извика Мария през отворения към каросерията прозорец. — Генерал-майор Лау има офис там.

Кимбърли се обърна към Монк.

— Зоологическата градина вероятно е затворена или евакуирана. Но щом излезем горе, ще трябва да внимаваме да не привлечем...

Прекъсна я серия силни взривове.

Сержант Чин се опита да овладее камиона и отнесе редица червени кофи със знак за биологична опасност. Към тях се понесоха кълба дим, идващи откъм асансьора. После светлините примигнаха и угаснаха. Отново всичко потъна в мрак.

Чин спря камиона и запали фаровете.

През пушека и прахта двата лъча осветиха рухналия таван в дъното на коридора. Парчета разбит бетон и изкривени подпорни греди запречваха пътя им. В далечината комплексът продължаваше да стене и да се руши. До тях долетяха писъци.

— Какво става, по дяволите? — прошепна Монк.

Кимбърли поклати глава.

— Някой се опитва да унищожи комплекса, да заличи всичко.

— Кой? Чан ли?

Тя се намръщи.

— Не знам. Няма логика.

Ковалски сподели своето мнение от каросерията:

— Не ми пука кой е! Да си разкарваме задниците, преди да сме станали на палачинки.

Монк кимна.

— Какво ще кажете за пътя, по който дойдохме? Рампата е на две нива по-долу. Може би е все още достъпна.

Кимбърли вдигна сателитния си телефон и разгледа плана на комплекса.

— Можем да опитаме, но... — Гласът ѝ замря.

— Но какво?

— Ще се наложи да минем право през района, където са горилите хибриди.

Монк въздъхна.

— Страхотно... но не виждам да имаме друг избор.

Кимбърли се съгласи и каза на Чан накъде да кара.

Секунди по-късно се носеха в посоката, от която бяха дошли, лъчите на фаровете пронизваха пушека. Комплексът продължаваше да се руши около тях. Кимбърли правеше всичко по силите си да ги насочва, но се налагаше непрекъснато да променя маршрута, за да заобиколят разрушени тунели или избухнали пожари.

Започнаха да се появяват все повече и повече хора, някои с лабораторни престилки, други с униформи. Всички бяха замаяни, окървавени и изпаднали в паника. Неколцина войници стреляха напосоки по тях, но без особен ентусиазъм. Чин трябваше да натиска клаксона, за да разгонва изпречилите се на пътя му, а изстрелите на автоматите обезкуражаваха по-настоятелните.

В края на един страничен тунел Монк зърна слънчева светлина и извика да спрат, но се оказа, че тунелът се е срутил и светлината идва отгоре. За съжаление отворът бе твърде тесен и опасен за катерене. Още докато го оглеждаше, той започна да се руши.

Въпреки това видът на небето бе колкото обнадеждаващ, толкова и разочароващ.

„Толкова близо и същевременно така далеч“.

Продължиха напред — и се натъкнаха на още по-странна гледка. Докато се носеха към едно кръстовище, някакви призрачни сенки се понесоха през пушека и изчезнаха.

— Това вълци ли бяха? — попита Монк.

Кимбърли погледна към покрива на кабината.

— Зоологическата градина може и да е евакуирана, но животните са си още горе.

Монк си представи как таванът се срутва под различните клетки горе и животните се измъкват от затворите си и бягат под земята. Докато навлизаха по-надълбоко в комплекса, пред тях се разкриваха все повече и повече доказателства, че се е случило тъкмо това.

Някакво движение привлече вниманието на Монк към една разпердушинена лаборатория. Зърна две лъвици, влачещи тяло под една маса. От друго тъмно помещение се чуваше зловещото кискане на хиени, прекъсвано от пронизителен писък.

Чин се наведе над волана и настъпи газта още повече.

— Карай по следващата рампа — нареди Кимбърли и посочи напред.

Чин се подчини, но се оказа, че на долното ниво бушуват пожари и помещенията са пълни с мазен черен пушек. В далечината отекнаха експлозии — още газопроводи и бутилки с газ експлодираха в огнена верижна реакция, разширявайки пожарите още повече.

— Можем ли да минем оттук? — попита Монк.

— Това е единственият начин да стигнем до изхода — отвърна Кимбърли.

Монк погледна към адската картина. Свирепите пламъци скоро щяха да унищожат важните подпорни структури и комплексът съвсем щеше да се срине отгоре им.

Трябваше да продължат напред — при това бързо.

Докато навлизаха в подземния пъкъл, нещо грамадно и гневно изрева към тях и звукът отекна навсякъде, така че беше трудно да определят откъде идва.

Но нямаше никакво съмнение *какво* беше надало този рев.

— Те са тук — изстена Ковалски.

24.

1 май, 02:13

Андите, Еквадор

Нов силен звън отекна в кристалната зала, напомняйки на Грей, че времето им изтича. Той се загледа в шестолъчната звезда от малки сфери от черен метал и бял кристал, като обмисляше всичките възможности.

„Трябва да успея от първия път“.

Докато той гледаше съсредоточено, Роланд крачеше напред-назад покрай златния скелет. Лена стоеше от другата страна, скръстила нервно ръце на гърдите си. Сейчан просто чакаше край високия до кръста стълб с мистериозния символ.

— Да не би да размисляш? — попита тя.

— Май за стотен път — отвърна той и й се усмихна уморено.

— Тогава да се надяваме, че сто и първият ще направи магията.

Той също се надяваше, но знаеше, че ще му трябва повече от *магия*, за да реши загадката.

През последните няколко минути бе прехвърлил през ума си куп комбинации. Беше поискал на два пъти да види стария дневник на отец Кирхер, който Роланд носеше във водонепроницаема торбичка. Беше изучавал изчисленията на йезуитския свещеник, тъй като знаеше за особения му интерес към нумерологията — чистата математика на простите числа и кабалистичния мистицизъм на гематрията.

Отново прехвърли множеството противоположности, свързани с пъзела.

„Светло и тъмно...

Тежко и леко...

Черно и бяло...

Метал и кристал..."

В крайна сметка неизбежно стигаше до едно и също заключение.

„Всички те са огледални образи една на друга“.

— Това трябва да е — промърмори той. — Огледални двойки.

— Какво имаш предвид? — попита Лена. — Може би ако обясниш, ще можем да ти помогнем.

Нов силен звън разтърси помещението.

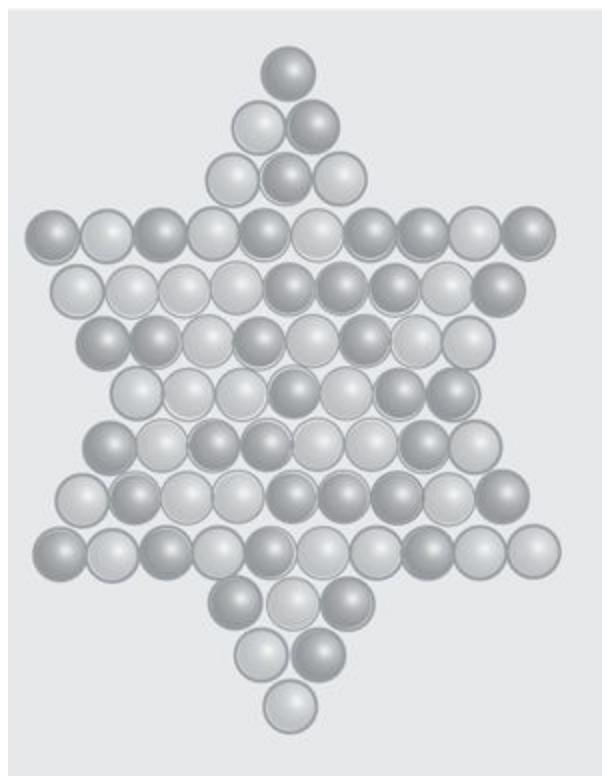
Сейчан се намръщи.

— Този дойде десетина секунди след предишния. Със скоростта, с която се скъсяват интервалите, разполагаш с по-малко от минута да разрешиш пъзела или да изгубиш наградата.

Грей си представи стените от вода около този сух кладенец в сърцето на изгубения град. Можеше да се закълне, че усеща налягането на цялата онази проклетата маса, но знаеше, че това е само засиленото му чувство за безизходица.

— Май *наистина* е по-добре да го кажеш на глас — предложи Сейчан. — Все пак не си сам.

Той кимна. Възнамеряваше да провери теорията си с тях, но първо искаше да е убеден в нея. Накрая се отказа и посочи малките топчета, подредени във формата на звезда.

— Според симетрията тук отговорът трябва да е свързан с огледални противоположности. Можете да ги видите тук, представени от черния метал и белия кристал, но същият модел се повтаря и навън

в библиотеките от двете страни на това помещение. — Той посочи отворените врати. — В едната има книги от метал. В другата се пазят текстове върху кристал. В този дизайн обаче е скрита и друга огледална двойка, свързана с математиката и по-точно с простите числа.

Роланд кимна към звездата.

— Пъзелът се състои от седемдесет и три части. Това е просто число.

— И знаем, че *огледалният* образ на това просто число е трийсет и седем, което според дискусията ни по-рано е свързано както с нашата ДНК, така и с движението на звездите.

— И все пак какво общо има числото трийсет и седем с *този* пъзел? — попита Сейчан.

— Това. — Грей се обърна и посочи златния скелет на стъкления подиум. — Тази скулптура също крие в себе си огледална двойка, като смесва мъжки и женски черти, за да образува едно цяло. Това е отговорът.

Видя объркването на лицата им. В същия миг отново проехтя звън, този път достатъчно силен да събори отделни камъни от капителите на околните стълбове.

„Времето ни изтича“.

Лена и Роланд изглеждаха обезпокоени като него, а Сейчан беше просто нетърпелива: доверяваше му се напълно и го чакаше да продължи.

Грей почерпи сили от увереността ѝ.

— При гробовете в Хърватия гробът на Ева беше украсен със същата звезда със седемдесет и три отпечатъка.

Лена кимна.

— А костите на мъжкия неандерталец хибрид, на *Адам*, бяха означени с трийсет и седем.

Ръката на Грей спря над пъзела.

— Тук ясно можете да видите звездата на Ева, състояща се от седемдесет и три парчета. — Той погледна останалите. — А къде е по-малката звезда на *Адам*?

Никой не отговори.

Той посочи.

— Тук е и чака да бъде разкрита, така че изображението да стане цяло като златните кости.

Помещението отново се разтrese от поредния звън, по стените се появиха пукнатини.

— Просто ни покажи, Грей — предупреди го Сейчан и се огледа.
— Сега или никога.

Знаеше, че е права. Загърби опасенията си и започна да мести кристалните и металните топчета, като бавно разкриваше по-малката звезда в по-голямата.

Всички ахнаха, когато започнаха да виждат модела.

— Двете звезди... — промълви благоговейно Лена. — И двете са тук.

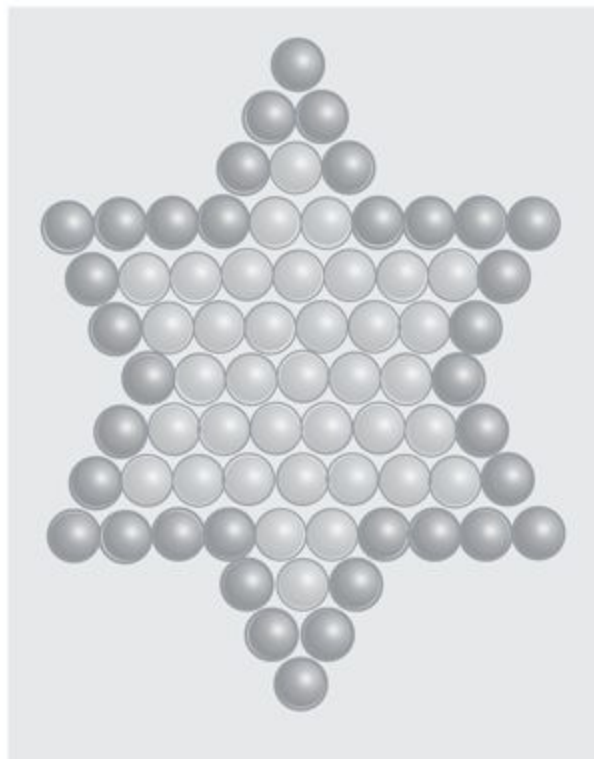
Грей забърза: усещаше какво предстои. Преди да приключи, се разнесе още един звън на метал върху кристал. Но този не замлъкна. Зазвуча все по-силно и по-силно, издигайки се в кресчендо.

Грей побърза да постави последното топче на мястото му и да завърши фигурата. Щом го направи, ясна кристална нота увисна във въздуха, сякаш самите молекули в помещението завибрираха, след което се възцари мъртвешка тишина.

Всички затаиха дъх, но не се случи нищо повече.

— Успя! — ахна Лена.

Всички впериха погледи в завършения символ.

Грей беше събрал 37-те кристални топчета в центъра, за да образуват по-малката звезда на Адам в звездата на Ева.

— Този мотив — каза Роланд. — Една звезда в друга. Мъжкото в женското. Мисля, че би трябвало да отразява акта на създаване... на живот, на обещание за бъдещи поколения.

Но това не бе единственото откровение на изображението.

Стената зад стълба със завършената двойна звезда се отвори — раздели се по двете кварцови пана, покриващи камъка. Пред тях се разкри нов коридор и поредното тъмно стълбище, водещо надолу.

Известно време никой не помръдна.

В тишината откъм прохода отекваше силно тиктакане.

Сейчан най-сетне наруши мълчанието, макар че дори тя вече шепнеше:

— Да се надяваме, че това не е някакъв нов таймер, отброяващ времето до края.

Опасявайки се, че може и да е права, Грей подкани всички да се размърдат. Тръгнаха към стъпалата. Грей спря на горното и освети дългото стълбище, но не успя да види края му. Изпитваше някакво опасение да прекрачи прага, но си спомни препоръката на Сейчан преди да влязат в изгубения град.

„Просто иди и виж“.

Тези думи бяха движещата сила зад прогреса на човечеството през вековете, прост императив, подклаждан от вроденото ни любопитство — да открием какво има зад следващия завой, отвъд хоризонта. Именно това любопитство ни е подбудило да търсим кои сме ние, откъде сме дошли и накъде отиваме.

Грей направи една стъпка, после втора.

Докато се спускаха, въздухът сякаш се изпълни с енергия, която гъделичкаше кожата му и караше всяко косъмче по тялото му да настръхне от статичното електричество. Можеше дори да го надуши, като летен ветреца по време на гръмотевична буря.

Когато най-сетне стигна последното стъпало, впери поглед в огромната зала пред него. Умът му се помъчи да възприеме разкрилата се гледка. Шокиран, успя да произнесе само две прости думички:

— Боже мой!

02:21

Внезапната тишина обезпокои Шу Вей.

Щом се озоваха в този подземен град, ги посрещна далечен звън на камбани. Веднъж беше правила преход през Хималаите и бе чувала подобен звън да отеква от планините — често идваше от отдалечени на километри манастири. Взе звъна за обещаващ знак и го последва с екипа си от наводненото преддверие надолу до дълъг коридор, изписан ред по ред с надписи на древни езици.

Камбаните звучаха все по-силно и по-ясно и я изпълваха с увереност, че най-сетне приближава целите си. Очакваше с радост този момент: знаеше, че ги превишава числено с девет на четирима.

„Освен това разполагам с елемента на изненада“.

Докато минаваха през подземния град, заповяда на екипа си да се придвижват тихомълком, с минимално осветление — в пълния мрак не можеше да разчита само на приборите за нощно виждане, тъй като те се нуждаеха от поне малко разсеяна светлина.

А преди малко, след като прекосиха зала, украсена със скулптури на животни от благородни метали и скъпоценни камъни, звъненето рязко замлъкна. Тя вдигна юмрук да спре групата си, изпълнена с подозрения от неочакваната тишина.

Неколцина от другарите ѝ използваха момента да зяпнат богатствата, събрани в залата. Дори нейният поглед се спря върху златна пантера с изумруди вместо очи. След като се сдобиеше с нужната информация от целите и ги отстрани, щеше да се върне тук.

„Може пък Черния гарван да не е единственият, който ще се върне у дома с трофей“.

Погледна старши сержант Кван, който държеше здраво рамото на местното момче. Заместникът ѝ дори не поглеждаше съкровищата. Но пък, от друга страна, неговите трофеи бяха от по-лично и особено естество.

Тишината се проточи и тя най-сетне свали юмрук.

С камбани или не, беше време да продължат търсенето. Тръгна към следващото стълбище, готова да изненада целите си и да сложи край на тази мисия.

Кван изруга и тя се обърна. Момчето се беше отскубнало от хватката му и бе побягнало надолу по стъпалата с бързината на газела. Кван вдигна пистолета си, но после го свали — момчето бе изчезнало в мрака.

Шу Вей пристъпи до заместника си. Не го скастри, нито го утеши — знаеше, че за Кван провалът е достатъчно наказание.

В крайна сметка бягството на момчето нямаше да навреди на мисията. Дори да стигнеше до другите и да ги предупредеше, само щеше да премахне елемента на изненада — екипът ѝ си оставаше с числено превъзходство. А като се съдеше по информацията от разпита на момчето и стареца, нейните хора бяха много по-добре въоръжени.

— Продължавайте напред — нареди тя. — Но внимавайте.

Врагът беше предупреден и Шу нямаше намерение да попада в засада.

Докато слизаше, за миг изпита дребнаво раздразнение към предателството на момчето. След като всичко приключеше, щеше да позволи на Черния гарван да си вземе пълната отплата за петното върху честта му. Ако се съдеше по скованата походка на Кван, който направо трепереше от ярост, отмъщението му щеше да е жестоко.

Роланд зяпна невъзможната гледка. Сякаш беше влязъл в часовник, създаден от самия Господ. Силно тиктакане отекваше в огромното помещение, представляващо свършена сфера, в сравнение с която събралата се на екватора група изглеждаше микроскопична. Намираха се в средата на заоблената стена. Таванът се издигаше плавно над тях, достигайки до първото ниво на изгубения град, а дъното чезнеше някъде далеч долу.

Цялото огромно помещение беше покрито с ковано желязо.

Роланд беше завладян и от *енергията* в това тъмно пространство. Усещаше я по кожата си, в косата си, в самия въздух. Видя как синкави искри пробягват меко по тавана, а в мрака долу танцуваха алени светлинки.

А онова, което се издигаше пред тях в средата на изумителното помещение, направо изваждаше сетивата му извън строя. Между танцуващите искри висеше сфера, заемаща една четвърт от огромното пространство. Половината ѝ като че ли се състоеше от същия тъмен магнит, който свързваше книгите в библиотеката; другата половина бе от същия бял кварц като в библиотеката от отсрещната страна. Двете повърхности не бяха гладки като стените, а покрити с метеоритни кратери, образуващи големи езера и ниски планини.

— Това трябва да е Луната — каза Лена.

Роланд мислено кимна. Боеше се, че дори ако само помръдне, видението ще изчезне.

Бяха спрели на корниз, който минаваше през средата на помещението. Надолу продължаваше серия нива, разположени едно под друго, но никой от тях не се осмели да продължи напред, сякаш усещаха, че гледката е недостъпна за тях, че са натрапници пред нещо, за което още не са готови.

Също толкова невъобразими бяха подробностите на изображението. Всяко лунно море, кратер, планина, хребет, падина и канал бяха представени свършено ясно. При това не само по кристалната повърхност, която несъмнено представяше лицето на Луната. Полусферата от тъмен метал беше оформена по подобен начин, разкривайки скритата обратна страна на спътника на Земята.

Сейчан се взираше в металната повърхност, присвила невярващо очи.

— Как е възможно? — прошепна тя. — Откъде древните строители са знаели какво има на обратната страна на Луната?

Грей забеляза друга загадка.

— Върти се. Бавно, но определено се върти.

Роланд осъзна, че Грей е прав. Луната не просто висеше в пространството, а наистина се въртеше. До ушите му отново достигна силното тиктакане, което го накара да си помисли за гигантски часовник и му напомни за нещо, което бе чел.

— *Sic mundus pendet et in nullo ponit vestigia fundo* — прошепна той.

Лена го погледна, но само за момент, след което отново насочи вниманието си напред.

Той преведе:

— „Така светът е окачен, без да има основа под краката си“. Това са думи, написани от отец Кирхер върху изобретен от него часовник, задвижван с магнити. Той представлявал кука стъклена сфера със земно масло, в което бил потопен меден глобус на Земята, който се въртял бавно и отмервал времето.

— Мислиш, че е почерпил идеята от това място ли? — шепнешком попита Лена.

— Не знам, но отец Кирхер е смятал, че подобни сили задвижват планетите. — Роланд посочи под гигантската луна. — Но Николас Стено несъмнено е бил тук и е докладвал за откритието си.

Долната част на обкованата със злато зала представляваше лабиринт от изправени медни стени, високи колкото човешки ръст, който сякаш ги приканваше да влязат в него. Цялата структура обаче бе потопена в тъмна течност, достигаща почти до върха на стените.

— Прилича на позлатения лабиринт от корицата на дневника на Кирхер — каза Грей.

— Символ, който се открива през цялата история и по целия свят — добави Роланд. — Но този лабиринт очевидно е по-сложен, по-съвършен и заплетен.

Той извади дневника на Кирхер и го вдигна, за да сравнят лабиринта на корицата с този долу.

Роланд се обърна към Лена и видя поразеното ѝ, но и изпълнено с разбиране изражение. Докосна с благодарност ръката ѝ.

— Беше права от самото начало, Лена.

02:26

„Възможно ли е да е истина?“

Докато се мъчеше да проумее всички загадки и невероятни неща на това място, Лена си спомни първия си коментар, когато бе видяла лабиринта върху увредения дневник на Кирхер, който бяха намерили в пещерите на Хърватия.

Сега повтори същите думи.

— Прилича на разрез на мозък.

Роланд кимна.

Лена се загледа в по-сложния дизайн долу, без да пропусне нито една извивка и сгъвка на медните стени. Те образуваха съвършено представяне на гирите и сулците, браздите и гънките на човешката мозъчна кора.

— Това е разрез на мозък — прошепна Роланд. — Мозък, изпълнен с енергия.

Лена гледаше слабите алени искри, танцуващи по медните стени, сякаш цялата структура беше някаква древна батерия.

„И може би е точно такава“.

— Но какво означава това? — попита Грей. — Разрез на мозък, поддържащ увисналата над него Луна?

Лена поклати глава, когато си спомни описанието на Роланд на невероятната, почти невъобразима симетрия и размери на единствения

спътник на Земята. Небесното тяло, причиняващо приливите, които поддържаха живота, сферата с такава съвършена маса, че да стабилизира въртенето и наклона на оста на планетата, така че тя да се превърне в уютен и сигурен дом за сложни организми, които да се развият до появата на разум, способен да гледа към небето и да се пита.

Погледна надолу към изображението на човешки мозък и усети как в очите ѝ напират сълзи. Макар да не можеше да отговори на въпроса на Грей, дълбоко в себе си знаеше истината без думи, усещаше огромните мащаби на онова, което бе създадено тук, и другото, намиращо се отвъд тези стени.

Роланд се опита да обясни:

— Може би това пред нас е опит на древните учители да проумеят Бог.

Лена усещаше, че той е близо до истината, но загадките тук бяха още по-дълбоки — например, как древните са успели да представят в такива подробности обратната страна на Луната.

Роланд като че ли осъзна същото и въздъхна.

— Или може би *всичко* това... — Той обгърна с жест не само залата със загадките, а и всичко отвъд нея.

— Може би това е опит на някакъв друг древен разум да общува с нас, да ни остави послание, което да открием. Послание, скрито както в нашата ДНК, така и в движението на Слънцето, Земята и Луната.

— Но какво е посланието? — попита Лена.

Грей предложи възможен отговор:

— Физиците винаги са били озадачени от това, че вселената сякаш е фино настроена по един странен, почти невъзможен начин така, че в нея да съществува живот. Вземете електромагнитната сила. Тя има специфична стойност, която позволява на звездите да произвеждат въглерод, който е строителната основа на целия живот. Същото се отнася за силното ядрено взаимодействие, което държи атомите в едно цяло. Ако беше мъничко по-силно, вселената щеше да е съставена изцяло от водород. Ако беше малко по-слабо, нямаше да има никакъв водород.

Лена го разбра.

— Ако някоя от тези константи беше различна, животът не би съществувал. — Тя се обърна към Грей. — Но как се вписва това тук във всичко останало?

Той въздъхна.

— Не съм сигурен. Но си мисля, че онези древни учители са построили това място като модел, за да ни покажат, че животът също е фундаментален закон на природата. В крайна сметка ние сме създадени да открием тези връзки, тези съотношения и симетрии, които свързват телата ни с вселената, и да започнем да проумяваме една по-голяма истина.

— Каква истина? — попита Роланд.

— Че сме специални. — Грей посочи надолу към мозъка-лабиринт. — Че може би смисълът на вселената е в създаването на разумен живот, на нас. Че *ние* сме фундаментален закон на природата.

Групата се смълча, замислена върху тази възможност.

Накрая Роланд промълви:

— Нищо чудно, че отец Кирхер е скрил това знание.

— Светът не е бил готов — добави Лена.

„И може би все още не е“.

Роланд кимна към лабиринта.

— По-късно в живота си Николас Стено престанал да се занимава с палеонтология и да изследва вкаменелости. — Обърна се към останалите. — Знаете ли на какво е посветил последните си години?

Лена поклати глава.

Роланд се обърна и се загледа надолу.

— Изучавал е човешкия мозък.

Тиктакането на огромния часовник внезапно промени тона си, стана по-трескаво, не така равномерно. На Лена ѝ трябваха няколко секунди да осъзнае, че новият ритъм са всъщност забързани стъпки.

Тя се обърна и видя дребна фигура да тича към тях.

— Джембе?

02:28

От неочакваната поява на останалото без дъх момче Грей моментално разбра, че нещо не е наред. Сейчан пристъпи и хвана

Джембе, преди да е полетял към загадките долу.

Той беше задъхан; гледката пред него го накара да се ококори и за момент да изгуби дар слово.

Грей го хвана за брадичката и обърна главата му към себе си.

— Какво правиш тук?

Джембе се освободи и погледна назад.

— Аз тича бързо... — Запърха с ръка. — Като колибри. Но тук е много тъмно.

Едва сега Грей забеляза тъмната струйка кръв на челото на момчето. Сигурно си беше ударило главата, докато се бе опитвало да ги открие.

Джембе се вкопчи в якето на Грей.

— Лоши хора идват — изпъшка той. — Държат Чакикуи.

Грей се изправи, без да откъсва поглед от него.

„Пак ли китайците?“

Сейчан се питаше същото.

— Явно са ни проследили.

„Но как?“

Грей пропъди въпроса и зададе друг, по-важен.

— Колко са, Джембе?

Момчето вдигна десет пръста.

— Един е с Чакикуи.

И вероятно всички бяха въоръжени до зъби.

Двамата със Сейчан като един извадиха пистолетите си. Но шансовете не бяха добри.

„Два пистолета срещу напълно екипиран щурмови отряд“.

— Тук сме твърде изложени — каза Грей и подкара всички, като задърпа момчето след себе си.

— Да се скрием в библиотеките? — предложи Лена, докато бързаше до него. — Помещенията продължават едно след друго, може би обикалят всичко това.

Роланд кимна.

Дори Сейчан хареса плана.

— Това е най-добрият ни шанс. Можем да скрием другите, докато си играем на котка и мишка с гостите ни.

Когато изкачиха стълбището и се върнаха в кристалната зала, Грей посочи към металната библиотека — надяваше се, че обкованите

със злато рафтове и книгите ще осигурят известно прикритие. За момент се замисли дали да не прати всички в кристалната библиотека, а двамата със Сейчан да примамят мародерите към себе си, но противникът можеше да изпрати група натам. Ако това станеше, другите щяха да са беззащитни. Затова реши да се придържа към първоначалния план.

Даде фенерчето си на Сейчан и каза:

— Заведи ги вътре.

— Какво си намислил да...

— Идвам веднага.

Тя кимна и подкара всички към отворената врата, като отнесе светлината със себе си.

Грей забърза в тъмното към златния скелет и решения пъзел на подиума. В миналото Николас Стено бе успял да затвори вратите на лунната стая, като беше разбъркал топчетата и бе върнал механизма в първоначалното му състояние.

Грей нямаше нужда да е толкова старателен. Просто размени местата на едно метално и едно кристално топче. С нарушаването на шарката вратите започнаха да се затварят с тих шепот на скрити зъбни колела.

„По-бързо...“

Погледна към стълбището и забеляза слаба светлина, идваща отгоре. Врагът приближаваше предпазливо, вероятно нащрек, тъй като знаеше, че момчето ги е предупредило. Въпреки това Грей се нуждаеше от повече време, така че вдигна пистолета и стреля два пъти натам с надеждата, че ще накара противника да спре за момент.

Най-сетне вратите се затвориха с тежък грохот.

Грей изчака няколко секунди в случай че на механизма му е нужно време да се върне в първоначално състояние, след което извади едно от металните топчета от гнездото му. Както и преди, незабавно прозвуча звън от удар на метал по кристал.

Таймерът беше активиран и обратното броене започна отначало. Грей се втурна през залата с надеждата да стигне до библиотеката преди да са го забелязали.

Не извади подобен късмет.

Откъм стълбището затрещяха изстрели и от кварцовите плочи около него захвърчаха искри. Грей се метна през прага на библиотеката

и се претърколи навътре в помещението.

Сейчан му помогна да се изправи. Двамата се хвърлиха към най-близкия рафт и го издърпаха пред входа.

— Другите? — попита той.

— На две помещения назад и вляво. Казах им да не спират, ако не успеем да задържим врага тук.

Проехтя втори звън.

— Екип командоси не ни ли стигат? — промърмори тя.

Той ѝ показа металното топче.

— Ако се наложи, мога да спра таймера. Можем да използваме топчето като разменна монета. А в най-лошия случай ще създам най-голямото отвличане на вниманието на света.

— Обичаш да живееш опасно и бързо, Грей.

— В момента предпочитам просто да *живея*.

В съседното помещение се чу предпазливо движение. Нещо се търкулна през прага, като подскачаше и се въртеше по плочките.

Граната.

„Е, това вече е по-добра разменна монета“.

Сейчан го сграбчи и двамата се метнаха настрани.

02:31

При внезапния взрив Лена неволно се сниши. Дори през две помещения блясъкът достигна до скривалището им и озари рафтовете и вратата.

С Роланд и Джембе клечаха зад един рафт. Роланд прикриваше с длан малко фенерче.

Момчето задърпа ръкава ѝ.

— Госпожице Лена — каза то, мъчеше се да привлече вниманието ѝ.

Тя осъзна, че Джембе е уплашен. Беше се вкопчил в нея, опитваше се да я накара да го чуе. Прегърна го през рамо.

— Всичко ще бъде наред — опита се да го успокои, макар че по-скоро се опитваше да убеди себе си.

— Не. Трябва да ви кажа.

Тя се обърна и видя настоятелността в очите му.

— Какво има?

Той ѝ каза.
Роланд също го чу и сграбчи ръката ѝ.
— Трябва да предупредим останалите.

02:32

Сейчан изстена и се надигна от пода. Взривното устройство не беше осколочна, а зашеметяваща граната. Ако не беше прикритието на рафтовете, щеше да бъде ослепена. Но въпреки това от сътресението и шума имаше чувството, че някакъв великан я е плеснал през ушите с длани.

Грей не изглеждаше по-добре, докато се надигаше с насочен напред пистолет.

Бяха отстъпили в следващото помещение. Грей бе заел позиция от едната страна на входа, а тя застана от другата. Сейчан се целеше горе, а Грей долу, докато оглеждаха стаята, която бяха напуснали.

Там се движеха сенки.

Грей стреля веднъж — и бе възнаграден с вик от болка.

Сейчан предположи, че противникът е оборудван с прибори за нощно виждане, и извади от колана си фенерче. Включи го и го запрати към рафтовете. Не беше точно сигнална ракета, но внезапната светлина щеше за момент да заслепи чувствителните им уреди.

— Умно — прошепна Грей.

Фенерчето освети двама от враговете, които побягнаха от неочакваната светлина. Сейчан и Грей стреляха едновременно. Тя улучи единия високо в бедрото и той полетя към един рафт. Куршумът на Грей улучи другия под ухото и го просна на земята.

„Един по-малко“.

Но врагът не се плашеше лесно. Други ги заобикаляха отдалеч, без да се показват. Бяха прекалено много. Сейчан знаеше, че е време да отстъпят и да накарат другите да продължат още по-навътре.

Преди да успее да се обърне, светлината блесна по-ярко. Идваше откъм кристалната зала — странно алено трептене.

Тогава започна стрелба — отначало спорадична, после по-ожесточена.

Чуха се викове и писъци.

„Какво става, по дяволите?“

Фигура в черна униформа се понесе към тях, право между два рафта — и в следващия миг гърлото на мъжа се пръсна и той полетя напред. От гръкляна му стърчеше стрела. Той падна на пода и стрелата се счупи. Мъжът запълзя към тях, мъчейки се да си поеме дъх, после гръбнакът му се изви в дъга и от устата му излезе пяна.

Сейчан погледна върха на стрелата на пода.

„Отрова“.

Зад нея се чуха стъпки. Тя се обърна с вдигнат пистолет.

— Лена и Роланд са — предупреди я Грей, преди да е стреляла.

Момчето беше с тях.

Грей им махна да се скрият.

— Племето на Джембе — задъхано обясни Лена.

Сейчан погледна момчето, което кимна енергично.

— Чакикуи ми каза да доведе лошите тук. И аз го направих. Но той ми каза тайно, че нашите хора са в гората. Опитах се да ви кажа.

Сейчан осъзна, че момчето е право. След като чуха за опасността, всички се бяха втурнали да се скрият и бяха помъкнали кльощавото момче с тях, без да го слушат.

Прозвуча звън, този път много по-силно.

Докато звукът заглъхваше, Сейчан забеляза, че ожесточената стрелба е утихнала до отделни изстрели, които отекваха от вътрешността на библиотеката. Индианците бяха принудили китайците да отстъпят.

— И сега какво? — попита Роланд.

— Трябва да се омитаме оттук — каза Грей.

— Защо?

— Изпуснах топчето. — Той показва на Сейчан празните си ръце. — Държах го здраво, но когато хвърлиха зашеметяващата граната, го изгубих.

„Естествено, че си го изгубил. Нищо не е лесно, щом е забъркан Грей“.

Той огледа мрачно тъмното помещение. Нямаха време да намерят изгубеното парче от пъзела и да го върнат на мястото му, особено щом в мрака се спотайваха неизвестно колко противници.

Отново прозвуча звън, изпълнен с предупреждение.

— Трябва да бягаме — обяви Грей. — Джембе, намери някой от твоите хора. Кажи им също да се изнасят.

Момчето кимна.

Грей го тупна по рамото и се обърна към другите.

— Готови?

Никой не беше готов, но нямаха друг избор.

02:37

— Да тръгваме.

Грей вдигна пистолета си и надникна зад вратата. Втурна се приведен в съседното помещение; останалите го последваха. Той заобиколи убития и продължи между високите рафтове. Спря зад последния, като гледаше вратата, водеща към кристалната зала.

Изглеждаше неопазвана.

По пода лежаха още тела, както в това помещение, така и отвъд прага. Повечето бяха в черни екипировки на командоси, имаше и двама-трима с препаски през бедрата. В кристалната зала горяха няколко захвърлени факли.

Откъм дълбините на библиотеката се чуваха отделни изстрели.

Но не те тревожеха Грей.

Кристалната зала се разтърси от поредния оглушителен звън.

„Времето почти изтече“.

Не можеха да чакат повече. Грей се втурна към отворената врата — и в този момент пред него изскочи някаква тъмна фигура. Джембе извика нещо. Грей рязко спря — към гърдите му беше насочена отровна стрела.

Индианецът — бе чул Джембе — отпусна лъка и заговори бързо на момчето. Джембе посочи нагоре към стълбището. Мъжът кимна, пхна пръсти между устните си и изсвири силно, за да призове съплеменниците си.

Грей стисна ръката му под лакътя. Другите демонстрации на благодарност можеха да почакат.

— Хайде — нареди той на останалите.

Докато спринтираше към стълбите, прозвуча последният звън — издигна се отново до същото страховито кресчендо. Щом звукът достигна най-високата си точка, земята под краката на Грей се раздвижи и той се просна на пода. Останалите също изпадаха, единствено Джембе запази равновесие.

Плочи от обсидиан започнаха да падат около тях и да се пръскат на остри парчета. Колоните се клатеха и по тях плъзваха пукнатини.

Грей скочи на крака.

— След мен!

Поведе всички по стълбите към следващата зала, онази с мозайките. Светът около тях продължаваше да се тресе, плочките се сипеха по пода и изображенията на животни и хора по стените изчезваха.

Зад тях се разнесе рев.

„Вода“.

Ушите му изпукаха от рязката промяна във въздушното налягане. Представи си как водите заливат загадките долу, издигат се бързо към тях и избутват въздуха.

Атлантида потъваше за последен път.

02:38

— Трябва да тръгваме — каза старши сержант Кван на Шу Вей.

Тя стоеше между тъмните лавици, а студената вода се плискаше в краката ѝ. Трусове бяха прекатурили рафтовете и бяха съборили тежките томовете от черен метал. Местните, които бяха устроили засада на екипа ѝ, вече бяха избягали от надигащите се води.

Част от нея искаше да остане тук, да приеме поражението с чест, но вътре в нея гореше по-силен огън.

Жажда за отмъщение.

Тя тръгна. Накуцваше — глезенът ѝ беше навехнат. Кван я подхвана през кръста. При други обстоятелства би отказала подобен жест, тъй като той бе признак на слабост, особено за жена от армията.

Но вместо това тя се облегна на него — усещаше, че помощта му се дължи на нещо повече от вяност. Силната му ръка я държеше здраво. Тя щеше да запази собствените си сили, за да се справи с врага.

Възнамеряваше да стане като мъжа, който я подкрепяше.

Черен гарван. Безмилостна сила, която взема онова, което ѝ се дължи.

Когато стигнаха изхода на библиотеката, водите се бяха вдигнали до бедрата ѝ. Кван вече почти я носеше към стълбището. Но на пътя им се изпречи позната фигура.

Старият индианец. С опънат лък.

Изглежда, Шу Вей не беше единствената, търсеща отмъщение.

Кван вдигна автомата си, но преди да успее да стреля, отдясно се чу рязко избръмчаване на тетива. Стрелата прониза китката му и оръжието падна на земята. Преди да успее да го вдигне, Кван политна напред, пронизан в гърба от копие. От устата му бликна кръв.

Докато Кван падаше по очи във водата, Шу Вей отлетя настрани.

Нечии ръце я сграбчиха и я задържаха.

Можеше да се опита да се бие, но натежалата от водата екипировка забавяше движенията ѝ, а левият ѝ крак пулсираше от болка.

Затова тя стисна устни, готова да приеме смъртта.

Старият индианец все така стоеше на изхода с опънат лък.

Тя го изглежда дръзко. Той пусна стрелата.

02:43

Грей тичаше по дългия коридор с надписите на древни езици. По редовете бяха плъзнали огромни пукнатини. Отпред цяла секция от пода бе разбита и се беше килнала. Земята продължаваше да се тресе под краката им — най-лошото тепърва предстоеше.

„По-добре да не сме тук, когато се случи“.

Представи си как градът потъва в дълбините.

Забави крачка да помогне на Лена, която беше започнала да залита. Сейчан се опита да помогне на Роланд, но той се дръпна и изръмжа:

— Мога и сам.

Единствените, на които дългият и отчаян спринт изобщо не се отразяваше, бяха воините зад тях. Те дори сякаш забавяха крачка, за да са сигурни, че Грей и останалите ще стигнат до изхода. Това се отнасяше с особена сила за Джембе, който сновеше напред-назад като възбудено кутре. В очите му обаче ясно се четеше страх.

Накрая стигнаха до стъпалата, водещи към наводнения вход на града. Без да забавят нито за миг, се втурнаха по спиралното стълбище.

Внезапно стъпалата станаха опасно хлъзгави от мокрия мъх. Мъх имаше и по стените. Грей осъзна, че водата се е оттекла и вероятно се е насочила към долните нива на града.

Започна да забавя крачка заради несигурната опора под краката си.

Изведнъж оглушителен тътен разтrese спиралното стълбище, съпроводен с трясък на разбита скала. От горните нива се посипаха камъни с размерите на юмрук наред с някои големи колкото тиква.

Всичко се рушеше.

Забравил за всякаква предпазливост, Грей се втурна напред. Останалите го последваха и скоро стигнаха до мястото, където стъпалата изчезваха под водата.

Грей прати Лена първа, после Роланд.

Джембе сложи длани на задника на Сейчан и я засили напред.

— Давайте!

Грей не тръгна да спори с момчето и грабна Сейчан за ръката. Двамата се гмурнаха, преплуваха остатъка от спиралното стълбище и продължиха през правия тунел.

Лена и Роланд плуваха пред тях, като риташа с всички сили.

Накрая стигнаха късото стълбище, водещо нагоре към изхода, и подадоха един след друг глави от водата. Тесният проход бе наводнен почти до тавана, но успяха да излязат при вира.

Посрещна ги свеж нощен ветрец. Пълната луна светеше ярко в небето.

Пресякоха вира и изпълзяха на отсрещния бряг.

Грей забеляза черните ботуши, стърчащи от един храст — вероятно тялото на войника, останал с Чакикуи. Сейчан извади пистолета си, в случай че някой от командосите се добере до изхода.

Грей оценяваше предпазливостта ѝ, макар да се съмняваше, че имат основания за тревоги.

Индианците също излязоха от тунела и се присъединиха към тях.

Джембе седна тежко до него.

— Къде е старейшината? — попита Грей. — Къде е Чакикуи?

Джембе се загледа към отвора на тунела. Грей осъзна, че старецът явно е още долу. Понечи да се изправи, но Джембе го потупа по коляното.

— Чакикуи е стар.

Грей погледна момчето. Думите му му се сториха безжалостно пренебрежителни.

Джембе обаче добави:

— Той е мъдър. Знае много изходи.

Роланд чу думите му и каза:

— Местните, които носели на отец Креспи безбройните артефакти, твърдели, че има много начини да се влезе в тунелите със съкровища.

Грей се надяваше, че двамата са прави.

Дължеше живота си на стареца... всички му дължаха живота си.

Лена обаче изобщо не изглеждаше облекчена, че са се измъкнали невредими. Очите ѝ продължаваха да гледат измъчено. Грей можеше да се досети каква е причината.

Тя беше в безопасност — но не и сестра ѝ.

25.

1 май, 13:05

Пекин, Китай

Мария се бе свила в каросерията на камиона, който се носеше през горящото ниво на подземния комплекс. Беше притиснала към устата и носа си кърпа, намокрена с вода от една войнишка манерка. Кърпата донякъде филтрираше дима, но не и горещината. Мария се пързеляше напред-назад по каросерията, като държеше здраво Баако и притискаше друга кърпа до муцуната му.

Той скимтеше и трепереше.

Ковалски седна от другата му страна и прегърна и двамата със силната си ръка.

— Държа те, приятел — каза на Баако и запъна крака в канатата. — Още малко остава.

Мария се надяваше да е прав. Димът пареше очите ѝ, с всеки дъх сякаш вдишваше огън. Поне жегата щеше да държи горилите хибриди настрана. За съжаление, ако се съдеше по силните резове, те не бяха далеч.

„Може и да не са на това ниво, но със сигурност са на следващото“.

Погледна нагоре и се опита да си представи ярка слънчева светлина и чист въздух.

Нещо голямо прелетя през пушека горе — птица от зоопарка, опитваща се да се измъкне от пъкъла, в който се бе озовала. Мария така и не успя да види какъв вид е, но се надяваше да успее да избяга.

„Надявам се всички да успеем“.

През малкото прозорче към кабината долетя викът на Кимбърли към водача:

— Няма да успеем да стигнем до следващата рампа!

Съвсем отчаяна, Мария се вкопчи още по-силно в Баако.

— Но отпред има стълбище — продължи Кимбърли. — Спри там. Ще тръгнем пеша.

Новината изпълни Мария едновременно с облекчение и ужас.

Камионът прелетя още трийсетина метра и рязко наби спирачки.
— Слизайте! — извика Монк. — Към стълбите!

Ковалски помогна на Мария да слезе, като пъшкаше и пазеше лявата си страна, но въпреки това продължаваше да я държи здраво. Баако скочи пъргаво до него. Всички забързаха към обвитото в дим стълбище. Някъде отдолу подухна ветрец и разсея пушека.

— Стой зад мен — нареди Ковалски.

Монк ги поведе, заобиколен от хората си и следван от Кимбърли.

Мария държеше ръката на Баако. Превръзките му се бяха разместили и се виждаше кървящият разрез на скалпа му. Тревогата за него я измъчваше повече от страха.

Мястото ѝ беше познато. Намираха се недалеч от лабораторията за вивисекции.

Оглушителен трясък я накара да подскочи и да се обърне. Далеч в един тъмен коридор лумнаха зловещи пламъци.

— Всичко започва да се руши — викна Кимбърли.

Забързаха, зарязвайки предпазливостта заради скоростта.

След няколко трескави завоя Баако внезапно стисна ръката на Мария и я накара да спре. Тя чу познати крясъци. Баако я задърпа към една врата. Мария искаше да продължи напред, но разбираше какво иска Баако. Той хвана дръжката на вратата и я отвори.

— Какво правиш? — попита Ковалски и махна на останалите да спрат.

Баако се вмъкна вътре. Мария нямаше избор и го последва.

Вътре имаше редица стоманени клетки. Повечето бяха празни, но в три имаше млади шимпанзета, на не повече от две години; в четвъртата имаше женска със сива козина и увиснали гърди, вероятно използвана за разплод за целите на лабораторията. Шимпанзето протегна ръка през пръчките към Мария.

— Няма време! — викна Кимбърли.

Баако отиде до една клетка и я разтресе. Обърна се и направи серия знаци.

[Отваря... върви... заедно]

— Не — каза Мария и посочи себе си и Ковалски. — *Ние* трябва да вървим заедно.

Баако я погледна отчаяно. Сигурно си представяше себе си в друга клетка. Не пусна пръчките. Малкото шимпанзе в клетката — на

не повече от година — сграбчи един от пръстите му.

— Ох, майната му — каза Ковалски и почна да отваря резетата.
— Баако няма да тръгне без тях.

Мария се присъедини към него.

— Помогнете де! — изръмжа Ковалски на останалите.

След малко всички клетки бяха отворени. Ковалски понесе едно шимпанзе в сгънатата си ръка. Баако поведе едно по-голямо за ръка. Женската забърза към най-малкото и го притисна към гърдите си.

Монк ги изгледа, поклати глава и тръгна към вратата. Войникът на прага обаче им махна да спрат. После влезе, затвори вратата и вдигна пръст към устните си.

Всички замръзнаха.

Нещо тупкаше тежко по коридора. Чак подът се тресеше. Мария си представи горила хибрид.

Съществуването мина покрай тях и се отдалечи. Изчакаха десетина секунди, преди войникът да рискува да надникне навън. Някъде в далечината се чува писъци, стрелба и яростен рев.

Войникът се обърна и каза:

— Чисто е... засега.

Изсипаха се навън и затичаха пак. Във въздуха още се носеше характерната миризма на хибрида.

Следващият коридор се оказа дълъг и прав, с няколко заключени лаборатории от двете страни. Мария осъзна, че ако Баако не ги беше отклонил от пътя им, щяха да бъдат настигнати от разбеснелия се хибрид.

Ковалски явно разбра същото и потупа Баако по рамото.

В края на коридора спряха и Кимбърли каза:

— Товарната рампа е зад ъгъла. Хората на Чан със сигурност я пазят.

Монк се обърна и даде знак на екипа си. Всички стиснаха оръжията си.

Ковалски се опита да предаде на Мария малкото шимпанзе, което го беше прегърнало през врата. Тя го взе и го притисна към гърдите си. Освен това хвана за ръка старата женска и я придърпа към себе си.

Ковалски направи знак на Баако.

[Бързо]

Баако изсумтя и качи на гърба си младото шимпанзе, което се хвана за врата му, за да запази равновесие. После коригира знака на Ковалски.

[Много бързо]

— Именно. — Ковалски вдигна пушката, която му бе дал Монк.

Монк хвърли поглед на Баако и се ухили.

— Метнал се е на татко си.

Думите трябваше да са дружелюбна закачка, но Ковалски ги прие за чиста монета.

— Да, бива си го момчето. — Насочи пушката напред. — Да действаме.

13:22

Късият коридор свършваше в голямото помещение на товарната рампа. Монк водеше всички плътно до стената, за да останат колкото се може по-дълго незабелязани. Ослушваше се за врага, но чуваше единствено отекващите стонове, резките експлозии и трясъка на свиващия се комплекс зад тях.

Отпред всичко беше притихнало, но носът му долови мускусната воня през вездесъщата миризма на дим.

Той настръхна.

Най-сетне стигна края на коридора и огледа високите рафтове. Няколко бяха нападали като каскада плочки за домино, а съдържанието им се търкаляше на пода — изпочупени контейнери, пръснати варели и разбити кутии.

От изхода в отсрещния край се лееше светлина. Гигантските врати на товарната рампа, които преди бяха затворени, сега бяха частично отворени, вероятно за да улеснят евакуацията. Зад тях светеха лампите по пътищата на Подземния град.

Тъй като още не се забелязваше никаква активност, Монк пое дълбоко дъх и излезе на товарната рампа, като се промъкваше между тъмните редове и гледаше да остане колкото се може повече в сенките. Когато се промъкна покрай купчина разбити сандъци, ахна.

„Ох, мамка му...“

Навсякъде лежаха униформени трупове — раздрани, разкъсани и стъпкани. Подът и стените бяха оплискани с кръв. Търкаляха се

захвърлени оръжия, някои стиснати от ръце, но без тела.

В центъра на касапницата лежеше голям космат труп, проснат по очи. Половината череп на хибрида беше отнесен, вероятно от реактивен снаряд. Монк се огледа и видя дългата черна тръба на гранатомета, зарязана при вратите.

— Дотук с подкрепленията на Чан — прошепна Кимбърли до него.

Монк се надяваше подполковникът да е сред мъртвите, но имаше по-належаща грижа. Паркингът зад вратите пустееше. Явно при трескавата евакуация бяха използвани всички превозни средства. Беше останал единствено голям син самосвал.

Монк се обърна към Кимбърли, която също гледаше към камиона.

— Трябва да намерим ключовете.

Вероятно единствената причина камионът да е още тук беше, че ключовете са у шофьора. Монк си спомни как сержант Чин беше халосал с пистолет човека малко след като екипът му влезе тук. Бяха замъкнали тялото му зад купчина дървени палети.

Но дали още беше там?

Присви очи и видя два ботуша.

Въздъхна с облекчение.

— Дам ли знак, води всички към камиона. Аз отивам за ключовете.

Кимбърли кимна.

Монк погледна към другите, за да се увери, че са го разбрали, и изсъска:

— Мърдайте.

Обърна се и спринтира през откритото пространство към палетите, а останалите се втурнаха презглава към отворените врати. Монк на няколко пъти едва не падна — краката му се хлъзгаха по оплискания с кръв бетон.

Силен трясък привлече вниманието му.

Плъзна се по пода и погледна през рамо.

Огромен хибрид си пробиваше път през планина от контейнери и сандъци — пръсна ги и прекатури още рафтове, докато изскачаше от скривалището си. Прескочи последното препятствие и се приземи тежко, опрял юмрук в земята. Сребристата козина на гърба на звяра

настръхна и той нададе оглушителен рев. Удари юмрук в гърдите си с гръмовен тътен.

„Мътните да ме...“

Монк заотстъпва от чудовището.

— Всички към камиона!

Обърна се и се затича към тялото на шофьора. Чу как звярът зад него се отпуска на четири крака. Подът под него се разтресе, когато хибридът се хвърли след него, привлечен от вика му.

В последния момент Монк се метна напред. Докато се приземяваше, огромен юмрук се стовари върху купчината палети. Разлетяха се трески.

Монк се протегна, сграбчи глезена на шофьора и се претърколи, за да избегне свирепия удар. Приклепна над тялото сред хвърчащите трески, очаквайки следващият удар да го размаже на пода.

Но вместо това откъм вратата се разнесе вик:

— Ей, задник! Още не съм приключил с теб!

13:26

Ковалски гледаше как гигантският сребрист се обръща към него. Вероятно бе познал гласа му и си бе спомнил за предишния си противник — или по-скоро *угощение*.

Вдигна гранатомета на рамото си.

„Сега се чувствам подходящо облечен“.

Секунди по-рано, докато звярът се носеше към Монк, Ковалски се бе откъснал от другите и бе спринтирал към захвърления гранатомет, като грабна в движение два паднали на пода реактивни снаряда.

Бързо бе заредил единия и сега държеше оръжието насочено към сребристия, който се обръщаше към него. Въпреки това изчака, докато Монк претършува тялото. Накрая партньорът му скочи на крака и се хвърли към по-малката странична врата.

Сребристият се подпря на юмрук и изгледа кръвнишки Ковалски, дишаше тежко. От блясъка в тъмните му очи си личеше, че определено го е познал.

Ковалски се прицели.

„Трудно е да пропуснеш такава мишена“.

Дръпна спусъка, след като Монк се отдалечи. Експлозията бе оглушителна. Димна дия изскочи от тръбата и се понесе към сребристия, но звярът се метна настрани в последната секунда, очевидно разпознал опасното оръжие, убило събрата му. Този тип определено се учеше от грешки.

Пропуснал целта си, реактивният снаряд улучи отсрещната стена и се взриви в огнена топка, отчупвайки парче бетон.

Сребристият се претърколи и отново се озова на четири крака, без да обръща внимание на бетонните шрапнели, които го шибаха по гърба.

Ковалски нямаше време за презареждане, така че подви опашка и направи онова, което им беше заръчал Монк.

„Мърдай“.

Партньорът му вече бе стигнал камиона и седнаше зад волана. Дизеловият двигател изрева и избълва черен пушек.

Ковалски се втурна към каросерията. Зърна загриженото лице на Монк в голямото странично огледало. Знаеше причината за тревогата на партньора си. В същото отражение се появи и сребристият. Задните му крака се хлъзнаха по кръвта на пода, след което чудовището се втурна към него.

— Тръгвай! — извика Ковалски и замахна с гранатомета, за да накара Монк да потегли.

Спринтира, без да откъсва поглед от страничното огледало. Сребристият вече изпълваше отражението, носеше се с рев към него, точейки лиги и оголил зъби.

Ковалски знаеше, че няма да успее, особено след като камионът най-сетне потегли и започна да набира скорост. С всяка крачка спуканите му ребра сякаш се забиваха по-дълбоко в плътта му.

Препъна се, силите му го напускаха.

Изведнъж от каросерията на камиона откриха стрелба. Над главата му профучаха куршуми, насочени към сребристия. Хората на Монк явно се бяха прехвърлили от кабината отзад, за да се опитат да помогнат на Ковалски.

Това го пришпори да продължи.

Най-сетне стигна до камиона и сграбчи халките на страничната стълба. Пръстите му се изплъзнаха. Изгубил равновесие, Ковалски с

последни сили се метна към стълбата. Едната му ръка сграбчи отново халката и успя да се задържи.

Носовите на кубинките му се повлякоха по бетона.

Той погледна назад.

Сребристият се носеше към него. Гъстата козина и яките му кости бяха все едно неуязвими за куршумите. Една ръка се протегна към него, но той стовари гранатомета по кокалчетата на пръстите.

Ръката се дръпна, но звярът продължи преследването.

Ковалски метна гранатомета в каросерията — трябваша му и двете ръце, за да се покатери. След като се закрепил, вдигна крака на бронята и се закатери бързо... но камионът ускоряваше твърде бавно. Сребристият скъсяваше разстоянието и отново посегна към него.

Изведнъж гранатометът се подаде над задната преграда на каросерията, насочен към сребристия. Ковалски го погледна объркано и съвсем се сащиса, когато видя кой държи оръжието. Беше Мария. Но нали единственият останал снаряд беше все още затъкнат в колана му!

Въпреки това сребристият забеляза заплахата.

Силен гръм стресна Ковалски и едва не го накара да се изпусне.

Сребристият реагира по подобен начин, като се метна настрани и се претърколи като миналия път, когато стреляха по него. Звукът обаче идваше от подметката на Мария, която риташе металната стена, за да имитира гърмежа на гранатомета.

Ковалски увисна на стълбата, загледан към сребристия. Той бе спрял и реवेशе към тях, вероятно разбрал, че са го изиграли.

Ковалски вдигна ръка и му показва среден пръст.

„Късмет следващия път, маймуняк“.

— Дръжте се! — извика Монк.

Ковалски погледна напред.

Към тях се носеше конвой от военни машини — движеха се една до друга и изпълваха тунела.

Китайската армия.

13:31

След като Ковалски се качи, Монк намали скоростта. Опита се да не обръща внимание на приближаващия конвой и се обърна към Кимбърли.

Тя се беше намръщила. Откакто бяха потеглили, изучаваше схематичната карта на Подземния град, пратена им от Кат.

— Идват от посоката, от която дойдохме.

Монк спря камиона.

— Значи няма да излезем оттам, откъдето влязохме.

— Не. — Тя погледна през рамо. — Но преди стотина метра минахме едно кръстовище.

Монк си спомни. Напречният тунел, който беше по-голям от този.

— Накъде води той?

— Нямам представа. Не е отбелязан на картата на Кат.

— Добре, да идем да видим.

Превключи на задна, като поглеждаше в огледалото. Сребристият бе спрял на петдесетина метра преди страничния тунел. Гневният му рев вече беше привлякъл още от събратята му в тунелите. Едри тъмни фигури се движеха в прохода, за да се присъединят към водача си.

— Ще трябва да завиеш бързо — предупреди го Кимбърли.

„Сериозно?“

Въпреки това Монк караше с умерена скорост. Искаше онези от конвоя да си помислят, че е само обикновен шофьор, опитващ се да избяга от хаоса и натъкнал се неволно на армията.

Изведнъж от предните коли откриха огън. Куршумите напукаха дебелото предно стъкло и рикошираха от решетката.

„Е, значи няма да се получи така“.

Докато увеличаваше скоростта, Кимбърли се снижи и извади бинокъл от якето си. Огледа конвоя, за да прецени заплахата, после изруга.

— Какво?

— В предния джип. Подполковник Сун.

„Майтапиш се“.

Ким се намръщи.

— Явно се е измъкнал по време на хаоса и е срещнал конвоя. А още по-вероятно е тъкмо той да го е извикал.

„И сега идва с кавалерията да се изкара герой“.

Преследван от конвоя, Монк подкара камиона по-бързо назад. Над кабината затрещяха изстрели — сержант Чин и хората му отвърщаха на огъня от каросерията.

Всички останали, включително Баако и спасените шимпанзета, също бяха отзад. Дебелите стоманени стени около каросерията би трябвало да ги държат прикрити, доколкото беше възможно.

Монк не откъсваше очи от страничното огледало. В отражението видя, че другите грамадни хибриди са стигнали алфа-лидера си и се струпват около него. Стрелбата и приближаващите светлини ги правеха предпазливи — но това едва ли щеше да продължи дълго.

Погледът на сребристия се спря върху камиона. Той се присви на четири крака с издадени напред рамене и зачака — вероятно беше сметнал, че възнамеряват да минат в настъпление.

„Съжалявам, но ще те разочаровам, пич“.

Монк стигна кръстовището и рязко наби спирачки. Завъртя волана, задницата на камиона се завъртя и машината спря, обърната към страничния тунел.

Сега Монк имаше ясен изглед към приближаващия конвой. Светлините бяха насочени право към него.

— Какво чакаш? — попита Кимбърли.

Монк натисна спирачката и даде газ. Двигателят изрева и избълва газове в тунела. Остана така, докато успя да установи зрителен контакт с Чан Сун, който седеше до шофьора на открития джип.

— Идват! — извика Ковалски от каросерията.

Нямаше предвид китайците.

Монк видя как лицето на Чан Сун се разтегли в доволна усмивка. „Става“.

Махна крак от спирачката и завъртя волана. Засвириха гуми, изпод колелата излезе пушек — и камионът полетя в другия тунел.

Както се беше надявал, китайците дотолкова бяха съсредоточили вниманието си върху големия самосвал, който почти изпълваше тунела, че не бяха забелязали войската великани, която се спотайваше в сенките зад машината.

Монк гледаше в огледалото как двете сили се сблъскват.

Огромните горили се нахвърлиха върху джиповете и камионите, скачаха на броните и грабваха войници от местата им, разкъсваха платнищата на каросериите...

Тунелът направи рязък завой и Монк изгуби битката от поглед.

Най-сетне насочи вниманието си напред.

„А сега накъде?“

13:58

След дваайсет минути пътуване по все по-тъмни тунели Мария най-сетне се осмели да си поеме дъх. Седеше в каросерията на самосвала, заобиколена от топли космати тела.

Баако се беше облегнал на нея с дремещо шимпанзе в скута си. От другата ѝ страна по-възрастната женска кърмеше малкото си. В ръката си Мария държеше едногодишното шимпанзе, което бе положило доверчиво главица на рамото ѝ. Лекият му дъх галеше гърлото ѝ.

Спомни си времето, когато Баако бе толкова малък.

Ковалски седеше по турски отстрани и я гледаше.

— Какво? — прошепна тя.

Той сви рамене.

— Изглеждаш добре.

Тя погледна размъкнатите си дрехи и му се намръщи.

„Да бе“.

Той прокара длан по късо подстриганата си коса.

— Искам да кажа, изглеждаш... не знам, *доволна*. Сякаш знаеш къде ти е мястото в този свят.

Намръщената физиономия омекна и се смени с усмивка.

— Може би.

„Поне знам по-добре, отколкото преди няколко дни“.

— Изглеждаш добре — повтори той, облегна се и затвори очи, но не преди по устните му да заиграе лека усмивка.

Мария знаеше, че този път няма предвид доволство, но не подхвана въпроса и прие комплимента; чувстваше се по-поласкана, отколкото имаше право да бъде.

Внезапно двигателят на камиона се задави и каросерията подскочи — после се задави още два пъти. Накрая избълва последен облак черни газове и замлъкна.

Тя се изправи и се обърна.

— Горивото свърши — извика Монк от кабината.

— Сигурно някой куршум е пробил резервоара. Но Кимбърли знае къде сме. На седемстотин метра оттук има изход. Ще продължим пеша.

С помощта на Ковалски Мария свали всички от каросерията.

Тръгнаха по тънещия в сумрак тунел, водени от Монк с фенер в ръка. Лъчът му беше достатъчен да осветява пътя им.

След няколко минути вървене Кимбърли прибра телефона в джоба си и погледна напред.

— Изходът е недалеч от Забранения град. Щом стигнем, аз и сержант Чин ще излезем първи. Ще намерим кола. — Тя погледна към подопечните на Мария. — Може би затворен микробус за необичайния ни товар. Вниманието на китайците вероятно ще е насочено към зоологическата градина и ще можем да се измъкнем от града и да уредим евакуирането. Въпреки това трябва да...

— Тихо — прекъсна я Монк и затули фенера с длан. Даде знак на останалите да се дръпнат настрани.

— Сега пък какво? — промърмори Ковалски.

Мария също го чу.

Ръмжене на двигател. Иззад завоя зад тях се появиха светлини. Колата несъмнено беше забелязала зарязания самосвал.

Монк изключи фенера и се обърна към Кимбърли.

— Наблизо има ли някакво място, на което да се скрием?

— Не и такова, до което да стигнем навреме.

Монк изруга и махна на всички да се снишат. Хората му се отпуснаха на коляно и вдигнаха оръжия.

Колата продължи напред и спря на десетина метра от тях. Светлината на фаровете ги заслепяваше, но беше ясно, че е китайска военна машина — открит джип с монтирана картечница, която се завъртя към тях.

— Няма къде да бягате, псета! — чу се вик.

Мария разпозна заповедническия глас.

Ако се съдеше по стона на Ковалски, той също го беше познал.

14:16

„Тоя мръсник има повече животи и от проклета котка“.

Двигателят на джипа продължаваше да ръмжи. Чан Сун стоеше скрит зад щита на картечницата, очевидно решен да си запази оставащите му животи. Мерзавецът явно беше побягнал от

касапницата на кръстопътя и беше продължил след тях с намерението да обере славата за залавянето им.

Сержант Чин изстреля пробно няколко куршума, но дори предното стъкло на джипа се оказа бронирано. Трябваше им по-сериозна огнева мощ.

Ковалски понечи да вдигне гранатомета, но Чан даде откос пред хората на Монк и викна:

— Останете на място... и може да оставя някои от вас живи. За да бъдат показани и съдени като американски шпиони.

Ковалски свали оръжието.

— Животните ви обаче не ми трябва — каза Чан. — Пратете ги напред, за да ги избия бързо.

Мария застана пред Баако. Реакцията ѝ бе недвусмислена.

Картечницата се обърна към нея.

— По-добре прави каквото казва — изръмжа Ковалски. — По-добре Баако да умре тук, отколкото да се озове в някоя лаборатория.

Мария въздъхна тежко, но не помръдна. Накрая се отпусна. Знаеше, че е прав. Обърна се към Баако и направи знак.

[Обичам те]

Той изскимтя и се вкопчи в нея.

— Веднага! — излая Чан.

— Остави ги да се сбогуват, задник такъв! — извика му Ковалски.

Мария се отпусна на колене и прегърна Баако, сякаш се опитваше да го обгърне целия. Остана така няколко дълги секунди, но знаеше, че търпението на Чан ще се изчерпи. Накрая го пусна и му даде знак да отведе шимпанзетата отпред.

Баако понесе двете малки, като държеше ръката на майката, която продължаваше да притиска новороденото към гърдите си. Те излязоха между лъчите на фаровете — тъмни силуети в ярката светлина, сякаш вече бяха духове.

Картечницата се насочи към групата.

Мария скри лице в гърдите на Ковалски и се напегна в очакване на стрелбата.

— Всичко ще е наред — каза ѝ Ковалски.

Не беше лъжа.

Вниманието на всички беше насочено към пространството пред джипа и никой не поглеждаше назад. Сенките там се сгъстиха и очертаха огромно туловище.

Чан не беше единственият оцелял в касапницата.

Сребристият се промъкна тихомълком към изплъзналата му се жертва. Звярът очевидно бе ранен, по козината му се стичаха черни струйки кръв. Едната му ръка висеше безполезно. Той приближи зад джипа. Заради ръмжащия двигател хората в него не го усетиха.

Монк даде знак на хората си да отстъпят.

Чан явно реши, че отстъпват от Баако и шимпанзетата, и заяви подигравателно:

— Ще свърши бързо.

„Определено“.

Огромна ръка сграбчи Чан и го изтръгна от мястото зад картечницата. Шокът от внезапното нападение стегна за момент гърлото на китаеца. После той се извъртя и видя какво го е хванало.

И изпищя.

Изпадналият в паника шофьор изскочи от джипа и получи два куршума в челото от Чин.

Без да обръща внимание на гърмежите, сребристият вдигна мятащото се тяло на Чан към устата си. Пъхна черепа му между кътниците си — и бавно стисна. Разнесе се противно хрущене на кост.

След като тялото на Чан се отпусна безжизнено, сребристият го метна в сенките и се отпусна, подпирайки се на юмрук. Изглежда кръвнишки групата над джипа.

Ковалски вече беше заредил гранатомета и се беше прицелил. Този път нямаше как да не улучи. Сребристият го изгледа и изпухтя, сякаш се нахъсваше за предстоящата битка.

„Ела ми“.

В този момент някаква сянка препречи изгледа на Ковалски. Космата ръка се вдигна и дръпна гранатомета надолу. Беше Баако. Стоеше с гръб към Ковалски, обърнат към гиганта.

Младата горила се изправи в целия си ръст. Повдигна два пръста нагоре, после ги насочи към сребристия.

[*Върви си*]

Сребристият се опря на здравата си ръка. Под него се образуваше локва кръв. Тъмният поглед се премести от дръзко изправения Баако

към спуснатото оръжие.

Баако повтори знака.

[*Върви си*]

Сребристият изсумтя и се отпусна уморено, след което тежко се обърна и бавно закуцука обратно към мрака.

Никой не помръдваше от страх, че може да се върне.

Накрая Мария се втурна и прегърна Баако.

Ковалски оставаше нащрек. Не знаеше дали сребристият е отстъпил заради раните си, заради дръзкото държане на Баако или заради сваленото оръжие.

„Най-вероятно заради всичките заедно“.

Каквато и да беше причината, сребристият като че ли наистина си беше отишъл, бе изчезнал в сенките, може би за да се превърне в някаква бъдеща градска легенда за чудовищно йети в подземния свят на Пекин.

Ковалски даде гранатомета на Монк, отиде при Баако и го тупна по рамото.

— Я виж сега кой е алфа-мъжкарят тук.

Баако му замахна игриво, но го перна здравата.

— Оу! Внимавай с ребрата.

Баако повдигна вежди, разтревожен, че наистина му е причинил болка.

— Всичко е наред — успокои го Ковалски. — Нали знаеш, че сме... — Той оформи буквата с пръсти и направи кръг.

[*Семейство*]

Баако кимна енергично и изсумтя. Погледна Мария, после Ковалски — и се почука по челото с палец.

[*Татко*]

— Хей, чакай малко, приятел. — Ковалски отстъпи крачка назад. — Хайде да не избързваме.

26.

6 май, 21:05

Вашингтон, окръг Колумбия

— Това ли е официалната версия на Китай? — Грей седна от другата страна на бюрото на директора на Сигма Пейнтър Кроу. — Изтичане на газ?

Пейнтър се облегна в стола си и прокара пръстите на двете си ръце през косата си.

— Това ще чуеш по репортажите на Си Ен Ен и Фокс Нюз за унищожаването на Пекинската зоологическа градина. Но иначе никой не се връзва. На китайците им е позволено да скрият истината в замяна на съдействието им при разкриване на други техни агенти в академичните области в Щатите.

— И смятат, че наистина ще съдействат изцяло?

— Не, разбира се, но все пак е начало в прочистването. Освен това Китай се съгласи да подпише мораториума върху бъдещи изследвания върху изменяне на човешкия геном.

Грей повдигна скептично вежда.

„Сякаш един подпис ще ги спре“.

Пейнтър сви рамене.

— Духът е излязъл от бутилката. Можем само да се опитваме да ограничаваме подобни изследвания, доколкото е по силите ни. Дори сестрите Крандъл прекратиха проучването си с животни хибриди.

— Ами другите активи, които дойдоха от Китай?

— Гао Сун ли? Нашият гост в един от секретните центрове за задържане?

Грей кимна. Екипът на Монк се беше върнал с войника, който щеше да отговаря за убийството на студент в центъра за примати на университета „Емъри“. Покрай хаоса около зоологическата градина никой не си беше направил труда да потърси един войник. Затворникът бе прехвърлен в секретен затвор, където щеше да излежи доживотната си присъда.

— Той оказва пълно съдействие — каза Пейнтър. — Макар че още не говори.

Грей се намръщи неразбиращо.

— По-скоро все още *не е способен* да говори. Ковалски го е подредил добре преди да напуснат Китай. Строшил му е челюстта и му е избил четири зъба. При това само с *един* удар. Монк се намесил преди да стане по-голяма беля. Все пак челюстта на Гао е със скоби. Няколко седмици ще се храни през сламка.

„Това копеле заслужава далеч по-лошо“.

— Някакви новини от Еквадор? — попита Грей.

— Отец Новак получи разрешение от Ватикана да се установи в църквата „Мария Аусилиадора“ в Куенка. Ще наглежда археологическите разкопки на изгубения град. Момчето, Джембе, му помага в координацията с местните племена. Оптимист е и смята, че ще успеят да спасят важни артефакти.

Грей кимна. Роланд като че ли беше на път да поеме ролята на отец Креспи и да продължи по стъпките на Атанасий Кирхер.

— Жалко, че изгубихме останките на двамата неандерталци хибриди — добави Пейнтър. — Щяхме да научим много от тяхната ДНК.

Грей не беше толкова сигурен.

„Може би е по-добре, че стана така“.

Представи си изображението на Луната в златната зала. За хиляден път се запита какво е станало с древните строители. Дали са измрели, или са открили ново място, на което да се скрият? Или просто са били асимилирани от света и са се присъединили към останалото човечество в пътя му към бъдещето?

Помисли си за гробовете в Хърватия, последните останки от онези древни Наблюдатели в Европа. Сигма може и да не беше успяла да запази костите на хибридите, но ако работата на Роланд се увенчаеше с успех, откритията в Еквадор имаха потенциала да променят разбирането за мястото на човека на тази планета — а вероятно и извън нея.

Грей обсъди с Пейнтър още някои въпроси и си тръгна. Взе метрото, после продължи с мотора си по тъмните улици.

Луната вече не бе пълна, но загадките, скрити в симетриите и размерите ѝ, все още висяха в нощното небе и приканваха всички да

изследват, да питат, да търсят отвъд следващия хоризонт.

Грей стигна до жилищния си блок и заключи мотора. Пресече осветената от луната морава пред входа, готов да зареже всички мистерии за тази нощ.

Отвори вратата. Апартаментът бе пуст и тъмен. За един изпълнен с ужас момент си помисли, че Сейчан си е отишла. Напоследък бе усетил безпокойство в тихите моменти на съвместния им живот, сякаш тя не беше напълно готова да го приеме — или може би смяташе, че не го заслужава. Опитваше се да крие опасенията си и той я оставяше да вярва, че е успяла да го заблуди.

С времето беше опознал природата ѝ, беше започнал да уважава трудното ѝ минало и да приема подозренията ѝ. В много отношения тя бе диво създание, почти неопитомено, което не би реагирало добре на сила или заповед. Затова Грей просто ѝ беше оставил пространство да се справи с демоните от миналото си; бе налице, когато тя се нуждаеше от него, и се дръпваше настрани, когато тя искаше да остане сама.

Пристъпи в тъмния апартамент. Едва доловимият аромат на свещи му показва, че в крайна сметка не е сам.

Отвори вратата на банята и откри Сейчан в горещата вана. Мехурчетата едва скриваха голото ѝ тяло. На пода до ваната беше оставена охладена бутилка шампанско и две кристални чаши. Единственото осветление се осигуряваше от десетте подредени в кръг свещи.

Той се усмихна, когато позна сцената от времето, което бяха прекарвали затворени в една хотелска стая с изглед към Шанз-Елизе.

Сейчан вдигна вежда.

— Мисля, че миналия път бяхме грубо прекъснати.

Той се усмихна и започна да се съблича.

„На кого му е притрябвал Париж?“

2 юни, 10:05

Република Конго

Ковалски цапардоса тлъстата муха на ръката си, сигурен, че пренася някаква гадна болест.

„Какво се бавят толкова?“

Изглежда кръвнишки утринното слънце, което напичаше безмилостно поляната в джунглата. От другата ѝ страна имаше редица палатки върху издигнати платформи — техните жилища за изминалите три дни, през които групата трябваше да свикне с времето и предизвикателствата, които ги очакваха. Бяха пристигнали в тази долина между вулканичните върхове по един много специален повод.

— Колко още? — недоволно промърмори Ковалски на момичетата.

Лена и Мария бяха клекнали от двете страни на Баако и го подготвяха за първия му ден. Сестрите близначки се суетяха около младата горила, сякаш се канеха да пратят детето си на детска градина. Но пък и Баако имаше същата нетърпелива, уплашена и развълнувана физиономия на хлапе, което за първи път ще прекрачи прага на детска градина.

Танго беше легнал в тревата наблизо, изплезил език до земята. Мария го беше взела, за да помогне за по-лекия преход на Баако.

След събитията в Китай преди месец Мария бе решила да започне да подготвя Баако за живот сред природата. Беше избрала за негов дом Националния парк Вирунга, който бе резерват за горили. Със сестра ѝ смятаха да прекарат следващите шест месеца в Конго и да помогнат за прехода му. Помагаше им екип от местни зоолози, които бяха запознати с подобни неща и правеха същото за групата шимпанзета, спасени от лабораторията. Повечето бяха все още твърде млади, но за тях се грижеха, докато не пораснат достатъчно, за да поемат към дивото.

Ковалски също беше дошъл. Беше си взел две седмици отпуска, за да гостува на Мария по време на престоя ѝ тук. Спомни си миналата нощ, как седеше на импровизираната веранда пред палатките и гледаше как нощното небе се озарява от сиянието на лавата, изливаща се от конуса на вулкана Нирагонго на север. Пиеха студена бира и останаха заедно до изгрева — но невинаги на верандата. Леглата бяха изненадващо приятни.

„Да, ще се връщам отново“.

— Добре, мисля, че сме готови — каза Мария и се изправи с ръце на кръста. — А ти готов ли си, Баако?

Горилата вдигна ръце и стисна юмруци при рамото си.

[Смел]

— Знам, че си смел — каза Мария.

Хвана го за ръка и го поведе към гората. Танго ги следваше. Д-р Джоузеф Киенге, един от местните зоолози, чакаше в сенките. Зад него малка група горили, пет или шест, наблюдаваха с любопитство приближаващата компания.

Няколко от тях изсумтяха.

Планът беше зоологът да помогне със запознаването. Беше по-добре да го направи непознат, отколкото някоя от сестрите. Това бе първата стъпка в прекъсването на връзката, така че Баако да може да живее свободен.

Киенге се наведе и протегна окуражаващо ръка.

— Ела, Баако, ела.

Мария пусна ръката на младата горила. Баако остана за момент така, после погледна Танго и изсумтя на приятеля си.

— Баако, Танго не може да дойде с теб — тихо каза Мария. — Това не е неговият дом.

Баако погледна към гората, после отиде при Ковалски и вдигна двете си ръце за прегръдка.

Той се отпусна на колене, за да се сбогуват подobaващо.

Баако се сгуши в гърдите му и изскимтя жално.

— Спокойно, приятел, всичко ще е наред. — Ковалски прокара ръка по главата на горилата. Обръснатата козина беше започнала да расте, а на мястото на разреза имаше зараснал белег. — Какво има?

Баако се дръпна назад, но продължи да гледа земята. Поклати тъжно глава, докосна с палец брадичката си и повтори предишния си знак, но с една ръка.

[*Не смел*]

Сърцето на Ковалски се сви. Той хвана Баако за раменете и го накара да го погледне.

— Ти си най-смелото хлапе, което познавам — каза му, без да си прави труда да го повтаря със знаци — знаеше, че Баако го разбира достатъчно добре. Посочи горилите в джунглата. — Ако някой от тях те тормози, ще си има работа с мен.

Баако го прегърна и опря теме в гърдите му. Макар че трепереше по-малко, още беше неуверен.

Ковалски отпусна задник на мократа трева. Искеше разговорът да продължи насаме. Потупа се по гърдите и вдигна палец към челото

си с разперени пръсти.

[*Аз съм твоят татко*]

Баако повдигна с надежда вежди.

Ковалски постави длан на гърдите му, после я плъзна надолу към корема и я задържа там, като не откъсваше поглед от Баако.

[*Ти си мой син*]

Баако се ококори. После се хвърли към него, събори го и го затъркаля в тревата, натъртвайки наранените му ребра.

Ковалски се намръщи и с мъка се надигна и седна.

— Добре, разбрахме се. — Махна енергично към гората. — А сега иди да срещнеш нови приятели.

Баако скочи и се затича радостно към новия си живот.

15 май, 08:30

Андите, Еквадор

Шу Вей се събуди от трескав сън — и се озова в кошмар.

Сетивата ѝ се връщаха едно по едно, на парцали. Надуши миризмата на гора и на собствената си кръв. По устните ѝ капеше някаква пареща слуз. Светът се въртеше вихрено в нюанси на зелени листа и синьо небе. Стомахът я болеше, в гърлото ѝ се надигаше жлъч. Нямаше усещане за време, помнеше последните дни само откъслечно.

„Къде съм?“

Спомняше си как Кван пада, как някой вдига и задържа собственото ѝ тяло. Помнеше как стрелата се заби в корема ѝ. Опита се да погледне надолу, но не можеше да помръдне главата си. Усети твърда дъска на гърба си и се опита да вдигне ръце, но и това не успя.

„Защо съм вързана?“

Помнеше как я влачат през водата, след което изгуби съзнание. Когато се беше събудила миналия път, тялото ѝ се тресеше от треска и цялата гореше. Смътно си спомняше жена с голи гърди да слага някакъв мехлем с цвѐта на кал на корема ѝ. Заболя я толкова силно, че отново изгуби съзнание.

„А сега съм будна... и още жива“.

Дишаше дълбоко през носа. Не можеше да говори, тъй като устата ѝ бе вързана. Въпреки това от нея се изтръгна стон.

И тогава пред очите ѝ се появи познато лице.

Пак онзи стар индианец. Той каза нещо на някого извън полезрението ѝ. Върху тялото ѝ паднаха сенки, други се събраха наоколо.

Тя се замята.

„Пуснете ме“.

Местните не ѝ обърнаха внимание. Старецът вдигна извита игла от кост със сухожилие вместо конец. Непрекъснато се чуваше една и съща дума.

Цанца.

Напрягаше се да разбере. Щом племето я бе излекувало, какво искаха сега от нея?

Друго познато лице се надвеси над нея и като че ли разбра объркването ѝ. Беше момчето. То вдигна пред нея някакъв предмет. Отначало тя си помисли, че е някакъв изсъхнал местен плод, но после видя защитите устни и клепачи, кичура черна коса. Това бе смалена глава.

Но не просто *някаква* глава.

По лицето имаше познати белези.

Кван.

Диваците бяха превърнали Черния гарван в трофей.

Момчето вдигна по-високо смалената глава и каза с широка усмивка:

— *Цанца.*

Тя започна да проумява. Опита се да изкрещи, но нещо опъваше устните ѝ. Впери поглед в защитата уста на Кван и разбра, че същото е направено с нейната.

Но местните още не бяха свършили.

Старецът се наведе над нея, вдигна дебелата игла — и посегна към клепачите ѝ.

ЕПИЛОГ

Десет години по-късно

18 септември, 17:32

Република Конго

— Доктор Крандъл, слънцето скоро ще залезе — предупреди Киенге с мелодичния си глас. — Не бива да оставате тук сама, а аз трябва да се върна при госпожата.

Мария потупа кучето до себе си.

— Не съм сама. Танго е с мен.

— Разбира се, че е с вас. Не искам да омаловажавам такъв чудесен спътник, но той е много стар и болен.

Тя въздъхна тъжно. Истина беше.

Хепатоклетъчен карцином.

Злокачествено заболяване, което не може да се оперира.

Това бе една от причините да дойде в резервата за гори в Националния парк Вирунга с надеждата да зърне Баако, с надеждата, че Танго ще го прилъже да излезе от гората.

„Ако не за друго, то поне да се сбогуват“.

Мария дължеше толкова много и на двамата. Но не беше виждала Баако от повече от пет години, което всъщност беше добър знак. Той се беше аклиматизирал и изглеждаше щастлив. Тя знаеше, че е още жив, тъй като рейнджърите от време на време го виждаха с групата му.

Заслуша се в гората, която се събуждаше за нощта. Прилепи се носеха между дърветата, хвърляйки ултразвуковите си мрежи. Насекоми бръмчаха, жужаха и стържеха. Птичи песни изпращаха слънцето или приветстваха изгряващата луна. Маймуни изразяваха с крясъци вечното си недоволство.

— Доктор Крандъл, може би ще е по-добре да опитате отново утре.

Тя въздъхна, изправи се и се протегна. Беше тук от сутринта. И това беше третият ѝ ден. Трябваше да приеме истината и да прибере

Танго у дома.

— Мисля, че е време да се връщам в Щатите — призна тя.

Киенге я погледна тъжно.

— Съжалявам.

И тогава чу тежко сумтене, една нота по-дълбоко, отколкото го помнеше, но познато.

Киенге с усмивка отстъпи назад и остави Мария да приближи гората.

— Баако?

Плътната стена от листа се раздели и се появи едра горила, подпираше се на кокалчетата на едната си ръка. Тъмни очи я погледнаха. Широкият гръб бе покрит със сребриста козина, бележеща зрелостта на Баако.

Една ръка се вдигна и палецът докосна широката брадичка.

[Мама]

Мария извика и се затича напред, следвана по-бавно от Танго.

Баако погледна кучето и тихо изхриптя, което беше неговата версия на смях. Танго подуши към него и размаха опашка, сякаш отново беше станал кутре, надушило големия си приятел.

Мария протегна ръце и направи всичко по силите си да прегърне дебелия врат, но едва успя. Баако я прегърна със свободната си ръка, облегна се на нея и едва не я смаза с тежестта си.

Танго се присъедини към тях и излая нетърпеливо.

Баако пусна Мария и седна с протегнати напред крака. Танго скочи в косматия му skut. Баако въздъхна дълбоко и доволно.

Огледа поляната, после докосна с палец челото си.

[Татко]

Мария се премести по-близо до него. Не беше сигурна какво да каже. Започна да прави знаци с надеждата, че ще я разбере.

[Ще ти разкажа една история]

През следващия час му каза истината — но не цялата. Някои части бяха твърде болезнени да ги споменава, дори с ръце. Когато приключи, Баако беше навел глава и се люлееше леко, наведен над Танго.

Мария погледна пръстена с диамант на безименния си пръст. Знаеше, че трябва да го махне, да го остави заедно със смесицата от болка и радост, която символизираще.

„Но още не...”

Не беше готова. Вместо това стана и отиде при Баако. Седна и се сгуши до него в тъмното, под пълната луна. Останаха така дълго, докато накрая от гората се чу тихо сумтене. Баако изсумтя в отговор и направи знак с едната си ръка.

От гората се появи по-дребна фигура — женска горила, притиснала към гърдите си малко. Тя посочи Баако, после гърдите си. След това сви длан и я плъзна по ръката, с която държеше малкото.

Мария се ококори от изумление, когато позна жеста.

„Научил е партньорката си да говори със знаци...”

Женската повтори жестовете, този път по-нетърпеливо.

[Ела... нощ]

Мария се ухили — мъмреха Баако, че се е заседял до толкова късно. Погледът ѝ се спря върху малкото, което я гледаше с малките си блестящи очички.

Обърна се към Баако.

[Сега и ти си татко]

Той изсумтя утвърдително, после се пресегна и погали бузата на Мария за сбогом. Стана. Беше време да се връща в гората при групата си, при семейството.

Мария отстъпи. Трябваше да го пусне да си върви.

Танго тръгна след приятеля си, като продължаваше да размахва късата си опашка.

Баако го погледна, после погледна Мария.

Тя заговори със знаци, макар да подозираше, че остриите сетива на Баако вече са доловили тъжната истина.

[Стар е. И болен]

Баако поклати глава и доближи пръсти до бузата си, премести ги до ухото си и обратно. Поправяше я за последен път.

[Той е у дома]

После се обърна и тръгна към гората с Танго — двама приятели, решени да останат заедно докрай.

Мария ги гледаше как си отиват с ясното съзнание, че никога повече няма да ги види.

Никой от двамата не погледна назад.

Това разби сърцето ѝ — и я направи безкрайно щастлива.

Дълбоко в нощта Баако седи с групата си в гората. Всички са заспали. Дори Танго се е свил на кълбо до него. Баако държи малкото си момче в скута си, после нежно взема малките пръстчета и ги сгъва, оформяйки серия от букви. Момчето му е прекалено малко, за да го разбере, но ще порасне.

Пише името, което е дал на детето си.

В чест на един друг.

Повтаря буквите отново и отново.

[Д-Ж-О]

Накрая малките очи се затварят и Баако притиска детето към гърдите си. Поклаща се леко и поглежда нагоре през гъстите тъмни листа към светещото лице на луната, към красотата на звездите... и се пита за всичко.

БЕЛЕЖКИ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ: ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Отново стигаме до момента, когато ще направя всичко по силите си да извлека скритата в разказа истина. Реших да използвам следващите страници, за да отговоря и на един въпрос, плашещ всеки писател: *Откъде идват идеите ти?* За целта ще се опитам да обясня началото на историята и ще споделя как се натъкнах на основните идеи.

Да започваме.

Първо, историята започва с разглеждане на произхода на човешкия разум и в общи линии се опитва да открие откъде сме дошли и накъде отиваме. Тази насока на търсене ме доведе до откриването на една интригуваща антропологична загадка. През изминалите 200 000 години човешкият мозък е бил с приблизително едни и същи размери и форма, но поради някаква необяснима причина преди около 50 000 години настъпва истинска експлозия в областта на изкуството и откриването на нови техники и са направени първите крачки към цивилизацията. Защо? Никой не знае. Тази загадка е получила името Големият скок напред и озадачава както антрополози, така и философи.

Защо човешкият интелект бележи такъв внезапен напредък?

Учените издигат различни теории, но досега няма постигнат консенсус. Най-разпространеното схващане е, че Големият скок напред съвпада с излизането на ранния човек от Африка, когато сме попаднали в чужди земи и сме се изправили пред уникални предизвикателства, които са стимулирали нови открития и нов светоглед.

Но ако има нещо *повече*? Ами ако по време на тази миграция ранният човек се е натъкнал на нещо повече от нови земи — нещо, довело до промяната на нашата ДНК? Генетиците знаят, че горе-долу

по същото време ранният човек се е сблъскал с неандерталците и двата вида са започнали да се кръстосват.

Един общоприет факт в биологията е състояние, известно като хибридна жизненост, при което чифтосването на два различни вида води до поколение, което е по-силно от родителите — и това се отнася и до нивото на интелигентност. Ето един пример — мулетата са резултат от кръстосване между кобила и магаре и тестовите за интелигентност потвърждават, че мулетата са наистина по-умни от родителите си.

Но възможно ли е хибридната жизненост да се отнася и за нас? Възможно ли е кръстосването между неандерталците и съвременния човек да е довело до появата на деца с повишен интелект? Никога няма да можем да отговорим със сигурност, тъй като в момента не съществува начин да създадем чист хибрид — индивид, който е наистина 50 процента *Homo sapiens* и 50 процента *Homo neanderthalensis* (макар да не сме далеч от постигането на тази цел, което поражда куп етични въпроси). Все пак знаем, че смесването ни с неандерталци е било достатъчно благоприятно, за да носим все още тяхната ДНК в генома си.

Така разглеждането на тази възможност се превърна в семето, от което се появи този роман. Но нека се вгледаме по-отблизо в някои от фактите и да определим кое е истина и кое — измислица.

Неандерталци и други хоминиди

През последните няколко години разбирането ни за историята на ранния човек и отношенията ни с други близки видове претърпява бърза промяна. Дори докато пишех романа, трябваше да променям сюжета, за да включа най-новите открития. Знаем със сигурност, че неандерталците не са единствените, оставили следи в генома ни — същото е направил и друг изчезнал вид, известен като денисов човек, от който сме наследили важен и уникален ген, позволяващ на тибетците да живеят на големи височини. През изминалата година в нашата ДНК бе открит и друг отпечатък, който предполага наличието на *трети* изчезнал вид, допринесъл за нашия геном, но антрополозите все още не са го идентифицирали — макар да смятат, че видът се е

срещал някъде в Далечния изток и вероятно е произлязъл от по-ранния ни прародител *Homo erectus*.

Това ни води към друг важен вид хоминиди — *Meganthropus*, който също е потомък на *Homo erectus*, живял е в Далечния изток и е бил съвременник на ранния човек. Възможно ли е той да е загадъчният изгубен вид, допринесъл за нашата ДНК? От фосилните останки знаем, че представителите на този вид са били наистина огромни и според някои преценки са достигали височина до 2,80 м.

Имало е и други хоминиди, които са делили планетата с нас, сред които и подобният на хобит *Homo floresiensis* от Индонезия и загадъчните хора от пещерата Червените елени в Китай. Така че в крайна сметка истинската история на ранния човек продължава да се разкрива.

И накрая, макар този звяр да не е хоминид, си струва да споменем изчезналия вид гигантска горила *Gigantopithecus blacki*, който също живял в Далечния изток и просъществувал достатъчно дълго, за да дели планетата с ранния човек. Тези зверове се извисявали на цели три метра и достигали тегло до половин тон. Някои смятат, че подобни създания може би живеят и до днес в отдалечени кътчета на Хималаите и вероятно са в основата на легендите за йети и ужасния снежен човек.

В този роман основах създаването на хибриди на страшната комбинация между мегантроп и гигантопитек.

За повече информация за неандерталците ви препоръчвам книгата на Сванте Паабо *Neanderthal Man: In Search of Lost Genomes*.

Нехоминидни примати

В романа има много информация за горилите, тяхната интелигентност и как могат да възприемат самите себе си, включително и факта, че способните да общуват чрез знаци горили учат себеподобните си на този език и обичат да дават имена на предмети, хора и други горили. До голяма степен тази интелигентност и самосъзнание се срещат и у други човекоподобни маймуни (шимпанзета, орангутани и т.н.) и са представени в героя ми Баако. Има все повече призови за признаване на правата на приматите. Европейският съюз, Австралия, Япония и Нова Зеландия вече

забраниха или силно ограничиха използването на човекоподобни маймуни като опитни животни. В Съединените щати няма подобни ограничения и горилите и шимпанзетата продължават да се използват за проекти с доста ограничен контрол. Може би е крайно време да преразгледаме тази политика.

Китай

Докато правех проучвания за книгата си прекарах известно време в Китай и видях колко чудесни са тамошните хора, но в страната си остават сериозни въпроси, предимно около секретните дейности на правителството и шпионажа. Посетих зоологическата градина в Пекин и състоянието ѝ е наистина ужасяващо. Правителството продължава да намеква за промени и планове да премести зоопарка извън града при по-модерни условия. Да се надяваме, че след като го взривих, наистина ще направят нещо за осъществяване на тези планове.

Романът разглежда и продължаващите действия на китайското правителство в хакерството, шпионажа и инфилтрациите. Сякаш не минава и месец без нови съобщения за подобни атаки. По същия начин влизането на чужденци в американски колежи — много от които се издържат от американските данъкоплатци чрез стипендии и финансова помощ — става все по-голяма заплаха за националната ни сигурност, да не говорим за изтичането на интелектуалния ни капитал зад граница.

Освен това, докато пишех за безпardonната готовност на Китай да манипулира човешки ембриони, в новинарския ми канал започнаха да постъпват съобщения за група китайски учени, целящи да променят човешкия геном на ниво стволови клетки, което е първата крачка към овладяването на човешката еволюция. И според една статия в „Ню Сайънтист“ поне една група американски учени и още няколко в Китай продължават тази работа върху човешки ембриони. Така че колко далеч от истината е моята история? И колко сме далеч от осъществяването ѝ?

Излиза, че това са вчерашни новини.

Отец Атанасий Кирхер

Споменах този католически свещеник в началото на романа — човек, известен като Леонардо да Винчи на ордена на йезуитите. Почти всички подробности от живота му в романа ми са точни — от многобройните му практични и причудливи трудове до собствените му приключения, сред които било спускането в кратера на Везувий преди изригването на вулкана. Намерих неговата странна смес от научни интереси и вяра за завладяваща. Със сигурност бих се радвал да седна с него на вечеря — както и с приятеля му палеонтолог Николас Стено.

Историята с връзката на Кирхер със светилището Менторела също е вярна, включително фактът, че сърцето му е погребано там. И макар че *добавих* „историята на езиците“ върху стените на параклиса и тайната зала под него, не е зле да спомена, че Кирхер е бил изобретателен инженер и е създал какви ли не механични играчки и автомати. Станфордският университет е реконструирал няколко негови устройства, сред които магнитния му часовник. В Лос Анджелис има цял музей, посветен на неговите трудове — Музеят на юрската технология.

И накрая, далеч не съм първият, който е забелязал, че картата на Кирхер на Атлантида в *Mundus Subterraneus* (карта, за която той твърди, че се основава на древноегипетски източници) поразително напомня на Южна Америка.

Така че нека мина на тази възможност.

Атлантида и отец Креспи

Описанието на колекцията артефакти на Креспи (състояща се от над 70 000 предмета) е точно, но продължава да бъде забулено в тайна. Със сигурност е известно, че отец Креспи твърдо е *вярвал*, че артефактите са неоспоримо доказателство за изгубена цивилизация в Еквадор, която е поддържала връзки с целия свят. Повечето археолози отхвърлят това твърдение и смятат, че подаръците на местните са били фалшификати. Но с пръскането на колекцията му из различни музеи, както държавни, така и частни, никой не може да я оцени подобаващо. За мен лично изглежда крайно нелогично местните жители да изработват подобни фалшификати от злато и скъпоценни камъни. А и самият Креспи изобщо не е бил лековерен глупак. Той е имал множество докторски степени, живял е в района повече от пет

десетилетия и е познавал земята и жителите много по-добре от всеки археолог.

За повече подробности около колекцията му ви препоръчвам *Atlantis in the Amazon: Lost Technologies and the Secrets of the Crespi Treasure* от Ричард Уингейт.

Колкото до връзката на Петронио Харамило и Нийл Армстронг с откритията на Креспи, Стан Хол, който е бил свидетел, е написал подробна и завладяваща история, много вълнуващо и провокиращо четиво. В неговата книга открих разказа на Харамило за пътуването му до изгубената библиотека. Въз основа на тази история измислих пътуването на нашите герои от градината със скулптурите до златния скелет върху кристалния подиум. Разбира се, дадох доста голяма свобода на въображението си. Ето я и самата книга: *Tayos Gold: The Archives of Atlantis* от Стан Хол.

Древни цивилизации

В романа се говори надълго и нашироко за възможността да е съществувала някаква изгубена цивилизация на древни учители — независимо дали ще ги наречете Наблюдатели, атланти, Братството на светците или просто неизвестни строители на мегалити. Подробностите около загадките на мегалитния ярд и връзката му с обиколката на планетата са такива, каквито са описани в книгата. Но тук аз едва засегнах истинската история на това откритие. За по-точна и подробна информация ви препоръчвам да прочетете книгата на Кристофър Найд и Алън Бътлър *Civilization One: The World Is Not as You Taught It Was*.

Авторите се спират и върху важността на числото 366 по отношение на Земята, Слънцето и Луната. Така че нека минем на този въпрос.

Загадките на Луната

Добре, признавам, че никога не се бях запитвал за странното съвпадение, че по време на пълно слънчево затъмнение лунният диск идеално закрива слънчевия. Но това е *наистина* странно. Явлението се дължи на факта, че Луната е 400 пъти по-малка от Слънцето и се

намира на 1/400 от разстоянието между Земята и Слънцето. Айзък Азимов описва това странно подреждане като „най-невероятното съвпадение, което може да си представи човек“.

Другите отношения и движения, описани в книгата, са също точни и са взети от шокиращата книга на Кристофър Найт и Алън Бътлър Who Built the Moon?

Ето едно от тези „съвпадения“, описано математически и разкриващо магията на числото 366.

Обиколка на Земята при екватора: $40\,008\text{ км} \times 100 = 366\%$.

Обиколка на Луната: 10 917 км.

Какво друго можем да направим с числа?

Числото 37

В книгата си Найт и Бътлър получават числото 366, като разделят дъговата минута от обиколката на планетата ни на 6 секунди. Доста се учудих на това решение, погледнах часовника си и реших да разделя дъговата минута на обичайните 60 секунди. Така получих числото 36,6, което пак демонстрира магията на този фундаментален планетарен код, но ако го закръглите, ще получите 37.

Направих го просто напосоки, но след това си дадох сметка, че бях чел статия в „Ню Сайънтист“, озаглавена „37: отговорът на въпроса за Живота, Вселената и Всичко останало?“ В статията се представят доказателства, че простото число 37 е скрито в генетичния ни код. Същото число се повтаря отново и отново не само в кода ни, но и в аминокиселините, произведени от него.

В кабалистичната нумерология, известна като гематрия, можем да открием същото число, скрито в първия стих на Библията (наред с числото пи). А ако го съчетаете с огледалното му просто число 73, ще получите странни форми на шестолъчни звезди.

И накрая — да, средната температура на човешкото тяло също е 37 градуса по Целзий.

Какво означава всичко това? Дали е доказателство за някакво скрито послание, знак за Божията ръка или просто съвпадение? Малък повод за размисъл — вероятността това число да се появи случайно само в генетичния ни код е изчислена на 1 на 300 000 000 000 000 000 000 000 000 000. Така че ще ви оставя да преценявате сами, но

определено не бих си купил билет от лотарията, ако шансовете ми за печалба бяха такива.

Онези, които искат да научат повече за това как вселената е уникално, почти невъзможно настроена за живот, могат да погледнат книгата на космолога Пол Дейвис от университета на Аризона *The Goldilocks Enigma: Why Is the Universe Just Right for Life?*

Заклучителни мисли

Не зная дали в тази синхронност на отношения, откривани в генетичния ни код и в симфонията на звездите, се крие някакво послание. Може би това е просто загадка, която ни кара да се питаме и да уважаваме онова, което ни заобикаля, независимо в какво вярваме. Може би това е призив да пазим планетата си и нейните видове, тази градина на живота; да уважаваме съпричастността и разума около нас във всичките му безброй форми; да не забравяме, че обичта може да не е единствено човешка черта.

Или може би просто поглеждаме към луната и се питаме кои сме и накъде сме тръгнали. Това е въпросът, с който започва този роман — и може би е подходящ и за края му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.